C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gunnarsson_Thorarinn-Mystara_2-Draci_kral_z_Mystary.PDB

PDB Name: Gunnarsson_Thorarinn-Mystara_2-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2005
Modification Date: 8.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KRONIKY PÁNA DRAKŮ

SVAZEK 2

DRAČÍ KRÁL Z MYSTARY

Thorarinn Gunnarsson

Památce Ayrtona Senny da Silvy
1960-1994

Hrdinům, kteří svým životem a někdy i svou smrtí dokazují, že některé sny stojí za to, aby byly uskutečněny za jakoukoliv cenu, a že právě tyto sny vracejí dobrodružství do světa rytířů beze zbroje.

Prolog

V KRBECH NA OBOU STRANÁCH ROZLEHLÉ síně hořel a praskal oheň a naplňoval nejbližší části potemnělé místnosti teplým zlatavým světlem. Do síně tiše vklouzl zlatý drak Marthaen a masivní dřevěné dveře za sebou nechal otevřené. Na chvíli se posadil, aby uvolnil přezky na své výstroji a mohl si sundat kožené popruhy, na kterých byly připevněny jeho zbraně. Zimní noc byla dlouhá a ledově chladná a drak se rád uchýlil do pohodlí svého domova. Svou výstroj odložil na širokou postel uprostřed místnosti. Stála v nejtemnější části síně, právě mezi dvěma ohništi, kam vrhalo dlouhé stíny nemnoho kusů nábytku. Protáhl se a pak přešel místnost, aby se usadil v teplé záři plamenů.
Zimy ve Wyrmstenském pohoří se zdály být dlouhé a studené jako smrt a tady, pod nejvyššími vrcholky těch pustých hor severské země, bylo ještě chladněji. Marthaen otočil hlavu a díval se ze širokého nízkého okna, obráceného k vrcholům. Studená noc byla zahalena mlhou a sníh tančil v poryvech větru. Bouře znemožňovala, aby viděl víc než jen bledá světla v dálce. Větrobor, skryté město draků, se zdálo téměř opuštěné. Mnoho jeho obyvatel se během zimy vrátilo do své vlastní země, nebo se stáhli do bezpečí a soukromí svých obydlí. Zvěře bylo málo a lov nestál za nic. Zadostiučinění mu přinášelo jedině to, že zima byla obdobím klidu.
Pohlédl k posteli, která stála ve středu místnosti. Ohně sice nevydávaly příliš mnoho světla, ale stačilo to, aby viděl černý obrys ohromného stvoření. Zdálo se, že spí, stočené na posteli do klubíčka jako kočka. Tmavá postava se náhle pohnula a zvedla úzkou hlavu na dlouhém silném krku. Obrátila se k němu a upřeně se na něho zadívala. Štíhlá trojúhelníkovitá hlava byla korunována dračími rohy a hřbetním hřebenem, velké oči jiskřily ve tmě. Drak na chvíli pohlédl stranou, tiše pronesl kouzelné zaříkadlo a kouzelné lucerny, které visely na skobách na zdech, začaly zářit měkkým zlatavým světlem. V teplém světle se objevil zlatý drak, mladá dračice, trochu malá podle měřítek své rasy, štíhlá a půvabná. Zamrkala a pak široce zívla.
"Probudil jsem tě?" zeptal se Marthaen.
"Čekala jsem, až se vrátíš," ujišťovala jej Daresha.
Daresha se zvedla, vstala z postele a Marthaen upřímně obdivoval její krásu a půvab. Její tvář byla dlouhá a úzká a nad štíhlým čenichem jiskřily velké tmavé oči. Měla bohatý, sytě zlatý hřeben, který se táhl podél jemného, neobyčejně dlouhého a útlého krku. Široká křídla si dračice pevně přitáhla k malému pružnému tělu. Marthaen ji považoval za nejnádhernější ze všech zlatých dračic, dokonce pro něho byla krásnější než jeho vlastní sestra Kharendaen. Ale přestože tolik obdivoval její krásu, nejvíc na ní miloval její klidný půvab a vážil si její inteligence a zdrženlivé chytrosti. Natáhla hlavu dopředu, aby se mohla nosem lehce otřít o jeho hruď, a Marthaen ji na oplátku hladil svým čenichem po krku. Často se stávalo, že draci nežili se svými druhy a dávali raději přednost samotě. Také Daresha měla své vlastní

obydlí. Byla královnou. Stejně jako on byla vůdkyní skupiny draků, kteří u ní hledali radu a ochranu.
Ale Marthaen přijal s povděkem, že se rozhodla strávit alespoň část zimy v jeho společnosti.
"Byl jsi venku v té hrozné zimě?" zeptala se a posadila se vedle něj.
"Nad nižšími vrcholky nesvítil dnes v noci měsíc," poznamenal. "Musel jsem vyletět nad mraky, abych ho uviděl. To mi připomnělo Noc zimního slunovratu a jaké to bývalo před léty, předtím než nás opustil Mocný. Večer bychom oslavovali a potom bychom se vydali do hor a v nejtemnější části noci bychom zpívali starodávné písně."
"Nejsem tak mladá, abych si to nepamatovala," řekla mu Daresha, kterou to pobavilo. Protože byla malá, dokonce i její druh někdy zapomněl na její věk a podcenil její paměť. Mocný byl nesmrtelný duchovní vůdce draků a byl jediným patronem a zastáncem draků mezi záhadnými a mocnými Nesmrtelnými. Ale Mocný odešel před necelým čtvrt stoletím, což představovalo v životě draka skutečně velmi krátkou dobu.
"Proč jsme zapomněli na staré obřady?" zeptal se Marthaen, vyhlížeje z okna do zasněžené noci. "Ztratili snad draci po odchodu Mocného odvahu?"
"Nebo je to proto, že se tolik bojíme Pána draků?" odpověděla mu otázkou Daresha.
Marthaen na ni pohlédl, uši stažené dozadu. "To není jen kvůli Pánu draků. Draci vědí, že doba, ve které žijeme, je ztracena v čase. Je vzdálená naší minulosti, ale přitom ještě není součástí naší budoucnosti. Domnívám se, že proroctví rozhodlo o tom, že Pán draků bude sloužit jako nástroj našeho osudu. Jestli to bude pro naše dobro, nebo nám to ublíží, to závisí na naší vlastní netrpělivosti a strachu."
"Ty ses Pána draků nikdy nebál," řekla Daresha.
"Ne... uvěřil jsem mu," řekl pomalu Marthaen. "Jsem přesvědčen, že když ho nebudeme provokovat, z vlastní vůle proti nám nevystoupí. Nemohu se ale spolehnout na hříčky osudu, které by z nás mohly - navzdory našim nejlepším úmyslům - udělat nepřátele. Už dlouho myslím na to, že příčinou první války s Pánem draků bylo především nedorozumění, které skoro zničilo náš národ, a nerad bych viděl, aby se to opakovalo."
"Možná máš pravdu," souhlasila Daresha. "Většina draků ví jen to, že máme s Pánem draků nevyřízené účty a že už téměř pět let čekáme na nevyhnutelné odhalení našich vzájemně spjatých osudů."
"Všechno, co můžeme dělat, je čekat," řekl Marthaen a díval se přitom na studenou kamennou podlahu. "Musíme vyčkat, až nám bude zjeven náš osud. A protože jsem vůdce Národa draků, je mou povinností udělat vše, co je v mých silách, abych zajistil, že osud nám bude příznivě nakloněn. Proto se neodvažuji zahrávat si s jedinou silou na tomto světě, která je schopna nás zničit."
Daresha se k němu přitiskla a tváří mu přejížděla po silném krku. "Zkus aspoň dnes v noci nedovolit takovým myšlenkám, aby tě znepokojovaly. Létal jsi venku v tom mrazivém povětří. Pojď a lehni si ke mně, abych tě mohla zahřát."
Marthaen si povzdychl a snažil se zaplašit své starosti. Možná bude muset čekat roky, než se osud draků naplní, a kdoví jestli si pak bude víc jistý tím, jak by se měl zachovat. Posadil se tak, aby mohl svými krátkými předloktími obejmout malou dračici, a přitáhl ji blíž k sobě. Byl by dal přednost teplu a pohodlí svého doupěte a přítomnosti své družky, ale nemohl se zbavit pocitu neklidu, který jej vyhnal do zimní bouře. Příčinou jeho špatné nálady nebyl jen smutek nad tím, že bývaly doby, kdy se draci cítili být svým osudem mnohem jistější, ale jak se zdálo, nemohl udělat nic, aby to změnil. Daresha se uvelebila v jeho náruči a lehce si opřela hlavu o jeho mohutnou hruď.
Něžný okamžik netrval dlouho. Skučením ledového větru k nim pronikl zvuk mávajících křídel a chvíli poté se ozval šelest, který oznamoval draka přistávajícího na výstupku před doupětem. Daresha otevřela oči a její uši se napřímily, když zvedla hlavu. Marthaen na ni pohlédl s ironickým úsměvem a uvolnil své objetí. Jejich návštěvník už netrpělivě klepal na dveře a Marthaen spěchal z ložnice do rozlehlé hlavní síně svého obydlí. Nedokázal si představit, co mohlo být tak nesmírně důležité, že ho kvůli tomu někdo ruší v tuhle noční dobu. Blížila se půlnoc.
Daresha zůstala sedět u vchodu do ložnice, když Marthaen prošel středem síně a vystoupal po schodech, aby otevřel široké dřevěné dveře vedoucí na výstupek. I když se připravoval na nejhorší, překvapilo ho, že pozdním návštěvníkem je Gheradaen, který byl stejně jako Marthaen členem parlamentu. Zlatý drak beze slova vklouzl do dveří. Marthaen byl velmi znepokojen, protože uslyšel řev draků, nesoucí se nocí.
"Nějaké těžkosti?" zeptal se.
"Větší těžkosti, než jakých bych se byl kdy nadál," odpověděl Gheradaen, když si ze zad setřásl sněhový poprašek. "Vetřelci v samotném Větroboru. A vypadá to, že pronikli dokonce do Paláce Mocného."
Marthaen byl tak překvapen, že se musel posadit, hlavu skloněnou skoro až k zemi. Nepředpokládalo se, že by nepřátelé draků věděli o skrytém dračím městě, a přítomnost vetřelců v nejlépe střežené dračí citadele byla naprosto nepředstavitelná. Po krátké chvíli pohlédl na staršího draka. "Co se stalo? Určitě nejde o válečný konflikt."
"Válka nevypukla... alespoň prozatím," přisvědčil Gheradaen. "Ale pokud mám být upřímný, nevím to jistě. Poplach byl vyhlášen teprve před krátkou dobou. Jherdar už svolal rudé a černé draky, aby pomohli v pátrání po nepřátelích, i když pochybuji, že vědí, co mají vlastně hledat. Připadalo mi nejrozumnější nechat je, aby se do toho pustili, protože vypátrat vetřelce a vypořádat se s nimi je nejnaléhavější. Ale myslel jsem si, že při rozhodování o dalším postupu by měla mít hlavní slovo klidná rozvaha zlatých draků. Odpověď na tento čin by měla být rozhodnutím parlamentu, a ne mstou rozzuřených marodérů."
"Ano, rozhodně by to tak mělo být," řekl Marthaen a obrátil se k Dareshe. "Je třeba, abys sehnala všechny draky z tvé skupiny, kteří jsou ve městě, a když to bude možné tak i ty, kteří podléhají mně. Pak přijď do Paláce Mocného. Nejlepší bude zjistit, co vlastně hledáme, než jen bezcílně létat nocí a dělat rozruch."
"Budu tam co možná nejdřív," slíbila.
Marthaen se rychle vrátil do ložnice, aby posbíral své zbraně, a spěšně zapínal spony na popruzích. Draci obvykle nenosili žádné zbraně. Vystačili si s těmi, kterými je vybavila příroda, a brnění a zbraně každého dračího vůdce sloužily

nejčastěji jako odznak moci. Avšak součástí Marthaenovy zbroje bylo šest nožů, každý z nich velký jako meč. Na dlouhých zádech měl upevněný meč, jehož ostří bylo delší než tři muži. Vrátil se do hlavní síně, a když Gheradaen otevřel dveře, následoval staršího draka do studené, tmavé, kamenné kapsy, která sloužila jako chodba vedoucí na výstupek. Když odlétali, Daresha si ještě zapínala přezky své vlastní zbroje.
Marthaen se na chvíli zastavil na širokém výstupku, kde bylo dost místa na to, aby drak mohl roztáhnout křídla. Rozvířeným sněhem se nedalo mnoho zahlédnout. Ve vzdálených oknech se matně mihotala světla. Uvědomoval si přítomnost mnoha draků všude kolem, slyšel jejich volání v temnotě a mávání jejich křídel, když ho míjeli na černé obloze.
Roztáhl křídla a vyskočil do noci. Několika dlouhými máchnutími mocných křídel získal téměř plnou rychlost a tiše a rychle plachtil ke středu města noční tmou tak hlubokou, že ani jeho ostrý zrak jí nedokázal proniknout. Veden jakýmsi zvláštním kouzelným instinktem se na cestě ke svému cíli bezpečně vyhnul všem překážkám. Budovy ve Větroboru byly v noci temné, aby žádné světlo nemohlo prozradit přítomnost skrytého města za skalní hradbou. Avšak té noci byly všechny dolní sály a chodby v Paláci Mocného jasně osvětleny.
Marthaen se nyní držel vzadu a nechal svého společníka, aby jej vedl. Viděl, že masivní hlavní dveře paláce jsou otevřeny a před širokým schodištěm na sněhem zavátém náměstí se seskupilo velké množství draků. K jeho překvapení Gheradaen prudce zakroužil a klesl, aby mohli prolétnout otevřeným vchodem přímo do paláce. Pomalu plachtili na krátké vzdálenosti mezi mramorovými sloupy rozlehlé vstupní síně. Přistáli před srocením draků, v jejichž středu stál Jherdar, Mluvčí rudých draků. Znovu byl Marthaen překvapen. Spíš by čekal, že prudký drak bude mezi prvními, kteří se vydají do chladné noci a pokusí se dopadnout a zničit nepřítele.
"První mluvčí," pozdravil Jherdar Marthaena ještě dřív, než zlatý drak stačil složit křídla.
"Cením si toho, že jsi byl tak pohotový, když ses dozvěděl o našem ohrožení," řekl Marthaen a byl rudému drakovi upřímně vděčný za to, že přispěchal a byl připraven se rozumným způsobem vypořádat s nastalou situací. "Můžeš mi říct, co se stalo?"
"Byl uloupen Náhrdelník draků," vysvětlil stručně Jherdar. Ostatní draci pohlédli na Prvního mluvčího.
Marthaen byl tak překvapen, že se musel posadit. Krádež Náhrdelníku draků byla vskutku strašnou událostí, pro Národ draků téměř tak zničující, jako odchod Mocného. Nebylo divu, že skoro každý drak ve městě byl odhodlán pomoci při pátrání.
Marthaen zvedl hlavu. Věděl, že všichni čekají, jak se zachová, a byl si vědom toho, že nesmí dát najevo nerozhodnost nebo strach. "Jherdare, spoléhám na tebe. Při pátrání se musí spojit všechny skupiny draků ve městě. Rozleťte se všemi směry. Vyšlete vyzvědače do vzdálenějších oblastí pro případ, že zloději byli schopni létat. Pak přiber ke své skupině ještě alespoň jednu a vydejte se k Velké zátoce. Sledujte každou loď, která se tam objeví, a zabraňte jí v odplutí, dokud se nepřesvědčíte, že neveze náhrdelník. Pozorujte také osady Alfatijských. Je možné, že to mají na svědomí oni."
"Proč nezaútočíme na jejich osady a nesrovnáme je se zemí?" zeptal se Jherdar.
"Zatím nemám v úmyslu udělat něco takového," odpověděl mu Marthaen. "Útoky na jejich osady by jen přitáhly jejich pozornost k nám a v ostatních by to mohlo vzbudit zvědavost, proč tak starostlivě střežíme tyto hory. Ještě nemám jistotu, že tajemství Větroboru bylo skutečně prozrazeno okolnímu světu."
"A pokud narazíme na Pána draků?" zeptal se rudý drak opatrně.
"Jestli se setkáte s Pánem draků, bude nám nejspíš přicházet na pomoc," ujišťoval ho Marthaen. "Nevěřím, že by v tom měl Pán draků prsty, přestože teď nemám dost času vysvětlit to jasněji. Pamatuj, že máte jednat rychle a rozvážně. Prosím tě, nepodnikej nic, co by mohlo naši situaci ještě zhoršit."
Jherdar se uklonil a beze slova se vzdálil. Marthaen byl přesvědčen, že vzhledem k okolnostem a zoufalé situaci udělá rudý drak přesně to, co mu bylo řečeno. S výjimkou několika draků, většinou členů parlamentu, kteří čekali na pokyny, odešli všichni ostatní s Jherdarem. Na světě existovaly téměř čtyři tucty skrytých dračích království, ale v tuto chvíli bylo ve Větroboru jen osm králů či královen. Jejich doprovod většinou představovala jen část celé skupiny. Naštěstí bylo ve městě přítomno na dvě stě jiných draků, kteří nepatřili k žádné skupině. Marthaen snažně doufal, že se bez jakéhokoli zdržení budou schopni zorganizovat a vytvořit pátrací oddíly.
Marthaen se otočil, přešel po kamenné podlaze Paláce Mocného a namířil si to do síně, v níž byl uschován Náhrdelník draků. Doufal, že na místě krádeže najde nějaké stopy, které by mu prozradily totožnost zlodějů, a dozví se tak, kde po nich pátrat.
Avšak i když by raději podezíral Alfatijské, napadlo ho, že už ví, kdo jsou jediní zloději na světě, schopní uloupit Náhrdelník draků.
Marthaen pospíchal zpět do středu síně a zamířil k dvojitému točitému schodišti, jehož široké schody jej vedly do dalšího patra. Palác Mocného byl mohutnou stavbou dokonce i podle dračích měřítek. Byla to jedinečná stavba, největší na celém světě. Pokladnice draků byla umístěna v druhém patře. Nebyla to pokladnice v pravém slova smyslu, ale spíše muzeum, ve kterém byly shromážděny všechny nejdůležitější artefakty a malé poklady nesmírné ceny, nastřádané během dlouhých let dračí historie.
Druhé patro se podobalo prvnímu, ačkoliv strop byl příliš nízký na to, aby tady draci mohli létat. Téměř celé patro bylo otevřeným sálem, který podpíral kamenný les masivních sloupů. Síň, ve které se měl nacházet Náhrdelník draků, byla jednou z mála uzavřených prostor a stála poblíž hlavního schodiště. Stěny síně z bílého kamene tvořily mezi podpůrnými sloupy šestihran a chráněný prostor byl na dvou protilehlých stranách otevřen. Stěny byly spíše ozdobou než prostředkem k zajištění bezpečnosti. To, co mělo náhrdelník chránit, bylo uvnitř.
Byl rád, když viděl, že tři z kněží Mocného stojí u síně. Jedním z nich byl nejvyšší kněz, se kterým se docela dobře znal. Alespoň bude moci získat odpovědi na některé ze svých otázek. Když jej kněží viděli přicházet, dračím způsobem se

uklonili, tisknouce jednu ruku k hrudi a ohýbajíce dlouhé krky v ladném oblouku, až se jejich čenichy téměř dotýkaly podlahy.
"Lhorandyne," řekl Marthaen a nejstarší ze tří zlatých draků zvedl hlavu a přikývl. "Jak se to stalo?"
Lhorandyn se zamračil a pohlédl směrem k síni. "Obávám se, že to byla naše chyba. Kněží mají za úkol hlídat Palác Mocného a naše stráže stály dole u hlavních dveří, u dvou vchodů vedoucích do tohoto patra a u schodů vedoucích k síni s náhrdelníkem. Ale po staletí do Větroboru nepronikl žádný vetřelec a navíc se zdálo, že za takové nevlídné noci je ještě menší důvod ke znepokojení. Také se obávám, že v tuto chvíli není ve městě tolik kněží, kolik by tu možná mělo být. Zdá se, že v poslední době tu příliš mnoho kněží nepobývá."
"Není to jejich chyba," ujišťoval ho Marthaen. "Dovedu si dost dobře představit, jak k tomu mohlo dojít. Potřebuji vědět jen to, jestli alespoň tušíte, kdo náhrdelník ukradl a jak."
"Jistě víme jen to, že v posledních čtyřech nebo pěti hodinách se tu zdržovaly snad dva tucty draků, a tehdy jsme náhrdelník viděli naposled. Náhrdelník mohl být uloupen kdykoliv během této doby."
"Řekl bych, že to bylo spíše později," řekl Marthaen. "Kdyby tu náhrdelník chyběl, jsem přesvědčen, že by na to někdo z přítomných upozornil."
Vstoupil do síně a zastavil se. Nízký stupínek byl dvěma schody vyvýšen nad podlahou a obklopen zábradlím z bílého kamene. Uprostřed stupínku stála busta vznešeného draka, jemně vyřezaná do průhledného křišťálu, který vypadal jako modrý led. Náhrdelník draků měl být připevněn kolem krku sochy, jako tomu bylo po staletí, ale drakův krk byl nyní holý. Náhrdelník byl darem míru a usmíření od čarodějů z pradávného Blackmooru po válce, ve které první Pán draků téměř zničil Národ draků. Byl zhotoven pro jednoho z dračích vůdců, který si však na něj nikdy nedělal nárok. Říkalo se, že vládne kouzly, která jeho nositeli zajistí velkou moc.
Náhrdelník byl chráněn mocnými kouzly. Byla to strašlivá kouzla, která vyslovil sám Mocný, když byl náhrdelník poprvé přinesen do síně k uschování. Jen Marthaen, jako První mluvčí, a nejvyšší kněz měli právo přiblížit se k náhrdelníku. Kdokoliv jiný, kdo by se pokusil dostat za zábradlí, by byl v okamžení zahuben. Zloděj, který byl schopen náhrdelník ukrást, by potřeboval ochranu čaroděje mnohem mocnějšího, než jakým byl sám Mocný. Zdálo se nepravděpodobné, že by některý ze smrtelných čarodějů vládl větší silou než jeden z Nesmrtelných.
Možná byl lupič pod ochranou jiného Nesmrtelného, uvažoval Marthaen. To byla dokonce ještě mnohem hrozivější představa. První mluvčí věděl, že by nikdy nemohl zvítězit nad Nesmrtelným v boji o vlastnictví Náhrdelníku draků, a bylo by úplně jedno, jak velké pomoci by se mu dostalo.
"Jak se dostali přes bariéry?" zeptal se.
"Nemuselo to být tak těžké, jak se možná domníváš," řekl Lhorandyn. "Jak jistě víš, náhrdelník byl chráněn kouzly, která vytvořil sám Mocný. Tato kouzla se s odchodem Mocného neztratila, ale časem pozbyla něco na své účinnosti. Obávám se, že jakýkoliv schopnější čaroděj by dokázal bariéry porušit na dostatečně dlouhou dobu, aby někdo jiný mohl vklouznout dovnitř a vzít náhrdelník. Nikdy jsme o takové možnosti nemluvili, protože jsme si mysleli, že nejlepší ochranou náhrdelníku je strašlivá pověst kouzel."
"Myslíte si tedy, že zloději mohli vědět o oslabené bariéře?" zeptal se Marthaen.
Kněz se opět zatvářil rozpačitě. "Nedovedu si představit, jak. Ví o tom jen velmi málo kněží a nechali jsme si to tajemství pro sebe. Kdybychom o tom s někým mluvili, byl bys to ty."
Marthaen se posadil a uši stáhl nazad. Na okamžik vypadal úplně sklíčeně, dokonce poraženě. "Nesmrtelný by to věděl. Obávám se toho, čemu možná budeme muset čelit. Co o této záležitosti vědí kněží? Promluvil k vám Mocný?
Lhorandyn odtáhl hlavu. "První mluvčí, dobře víš, že Mocný je pryč již mnoho let."
"Teď ke mně musíš být upřímný," řekl mu Marthaen přísně a přitom povstal a zvedl hlavu, takže Lhorandyna převyšoval. "Nyní je v sázce příliš mnoho. Má vlastní sestra je kněžkou a vím zcela jistě, že obdržela pokyny od Mocného. Kdyby byl skutečně pryč, ochranná kouzla by úplně zmizela. Takže teď mi řekni, co víš."
Kněz odvrátil pohled. "Nevím o celé záležitosti víc než ty a mluvím pravdu. Kdyby nám Mocný mohl něco říci, nemyslíš, že by nás varoval?"
Sice nerad, ale přece musel Marthaen souhlasit. "Snaž se udělat všechno pro to, abys našel klíč k této záhadě. Musím tě také požádat, abys přivolal Kharendaen sem do Větroboru, jak už jsi to pro mě v minulosti udělal. Ať přijde sama. Objevilo se podezření, že je do té věci zapleten Pán draků, a od ní se bude žádat, aby pro něho svědčila."
Reakce na krádež Náhrdelníku draků byla v celé dlouhé historii Větroboru nebývalá. Každý drak, který byl schopen letu, se zúčastnil pátrání. Skupiny draků se spěšně vydaly na východ k Velké zátoce, aby zabránily zlodějům v úniku po moři. Jiní začali pečlivěji prohledávat okolní hory. Zpráva o krádeži putovala tak rychle, jak jen drak dokáže letět, a dostala se až do Skrytých království draků, ke skupinám, které žily osamoceně v divočině. Zanedlouho bude každý drak na světě vědět, že náhrdelník byl ukraden, a připojí se k hledání. Nejvíc se Marthaen obával toho, že draci, kteří nejsou pod jeho přímou kontrolou, budou jednat neuváženě a dopustí se nějakého hrozného činu ve svém úsilí nalézt ztracený poklad.
Nastalo ráno, ale nezdálo se být příliš slibné. Hlídky, které zorganizoval Jherdar, aby odřízl vetřelcům cestu k ústupu, nenašly žádné stopy po někom, kdo by cestoval tou pustou zemí, přestože hledaly znovu za denního světla. Sníh byl té noci těžký a vítr mrazivě chladný. Bouře neustala ani ráno, takže na Větroboru ležel šedivý stín ledové mlhy a poletující sníh. I když tak mocné a dobře chráněné stvoření, jako byl drak, o počasí nedbalo, pro kohokoli jiného znamenalo smrtelné nebezpečí. Byla tu jistá pravděpodobnost, že lupiči podcenili prudkost bouře, kterou využili ke svému úniku, a nyní někde leželi mrtví pod hlubokou sněhovou závějí.
Členové parlamentu, kteří vedli jednotlivé pátrací sku piny, se ráno začali vracet. Marthaenovi to vyhovovalo. Potřeboval sestavit obecné prohlášení o tom, co se právě stalo, a projednat otázku, jak by se teď draci měli zachovat. Přesto ale neviděl žádný důvod ke svolání formální diskuse v Parlamentním paláci. Draci stále přilétali, až naplnili jeho

soukromou síň, která stála naproti budově parlamentu.
"Musím přiznat, že se obávám nejhoršího," přiznal Marthaen, když ostatní přednesli výsledky svého pátrání. "Buď naši nepřátelé již uprchli, z čehož plyne, že jsou stejně rychlí a pohyblivi jako my, nebo jsou mrtví či ztracení v pustině kolem Větroboru." "A ty se domníváš, že se jim podařilo uprchnout," usoudil Jherdar. Nebyla to otázka.
Marthaen seděl zpříma, dlouhý ocas ovinutý kolem těla. "Vypadá to, že nemáme žádnou stopu, která by nám pomohla určit totožnost zlodějů, ale podle jejich činu si můžeme o nich a jejich schopnostech mnoho domyslit. Předně museli ovládat mocná kouzla, když se jim podařilo bezpečně proniknout ochrannou bariérou Náhrdelníku draků. To samo o sobě o nich vypovídá mnoho. Ale jak vůbec mohli o existenci Náhrdelníku draků vědět? Jak se dozvěděli, kde leží Větrobor? Zřejmě znají naše největší tajemství. Nakonec se ptám: Jak to, že dokázali projít naším městem, vstoupit do Paláce Mocného a pak uprchnout, aniž by je někdo zahlédl? Všechno je to velká záhada."
"Mně to vůbec záhadné nepřipadá," prohlásil Jherdar. "Pán draků má takovou moc, aby dokázal překonat ochranná kouzla."
"Ale jak by se dozvěděl o Náhrdelníku draků?" nenechal se přesvědčit Marthaen. "Chceš tím říct, že mu Kharendaen prozradila naše tajemství? Tomu nevěřím, přestože jsem ji povolal, aby vypovídala za sebe i Pána draků. Kharendaen by nic takového neudělala. Pán draků je její společník, ale ne její pán."
"Pokud mu nedal pokyny ke krádeži sám Mocný," dohadoval se rudý drak.
"Kdyby Mocný nařídil Kharendaen a Pánu draků náhrdelník vzít, pak by k tomu měl určitě dobrý důvod a bylo by správné, aby jej opatrovali," řekl Marthaen. "Už jednou se maroděři vzepřeli našim kněžím, ale nemohu uvěřit tomu, že by se kdokoliv z nás odvážil vzbouřit proti Mocnému."
Jherdar tu seděl bez pohnutí, hleděl do země a nic neříkal. Přestože se těch temných událostí přímo neúčastnil, nebyl v této záležitosti zcela bez viny.
"Když to nebyl Pán draků, kdo tedy?" pokračoval Marthaen. "Alfatijští? Musím je podezírat vzhledem k tomu, že v nedávné době pronikli na území kolem Velké zátoky. Kdyby se nějak dozvěděli o našich tajemstvích, byli by schopni naplánovat krádež náhrdelníku a vyzbrojit se kouzly potřebnými k tomu, aby se neviděni dostali do Větroboru, pronikli ochrannou bariérou a odnesli náhrdelník."
"To je přijatelné vysvětlení," souhlasil Gheradaen a se zájmem zvedl hlavu. "Ale možná máš ještě další nápad."
"Myslím, že ano," souhlasil Marthaen. "Naše tajemství znají i renegáti, dračí odpadlíci a zrádci. Mohli se bez obtíží dostat do Větroboru, protože si je ostatní spletli se skutečnými obyvateli města."
Jherdar zvedl hlavu a tvářil se pochybovačně. "Zrádci by se nikdy něčeho takového neodvážili."
"Zrádci si nikdy netroufli provést něco takového dříve," opravil ho zlatý drak. "Ale jejich touha po moci je zaslepuje, a nemůžeme vědět, čeho jsou schopni se odvážit. Nezapomínej také na to, že právě zrádci mohli prozradit naše tajemství nepříteli."
Jherdar to krátce zvážil a pak přikývl. "Musím přiznat, že tvé argumenty jsou pádné. Přesto nejsem zcela přesvědčen o tom, že Pán draků v tom nemá prsty. Myslím, že mluvím i za ostatní draky. Kharendaen nám musí poskytnout důkladnou výpověď. Požaduji také lepší zajištění naší bezpečnosti. Pokud se situace nezlepší, budeme muset čelit vážným problémům. Chci od Pána draků nové ujištění o tom, že se podle svého slibu postaví na naši stranu, protože jsme to nebyli my, kdo porušil příměří."
"Už jsem povolal Kharendaen, aby nám řekla, co o tom ví," odpověděl Marthaen. "Přesto nevěřím, že by byl Pán draků do krádeže zapleten, a jsem přesvědčen, že nám pomůže náhrdelník najít, když ho o to požádáme. Ale nechci, abychom ho zatahovali do našich věcí, dokud si nebudeme jisti, že ho opravdu potřebujeme. Pokud nebudu zcela spokojen s tím, co mi řekne má sestra, pak s ním promluvím osobně."
Jherdar přikývl. "To bude asi nejlepší. Vím, že jsi jeho přítel."
"Dávám přednost tomu, aby byl mým přítelem, protože by mohl být velmi nebezpečný nepřítel," řekl Marthaen. "Ale přece jen je to přítel, kterého je lépe si držet od těla. Alespoň tak dlouho, dokud je s ním Kharendaen, aby ho sledovala. Já osobně podezřívám buď flaemské ohňové čaroděje, nebo alfatijské větrné čaroděje, a jestli mám být upřímný, nemyslím si, že by Flaemové byli natolik schopní, aby se jim něco takového mohlo podařit. Kharendaen nám může o ohňových čarodějích podat zprávu, ale podle mého názoru bychom měli naši pozornost obrátit k Alfatijským. Jestliže to neudělali renegáti, pak by jenom větrní čarodějové dokázali ovládat kouzlo potřebné k uloupení náhrdelníku a k útěku."
Krátce po poledni se počasí začalo zlepšovat. Konečně přestal padat sníh a mraky se začaly trhat, přestože dál foukal ostrý vítr a obloha vypadala hrozivě. Lepší viditelnost trochu zjednodušila pátrání na území kolem Větroboru, i když zároveň poskytovala zlodějům lepší podmínky k útěku. Marthaen jen nerad žádal draky, aby pokračovali v hledání, ale bylo to příliš důležité. Jestli měl být Náhrdelník draků rychle nalezen, muselo by se to stát na jejich vlastním území.
V tutéž dobu se také poněkud zkomplikovala situace s Alfatijskými. Během noci rozbil vítr led, který uzavíral Velkou zátoku, a hnal jej směrem k východu, na otevřené moře. S nočním odlivem opustila dvojice lodí alfatijskou osadu na pobřeží, využívajíc volné cesty. Skupina draků lodě objevila a pomalu nad nimi kroužila. Alfatijští začali bojovat jako první. Vystřelovali šípy a šipky z kuší. Draci vzápětí zuřivě zaútočili. Trhali plavidla na kusy při hledání ztraceného pokladu a trosky lodí zanechali v plamenech.
Marthaen musel přiznat, že by jednal stejně, i když možná ne v takovém spěchu. Kdyby vůbec netušil, kde se náhrdelník nachází, nemohl by těm lodím dovolit, aby unikly. Ale lodě byly mnohem pomalejší než draci a ti by určitě měli dost času připravit nějaký plán. Marthaen teď bohužel musel jednat s Alfatijskými a zjistit, zda se na krádeži podíleli, nebo mají svědomí čisté.
Přesto musel připustit, že potíže s Alfatijskými již hrozí nějaký čas. Osada Leeha byla jedna věc, ale Alfatijští budovali osady a rozšiřovali své državy nebezpečně blízko území, které náleželo drakům. Marthaen si uvědomil, že bude muset

najít nějaký způsob, kterým je přinutí stáhnout se zpět, a to raději bez pomoci Pána draků.
Když se do večera neobjevila žádná stopa po vetřelcích nebo způsobu jejich úniku, Marthaen se cítil povinen omezit pátrání. Stovky, možná i tisíce draků z Větroboru a okolních zemí létaly od minulé noci tam a zpět přes hory a podél pobřeží a všichni byli unavení a hladoví. Zdálo se, že nejlepší bude dát Jherdarovi svolení k tomu, aby zorganizoval mladší draky do hlídek a pustil se do promyšlenějšího a méně nápadného pátrání. To mu zároveň umožní sdružit nejmocnější a nejschopnější dračí čaroděje a kněze k tajnému pátrání. Zlodějům se totiž podle všeho jejich útěk zdařil a Marthaen se domníval, že takovéhle pátrání bude nyní mnohem účinnější.
Teď, když zběsilost prvního pátrání pominula, Marthaen se cítil zoufale. Kolika zkouškami ještě budou muset draci projít? Kolik utrpení budou ještě schopni snést, než se Národ draků ve zmatku a bezvládí zhroutí? Byla to velmi křehká entita. Nejdřív ztratili vedení a ochranu Mocného, pak tu bylo děsivé proroctví a obávaný návrat Pána draků. Nyní byl ukraden nejstarší a nejposvátnější z dračích pokladů. Ale ještě více znepokojující byla myšlenka, že byla zrazena nejpřísněji střežená tajemství draků. Větrobor bylo jediné dračí město a jeho bezpečnost nespočívala v tom, že bylo tak vzdálené a nenapadnutelné, ale pouze v prostém faktu, že jeho existence zůstala utajena.
Marthaen se teď začal obávat budoucnosti. Dobře si uvědomoval, že zodpovědnost za mnoho rozhodnutí, která dají podobu budoucnosti jeho lidu, bude spočívat na něm. Měl pocit, jako by vedl draky zrádným a nekonečným bludištěm změn a hrozeb. To poslední, co by draci potřebovali, by bylo dostat se do války, a zdálo se, že válka s Alfatijskými, a možná ještě dalšími nepřáteli, je nevyhnutelná.
Především musí drakům zabránit, aby se dostali do sporu s Pánem draků. Věděl, že má právo zavolat Pána draků, aby bránil draky před jejich nepřáteli, ale přesto měl z toho svazku strach, protože netušil, jak by takové spojenectví mohlo skončit. Navíc se musí vyrovnat s proroctvím, které upozorňovalo na to, že v osudu draků dojde k velké změně. Neměl ani ponětí, co má očekávat, ale musí nějak zajistit, aby ta změna byla pro jejich dobro.
Poprvé měl trochu štěstí, když viděl, že Jherdar, vůdce rudých draků, je tou událostí hluboce otřesen a je ochoten podrobit se Marthaenovu promyšlenému vedení, a ne sám v zuřivosti odletět a ukvapeně jednat. Vůdci ostatních divočejších dračích plemen, rudých, zelených a černých, byli obvykle ochotni následovat v takových případech Jherdara jako vůdce. Výsledkem bylo, že se Marthaenovi díky Jherdarově poddajnosti podařilo udržet celý Národ draků pod kontrolou.
Dalším střípkem štěstí byla Kharendaen, která urazila vzdálenost mezi Vysočinou a Větroborem v ohromujícím čase a přiletěla toho večera, kdy se Marthaen radil s ostatními o změnách ve způsobu pátrání. Předvolání obdržela v podobě snu uprostřed předcházející noci, což byl zvláštní způsob, kterým byli nadáni jen schopnější kněží, a od té chvíle byla bez odpočinku na cestě. Bylo zřejmé, že je hladová a u konce svých sil, když se prodírala mezi překvapenými draky do soukromé síně svého bratra, ale objevila se v nanejvýš napjatém okamžiku. Mnoho draků dosud potřebovalo ujištění o tom, že Pán draků nebyl zapleten do krádeže, a Marthaen sám se chtěl ujistit, že ohňoví čarodějové jsou bez viny, než obrátí svůj hněv proti Alfatijským.
"Co se stalo?" zeptala se. "Větrobor vypadá jako hnízdo sršňů."
"Ty tedy o ničem nevíš?" zeptal se Jherdar, než mohl Marthaen promluvit.
"Nemám tušení," ujišťovala ho. Posadila se na svůj ocas a bylo na ní poznat, jak je unavená. "Dostala jsem pokyn, abych ihned přiletěla, a tón té zprávy byl tak hrozivý, že jsem se probudila a nemohla jsem přijmout zbytek snu, který mě přivolal."
"Do Větroboru pronikli vetřelci," řekl jí Marthaen bez okolků. "Náhrdelník draků byl ukraden a my netušíme, kdo mohl něco takového spáchat. Od tebe potřebujeme ujištění, že Pán draků v tom není žádným způsobem zapleten."
"Ujišťuji vás, že rozhodně není," řekla Kharendaen, příliš unavená na to, aby jí ta zpráva otřásla. "Pán draků a já máme mezi sebou dohodu. Já před ním nikdy nemluvím o dračích tajemstvích a on se neptá. Pokud vím, tak nikdy o Větroboru ani o Náhrdelníku draků neslyšel."
"Můžeš nám popsat, kde včera, až do doby tvého odchodu, pobýval?"
Slabě přikývla a na okamžik zavřela oči. "Pán draků byl včera celý den v Braejru. Když jsem odlétala, byl ještě doma. Nevzdálila jsem se od něj na víc než jen několik hodin za celou tu dobu, co jsem v jeho službách, a nikdy ne na velkou vzdálenost, alespoň několik posledních týdnů. Ručím za to, že s krádeží nemá nic společného."
"A co ohňoví čarodějové?" zeptal se napjatě Marthaen.
Kharendaen o tom chvíli uvažovala. "Nevím, jak by se mohli dozvědět o Náhrdelníku draků nebo jeho umístění, a pochybuji, že jsou natolik schopní, aby to mohli sami provést. Přesto by mě to ale nepřekvapilo. Zoufale touží po moci a Náhrdelník draků je mocným kouzelným předmětem. Až se vrátím do Braejru, zkusím zjistit co nejvíc."
"Snaž se být nenápadná," řekl Marthaen. "Je to vůle parlamentu - nikdo, dokonce ani Pán draků, by se teď neměl o těchto událostech dozvědět."
"Rozumím."
Jakmile dostála své povinnosti, Kharendaen beze slova opustila síň. Marthaen se musel ještě několik minut zdržet, dokud nebyl spokojen s plány, které Jherdar a ostatní navrhovali pro další, tentokrát mnohem systematičtější pátrání. Pak ještě musel mluvit s Gheradaenem a Lhoradynem o dalších možnostech, kterými by mohli zjistit totožnost zlodějů.
O něco později našel Kharendaen, jak čeká před jeho soukromou komnatou. Seděla a mohutně zívala, když se k ní blížil. Její únava mu připadala dojemně zábavná, protože jinak vždycky dbala na to, aby se nesla s tichou důstojností kněžky. Zvedla krk, aby se svou tváří mohla lehce otřít o jeho. Byl to projev lásky, gesto, kterým se vzájemně pozdravili.
"Co myslíš, že se stalo?" zeptala se prostě.
"Myslím, že náhrdelník vzali renegáti," přiznal upřímně. "Domnívám se, že mohli být ve spolku s alfatijskými nebo flaemskými čaroději - pravděpodobně s Alfatijskými, kteří v poslední době rozšiřují své državy až na naše území. V každém případě o tom s nimi budu muset jednat, ať už se to Pánu draků bude líbit, nebo ne."

"Jsem přesvědčena, že to pochopí, když mu vysvětlíš, jak se věci mají," řekla mu Kharendaen.
"Mrzí mě, že jsem tě sem musel zavolat, ale bylo pro nás velmi důležité vědět o záměrech Pána draků," řekl, když se posadil na kamennou podlahu naproti ní. "Dnes už jsme měli s Alfatijskými jednu srážku, která je stála dvě jejich lodě. Musím být schopen zabránit drakům, aby se dopustili nějakého unáhleného činu, který by mohl vyvolat válku."
"Chápu to."
"Také si dělám starosti o tebe," pokračoval Marthaen a pečlivě volil svá slova. "Vážím si toho, že díky tobě získáváme zprávy týkající se Pána draků. Spoustě draků pomohly při ovládnutí strachu, který jim Pán draků nahání. Nicméně už je to skoro pět let, co jsi v jeho službách."
"Má služba Pánu draků je povinností, kterou jako kněžka musím splnit," řekla. "Ale jsem s ním také z vlastní vůle. Je mým přítelem a společníkem."
"Ano, já vím," ujišťoval ji Marthaen. "Vím, že jste si blízcí, ale nechci, aby se tvoje láska a oddanost k němu postavily do cesty tvým závazkům vůči Mocnému a tvému lidu."
"Proroctví říká, že Pán draků bude hrát důležitou roli v osudu draků," odporovala mu. "Není to pro nás lepší, když nás bude znát a smýšlet o nás v dobrém? Cítím, že i tím, že jsem jeho přítelkyně, vykonávám svou službu."
"To zrovna nemám na mysli," namítl její bratr. "Pán draků představuje největší nebezpečí, které kdy náš národ poznal. Jeho úmysly mohou být sice správné, ale obávám se, že bychom se s ním mohli kvůli nějakému nedorozumění dostat do sporu. Mám starost o tebe. Pokud s ním budu muset jednat jako s nepřítelem, nechtěl bych, aby ses musela rozhodovat mezi ním a mnou."
Protože svůj úkol už splnila, odebrala se Kharendaen k tolik potřebnému odpočinku.

Kapitola 1

"KAPITÁNE GLANTRI! KOUŘ NA SEVERNÍM obzoru!"
Darius Glantri se podíval vzhůru k hlídce sedící vysoko na hlavním stožáru a pak pospíchal na levobok, aby měl jasný výhled. Mohl jej zahlédnout jen stěží, ale byl tam, nejasný šedý pramínek kouře, který vystupoval z nějakého místa právě za obzorem. Kormidelník již zareagoval zatočením kormidla a pomalu tak navedl velkou válečnou galéru ze severovýchodního kursu přímo na sever. Ostatní galéry v thyatiské flotile ho následovaly. Mnoho námořníků vyšplhalo do ráhnoví, aby mohli pozorovat vzdálený obzor. Po chvíli se na palubě začali objevovat vojáci, kteří chtěli na vlastní oči vidět, co se děje.
"Nejsme tu na projížďce!" zavolal na ně Darius. "Připravte loď k bitvě. Možná budeme muset bojovat a chci, abychom na to byli připraveni. Nachystejte kbelíky na vodu pro případ, že by na lodi vznikl požár. Buďte připraveni odříznout hořící plachty nebo lanoví."
Nebylo třeba příliš spěchat. Štíhlé thyatiské galéry jen letěly po vodě, poháněny ostrým jižním větrem, a námořníci měli plné ruce práce, když upevňovali vesla, která měla ještě zvýšit rychlost lodí. Sloupce dýmu byly od nich vzdáleny přinejmenším deset mil, možná i víc. Galéry z Thyatisu byly nejrychlejší lodě na moři, ale ani ony nedokázaly překonat takovou vzdálenost dřív než za hodinu, přestože jim vítr nadouval plachty. Pokud ohně v dálce znamenaly, že spřátelené lodě jsou v nebezpečí, Dariovi bylo jasné, že pro ně nebude moci udělat nic víc než jen posbírat trosečníky.
Kapitán se zastavil a zahleděl se k obzoru. Avšak ve stejné chvíli se loď stočila a příď mu zakryla výhled. Seběhl tedy po schodech dolů, přešel přes dlouhou hlavní palubu a vylezl do vysoké kajuty na špičce lodi. V okamžiku, kdy konečně z přídě jasně uviděl, co se děje, si byl jistý. Již rozeznal obrysy neznámých lodí v dálce, shluk snad půl tuctu maličkých předmětů mnoho mil před ním. Další tmavé body, které se podobaly malinkým ptákům, pomalu kroužily nad hořícími loděmi, nebo na ně střemhlav nalétávaly. Ale lodě byly ještě příliš daleko, aby nad jejich zlomenými stěžni mohli kroužit ptáci. Viděno z této vzdálenosti to mohli být jedině draci.
Darius zaváhal. Slyšel zvěsti o tom, že od minulé zimy se draci zdají být mimořádně rozrušení a ve velkých skupinách prohledávají území od Wendaru až ke Stepi na východě a na jihu k rozlehlé poušti v Ylaruamu. Vypadalo to, jako by něco hledali. Jestli na někoho útočili, bylo jeho povinností to zjistit.
"Hlídko!" vykřikl hlasitě. "Co vidíš?"
"Jsou to draci, pane!" zněla odpověď. "Dalekohledem je vidím zcela zřetelně."
Námořníci na hlavní palubě ustali v práci a hlasitě reptali. Darius opravdu nepotřeboval, aby mu někdo připomínal, jak velké nebezpečí jim hrozí. Drak a dřevěná loď, to byla smrtící kombinace. Loď byla proti plamenům bezmocná a draci byli rychlí. Bylo pro ně hračkou zůstat mimo dosah zbraní, které se daly vézt po moři. Nechtěl, aby museli podstoupit takový boj, a byl odhodlán se mu vyhnout, pokud to bude možné.
Avšak pochyboval, že bude mít na vybranou, přestože měl nutkání obrátit flotilu a uhánět rychle pryč, dokud to jde. Jestliže draci útočili na Thyatiské nebo některého ze spojenců jeho země, byl povinen udělat vše, co bylo v jeho silách. A ať už to byl přítel, nebo nepřítel, musel hlavně zjistit, proč draci vůbec útočí. Draci se většinou drželi stranou, a proto se musel dozvědět, co je přinutilo k takovému jednání.

Bylo jasné, že dračí útok skončí dřív, než se jim podaří ke vzdáleným lodím doplout. Jen doufal, že si draci půjdou po svých, až skončí svou děsivou práci. Neznal příčinu jejich hněvu a netušil, jestli mají či nemají důvod obrátit se i proti jeho flotile.
Bitva trvala déle, než předpokládal. Jak draky z dálky pozoroval, viděl, že neútočí najednou, ale pustoší lodě jakoby podle nějakého plánu, dokonce opatrně, a nikdy se nevystavují nebezpečí, když útočí na zbývající obránce. Věděli, že všechny výhody jsou na jejich straně, a nehodlali zbytečně riskovat. Válečné lodě Thyatisu pluly poháněny silným větrem. Darius nyní odhadoval, že tam doplují dřív, než bitva skončí.
Darius zůstal v kajutě a skoro hodinu nečinně sledoval, jak se bitva vyvíjí. Ze své kabiny si přinesl dalekohled a seznámil se s taktikou, kterou se draci řídili. Už dávno zneškodnili všechny lodě. Zapálili plachty a přinutili tak námořníky, aby odřízli hořící části plachtoví a lanoví. Pak draci vyřazovali jednu loď po druhé. Připomínali smečku vlků odhánějící postupně jednotlivé ovce od stáda. Důkladně zničili zbývající obranná zařízení, pak slétli na palubu a přinutili tak námořníky opustit loď. Poté prohledali vnitřek lodi, což Dariovi připadlo velmi zvláštní a nepochopitelné. Nakonec za sebou zanechali vrak v plamenech.
"Jsou to Alfatijští, kapitáne!" ozvala se konečně hlídka. "Dvě alfatijské válečné galéry, které doprovázejí malou flotilu zásobovacích lodí."
Darius již zahlédl válečné lodě, přestože nebyl schopen rozeznat jejich typ. Všechny lodě byly vážně poškozeny, nepochybně od prvních chvil útoku, které flotilu zbavily schopnosti se bránit. Nakonec draci obrátili svou pozornost ke galérám. Obě flotily byly od sebe vzdáleny nějakých pět mil.
Krátce nato bylo po všem. Draci chvíli kroužili nad dvěma posledními hořícími loděmi, pak se najednou obrátili a letěli k přibližujícím se thyatiským lodím. Darius je napjatě pozoroval a čekal na nějaký nepřátelský pohyb. Posádky jeho lodí se zatím připravovaly k obraně. Jeho flotilu tvořilo šest největších lodí v thyatiském válečném loďstvu, avšak pro tucet rudých draků rozhodně nebyly rovnocennými soupeři. Draci ale nezačali okamžitě útočit. Místo toho pomalu nad loděmi kroužili a drželi se mimo dosah luků. Konečně, podle všeho uklidněni tím, že tyto lodě nejsou součástí alfatijské flotily, se pomalu vznesli a odletěli směrem k západu.
Darius si vydechl. Neuvědomil si, že napětí, které musel v několika posledních minutách snášet, bylo tak velké. Ať už chtěli draci cokoliv, jejich hněv se zřejmě týkal jen Alfatijských. Společný nepřítel dokázal často udělat z odvěkých protivníků spojence, alespoň v tomhle případě to tak bylo. Jakmile nebezpečí pominulo, námořníci pospíchali zpět k lanoví a vojáci na palubě sklonili své luky. Darius se opět začal věnovat své lodi. Uvědomoval si, že námořníci musí být unavení po hodině namáhavého veslování.
"Složit vesla do lodě!" zavolal na ně. "Vítr nás tam dovane včas. Předejte dál rozkaz, že se mají jednotlivé lodě flotily rozptýlit a hledat trosečníky."
Přibližně po další míli se dostali až k místu bitvy. Potopila se už i poslední loď, která s hlasitým zasyčením skončila pod hladinou. Ve vodě plavala spousta věcí - bedny, sudy a nejrůznější předměty z vraků alfatijských lodí. Námořníci pospíchali svinout plachty, aby tak snížili rychlost lodí a mohli pátrat po trosečnících. Na boku lodi už byl připraven záchranný člun.
K Dariovi stojícímu na přídi přišel setník a rázně zasalutoval. "Kapitáne, mluvím řečí Alfatijských. Myslel jsem si, že byste to měl vědět pro případ, že najdeme nějaké trosečníky."
"To se nám hodí," řekl mu Darius. "Musíme zjistit, co ti draci chtěli."
"Jsem upřímně rád, že nezatoužili po nás," přiznal s rozpačitým úšklebkem setník. "Jednu chvíli jsem si přál, abychom měli na palubě Pána draků."
"Ano... Pán draků," pronesl Darius, spíše jen k sobě. "Když jsem uviděl, že jsou to lodě Alfatijských, pomyslel jsem si, že se museli dopustit nějakého hrozného činu, když se jim draci takhle pomstili. Jestli je to skutečně tak, pak je možné, že se Pán draků postaví na stranu draků."
Poslední plachta byla svinuta a galéra pomalu plula vpřed, poháněna jen pomalými záběry posledních čtyř párů vesel. Ostatní veslaři pomáhali při hledání trosečníků. Darius viděl, že všechny lodě flotily přijímají na palubu dost velký počet trosečníků; bylo jasné, že drakům šlo především o to, aby zničili lodě, ale nezabili posádku. Když se první Alfatijští nalodili, setník s nimi ihned promluvil. Darius čekal na výsledek jejich rozhovoru a přitom vzpomínal na Pána draků a jeho společnici Kharendaen. Oba je znal z jejich příležitostných návštěv Thyatisu a považoval je za své přátele. Kharendaen byla vždycky příjemnou společnicí, byla civilizovaná a inteligentní, sotva by ji někdo mohl nazvat příšerou z pověstí. Teď si to připomněl, když uvažoval o chladně vypočítavé taktice, podle které se draci při svém útoku řídili.

* * *

První jasný záblesk denního světla se dotkl noční oblohy právě v okamžiku, kdy Thelvyn tiše vyklouzl kuchyňskými dveřmi ze svého domu a tiše je za sebou zavřel. Mohutné šedé kameny, kterými byl vydlážděn dvůr, ho studily do bosých chodidel. To se ale rychle změní, jen co vyjde letní slunce. Na okamžik se zastavil, aby pohlédl na oblohu, kde se zpoza temné masy pohoří Kolos daleko na východě začal za úsvitu rozšiřovat světlý stříbrný pruh. Střechy, komíny a věže Braejru se černaly proti bledé obloze. Město bylo zatím tiché, jen někde v dálce jeden nebo dva povozy rachotily po kočičích hlavách pouličního dláždění a byl slyšet štěkot psa.
Thelvyn chvíli poslouchal vůz lomozící v blízké ulici, a to ho přivedlo na jiné myšlenky. Vyrostl v odlehlé hraniční vesnici a dokonce po pěti letech strávených ve městě byl stále zvyklý na zvuky lesa a hor a chladivou svěží vůni borovic na severu. Země na jihu království byla plochá a teplá a ve městě se často mísil čmoud ohně s tisícem jiných pachů. V ulicích bylo plno lidí a rámusu. Stýskalo se mu po jeho starém domově na severu, po pohodlném domě, ve kterém bydlel se Sirem Georgem, a po prostém životě dobrodruha, který starý rytíř vedl. Po takovém životě Thelvyn

vždycky toužil, po životě obchodníka se starožitnostmi, který cestuje po světě a hledá ztracené poklady. A tam by byl nyní mnohem raději.
Ohrazený dvůr u jeho domu pro něho představoval ostrov míru v tomto městě, které mu bylo cizí. Dvůr byl velký, na jednom konci byla zahrada plná stromů a celé obydlí obklopovala vysoká zeď. Přešel přes dvůr k mohutné budově skladiště. Původní majitel domu byl thyatiský kupec, který se v době dračích útoků vrátil do své domoviny. Zřejmě si své zboží cenil velmi vysoko, protože nechal na svém pozemku postavit skladiště. Nebyla to prostá stavba, ale důkladně postavená cihlová budova, omítnutá a zdobená, takže vzhledem soupeřila s okázalostí domu.
Toto skladiště bylo hlavním důvodem, proč se Thelvyn zabydlel právě tady. Již pět let, tedy po celou dobu, co žil v Braejru, sloužilo jako příbytek pro Kharendaen. Thelvyn se chystal otevřít jedno křídlo těžkých dřevěných dveří vedoucích do skladiště, ale než to mohl udělat, zarazil se a rozhlédl se kolem sebe. Náhle se zdálo, že všichni psi ve městě začali štěkat a výt. O chvíli později zakroužila nad dvorem tmavá postava, černající se proti světlé obloze.
Thelvyn se snažil pohledem proniknout pološerem. Soudě podle obrysu to určitě nebyl drak. Když se stvoření přiblížilo, poznal, že je to gryf, na kterém sedí posel z Thyatisu nesoucí zprávu, která byla určitě důležitá. Kharendaen otevřela dveře a vyhlédla ven, pak se stáhla zpět a rychle dveře zavřela, aby její přítomnost gryfa nepoplašila, až bude přistávat na dvoře za domem.
Thelvyn si pospíšil s gryfem pomoci, aby jezdec mohl sesednout. Gryfové byli menší než draci, ale byla to pouhá zvířata, divoká a hloupá, a bylo velmi nebezpečné se k nim přiblížit. Jejich výhoda spočívala v tom, že byli stejně rychlí jako draci a ochotní nechat se osedlat, zatímco draci se většinou nenechali využít jako dopravní prostředek. I když bylo možné řídit gryfa otěžemi, na zemi mohl být ovládán pomocí mosazného kruhu provléknutého nozdrami jeho zobáku.
"Omlouvám se, že vás takhle přepadám," řekl jezdec. "Nesu zprávu od císaře. Jste očekáváni v Thyatisu ve velmi naléhavé záležitosti."
"Víš, o co jde?" zeptal se Thelvyn.
"Je tu jistá pravděpodobnost, že by mohlo dojít k válce s Alfatií."
Thelvyn přikývl. "Hned se vydám na cestu. Pokud můžeš, vzlétni se svým gryfem a počkejte, dokud můj drak a já neodletíme. Pak se sem můžeš vrátit a před cestou domů si odpočinout."
Jezdec skočil zpátky do sedla a Thelvyn uvolnil gryfův kruh. Velké zvíře zareagovalo na škubnutí otěží a vyskočilo k ranní obloze. Nebylo toho mnoho, co by si Thelvyn musel k cestě přichystat. Pak si pospíšil ke Kharendaeninu obydlí, aby se zeptal, jestli je připravena na tak dlouhou cestu. Dračice zaslechla skrze dveře, o čem mluvili, a již si chystala sedlo. Thelvyn jí se sedlem pomohl, pak vešel na pár minut do domu, aby se sám připravil na cestu.
Nepotřeboval toho mnoho. Bylo třeba říci hospodyni, že budou nějaký čas pryč, dále napsat vzkaz, který bude během dopoledne doručen králi. Bohužel si nebyl jistý tím, co by měl napsat, když toho sám věděl tak málo. Od té doby, co se z arcivévody stal králem, Jherridan Maarsten se oddal přípravě na dlouho očekávanou válku s Alfatijskými. Přesněji řečeno by to byl návrat k dávné válce, která před dlouhými lety zničila jejich svět. Jherridan již nějakou dobu získával podporu spojenců, často dosti smělým způsobem. Thelvyn nechtěl, aby Jherridan a jeho ohňoví čarodějové začali chystat nějaké vlastní neuvážené plány dřív, než budou o situaci s Alfatijskými vědět víc.
Proto zanechal co možná nejstručnější zprávu, ve které uvedl, že se vydal do Thyatisu, aby získal nějaké informace. Zdůraznil, že jde pouze o jednoduchou záležitost, přestože věděl, že císař Kornelius, opatrný a ohleduplný vládce, by pro něho neposlal s takovou naléhavostí, kdyby nešlo o něco nesmírně důležitého. Kharendaen už čekala na dvoře, když Thelvyn s přípravami skončil. Sklonila mohutnou hruď k zemi, aby Thelvyn mohl vylézt do sedla, a pak vyskočila do vzduchu. Stoupali k obloze nad Braejrem, dokonce ještě předtím, než na východě vyšlo nad pohořím Kolos slunce.
Thelvyn se uvelebil v sedle a snažil se udělat si co největší pohodlí. Cesta z Vysočiny do Thyatisu byla pro draka otázkou několika hodin, ale koňmo by trvala týdny. Dračí sedlo bylo pohodlné, s vysokým opěradlem tvarovaným tak, aby jezdec seděl bezpečně. Stálý příliv chladného čerstvého vzduchu ho přiměl zůstat vzhůru; chvílemi měl dokonce co dělat, když se chtěl nadechnout.
Kharendaen snášela ty dlouhé lety dobře, lépe než by kdy Thelvyn očekával. Málokdy používala svá křídla k jinému účelu než k plachtění, protože měla jakýsi záhadný instinkt, díky kterému poznávala proudy nebo stoupající sloupy vzduchu. Většinou se hnala kupředu pomocí kouzel, což bylo všem větším drakům vrozené. Ovládali zvláštní kouzlo, které připomínalo levitaci. Zřídkakdy letěla přímo. Místo toho téměř neustále střídala směry, často unášena napravo či vlevo, zatímco ostře skláněla křídla, nebo jindy stoupala či klesala, aby se vyhnula nepříznivému větru. Vítr nad vrcholky umožňoval dračici letět největší rychlostí, ale také ji stále zaměstnával hledáním nejvýhodnějšího proudu a způsoboval, že Thelvyn musel někdy snášet velmi neklidnou jízdu.
Teď, když byl Thelvyn trochu více vzhůru, začínal si více uvědomovat důvod své cesty. Nepřekvapilo by ho, kdyby se Thyatis a Alfatie ocitly ve vážnějším válečném konfliktu po všech těch letech intrik a sporů. Thelvynovi dělalo starosti, že válka takové velikosti se zcela jistě dotkne i draků, zvláště když se králi Jherridanovi a ohňovým čarodějům podaří získat podporu ostatních národů v boji proti Alfatijským, podporu, kterou už tak dlouho hledají. Thelvyna také znepokojovalo, že král byl očividně přesvědčen o tom, že může zvítězit dokonce i za méně příznivých okolností. Před pěti lety, když musel Jherridan Maarsten čelit jisté zkáze při střetnutí s útočícími draky, Pán draků náhodou přišel v poslední chvíli, aby ho zachránil. Thelvyn doufal, že král nebude očekávat vítězství jen proto, že jeho věc je spravedlivá, i když jeho vyhlídky budou beznadějné.
Thelvynovým problémem bylo, že nenáviděl politiku, která se nyní vlastně stala náplní jeho života. Jeho tituly kapitána a rádce byly bezcenné. Nebyl kapitánem žádné jednotky vysočinské armády, a pokud měl být naprosto upřímný, neměl dost zkušeností na to, aby mohl radit králi. Jeho povinností jako Pána draků bylo udržovat mír podmaňováním renegátů, ale odpadlíci se těch posledních pět let chovali neobyčejně dobře.
Po celou tu dobu byla Kharendaen jeho stálou společnicí, učitelkou i rádkyní. Pomohla mu lépe pochopit jeho

povinnosti a schopnosti kněze a pomáhala mu i při studiu magie. Dračí kněží byli zároveň kouzelníky. Byl to výsledek jejich dvojího původu jako smrtelných a současně kouzelných bytostí, což byl jev u jiných národů nevídaný.
Kharendaen žila pět let v Braejru, stísněná v opraveném skladu a ohraničeném dvoře za ním, ale přesto byla vždycky ochotná letět celé hodiny za podobnými záležitostmi, jako byla ta dnešní.
Kharendaen stočila svůj dlouhý krk, aby se mohla podívat na Thelvyna. "O čem tak usilovně přemýšlíš?"
"Proč si myslíš, že o něčem přemýšlím?" odpověděl jí otázkou.
"Když přemýšlíš, přestaneš se vrtět v sedle."
Thelvyn musel připustit, že je to pravda. "Přemýšlel jsem o tom, jak velké jsou asi potíže, do kterých jsme se dostali. Pokud se Thyatis a Alfatie konečně rozhodnou pro otevřený boj, budu muset zabránit jak drakům, tak Flaemům, aby se jej zúčastnili."
"Nevěřím, že se Alfatie a Thyatis chystají k válce," řekla dračice. "Pokud Alfatie nezačne náhle dělat přípravy k velké invazi, pak se to zdá být velmi nepravděpodobné. Domnívám se, že Alfatijští mají jiné nepřátele, kteří by jim měli dělat starosti."
"Kdo je ještě tak silný, aby mohl měřit své síly s Alfatií?"
Kharendaen se na něho podívala. "Zeptej se sám sebe, proč si císař myslí, že je to záležitost pro Pána draků."
Thelvyn vypadal překvapeně. "Chceš tím říct, že by draci mohli válčit s Alfatijskými? Víš něco, o čem bych měl vědět i já?"
"Možná je něco, co by ses měl dozvědět dřív, než si promluvíš s císařem," řekla a bylo vidět, že jí není příjemné o tom mluvit. "Alfatijští budují rozsáhlé osady a opevnění v zemi, kterou draci žárlivě střeží, protože je jejich vlastnictvím. Pokud mezi nimi došlo ke konfliktu, draci nebyli útočníky."
"Myslíš si tedy, že bych neměl zasahovat?"
"Jen tě upozorňuji na to, že tvoje situace by mohla být obtížná," odpověděla, opatrně volíc svá slova. "Draci mají stejné právo jako kdokoliv jiný chránit své území a Alfatijští možná spáchali nějaké hrozné činy, aby draky vyprovokovali, něco, o čem s tebou ještě nemohu hovořit. Ale jestli budou ostatní přesvědčeni, že to byli draci, kdo začal útočit, zvláště když vezmeme v úvahu události před pěti lety, budou mít možná strach, že draci napadnou i jejich zemi, a válka by se mohla rozšířit. A tomu musíš zabránit."
"To mě příliš netrápí," ujišťoval ji Thelvyn. "Jestli budou draci v boji proti Alfatijským úspěšní, zřejmě by tím získali přízeň každého národa v této části světa."
Kharendaen našla skryté údolí poblíž východního okraje pohoří Altan Tepes, kde si na chvíli odpočinuli. Další úsek cesty vedl nad opuštěným územím Ylaruamu a zlatá dračice letěla vysoko nad nevlídným, vyprahlým územím dun a holých kopců. Kharendaen pocházela z ledových hor na severu a Thelvyn věděl, že často trpí, když je jejich povinnosti během léta zavedly do horkých jižních krajin. Brzy je směr jejich cesty přivedl zpět k dlouhému jihovýchodnímu výběžku Altan Tepes, který se stáčel kolem pouště.
Za ní se rozprostíraly zelené pláně Thyatisu. Thelvyn vyrostl v lesích a horách na severní hranici Vysočiny a plochá nevýrazná země polí a pastvin mu ještě stále připadala ponurá a bezútěšná jako poušť. Alespoň nemusel ten pohled snášet příliš dlouho, protože město Thyatis leželo asi jen dvacet pět mil od jižního okraje hor. Už předtím, než sestoupili z hor, se obloha zatáhla, a Kharendaen vysoko vzlétla, aby zůstala nad mraky a vyhnula se dešti. Jestli bude nad městem pršet, tak pořádně zmoknou.
Kharendaen našla cíl jejich cesty s téměř zázračnou přesností, protože bylo vyloučeno, aby mohla město uvidět skrze mraky. Zdánlivě bezdůvodně náhle zrychlila klesání a doširoka rozprostřela křídla, když začala pomalu spirálovitě sestupovat. Téměř okamžitě se ocitli v mracích. Byly tak husté a černé, že Thelvyn mohl jen stěží rozeznat Kharendaeninu hlavu a hřeben před sebou. Vzduch byl náhle vlhký a těžký, jak se mraky začaly v podobě rosy srážet na jeho oděvu, a Thelvyn se připravil na déšť, který bude padat, až se dostanou níž.
Naslepo klesali šedivými mraky a zdálo se, že uplynula celá věčnost, než se hustá mlha váhavě rozestoupila a dračice se svým jezdcem se vynořili nad střechami města. Thelvyn si uměl představit, jaký účinek vyvolá v obyvatelích města drak, který se znenadání objeví na obloze, ale tentokrát si jejich příletu skoro nikdo nevšiml.
Většina obchodů byla kvůli hustému ranním dešti zavřená a ulice byly téměř liduprázdné. Kharendaen se rychle zorientovala a zamířila zpět k severozápadu, směrem ke středu města a panským domům a palácům z bílého kamene s pestrobarevnými břidlicovými střechami.
Thyatis byl největším městem, které kdy Thelvyn spatřil, byl dokonce větší než hlavní město Darokinu, rozprostírající se na nízkých pahorcích na západním břehu řeky Mesonian. Jednoduché a důkladné budovy v Braejru se zdály být hrubé a chudé ve srovnání s honosnými paláci Thyatisu a celá ohrazená plocha hlavního města Vysočiny nebyla větší než tržiště tohoto rušného města kypícího životem. Thelvyn se nemohl ubránit myšlence, že král Jherridan nikdy na podobné místo necestoval, protože jinak by si uvědomil, že je vládcem jenom prosté venkovské země.
Kharendaen rychle našla císařský palác, využívajíc přitom mocných zpětných úderů svých křídel při sestupu na vydlážděné nádvoří uprostřed zahrady. Thelvyn začal uvolňovat přezky na řemenech, které ho držely v sedle. Na chvíli přestalo pršet a vzduch byl chladný, ale zároveň těžký a velmi vlhký. Prudký vítr ohýbal vysoké štíhlé stromy, které lemovaly zahradu. Mraky byly temné a těžké, hrozivý příslib dalšího deště, který se mohl spustit každým okamžikem.
Koutkem oka zpozoroval Thelvyn jednoho z císařových kapitánů, Daria Glantriho, který sestupoval po širokém schodišti uprostřed dlouhého krytého patia, které se tyčilo nad nádvoří.
Darius byl mladý muž, jen o několik let starší než Thelvyn. Thelvyn se v životě setkal jen s několika lidmi, kteří byli vyšší než on sám, a Darius patřil mezi ně. Byl to rozložitý muž, energický a pohledný. V Thyatisu byl dnes Darius hrdinou dne. Byl uznávaným velitelem, jehož schopnosti se osvědčily při několika střetnutích s Alfatií. V politických kruzích Thyatisu se rojily pověsti o tom, že se Darius připravuje na mnohem závažnější povinnosti, protože ani jeho

téměř bezstarostná, laskavá povaha neukryla skutečnost, že je také schopným rozeným vůdcem, který si dokáže snadno získat důvěru a lásku, stejně jako brilantním stratégem.
"Jak se vám podařilo proklouznout mezi bouřemi?" zeptal se Darius, když došel až k nim. "Od včerejší noci skoro nepřetržitě prší."
"Museli jsme mít štěstí," odpověděl Thelvyn. "Dostali jsme se sem bez nesnází."
"Přeji vám dobré odpoledne, madam." Darius se Kharendaen uklonil a potom natáhl ruku, aby ji podrbal na nose, když k němu sklonila hlavu. Znal mohutnou dračici dobře a nebál se jí, i když dva strážci, kteří ho doprovázeli, si očividně tak jistí nebyli.
"Zdá se, že tu máte pěkně nepříjemné počasí, Darie."
"A buď si jistý, že nás toho čeká ještě víc," řekl. "Měli bychom vás odvést pod střechu dřív, než začne znovu pršet."
Kharendaen složila křídla, těsně je přitiskla k tělu a stoupala po širokých schodech vedoucích do patia. Otevřený prostor byl dost velký, aby se do něj vešla, i když si musela dát pozor, aby se hlavou neuhodila o strop, - a to ji trochu rozčilovalo. Nálada se jí trochu zlepšila, když Thelvyn sundal s Danovou pomocí sedlo. V té chvíli už zase pršelo. Byl to pořádný liják a ostrý vítr často zavál studenou spršku i do přístřeší patia.
"Tomuhle říkáte hurikán?" zeptal se Thelvyn. Při drsném počasí se mu vždycky vybavily hory na severu, které pro něj byly skutečným domovem; připadalo mu zvláštní, že i v této teplé jižní zemi může řádit bouře.
"Ano," souhlasil Darius. "Taková bouře je ale v tomto ročním období neobvyklá, a tak by měla být jen relativně mírná. Většina hurikánů se přižene později, během nebo na konci léta. Rozhodně tu ale nikdy nemáme tak prudké lijáky, jaké asi bývají na východním pobřeží."
"Zdá se, že ten vítr fouká déšť až sem pod střechu," poznamenala Kharendaen.
Darius se usmál. "Už jsem nařídil, aby ti v síni za patiem připravili nocleh. Nedělej si starosti. Nebudeš muset strávit noc v chladu a vlhku."
Thelvyn šel za Dariem tmavými chodbami císařského paláce. Déšť způsobil, že se toho večera brzy zešeřilo a lampy nebyly ještě na noc rozsvíceny. Thelvyn samozřejmě viděl ve tmě dobře a takové věci mu starosti nedělaly. Co ho zaujalo, bylo podivné ticho a prázdnota všude kolem. Kamennými síněmi a chodbami se nesl zvuk těžkých kroků kapitána a jeho dvou strážců, který připomínal dunění hromu v bouři.
"Kvůli bouři je tu jen to nejnutnější služebnictvo a stráž před palácem," vysvětloval Darius, jako by mu četl myšlenky. "Většina rádců a pobočníků odešla domů a vrátí se, až bouře skončí. Myslím, že není třeba, abychom tě vydali všanc okázalé diplomatické pompě."
Thelvyn neřekl nic, ale Dariova slova mu připomněla, že kvůli svému brnění se nikdy nemůže odvážit obléknout takovým způsobem, jak by bylo pro člověka v jeho postavení vhodné. Kouzelná zbroj Pána draků měla jednu velkou nevýhodu, se kterou se ještě pořád nemohl vypořádat. Nemohl se do zbroje teleportovat, dokud měl u sebe nějakou zbraň nebo součást oblečení, jako byly například boty, které se do kouzelného brnění nevešly. Takových věcí by se musel nejdřív rychle zbavit a nemohl očekávat, že by na to měl dost času, kdyby ho napadl nějaký útočník. Kvůli své bezpečnosti tedy nenosil zbraň a chodil bos od té doby, co na sebe poprvé vzal brnění, a proto měl na sobě jen košili a kalhoty.
Uklidňovalo ho alespoň vědomí, že všichni, se kterými pravidelně jednal, o tomto jeho problému věděli a neočekávali, že bude u dvora nosit parádní šaty. Snažil se, aby vypadal co nejlépe, a proto nosil jemné hedvábné košile se širokými rukávy a vestu z jemné kůže.
Zanedlouho dorazili do síně, kterou si Thelvyn vybavil z předcházejících návštěv. Bylo to vlastně jen kruhové nádvoří vybudované v paláci, dost velké na to, aby se na ně vešly malé stromky a hojný počet dalších rostlin, které rostly kolem vodotrysku a kašny uprostřed nádvoří. Nahoře, nad ochozem v prvním patře se zábradlím vytesaným z bílého kamene, se klenula ohromná kopule ze skleněných tabulí upevněných v mřížoví z nějakého zářivého kovu. Thelvyn se na chvíli zastavil a pozoroval příval deště, řinoucího se po skle klenby, zvědavý, jak je možné, že se sklo nikdy nerozbilo při tom nevlídném počasí, které v tomhle městě čas od času vládlo. Darius ho zavedl k několika sedátkům rozmístěným na trávníku pod nejvyššími stromy. Císař Kornelius vstal, aby ho přivítal.
Kornelius byl vysoký, mohutný muž s ostře řezanými rysy a jeho vlasy, bílé jako sníh, se podobaly lví hřívě. Byl moudrý a důstojný, ale také velmi trpělivý a laskavý k Thelvynovi, pro kterého byl tento královsky vyhlížející muž zosobněním všech Thelvynových představ o vlastním otci. Kornelius se nikdy nesnažil zradit jeho důvěru tím, že by se snažil vyslídit nějaké tajemství, ani se nepokoušel ovlivnit Thelvynův úsudek. Kornelius byl tím typem vládce, kterým by se býval mohl stát i Jherridan, kdyby nebyl tolik posedlý odedávnou nenávistí a záští a kdyby se méně obával, že ztratí moc, kterou si tak těžce vybojoval.
"Vítej, Pane draků," řekl císař a stiskl Thelvynovo zápěstí podle thyatiského zvyku. "Je dobře, že jsi přijel tak rychle."
"Zdálo se, že je to důležité," odpověděl Thelvyn. Díky svým cestám v uplynulých pěti letech se naučil mluvit jazykem Thyatisu i Darokinu; a díky spojení s Kharendaen se naučil ovládat i řeč draků.
"Je to důležité," souhlasil Kornelius, když se posadili na sedátka. "Ale mladý Darius byl svědkem počátku všech těch událostí, a proto by měl on vyprávět o tom, co se přihodilo."
"Vedl jsem flotilu šesti válečných lodí na obhlídku do Alfatijského moře severovýchodně od Dunadale na horním konci Ostrova Úsvitu, směrem na východ od jižního Norwoldu," začal Darius. "Uviděli jsme kouř na severním obzoru, dost daleko od pobřeží, což znamenalo, že nám to zabere víc než hodinu, než se k nim dostaneme. Když jsme připluli blíž, spatřili jsme malou skupinu draků, útočící na flotilu alfatijských zásobovacích lodí, které doprovázela dvojice válečných korábů. Draci byli při svém útoku velmi opatrní. Nejdřív každou loď poškodili, takže nebyla schopná plavby, pak zneškodnili obránce, loď prohledali a teprve potom ji potopili. Když odlétali, prohlédli si naše lodě, ale když viděli, že nejsme Alfatijští, zamířili na západ.

Navedl jsem naše galéry mezi trosky alfatijských lodí a zachránili jsme asi stovku námořníků. Všech jsme se vyptávali a postupně jsme se dozvěděli, že draci útočí na Alfatijské už skoro celý rok. Zdá se, že Alfatijští nevědí proč, ale zjistil jsem, že něco podnikají v oblasti blízko Norwoldu."
"Alfatijští založili velké osady a vybudovali pevnosti v oblasti kolem Velké zátoky," řekl Thelvyn. "Hledají nějaká velká území na pevnině a určitě byli přesvědčeni, že mohou uniknout pozornosti obyvatel Thyatisu tím, že se usídlí tak daleko na severu. Vypadá to, že draci považují tu oblast za své území a jsou připraveni je bránit. Jsou tu také jisté známky toho, že Alfatijští spáchali nějaký hrozný čin, kterým draky proti sobě popudili."
"Znamená to, že už víš o tom, co se stalo?" zeptal se císař.
"Vím jen to, co jsem vám řekl," řekl Thelvyn. "A dozvěděl jsem se o tom teprve před velmi krátkou dobou. Kharendaen si myslela, že bych měl o té situaci vědět. Draci jsou očividně přesvědčeni o tom, že mají právo bránit své území a pomstít zločiny, které na nich byly spáchány, a já jsem nakloněn tomu s nimi souhlasit. Ale chci se dozvědět víc, než se k něčemu rozhodnu. A myslím, že to je důvod, proč jste pro mě poslal."
"Jsem rád, že jsem to udělal," řekl Kornelius. "Právě jsi nám pomohl poskládat střípky té záhady dohromady a přiznávám, že se teď na celou situaci dívám s větší nadějí. Přál jsem si, aby mě těšilo, že draci dali Alfatijským za vyučenou, ale obával jsem se, že by se ve svém hněvu mohli obrátit i proti nám. Byl jsem si jist, že o tom budeš chtít vědět."
Thelvyn přikývl. "I když se do toho nebudu míchat a nechám draky, aby si to udělali po svém - samozřejmě jen když budou jednat rozumně - ještě stále mi zbývá problém, se kterým se musím vypořádat. Mou největší starostí je, stejně jako vaší, že panovníci jiných zemí si budou myslet, že se draci znovu chystají k válce. Nechci, aby někdo udělal nějakou hloupost, která by mohla vyvolat konflikt, který by se rozšířil i do míst, kde by byl zcela zbytečný. Bohužel si ale dokážu představit, jak Jherridan tasí svůj meč a spěchá napadnout Alfatii se všemi vysočinskými hlupáky v patách. Je to moc dobře, že mám Flaemy na očích."
"Domníváš se tedy, že to bude pouze krátkodobá záležitost?" zeptal se Darius.
"Řekl bych, že draci jsou ve velmi nesnadném postavení," vysvětloval Thelvyn. "Víte, draci příliš na území nedbají. Jejich skrytá království jsou spíše společenství draků sdružených pod jedním vůdcem. Hranice jejich království nejsou nikdy pevně stanoveny. Skrytá království existují na území našich vlastních zemí - a často si to ani neuvědomujeme - a dokonce se mohou navzájem překrývat. Vždycky jsem tušil, že někde na severovýchodě mají svou vlastní zemi, ale to je jedno z jejich tajemství, a oni jsou raději, když si hledím svého."
"Teď ale Alfatijští pronikají na jejich území," řekl Darius. "I když to možná zpočátku nebylo záměrné."
"Přesně tak... a draci nevědí, jak se rozhodnout. Chtějí dál skrývat svá tajemství a nechtějí přivolat pozornost k té oblasti, ale zároveň chtějí, aby Alfatijští odtamtud odešli. Jsem přesvědčen, že budou bojovat jen do té chvíle, než dostanou, co chtějí, a pak ustoupí. Nevěřím tomu, že by měli v úmyslu zničit Alfatii, ale domnívám se, že Jherridan možná bude chtít využít této roztržky k tomu, aby se svými spojenci vtrhl do Alfatie."
"A možná má pravdu," poznamenal Kornelius. "Záleží na tom, jestli konflikt s draky Alfatii dostatečně oslabí a jestli se nám podaří vytvořit spojenectví a zahájit invazi ve správnou chvíli."
Na chvíli se odmlčel, se zkříženýma rukama se opřel o opěradlo sedátka a přemýšlel. Thelvyn nedokázal odhadnout, o čem mohl uvažovat. Docela dobře mohl zvažovat výhody, které by mu přinesl útok na Alfatii, kdyby sehnal spojence. Thelvyn mlčky čekal a využil té chvilky k tomu, aby pozoroval provazce deště, které vítr vrhal proti skleněné kopuli. Ten zvuk ho zneklidňoval.
"Musím přiznat, že mým přáním je, abychom mohli jednou provždy skoncovat s ohrožením, které nám hrozí ze strany Alfatie," řekl konečně Kornelius. - "Pokoušel jsem se získat spojence pro takovou válku mezi jinými národy, ale vnitrozemské státy nepředpokládají, že by jim někdy mohlo z Alfatie hrozit nebezpečí. Darokin nebo i Traladara by byly velmi užitečnými spojenci, ale leží daleko na západě, vzdáleny útokům Alfatijských. Pouštní emiráty na severu a lid Heldanských zemí a Severních držav jsou příliš zaměstnáni vzájemnými spory a s jejich pomocí ve válce se nedá počítat."
"Se stejným problémem se musel vypořádat Jherridan, když před pěti lety marodéři ohrožovali svými útoky Vysočinu," řekl Thelvyn.
"Zajímalo by mě, jak by mohl Pán draků ovlivnit získání spojenců, zvláště vezmeme-li v úvahu, že draci se již podílejí na událostech."
Zdálo se, že Thelvyna ta otázka dost překvapila. "Pokud bude Thyatis ochoten stát se spojencem ve válce proti Alfatijským, pak se domnívám, že Darokin bude brát celou záležitost mnohem vážněji a nabídne svou podporu. Ve Skalní domovině si mě váží natolik, že král Daroban by určitě vyslal alespoň část vojska trpaslíků, kdybych ho o to požádal."
"Je ještě někdo, kdo tě má v takové úctě?"
"Vždycky jsem si dobře rozuměl s Ethengarskými," řekl Thelvyn. "Jsem si jist, že by poslali své bojovníky, kteří by nám mohli být užiteční. V emirátech o mně sice smýšlejí dobře, ale Thyatis a Alfatie stále bojují o to, aby ta území získaly pro sebe, a obyvatelé emirátů je nemají příliš v lásce. Vztahy mezi elfy z Alfheimu a mnou nejsou příliš vyhraněné, protože zůstává spornou otázka, jestli bych mohl být legendárním půlelfem. Ale pokud se přidá Darokin, mohl by i Alfheim přispět svou podporou."
"A co draci?"
Thelvyn o té otázce ještě nepřemýšlel. V tu chvíli vstoupil do zahrady posel a netrpělivě čekal u dveří. Císař se k němu obrátil a přikývl. Posel přispěchal a uklonil se.
"Můj pane, správce přístavu posílá vzkaz, že tři nebo čtyři hodiny po soumraku k nám dorazí další bouřková vlna," vysvětloval posel. "Krátce nato bude následovat příliv a správce se obává, že by mohlo dojít k zátopám. Podle něj by

se hned měla udělat bezpečnostní opatření."
"Mohu to zařídit, když mi dáte svolení," řekl kapitán Darius a vstal. "Stejně musím zkontrolovat, v jakém stavu jsou mé lodě."
Císař přikývl. "Budu rád."
Darius zasalutoval a ihned s poslem odešel. Kornelius seděl chvíli mlčky, ponořený v myšlenkách. Pak na skleněných tabulích kopule zarachotily kroupy. Krátce vzhlédl a všiml si, že Thelvyn udělal totéž. "Co pamatuji, to sklo ještě nebylo rozbito, a zažili jsme horší bouře, než je tahle."
Thelvyn se usmál. "Jen mě napadlo, jak to asi vypadá po sněhové vánici."
"Tady jen málokdy padá sníh," odpověděl Kornelius. "Pokud jde o mou otázku, jakou úlohu by v této záležitosti hráli draci, myslím na to, že draci již projevili svůj hněv vůči Alfatijským. I když je pravda, že před pěti lety je úplně stejně rozzlobili Flaemové. Bylo by možné je přesvědčit, aby svou sílu vložili do války s Alfatií? Nebo abych to vyjádřil přesněji, mohl by to od nich Pán draků žádat?"
Thelvyn byl tím nápadem zděšen. "Předpokládám, že bych z nich mohl vytlouci poslušnost a nakonec by se podvolili mým požadavkům, ale porušil bych tím podmínky našeho příměří. Jsem přesvědčen, že by raději vstoupili do války se mnou, než aby se podřídili mé vůli. Nedokážu odhadnout, nakolik by válku s Alfatií považovali za svůj zájem, ale nikdy bych se nepokusil je nutit."
Kornelius přikývl. "Možná by bylo vhodnější, kdybych se zeptal, jestli je to jasné Jherridanovi."
Thelvyna to opět překvapilo. "Mám s králem Jherridanem dohodu, která vymezuje, co pro něho mohu udělat a co ne."
"A domnívám se, že určitě rozumí tvému vztahu k drakům lépe než kdokoli jiný," řekl císař. "Ale nezapomínej, že Jherridan se již léta snaží sehnat spojence proti Alfatii. Myslím, že bys neměl podceňovat svou úlohu v této záležitosti, stejně jako to, co by od tebe Jherridan mohl soukromě očekávat vzhledem ke své posedlosti porazit Alfatii. Věří tomu, že Pán draků je podřízen jeho vůli, a možná od tebe čeká, že pro něho budeš bojovat, dokud budeš mít spojence, kteří by ti pomohli vybojovat vítězství. Pán draků dokáže bojovat s draky; je tedy určitě dost silný, aby porážel národy."
"Vím, co tím chcete říct," souhlasil Thelvyn. "Nikdy jsem nevěřil tomu, že by král Jherridan dokázal přesvědčit jiné národy, aby podpořily jeho plány, a vždycky jsem považoval za samozřejmé, že chápe mé stanovisko k této věci."
"To ale nevylučuje, že přece jen od tebe něco neočekává," nedal si to vymluvit císař. "Vím, že se pletu do Jherridanových věcí, ale tato záležitost je příliš důležitá. Pán draků možná vstoupí do služeb Vysočiny, ale jeho povinnost ho zavazuje vůči celému světu. Draci jsou mnohem větší nebezpečí, než jaké kdy bude představovat Alfatie. I když bych získal mnoho, kdyby se mi podařilo získat tě v konečném střetnutí s Alfatií na svou stranu, nechtěl bych to za cenu toho, že porušíš své příměří s draky."
"Mou hlavní povinností je zachovat mír s draky," řekl Thelvyn vážně. "Především jsem svou službou povinen drakům. Nějakým způsobem mám být klíčem k jejich budoucnosti."
"Pak tedy bude možná nejrozumnější, když se budeme věnovat problémům, které nám příslušejí nejlépe podle našich schopností a možností," řekl Kornelius. "Já se vypořádám s Alfatií a ty se budeš zaobírat draky."
"Tak to bude nejlepší," souhlasil Thelvyn a odmlčel se, když vstoupil sluha a oznámil, že se bude podávat večeře.
"Ještě si o tom později promluvíme," řekl císař, když spolu zamířili ke dveřím. "Ostatní země budou čekat, jak se Thyatis v této věci zachová, a podle toho budou jednat. Možná by pro nás pro všechny bylo nejlepší, kdybych pro tebe připravil přesnější prohlášení, o kterém bys mohl podat zprávu, až se vrátíš na západ."

Kapitola 2

KDYŽ THELVYN DRUHÝ DEN RÁNO VYŠEL z patia, ještě stále vytrvale padal chladný a těžký déšť a vypadalo to, že ještě nějakou dobu bude pršet. Byl zklamaný, když z okna svého pokoje uviděl, že pořád ještě prší, protože cítil, že je spousta věcí, které je zapotřebí doma zařídit. Kharendaen se pohodlně natáhla v zadní části patia, takže měla výhled na schodiště a zahradu. Větve stromů a listy, které při bouři urval vítr, ležely poházené na dlažbě nádvoří.
"Už sis všechno vyřídil?" zeptala se Kharendaen a pozvedla hlavu, když se k ní blížil.
"Ano," odpověděl Thelvyn. "Jsi připravena k odletu?"
"Raději bych se na cestu vydala co nejdřív, jestli ti to nevadí. Ten déšť mi nevadí a ty si můžeš obléknout brnění, než vystoupám nad mraky."
Thelvynovi bylo jasné, že se Kharendaen nudí, uzavřená pod střechou chránící patio před nekonečnými přívaly deště. Tohle místo se nemohlo vyrovnat jejímu domovu, který byl dost prostorný, aby se v něm mohla pohybovat, a ve kterém měla knihy a jiné věci, kterými se mohla zabavit.
Pospíchal, aby Kharendaen osedlal. Vzhledem k těsnému prostoru mu nemohla příliš pomoct a pro něho bylo obtížné zvednout mohutné kožené sedlo a umístit je na její hřbet. Jakmile byly řemeny na sedle pevně utaženy, Thelvyn přivolal kouzelnou zbroj Pána draků a přilbici. Kharendaen se pomalu vysoukala z patia a déšť ji očividně rozčiloval víc,

než tvrdila. Thelvyn se vyšplhal do sedla a dračice rozprostřela svá křídla a vyskočila k temné obloze. Stoupala v ostrém úhlu dlouhými a rychlými údery křídel.
Přes křišťálové hledí na přilbici byl déšť tak hustý a obloha tak tmavá, že Thyatis mu rychle zmizel z dohledu. Kharendaen téměř okamžitě vylétla až ke spodním mračnům, ale uplynulo ještě několik minut, než vystoupala masou hustých bouřkových mraků. Šedá mlha byla tak hustá, že Thelvyn neviděl její hlavu, ani konce jejích křídel, a mohl jen trpělivě čekat, než se dostanou nad mraky. Kharendaen měla dokonalý orientační smysl; mohla letět naslepo celé míle a přitom stále směřovala přímo k cíli své cesty.
Thelvyn létal s Kharendaen již několik let a bezvýhradně jí důvěřoval, a proto ho neznepokojovalo, když neviděl, kam letí. V této chvíli byl natolik zabrán do svých myšlenek, že si toho ani nevšiml. Díky svému rozhovoru s císařem měl o čem přemýšlet.
Thelvynovi to připomnělo jeho první dny v postavení Maarstenova nového kapitána a poradce, když arcivévoda chytře zastrašil vévody a přinutil je bránit svou moc a nezávislost. Thelvyna znepokojovalo, že jeho přítomnost byla zneužita jako nevyslovená hrozba, jako varování, že by moc Pána draků mohla být použita k prosazení Maarstenovy autority. Jherridan tenkrát zpochybňoval jeho loajalitu a obviňoval ho z kolísavosti při plnění jeho povinností. Thelvyn si nyní uvědomil, jak moc ho to obvinění překvapilo a ranilo, takže cítil potřebu dokázat králi svou oddanost. Teď si začínal uvědomovat, že možná udělal chybu, když se stále pokoušel dokazovat svou věrnost. Když si takhle počínal, mohlo to skutečně vzbudit v králi dojem, že se mu podřizuje a stává se tak velmi mocnou zbraní v Jherridanových rukou.
Tohle všechno bylo nějakým nejasným způsobem zneklidňující. Thelvyn si uvědomil, že začátky jeho služby u krále Jherridana doprovázely úplně stejné pocity, ale on se snažil od sebe takové starosti zahánět a bez námitek dělal všechno, co od něj žádali. Vždycky to vypadalo tak, že si král uvědomuje, že Thelvynova služba Vysočině má jisté meze. Nyní se Thelvyn ptal sám sebe, jestli on sám nebyl jedinou osobou, která měla tento chybný dojem, v neomylné víře, že všichni chápou, že může vykonávat své povinnosti, aniž by byl osobně nebo politicky zaujatý.
Jak mu císař Kornelius zdůraznil, toto nedorozumění může pokračovat tak dlouho, dokud se Thelvynovy představy o hranicích jeho povinnosti a Jherridanova očekávání nestanou úplně odlišnými věcmi. Thelvyn se pokládal za obránce bez politických závazků a v rámci svých povinností vůči králi pouze vyřizoval zprávy a jednal jako diplomatický rozhodčí v době, kdy nebylo třeba jeho zásahu jako Pána draků. Teď musel přiznat, že král využíval - buď nevědomky, nebo záměrně - pověst Pána draků k tomu, aby přesvědčoval a chytře zastrašoval své sousedy.
V uplynulých pěti letech Vysočina nepochybně prosperovala. Některé národy se Jherridanovi podrobily a Thelvyn nyní začal přemýšlet o tom, jestli byl příliš nezkušený, aby si uvědomil, že se možná obávaly toho, aby neztratily ochranu, kterou jim Pán draků poskytoval před dračími útoky.
Nebylo v jeho pravomoci, aby posoudil, jestli je válka s Alfatií rozumná nebo nezbytná, ale přece jen bylo jeho povinností zajistit, že ani draci, ani Pán draků se jí nezúčastní. Osud draků, ať už měl být jakýkoliv, byl tak nepostižitelnou záležitostí, že jeho účast nebo účast draků ve válečném konfliktu mohly snadno způsobit katastrofu. Nesměl se příliš zaplést do těchto událostí.
Kharendaen konečně pronikla vrstvou mračen, pohybujíc se divokým krajem hlubokých oblačných kaňonů a tyčících se vrcholů prudkých bouří. Thelvyn viděl, že jsou velmi vysoko, snad ještě nikdy spolu v tak velké výšce neletěli. Ještě chvíli čekal, než dračice po své cestě v mracích oschne ve větru, a pak teleportoval své brnění. -Vzduch byl v té výšce studený a řídký, tak řídký, že většina lidí by delší cestu v takovém ovzduší nevydržela. Skutečnost, že Thelvyna to nijak neobtěžovalo, dokazovala, že vskutku pochází z nějakého pozoruhodného národa. Dokonce ani draci raději nezůstávali tak vysoko příliš dlouho.
Kharendaen se po něm podívala. "Zdá se, že už bys byl nejraději doma."
"Musím přemýšlet o něčem důležitém," odpověděl. "Objevil jsem něco, co mě nikdy ani nenapadlo, ale měl jsem to očekávat."
"Myslím, že vím, co tě trápí."
"Dráček všemi mastmi mazaný," poznamenal Thelvyn. "A proč ty tolik spěcháš s návratem domů?"
Znovu se ohlédla a podívala se na něho. "Jsem zlatý drak, patřím do hor a severních zemí. Teplé vlhké počasí proniká mým pancířem."
Byl to dost stručný způsob, jak připustit, že doslova toužila po tom, aby už mohla odletět. Thelvyn toho slyšel dost o dračích šupinách, ale všichni draci, se kterými se setkal, byli ve skutečnosti chráněni mohutnými pláty, které vypadaly jako brnění z tvrdé kůže.
Ta myšlenka vedla k dalším mylným domněnkám o dracích. Kharendaen se nikdy příliš nezmiňovala o své minulosti nebo o tom, jak většina draků žije. Jednou mu řekla, že existuje mnoho tajemství, která mu nesmí odhalit. I přesto Thelvyn věděl dost, aby si uvědomoval, že představa draka, který spí ve sluji uprostřed své tlupy a který vychází ven, jen aby se nažral a drancoval a příležitostně bojoval s nějakým tím hrdinou, je velmi zjednodušená. Jen dračí zrádci - šílená černá stvoření, která byla ostatními draky přinucena žít ve vyhnanství - žili takovým způsobem. Od té doby, co se stal Pánem draků, musel Thelvyn bojovat asi se šesti takovými renegáty. Ukládaly mu to podmínky jeho dohody s draky a Kharendaen mu byla v každé bitvě po boku.
Přesto si byl vědom toho, že draci jsou potomky ohromné, pradávné a celistvé civilizace s dějinami nashromážděné moudrosti sahajícími až daleko do hlubin času. Byli starodávným národem už před příchodem prvních národů lidí nebo elfů. Už jednou, před dlouhou dobou, museli čelit zničení, v čase prvního Pána draků za blackmoorské éry, a Thelvyn neměl ani tušení, jak přežili období Ohnivého deště a zničení Blackmooru. Ale byl odhodlán nedovolit, aby znovu museli čelit ohrožení. Už tak byli v zoufalém postavení, způsobeném zmizením Mocného, jejich jediného nesmrtelného ochránce. Thelvyn věděl něco, co ani většina draků netušila - že Mocný je neopustil, ale jen se na čas uchýlil do

ústraní, což bylo součástí plánu, který znal jen on sám.
Thelvyn se obával, co by se stalo, kdyby se Mocnému návrat nezdařil, nebo kdyby se mu nepodařilo jeho plán uskutečnit. I když to byly jen dohady, Thelvyn předpokládal, že skutečný důvod existence Pána draků byl chránit draky, dokonce i před nimi samotnými, během doby, která pro ně bude zcela určitě velmi nebezpečná. A byl rozhodnut nedovolit Jherridanu Maarstenovi nebo ohňovým čarodějům nebo komukoliv jinému, aby je zatáhl do války, která pro ně není důležitá.
V myšlenkách se vrátil k utajené totožnosti svého vlastního patrona. Pět let se snažil přijít na to, pro kterého z Nesmrtelných by mohly být tajné plány týkající se osudu draků tak důležité, aby se o ně tolik zajímal. Jeho pátrání v této věci mu ale ukázalo pouze to, že existuje mnohem více Nesmrtelných, než se kdy domníval, a mnoho jich nemá kněžské následovníky. Někteří se již po staletí nemíchali do světských záležitostí a mnoho z nich odešlo do jiných světů a rovin existence.
Zahloubán do podobných myšlenek, Thelvyn najednou zjistil, že už jsou doma, a to mnohem dřív než čekal. Kharendaen slétla na dvůr právě v půli odpoledne a Thelvyn si pospíšil, aby jí pomohl sundat sedlo. Dračice se protáhla od dlouhého krku ke špičce ocasu a pak se pomalu odšourala k vratům skladiště.
"Nebude ti vadit, když s tebou povečeřím?" zeptal se Thelvyn.
Přes rameno na něho pohlédla. "Večeře? Jak romantické!"
"Nutně s tebou potřebuju o něčem mluvit," vysvětloval rychle.
I když si nikdy nestěžovala, Thelvyn se přesto cítil vinen tím, že s ní netráví víc času. Trpělivě vykonávala všechny povinnosti, které jí ze služby Pánu draků plynuly a které ji ani v nejmenším nevylučovaly z dračího společenství. Její starší bratr Marthaen mu jednou řekl, že Kharendaen, jako jedna z nejvyšších kněžek Mocného, je všemi draky milována. Jinak Thelvyn nevěděl nic o jejích přátelích nebo rodině, dokonce ani netušil, jestli kvůli službě u Pána draků neopustila nějakého přítele. O dracích z pohádek se říkalo, že jsou to nesmírně osamělá stvoření, ale Thelvyn se už mnohokrát přesvědčil, že pohádky a legendy se často mýlí.
Rozuměl dobře její osamělosti, protože to bylo něco, co měli společného. Vyrostl jako sirotek ve vesnici Graezu, když jeho matka zemřela ve stejnou hodinu, kdy se narodil, a zanechala ho jako sirotka neznámého původu, potomka neznámého národa. Jeho rysy vzdáleně připomínaly elfa, ale byl příliš vysoký a svalnatý, než aby mohl být elfem, a byl vyšší než většina mužů. Měl černé vlasy a velké tmavé oči, které byly modré tam, kde měly být bílé, i když si lidé většinou té zvláštnosti nevšimli.
Byla tu také možnost, že by mohl být půlelf, protože očividně nebyl ani člověk, ani elf, ale zdálo se, že má nejlepší vlastnosti obou těchto ras. Nebylo samozřejmě jisté, že je opravdovým půlelfem, protože s něčím takovým se ještě nikdo nesetkal. Zbývala ještě možnost, že je potomkem ztraceného národa z Blackmooru, což mohlo poskytnout vysvětlení pro to, proč byl vybrán, aby se stal Pánem draků. Jeho matka zemřela, když se narodil, a mluvila neznámou řečí, takže nikomu nemohla říci, z jakého národa Thelvyn pochází. Thelvyn se domníval, že jeho pravý původ mu zůstane utajen do té doby, než se setká se svým lidem. Nečekal, že by se to mohlo stát brzy.
Thelvyn si přál, aby byl Sir George s ním a poradil mu, ale starý rytíř byl již týdny na cestách a nebylo pravděpodobné, že se v dohledné době vrátí. Jako Pán draků měl velkou zodpovědnost a právě teď mu jeho přátelé chyběli, víc než kdy dřív. Sir George ještě stále bydlel s Thelvynem v jeho velkém domě v bohaté čtvrti v Braejru, ale starý rytíř trávil většinu času na cestách. Solveig Bělozlatá byla v poslední době Siru Georgovi spíše obchodním partnerem než jen najatým ochráncem. Do Vysočiny zavítala jen málokdy a pobývala v rezidenci Sira George v Darokinu. Korinn se již dávno vrátil domů, aby tu vykonával své povinnosti mladšího syna krále Darobana, ale Thelvyna čas od času zavedly jeho úkoly do Skalní domoviny, a tak se s mladým trpaslíkem vídal dost často.
I přes nepřítomnost tolika dobrých přátel Thelvyn nepostrádal ani společnost, ani přátelskou radu. Kharendaen byla jeho přítelkyní i rádkyní po celou dobu, kdy byla v jeho službách. Zdálo se, že dělá všechno pro to, aby mu vynahradila nepřítomnost jeho přátel. Plně a bez váhání mu byla oddána, jako by nikdy nechtěla mít lepšího přítele. Často o tom přemýšlel, uvědomuje si, že Kharendaen je drak, tedy příslušník národa s krutou pověstí. A na dovršení nepravděpodobnosti jejich přátelství tu byla skutečnost, že Thelvyn je Pánem draků, což z něj dělalo nejobávanějšího a nejvíc nenáviděného nepřítele, kterého její lid kdy poznal.
Thelvyn nevinil Kharendaen z toho, že ho už dříve nevarovala a neřekla mu o vztazích mezi draky a Alfatijskými. V rámci svých povinností nejvyšší kněžky Mocného mu byla určena za společnici. Z politického hlediska byl její vztah k Thelvynovi vztahem velvyslance, byla prostředníkem mezi Pánem draků a Dračím parlamentem. Jejím úkolem bylo mírnit obavy, které v jejím lidu Pán draků vzbuzoval. Byla zavázána zachovat svá tajemství a Thelvyn od ní nikdy neočekával ani nechtěl, aby zradila svůj národ. Vlastně měl dojem, že možná už překročila hranici důvěry, kterou v ní draci měli, tím, co už mu pověděla.
Kuchař jim brzy po jejich návratu připravil večeři. Mimo jiné měli i srnčí kýtu koupenou na trhu. Jako všichni draci měla i Kharendaen raději losy. Protože neměla čas vydat se na lov, nemohla si pochutnat na svém oblíbeném jídle.
Thelvynovi prostřeli večeři na jeho stůl v Kharendaenině obydlí, zatímco dračice se rozložila na velkých kožených polštářích, které byly její postelí.
"Zdá se, že návštěva Thyatisu v tobě vzbudila obavy, ale ještě jsi se mnou nemluvil tom, co ses dozvěděl," řekla Kharendaen po několika minutách.
"Myslím, že hodně toho už tušíš," řekl jí Thelvyn. "Kapitán Darius byl svědkem útoku skupiny draků na flotilu alfatijských válečných lodí. Vypadalo to, jako kdyby lodě prohledávali předtím, než je potopili. Darius posbíral značné množství trosečníků, kteří tvrdili, že draci již nějakou dobu pustoší větší alfatijské osady na severu, ačkoliv nechápali, nebo předstírali, že nerozumí, proč tomu tak je."
"Nevěděla jsem, že se z té záležitosti vyvinul otevřený konflikt," řekla Kharendaen. "Vím o tom, co se stalo, takže mi

bylo hned jasné, o jaký problém jde, když jsme byli pozváni do Thyatisu."
"Nemusíš mi to vysvětlovat," ujišťoval ji Thelvyn. "Jsem si vědom toho, že se často ocitneš v nelehkém postavení vzhledem k povinnostem, které máš k sobě, k Mocnému a tvému lidu. Vždycky jsem byl ochoten dovolit drakům, aby střežili svá tajemství, a nežádal bych tě, abys zradila jejich důvěru, i kdyby situace byla sebezoufalejší."
"Vážím si toho," ujišťovala ho. "Ale pokud mám být upřímná, zlobím se na parlament, protože mi v této záležitosti neprojevil dostatek důvěry, přestože vědí, jak komplikovaná situace může nastat. I v případě, že mají právo na své straně, měli by si uvědomit, že válka, kterou by rozpoutali, bude mít strašlivé důsledky. Jestli čekají, že je ochráním před hněvem Pána draků, musí mě o takových věcech informovat."
"Císaři jsem řekl, že jsem přesvědčen o tom, že draci byli k tomu střetnutí vyprovokováni," pokračoval Thelvyn. "Vzhledem k tomu, jak jsou Alfatijští neoblíbeni, díval se na to tak, že Alfatijští dostali jen to, co si zasloužili. Řekl jsem mu, že se do toho nehodlám zaplétat a chci draky nechat, aby si svůj spor s Alfatijskými vyřídili sami. Za předpokladu, že jejich odveta nebude přehnaná a že se válka nerozšíří do jiných zemí."
"Tak to asi bude nejlepší," souhlasila Kharendaen. "Předpokládám, že se s tím Marthaen vypořádá rychle a spravedlivě."
Thelvyn přikývl. "Jsem si jist, že draci nebudou chtít v konfliktu pokračovat déle, než bude nutné. Vím, že se nechtějí míchat do věcí okolního světa, když už pro nic jiného, tak z toho důvodu, aby ochránili svá tajemství. Ale dělá mi starosti panika, která by mohla zachvátit jiné národy, když se dozvědí, že draci vytáhli do války. Myslím, že bych tě měl poslat, aby sis promluvila se svým bratrem. Můžeš mu říct všechno, s čím jsem se ti svěřil. Nežádám od něj, aby mi odhalil některá z dračích tajemství, ale potřebuji, aby mě informoval o svých záměrech a ujistil mě, že nepodnikne nic nerozumného. Já pak budu jeho stanovisko a záruky tlumočit ostatním, pokud mám dodržet příměří. Vysvětli mu, že to dělám pro dobro draků, abych je ochránil před nezaslouženou odplatou."
"To je poctivé."
"Můžeš mu taktně připomenout, že draci porušili příměří, když šli do války, aniž by o tom se mnou jednali," dodal. "Nečekám, že mi na to Marthaen odpoví. Jen mu chci připomenout, že je moudré vyhnout se možným nedorozuměním. Pokud jsou draci ve sporu spravedlivě, podle podmínek našeho příměří je mou povinností je podpořit a jsem stále ochoten udělat pro ně vše, co mohu."
Vypadalo to, že Kharendaen je na pochybách. "Myslím, že draci nejsou připraveni na to, aby ti plně důvěřovali."
"To od nich ani nečekám," souhlasil Thelvyn. "Chci jen, aby pochopili, že budu na jejich straně, když jim bude někdo škodit. Musím je přesvědčit o tom, že mi mohou důvěřovat, a v tomto případě považuji za nejlepší nevměšovat se do jejich záležitostí."
"Pak se tedy ráno vydám na cestu," řekla a zavrtěla hlavou, když viděla, že Thelvyn chce protestovat. "Budu odpočatá a tato záležitost je velmi naléhavá."
"Možná naléhavější, než tušíš," řekl jí. "Jherridanovi se může konečně podařit získat spojence proti Alfatii. Kornelius ihned postřehl, že konflikt, který mají Alfatijští s draky, je může oslabit, a při případném útoku budou mnohem zranitelnější. Pokud k tomu dojde, bude nejlepší, když Marthaen a já zajistíme, aby se toho draci nezúčastnili. Zatímco budeš pryč, budu se muset snažit přesvědčit Jherridana, aby si ujasnil, jaké je mé postavení v této záležitosti."
"Co máš na mysli?" zeptala se Kharendaen a zvědavě zvedla hlavu.
"Měl jsem osobní rozhovor s císařem," vysvětloval. "Stručně to shrnu: Vždycky jsem předpokládal, že král Jherridan má jen malou naději, že najde v cizích zemích podporu pro svou válku s Alfatií, a že všechny mé pochůzky v této záležitosti byly marné. Teď jsem se dozvěděl, že Thyatis by Jherridanovo úsilí podpořil. A více než to. Kornelius říká, že on a já bychom společně mohli získat potřebné spojence, kdybychom se rozhodli hledat podporu."
"Pán draků vzbuzuje nesmírnou úctu," poznamenala.
"A také velký strach," dodal Thelvyn. "Nikdy jsem nehodlal Jherridanovi umožnit, aby prosadil svou u svého lidu nebo u vládců jiných zemí tím, že mě bude využívat. Ale neuvědomil jsem si, že tu je skrytá hrozba, která by mohla ostatní znepokojovat - co by se stalo, kdybych přestal chránit před dračími útoky země, které se nepodřídí králi Vysočiny. To je patrně nanejvýš nepravděpodobné. Ať už je válka s Alfatií nutná, nebo není, poctivě přiznávám, že se neodvážím do ní zasáhnout. A rozhodně nebudu žádat Národ draků, aby se stal mým spojencem."
Kharendaen posměšně odfrkla. "Jestli se Jherridan pokusí zatáhnout draky do své války, dostane se do potíží, ve srovnání s kterými bude jeho spor s Alfatií zcela zanedbatelný."
Thelvyn potřásl hlavou. "O to nejde. Co mi opravdu dělá starosti, jsou podmínky mé služby Jherridanovi, nebo přesněji, co si král od mé služby slibuje. Obávám se, že většinu viny nesu já sám. Asi jsem se těch posledních pět let příliš snažil, abych dokázal svou oddanost, kterou jsem se mu zavázal, když jsem přijal jeho nabídku a odešel s ním do Braejru. Teď už si nejsem jistý tím, jestli je schopen odhadnout rozumnou míru služeb, které ode mě může požadovat. Jediné, co mohu říci na svoji obranu, je to, že jsem nebyl připraven na takový život a tak velkou moc a důležitost. Prostí vesničané, kteří mě vychovávali, ze mě chtěli mít kováře."
Kharendaen přikývla. "Musíš jasně vyjádřit své stanovisko a pevně si za ním stát. Neřekl jsi to nahlas, ale z tvého znepokojení plyne, že podezříváš Jherridana z toho, že se tě pokusí vtáhnout do té záležitosti hlouběji, než si můžeš dovolit. Přemýšlím o tom, jestli bych měla draky na tohle upozornit a zároveň jim sdělit, že se pouze domníváme, že by je král mohl chtít namočit do své války s Alfatií."
"Je ještě jedna důležitá věc, na kterou musím myslet," dodal Thelvyn. "Ani na chviličku nedokážu zapomenout na ty prohnané ohňové čaroděje. Můžeš si být jistá, že určitě spřádají nějaké plány, jejichž prostřednictvím chtějí dosáhnout svůj cíl. Chtějí moc pro krále, chtějí moc pro sebe, chtějí zničit Alfatii a chtějí flaemskou říši. Musím pohlídat, aby Kalestraan nenašeptal králi plno nesmyslů o tom, co bych pro něho mohl já nebo draci udělat."
Druhý den Kharendaen brzy ráno odlétla a slíbila Thelvynovi, že se vrátí co možná nejdřív. Předpokládal, že se svým

bratrem promluví o tom, že Marthaen neinformoval ani ji, ani Pána draků o útoku na Alfatijské, což by mohlo mít nedozírné následky. Thelvyn měl v plánu jít ráno do paláce, aby si osobně pohovořil s králem ještě předtím, než se bude muset věnovat svým vladařským povinnostem. Doufal, že mág Kalestraan tam nebude a nebude strkat nos do věcí, které by měly zůstat jen mezi Pánem draků a králem.
Arcivévodův palác byla rozlehlá budova z chladného šedého kamene v západní části města. Stejně jako ve Škole magie ve východní čtvrti Braejru, byla i mohutná zadní zeď paláce součástí vnějších městských hradeb. Byla to typická flaemská stavba, pevná, funkční a velmi prostá ve srovnání s paláci a šlechtickými sídly v jiných zemích. Uprostřed paláce byly rozlehlé síně a sály a vcházelo se do nich dveřmi z nádvoří. Královy soukromé pokoje a síně, ve kterých přijímal rádce, úředníky a služebnictvo, byly umístěny po jedné straně, stejně jako pokoje pro hodnostáře.
Thelvyn ještě ani nevstoupil do dveří, když mu někdo zkřížil cestu. Arcivévodův osobní sluha Taeryn, mladík s ohnivě červenými vlasy po flaemských předcích, tu na něho čekal, aby ho pozdravil. Chlapci ještě nebylo dvacet let. Vždy byl ochotný vyhovět a jeho otevřenost a upřímnost připomínaly Thelvynovi sebe sama, když byl mladší. Jeho prostota se velmi hodila k jeho postavení osobního sluhy, ale v případě Pána draků by mohla mít osudné následky.
"Arcivévoda vás nechá pozdravovat," začal Taeryn obvyklým zdvořilým úvodem k ústnímu jednání, který ho nudil. "Žádá vás, abyste za ním co nejrychleji přišel do jeho pracovny."
Nenápadně prošli podél zdi, aby se vyhnuli davu, který se již tlačil ve vstupní síni. Brzy dorazili do chodby vedoucí na sever do soukromých pokojů. Taeryn pospíchal jako první a jeho kroky dunivě zněly chodbou. Jeho tempo by možná bylo příliš rychlé pro většinu důstojných hodnostářů a královských čarodějů, ale věděl, že Thelvyn na takové věci nedbá.
Taeryn ho vedl přímo do arcivévodovy pracovny a otevřel mu dveře. Byla to rozlehlá místnost, obložená tmavým dřevem, s mnoha knihovnami, masivním stolem pro arcivévodu a křesly pro návštěvníky. Maarsten uvnitř nebyl, ale v rohu seděl nejvyšší mezi ohňovými čaroději Byen Kalestraan a četl si ve své knize kouzel. Jako všichni čarodějové trávil každou volnou chvilku tím, že si do paměti ukládal zaklínadla.
Pán draků na okamžik zaváhal, když vstoupil do pracovny. Nemohl zapomenout na to, že to byl právě Kalestraan, kdo poslal Thelvyna a jeho společníky vstříc jisté smrti, když je vyzbrojil falešným nástrojem moci, který měli použít proti drakům. Teď ale z politických důvodů musel předstírat, že se nikdy nic takového nepřihodilo. Posadil se do jednoho z křesel, tak daleko od čaroděje, že to bylo skoro nezdvořilé.
"Mám vám vyřídit, že arcivévoda tu bude za chvíli," oznámil Taeryn a s úctou se před čarodějem uklonil. "Je něco, co bych pro vás mohl udělat, Mistře?"
"Ne, chlapče, děkuji ti," řekl Kalestraan laskavě k Thelvynovu velkému překvapení.
Taeryn se ještě jednou uklonil, než odešel, a opatrně za sebou zavřel dveře. Za moment se už ozvěna jeho kroků rozléhala kamennou síní. Čaroděj chvíli poslouchal, než se shovívavým úsměvem nahlédl do své knihy. Pak rychle pohlédl na Pána draků, jako by ho přivedlo do rozpaků, že byl přistižen, jak se baví. "Pořádně jsi to tu rozvířil, když jsi beze slůvka vysvětlení odcestoval," začal Kalestraan přísně. "Vzhledem k okolnostem doufám, že jsi nás neznepokojil jen tak pro nic za nic."
"Draci začali válku," oznámil mu prostě Thelvyn, aby ukojil svou vlastní zvědavost nad tím, jak se čaroděj zachová. "Ale zdá se, že se jenom brání a já nehodlám zasahovat."
"Nikdo přece nedokáže bojovat s draky..." začal Kalestraan a vypadal zmateně a dokonce trochu polekaně. "Alfatijští vnikli na jejich území."
Ta slova čaroděje umlčela. Vyhlídka na válku s draky naháněla hrůzu a Thelvyna povzbudilo, když viděl, že si to uvědomil i Kalestraan, i když ohňoví čarodějové v minulosti využívali dračí útoky ke svým politickým pletichám. Pomyšlení, že by dal někdo Alfatijským pořádně za vyučenou, bylo velmi příjemné pro kohokoliv, kdo byl flaemského původu. V tom okamžiku se otevřely dveře a oba muži vzhlédli, když král vstoupil do pracovny.
"Konečně tě tu mám," řekl Jherridan a pospíchal ke svému stolu. Bylo na něm vidět, že se nemůže dočkat Thelvynovy zprávy o cestě do Thyatisu. "Z tvého vzkazu jsem se toho moc nedozvěděl."
"Netušil jsem, o co se jedná, dokud jsem tam nedorazil," řekl Thelvyn.
Rychle jim sdělil, co věděl o válce mezi draky a Alfatií. Zopakoval také císařovy dohady o možném spojenectví proti Alfatii. Raději by se o tom vůbec nezmiňoval, protože věděl, s jakým nadšením se král i Kalestraan chopí takové možnosti, ale bylo podle něj nejlepší jim o tom říci, aby si uvědomili především jeho postavení v celé záležitosti. Čaroděj seděl bez pohnutí ve svém křesle a mlčky poslouchal, teď už jakoby téměř klidný a nepřekvapený. Ale Jherridan byl velmi rozčilený; začal s rostoucím zájmem nervózně přecházet sem a tam. "Kornelius samozřejmě pouze uvažoval o takové možnosti," důrazně jim oběma připomněl Thelvyn. "Přál si, abych vám vyřídil tento vzkaz. Říká, že Thyatis je připraven zastavit rozšiřování Alfatie. Alfatie si to svým výbojným chováním sama vynutila a Thyatis musí chránit vlastní bezpečnost. Pokud budou i další národy ochotny přispět svou silou ve válce proti Alfatii, pak je Thyatis ochoten stát se jedním ze spojenců. Ale císař si také přeje, abych vám připomněl, že nechce, aby hlavním důvodem k válce byla pouze nenávist, a v žádném případě se nebude podílet na úplném zničení alfatijského národa."
Kalestraan se zatvářil uraženě, když slyšel o podmínkách spojenectví, ale pro krále to zjevně bylo přijatelné a přikývl. "To je od něj poctivé."
"Nesouhlasím," vložil se do toho čaroděj. "Válka s Alfatií je otázkou cti a já bych si přál, aby byl při svém rozhodování jistější a odvážnější. Nejsem přesvědčen o tom, že je moudré důvěřovat spojenci, který není naší věci zcela oddán."
Jherridanovi to starosti nedělalo. "Dokážu ocenit, že se Kornelius nechce zavázat k tažení proti Alfatii, dokud si nebude jistý, že draci Alfatijské natolik oslabili, aby byl útok proti nim snáze proveditelný. Muž, který říká, co si myslí, mluví pravdu."
"Ale proč by se nemohl stát bezvýhradným spojencem?" zeptal se Kalestraan. "Musím trvat na tom, že je třeba,

abychom věděli, jestli se Thyatis nebo jiný případný spojenec Alfatie obávají, protože strach by mohl oslabit jejich podporu zrovna ve chvíli, kdybychom je zoufale potřebovali."
"Zdá se, že od svých spojenců očekáváš víc než od sebe," řekl Thelvyn. "Měl jsem dojem, že chcete s Alfatijskými bojovat hlavně proto, že máte důvod se jich bát. Jinak s nimi nemáte žádný spor, který byste mohli nějak ospravedlnit. Nezapomínej, že po staletí byl Thyatis ve válce s Alfatií, a to ještě dřív, než váš národ přišel do této části světa."
Kalestraan se na něho podíval, jako by byl dítětem, které právě něco prozradilo; výraz v jeho tváři byl spíše výrazem překvapení než hněvu. Přesto byl Thelvyn rozhodnut, že čaroději nedovolí, aby jej přinutil domnívat se, že jeho jednání je nesprávné nebo nepatřičné.
"To bylo opravdu řečeno na rovinu a já s tím musím souhlasit," řekl král. "Dodal Kornelius ještě něco ke svému obecnému prohlášení?"
"Dělá si starosti kvůli jistým praktickým záležitostem," dodal Thelvyn. "Když jsme o tom později v noci hovořili, zdůraznil, že kdyby jednotná síla spojeneckých národů měla získat vládu nad alfatijským územím, musíme předem rozhodnout, kdo si bude na toto území dělat nárok. Řekl, že společně bojovat proti Alfatii je jedna věc, ale nesmíme bojovat mezi sebou."
"Alfatijští jsou naši odvěcí nepřátelé," zareagoval okamžitě Kalestraan. "Jejich země a majetek náleží podle práva nám."
"To by žádala většina našich spojenců," odporoval mu Jherridan. "Sám jsem o tom uvažoval a došel jsem k závěru, že jak naložit s alfatijským územím je otázka skoro stejně složitá, jako vyřešení problému, jakým způsobem Alfatijské porazit. My sami nedokážeme ovládnout tak velký národ a nikdy bych nečekal, že by nám jej naši spojenci přenechali. Já bych navrhoval, aby spojenecká vojska dál společně spravovala alfatijské území."
Čaroděj vypadal zmateně. "Jaký by to mělo smysl? Podle mého bychom měli pobrat všechno, co dokážeme, a nakládat s tím podle svého."
Jherridan udělal bezmocné gesto. "Nemohu nevzít v úvahu fakt, že jsme z vojenského hlediska nejslabším národem na západě. Odsud dost dobře nemůžeme spravovat žádnou část Alfatie. Ale pokud budeme mít cestu do Alfatie otevřenou, budeme tady vůbec ještě chtít zůstat? Do té doby, než si někdo začne na Alfatii dělat nárok, můžeme nenápadně posílat skupiny vystěhovalců, které by založily kolonie dřív, než si to někdo vůbec uvědomí. Zdá se, že to je naše jediná naděje, jak získat Alfatii pro sebe."
Thelvyn raději neříkal nic. Vždycky věděl, že Flaemové jsou pleticháři, jejichž plány byly možná grandiózní, ale také velmi nerozumné. Dokonce ho už napadlo, že by to možná nemusel být špatný nápad nechat Flaemy a Alfatijské, aby se navzájem promíchali. V tom případě by mohli pokračovat ve vzájemném ničení, aniž by do své války zatáhli zbytek světa, i když pochyboval o tom, že by to někdy došlo až tak daleko.
"Nu, myslím, že trochu předbíháme událostem," pokračoval Jherridan, když začal znovu přecházet po místnosti. "Teď mi dělá největší starosti, kde získáme spojence, kteří nám pomohou v naší válce s Alfatii. Nezmínil se císař Kornelius o něčem takovém?"
"Vlastně ano," řekl Thelvyn a opatrně volil slova. "Podotkl něco, co je možná povzbuzující. Věří, že jeho vliv je dost silný na to, aby přesvědčil několik jiných národů, aby se přidali k nepřátelům Alfatie. Nemluvil o tom, že by to opravdu uskutečnil, ale pochybuji, že by to říkal, kdyby to předtím důkladně neuvážil."
"To je opravdu povzbudivé," souhlasil král. "Zajímalo by mě, jestli bychom byli také schopni podobného vlivu... Netroufám si tvrdit, že bych byl v jiných zemích nějak zvláště ctěn a vážen, ale Pán draků je."
Thelvyn se snažil skrýt pocit viny. Teď nadešel čas, kdy bude muset zaujmout pevné stanovisko, ale teď si uvědomil, že doufal, že se tomu vyhne.
"Domnívám se, že jako Pán draků mám velký vliv," odpověděl opatrně. "Problém je v tom, že nechci svého vlivu použít pro nesprávnou věc. Jsem Pánem draků, a tudíž zodpovídám pouze za ně a za to, že dodržují příměří. Nemohu dovolit, aby se mi draci vymkli z rukou, a proto neudělám nic, co by je mohlo rozhněvat. Jen si vzpomeňte, jak jsme byli před pěti lety zoufalí, když se zdálo, že nás už nic nemůže zachránit."
"Ano... pamatuji si to velmi dobře," souhlasil Jherridan. "Chceš mi naznačit, že tvoje účast na válce s Alfatii by mohla narušit důvěru, kterou v tebe draci mají?"
"Přesně tak," souhlasil Thelvyn. "Ať už se vám to líbí, nebo ne, draci jsou mnohem větším nebezpečím, než jaké kdy bude představovat Alfatie. V boji proti Alfatijským máte aspoň nějakou šanci."
Kalestraan k němu okamžitě pojal nedůvěru. "To je tvůj názor, nebo necháváš draky, aby ti naháněli hrůzu?"
"Kharendaen souhlasila s tím, že se do té záležitosti nesmím plést," odpověděl mu Thelvyn. "A domnívám se, že bych měl její názor respektovat."
"V tom ti musím dát za pravdu," řekl Jherridan uvážlivě. "Chápu důležitost tvého postavení a neopovážím se tě nijak ovlivňovat. Myslím, že všechno, co bylo třeba, jsme si už řekli."
Kalestraan vypadal nespokojeně, ale neřekl nic. Thelvyn pocítil úlevu, že čaroděj nic nenamítal a rozhovor proběhl tak hladce. Zdálo se, že král skutečně pochopil, jak důležitá je Thelvynova povinnost coby Pána draků. Pokud mu to Thelvyn čas od času připomene. Mág Kalestraan to zřejmě nechápal, ale to Thelvyn čekal. Dokonce i v době dračích nájezdů byl čaroděj ochoten použít jakoukoliv zbraň nebo intriku, která mu mohla přinést prospěch, a nezáleželo na tom, jak nebezpečné důsledky to přinese.
Kalestraan povstal a hluboce se uklonil. "Pokud mne omluvíte, musím se teď vrátit do Akademie. Jsem si jist, že si dokážete s touto situací poradit i beze mě."
Thelvyn si pomyslel, že Kalestraan to řekl takovým způsobem, jako by byl rozhovorem pobouřen, protože neproběhl podle jeho představ. Ale snažil se zakrýt své rozladění a zdálo se, že král Jherridan si toho vůbec nevšiml. Díval se na mapu, která visela nad krbovou římsou, nepochybně přemýšlel o každé zemi na západě a o tom, jestli by ji Thyatis mohl získat pro spojenectví. Thelvyn mlčky vyčkával, i když čaroděj už odešel. Nebyl zvyklý Uplatňovat svůj politický vliv,

který mu více méně zajistil to malé vítězství v debatě. Tohle kolo bylo snazší, než předpokládal, ale měl už dost zkušeností, aby věděl, že v budoucnu to tak lehké nebude.
"Nu, řekl bych, že to vypadá nadějně," promluvil konečně Jherridan. "Teď bych rád věděl, co bychom měli podniknout jako další krok."
"Nejsem si úplně jist, ale myslím, že teď záleží na tom, co udělá císař Kornelius," odvážil se podotknout Thelvyn. "Jsem přesvědčen, že nijak nemůžeme ovlivnit jeho rozhodnutí, a vím, že by nebylo moudré na něho naléhat. Kornelius je chytrý a citlivý muž, ale také velmi přímý a otevřený."
Jherridan se usmál. "Pokud se mi nenápadně snažíš naznačit, že se nemám pokoušet ho zastrašit nebo zmanipulovat, budu to brát jako varování. Upřímně řečeno, teď zrovna myslím na něco úplně jiného. Přemýšlel jsem o tom, že jako král flaemské říše nesu jistou zodpovědnost vůči svým spojencům a nestačí jen vykřikovat a žadonit o pomoc ve válce s Alfatií a pak jen sedět a nechat naše nové přátele, aby to za nás vybojovali. Často jsi pro mě v minulosti vyřizoval zprávy týkající se této věci. Vznesl někdy někdo takové obvinění?"
"Ne přede mnou," řekl Thelvyn. "Ale troufám si říci, že někteří z našich možných spojenců na to určitě mysleli. Sám jsem uvažoval o tom, čím by vlastně Flaemové, kromě své symbolické přítomnosti, přispěli."
"Musíme něco vymyslet," řekl král. "V zájmu naší cti a pověsti a také proto, abychom dokázali, že jsme připraveni v této válce bojovat, musíme udělat něco, čím ostatní přesvědčíme, že budeme v boji co platní. Musí existovat něco, co dokážeme udělat a co nám pomůže lépe využít naší vlastní vojenské síly, nebo nějakým způsobem oslabit Alfatijské, kteří pak snáze podlehnou útoku."
"Alfatijští jsou vaši odvěcí nepřátelé," připomněl mu Thelvyn. "Možná že nadešel čas, abys nařídil svým čarodějům, aby prostudovali všechny staré knihy, které máte k dispozici. Jen jim, proboha, nedovol, aby udělali něco, co by mohlo zničit tento svět. Také by velmi pomohlo, kdyby ohňoví čarodějové mohli nějak Alfatijským zabránit, aby udělali totéž."
"Tímhle se nemusíš zbytečně znepokojovat," uklidňoval ho Jherridan. "Většina našich nejmocnějších kouzel byla ztracena v době vyhnanství. Proto ohňoví čarodějové nashromáždili ve své knihovně tolik svazků a pokoušejí se aspoň částečně obnovit svou dřívější moc. Domnívám se, že alfatijští větrní čarodějové se určitě nacházejí ve velmi podobné situaci. Dosud při svých výbojích používali jen nejjednodušší kouzelné zbraně. Dobře vím, jak dychtí po moci, a věřím, že by použili jakoukoliv zbraň, kdyby ji měli."
"To mě opravdu uklidnilo," přiznal Thelvyn. "Kromě své povinnosti Pána draků bych si nepřál účastnit se událostí, které by mohly vést ke katastrofě."
Jherridan se zasmál. "Doufám, že mi věříš, že mám lepší úmysly. Můj spor s Alfatijskými není tak závažný, abych se chtěl za každou cenu podílet na jejich zkáze. Mou hlavní povinností je chránit svůj lid."
Thelvyn k tomu nic nedodal, ale královo prohlášení ho uklidnilo. Mezi Flaemy žil celý svůj život, a proto věděl, jak jsou posedlí svou nenávistí k Alfatii. Vždycky je podezříval, že by udělali cokoliv, aby svého odvěkého nepřítele porazili. Věděl, že jejich kouzelná moc není příliš nebezpečná. Kdyby byli schopni ovládat nějaká mocná kouzla, zcela určitě by je použili před pěti lety během svého zoufalého boje s draky.

Kapitola 3

RÁNO ZBARVILO BLEDÉ SLUNEČNÍ SVĚTLO moře daleko na západě, ale zdi alfatijské osady zůstaly ještě nějakou dobu ve stínu. Alfatijští vybudovali největší ze svých tajných sídel na břehu malé zátoky ve tvaru koňské podkovy, s úzkým zálivem směřujícím k severovýchodu. Zátoka poskytovala úkryt a voda v ní byla dost hluboká, takže lodě mohly kotvit přímo u nově zbudovaných kamenných mol. Velké plošiny sousedící s přírodními útesy, které lemovaly zátoku, byly obloženy šedým kamenem nalámaným v blízkých horách. Hluboké jeskyně v horách sloužily jako komory a skladiště. Ústí zátoky se dalo přehradit masivním řetězem, který znemožňoval průjezd nepřátelských lodí.
Louky nad zátokou byly přeměněny v zemědělskou půdu, i když lidé, kteří do této nevlídné studené země přijížděli, těžili většinou dřevo, aby uspokojili poptávku po dřevě na stavbu lodí. Lodní tesaři pracovali v bezpečí rozlehlých jeskyní kolem zátoky. Trupy lodí pak spouštěli na pláž, kde byly dokončeny a nakonec vplouvaly do ledové vody a zamířily ke svému domovu na východě. Vždycky, dokonce i uprostřed dlouhé a kruté zimy, pracovali dělníci na konstrukcích přinejmenším dvou tuctů lodí, od břichatých kupeckých korábů až po dlouhé, elegantní galéry pro Královské námořnictvo.
Norwold se téměř přes noc - i když tajně - stal nejdůležitější částí alfatijských držav, protože v prastarých lesích byl dostatek stavebního dříví a v horách byla bohatá naleziště rud. Osady byly opevněny a dobře vybaveny k obraně. Alfatijští se usilovně snažili vybudovat své kolonie co nejrychleji, než přijde ten nevyhnutelný den, kdy je lidé z nenáviděného Thyatisu objeví a budou protestovat proti pronikání Alfatijských na brunský kontinent.
Díky dostatku času mohly osady v Norwoldu bohatými zásobami podporovat již dobytá území dále na jih, získaná v Severní říši a Heldanských zemích, kde měl být utvořen nový alfatijský protektorát. Konečně bude mít Alfatie pevný opěrný bod na pevnině, odkud bude moci vpadnout do Ethengarské stepi, a nakonec rozdrtí nenáviděné Flaemy na západě. Postupně ovládnou Darokin, Skalní domovinu, Alfheim a Traladaru a tato dobytá území utvoří kruh kolem Thyatisu, který se stane ostrovem uprostřed moře nepřátel.
Jediná věc, se kterou na začátku ve svých pečlivě promyšlených plánech nepočítali, byla skutečnost, že zdánlivě opuštěná země náleží nepříteli, o jehož existenci netušili a vlastně jej ještě nespatřili, nepříteli, který byl nekonečně silnější a nebezpečnější než oni sami.
Marthaen se krčil v kopcích nad osadou a trpělivě sledoval, jak ostatní draci zaujímají svá místa. Marthaen neměl v plánu překvapit Alfatijské zcela nepřipravené. Draci již toho jara napadli několik menších osad a lodí, takže Alfatijští v Norwoldu věděli, že jim hrozí nebezpečí. Marthaen měl své vlastní důvody k tomu, aby nechal zničit jednu z větších alfatijských osad. Chtěl dokázat, jak nebezpeční a odhodlaní draci jsou, a byl to také jediný možný způsob, jak Alfatijské přimět k jednání.
Obrátil se k Jherdarovi, který se také rozhlížel z vrcholku kopce. "Možná je probudíme. Obleť se svými draky dokola a odvraťte tak jejich pozornost. Až budou čarodějové chtít použít svá kouzla, povedu naše kouzelníky přímo proti nim." Rudý drak přikývl. "Neboj se, my už je zaměstnáme."
Jherdar se otočil a zmizel v tmavém lese. Marthaen se za ním chvíli díval, dokud se mu Jherdar neztratil za hradbou stromů. Čekal, že Jherdar bude divoký a nelítostný a netrpělivý ve své dychtivosti zničit nepřítele. Vůdce rudých draků byl ale poslušný, dokonce uctivý od té doby, kdy byl minulou zimu ukraden Náhrdelník draků. Jherdar si zřejmě uvědomil, že teď nejde jen o nějakou potyčku, ale že je to válka, tedy něco, co draci už dlouho nezažili a v čem se jim také nikdy příliš dobře nedařilo. Ohromný rudý drak už byl připraven k boji, ale věděl, že bude nejrozumnější, když se nechá vést Marthaenem.
Trvalo jen několik minut, než Jherdar se svou skupinou zaútočil. Letěli nízko nad vlnami a hnali se podél pobřeží, jak nejrychleji to šlo, pak prudce zatočili a slétli do zátoky. I když draků nebylo mnoho, zdálo se, že zaplnili celou oblohu, podobajíce se útočící armádě, když jako šipky létali nad osadou v bleskovém, nepolevujícím útoku. Zatím si nevšímali dvou malých galér, které kotvily u hlavního mola, a svými plameny ničili nové lodě lemující pláž, které na pláži čekaly, až budou spuštěny na vodu. Pak se obrátili svými plameny proti vnějším kamenným zdem osady, ale zatím se nedočkali žádné odezvy. Dveře a okenice zhotovené z tvrdého stavebního dřeva byly vroubeny bronzem, aby dovnitř nemohl proniknout chlad severní zimy.
Ale první útok byl jen zastírací manévr. Vyzvědači již nějaký čas sledovali alfatijské osady a draci věděli, že sem ze vzdálené domoviny dorazili čarodějové, aby pomohli při obraně kolonií. Alfatijští větrní čarodějové potřebovali trochu času, aby se mohli připravit a soustředit svou veškerou kouzelnou moc. Po několika minutách se lehký mořský vánek změnil ve vichřici, která bičovala vodu v zátoce, a z hladiny začala stoupat jemná mlha. Nad středem zátoky se zvedl strašlivý vítr. Ten přešel ve větrnou smršť, která sílila, až nakonec utvořila kolem zátoky větrnou zeď, oblévanou zpěněnou mořskou vodou a zahalenou do jemné mlhy.
Draci se pokusili uniknout, dokud to šlo, protože vichřice byla příliš prudká, než aby jí mohli proletět. Hrozilo

nebezpečí, že jim poláme křídla a úplně je smete. Vodní hradba zmrzla a trčely z ní drobounké ledové třísky ostré jako břitva. Vysoko nahoře se větrný vír změnil v cyklón, který nakonec uzavřel celou zátoku. Útočící draci se vrhali proti ledové stěně a snažili se ji prorazit svými plameny, ale kouzelný vítr byl rychlý a ostrý, takže stěna se neustále zacelovala.
Zatímco Jherdarovi mladí svěřenci odváděli pozornost alfatijských obránců, dračí oddíly se pokradmu ze stínů lesa přesouvaly na otevřené prostranství na útesech nad zátokou, odkud sledovaly útok a trpělivě čekaly na pokyn. Mezi nimi bylo několik nejmohutnějších a nejstarších draků z Větroboru, kteří patřili k nejmocnějším dračím kouzelníkům a pravděpodobně i k největším mistrům kouzel na světě.
Jakmile byli dračí čarodějové připraveni, spojili pod Marthaenovým vedením svou vůli a kouzelnické schopnosti. Nejdřív opatrně zkoumali kouzla větrných čarodějů, lehce a nepostižitelně, ale pak síla jejich kouzel rostla, když zjistili, čemu čelí. Obranné kouzlo, které větrní čarodějové používali, muselo být stále obnovováno, aby bylo účinné. Draci museli odhalit zdroj té síly a její moc obrátit proti ní samotné. Dračí kouzlo se spíš podobalo kouzlu Nesmrtelných, se kterým se daly provádět věci, o kterých se jiným čarodějům ani nesnilo.
Začala nová bitva, bitva o pevnost, neviditelný boj kouzla a vůle. Zpočátku byl Marthaen ohromen dovedností a mocí větrných čarodějů, ale nakonec se ukázalo, že jsou to jen lidé. Jako všichni lidé, kteří se snažili změřit svou sílu s draky, byli i Alfatijští přemoženi. Jakmile Marthaen pronikl sítí kouzel, kterou Alfatijští spředli, aby ochránili svou osadu, shromáždil vůli svých společníků a jejím prostřednictvím vyrval větrným čarodějům jejich kouzelnou moc. Boj trval jen krátce a skončil náhle, když se Marthaen zmocnil vlády nad kouzly svých nepřátel. Nezničil kouzlo, ale udeřil jím jako bleskem proti větrným čarodějům. Během několika minut byla většina alfatijských čarodějů zabita mocný zpětným nárazem svého vlastního kouzla.
Když bylo působení kouzla přerušeno, větrná zeď se začala bortit a roztříštila se v smrtonosném krupobití ledových jehel. Draci to předpokládali a drželi se u země, dokud nebezpečí nepominulo. Pak znovu rychle zaútočili, aby se alfatijští obránci nestačili vzpamatovat. Marthaen vyskočil do vzduchu a dlouhými mocnými údery křídel nabral rychlost, zakroužil nad zátokou a pak se snesl do jejího středu. Jherdar a první skupina draků už byli před ním a svou zuřivost nejdřív obrátili proti hlavní části osady. Přistáli na molech a stojíce na svých silných nohách, mocným šlehnutím svého ocasu drtili kámen pevnosti a pak ji svými pařáty trhali na kusy. Vzniklými otvory šlehali dovnitř plameny a rozprášili tak lučištníky a kopiníky.
Nakonec přistál na hlavním molu sám Marthaen. Jak tam stál na zadních nohách, mohutný a majestátní zlatý drak, vzbuzoval hrůzu v alfatijských obráncích. Pomalu, těžkopádně přistoupil k dvojité hlavní bráně vedoucí do pevnosti, pak vytasil masivní meč, který nosil na plecích mezi křídly. Dvojsečné ostří z lesklé oceli se zablesklo v záři ranního slunce. Bylo třikrát tak dlouhé jako dospělý muž a mělo dvojitý břit. Ostatní draci na chvíli přerušili dílo zkázy a v napjatém očekávání se obrátili ke svému vůdci. Bylo slyšet jenom praskání hořícího dřeva.
Marthaen zvedl svůj obrovský meč a vší silou jím ťal do hlavní brány. Mohutné kmeny i jejich železné výztuže se roztříštily a křídla brány volně visela na rozbitých veřejích. Marthaen ohnul svůj dlouhý krk, aby mohl rozbitou branou nahlédnout do pevnosti. Alfatijští obránci se v hrůze stáhli před jeho jiskřícím pohledem.
"Ať se ukáže váš velitel!" zahřímal.
Vysoký muž v kožené, ocelí zpevněné zbroji se postavil před mohutného draka. Tomuto alfatijskému bojovníkovi opravdu nechyběla odvaha, i když stvoření, kterému teď musel čelit, pro něho určitě bylo nejděsivější ze všech nočních můr. Marthaen trochu ustoupil, když se ten hrdý voják postavil do zničeného vchodu.
"Jsem Marthaen, vůdce draků," prohlásil. "Dobře si mě zapamatuj. Než dokončíme zničení vaší osady, dávám vám trochu času, abyste mohli uprchnout v lodích, které jsme ušetřili. Jestli se někdo odváží vrátit do této osady, bude rovněž zničen."
"Neodmítnu vaši šlechetnou nabídku," odpověděl voják, "ale zajímalo by mě, proč nám dovolíte odplout."
"Nemám v úmyslu vás zahubit, ale vyhnat váš lid z této země," řekl Marthaen. "Draci už to nemíní snášet. Jestli si vaši vůdci budou přát vyjednávat o příměří, pak víte, co od nich požadujeme. Ať nečekají, že se jim podaří nás přesvědčit, abychom nebyli tak neústupní. Až tady skončíme, budeme pokračovat v našich útocích na alfatijské lodě na otevřeném moři a jakákoliv osídlená místa, a pokud to bude nutné, vtrhneme i do vaší země."
"Zdá se, že jsme vás něčím rozhněvali, ale netuším, co by to mohlo být."
"To není tvoje starost," řekl mu Marthaen. "Vyřiď vašemu panovníkovi, že draci žádají jen to, co jim patří, a uvidíme, jestli tomu bude rozumět. Teď odejděte."
Alfatijští nepotřebovali další pobídnutí. Nezdržovali se tím, aby s sebou vzali svůj majetek nebo bohaté zásoby. Složili zbraně a opustili hořící osadu. Draci vytlačili dvojici nových plavbyschopných lodí, které na pláži čekaly na zbylé dokončovací práce, z písku a pomocí lan odtáhli lodě k molu. Farmáři a řemeslníci se na ně nalodili a dva válečné koráby je vzaly do vleku. Vojáci, kteří přežili útok, a mnoho lodních tesařů se posadili k veslům a táhli malou flotilu na otevřené moře, jak nejrychleji to šlo.
Když lodě odpluly, Marthaen se přesunul na konec hlavního mola a nechal mladší draky, aby zničili to, co ještě z osady zbylo. Bitva skončila dříve, než předpokládal, a počet těch, kteří přežili, byl vyšší, než čekal. Byl rád, že se draci podřídili jeho vůli a dovolili tolika nepřátelům odplout.
"Myslíš, že Alfatijští budou po tomhle ochotni vyjednávat?" zeptal se Jherdar, který vystoupil na molo a připojil se k Marthaenovi.
"Ne, určitě ne hned," připustil Marthaen. "Budou si to nejdřív muset promyslet, a proto jsem své požadavky vyjádřil tak jasně už teď."
"Budeme tedy pokračovat v útocích na jejich lodi a osady?"
"Podle mě je to nejlepší způsob, jak je popohnat," odpověděl Marthaen a vzhlédl, protože zpozoroval mladou zlatou

dračici kroužící nad molem. Povzdychl, když poznal, že je to Kharendaen. "Teď mě, prosím tě, omluv. Blíží se bouře, kterou musím nějak přestát."
"Poohlédnu se raději po nějakém úkrytu," řekl Jherdar, opatrně se ohlíželje. Bylo jen málo draků, kterých se bál, ale mladá kněžka v něm vzbuzovala opravdový respekt.
Marthaen si přál, aby se mohl také vytratit, ale věděl, že je jeho povinností podat vysvětlení o tom, co se právě stalo. Byl si dobře vědom toho, že je lepší vyřídit tu záležitost hned, než se draci dostanou vlastním přičiněním do nesnází, se kterými nepočítali. Kharendaen přistála na molu jako orel vrhající se na svou kořist. Rychle složila křídla, pak se na chvíli zarazila, aby si prohlédla zkázu všude kolem. Draci právě rozmetávali hořící trosky zbytků osady a tmavý kouř se linul z jeskyní, ve kterých byly rozestavěné lodě a zásoby dřeva.
"Hledala jsem tě ve Větroboru," řekla Kharendaen konečně, když se přiblížila ke svému bratrovi. "Řekli mi, že učíš draky válčit."
"Nechci se kvůli tomu hádat," odpověděl pevně. "Neporušili jsme žádná práva, která nám zajišťuje příměří s Pánem draků. Znáš okolnosti natolik, abys to pochopila.
"Neupírám ti právo rozpoutat válku," řekla mu ostře a její krk se vyklenul v hrozivém gestu. "Ale tvrdím, že to není moudré jít do války a neporadit se o tom s Pánem draků, abys tak získal jistotu, že nedojde k žádnému nedorozumění. A neupozornit na to ani mě. Díky tobě teď mám problém jako hrom. Musela jsem se zodpovídat z tvých činů, i když jsem mohla jen tušit, co vlastně provádíte."
"A tak tě Pán draků poslal, abys ode mě žádala vysvětlení?" zeptal se Marthaen.
"Vlastně je ochoten být k vám mnohem shovívavější než já," odpověděla. "Je ochoten to pochopit, ale musíš si uvědomit, že jsi ho dostal do nelehkého postavení. Jestli ho Alfatijští požádají, aby je bránil před vašimi útoky, musí vědět, že Alfatijští nejsou v právu, aby je mohl odmítnout."
Bylo vidět, že Marthaenovi to není příjemné. "Od samého začátku jsem se obával, že nebudeme schopni zachovat naše tajemství."
"Obyvatelé Thyatisu se dozvěděli o vašich útocích na Alfatijské," pokračovala Kharendaen. "Teď už o tom určitě slyšeli i v dalších zemích a myšlenka na to, že draci proti někomu válčí, jim dělá velké starosti. Chtějí od Pána draků záruky, a proto on musí mít jisté záruky od tebe. Je ochoten považovat to za záležitost mezi draky a Alfatijskými, pokud mu dokážeš objasnit vaše záměry. Potřebuje vědět, o jak rozsáhlý válečný konflikt jde a jak dlouho bude asi trvat. Musí být schopen ujistit ostatní, že vaše válka je nezasáhne."
"To je poctivé," souhlasil Marthaen. "Můžeš Pánovi draků oznámit, že za několik dní ho osobně navštívím, abych s ním o tom promluvil."

* * *

Kharendaen potřebovala jen několik krátkých okamžiků, aby se ještě před rozbřeskem připravila na krátký let z Braejru do hor ležících na východ od města. Vklouzla do svého dračího sedla, které mělo své místo na krátkých plátech jejího hřebenu hned za krkem, a upevnila sedlové řemeny. Když ji tak Thelvyn pozoroval, se šibalským úsměvem si uvědomil, že drak má ve srovnání s koněm jednu velkou výhodu - dokáže se sám osedlat. Otevřel dveře skladiště, které sloužilo jako obydlí zlaté dračice, a Kharendaen vyšla na dvůr. Skrčila se, aby se Thelvyn mohl vyšplhat do sedla. I když ráno bylo chladné, pomyslel si, že zbroj Pána draků nebude potřebovat. Kdyby to bylo nutné, mohl se do ní v okamžení snadno teleportovat.
Kharendaen se odrazila silnýma zadníma nohama a vyskočila do vzduchu. Pak pomalu stoupala k ranní obloze dlouhými rozmachy svých širokých křídel. Jakmile nabrala rychlost, přešla do klidnějšího letu a vytrvale stoupala. Dokud letěla nad městem, mířila k severu, a až nad řekou Aalban zatočila na východ ke vzdáleným horám. Nabírané rukávy Thelvynovy košile se ve větru nadouvaly, ale vzduch byl čerstvý a chladivý.
"Co myslíš?" zavolal na ni Thelvyn. "Je Marthaen připraven chovat se rozumně? Musí pochopit, že jeho nedávné činy by mohly mít důsledky, které by se mu nemusely zamlouvat."
Kharendaen ohnula krk, aby se mohla ohlédnout. - "Marthaen je zaskočen rozporem mezi svými povinnostmi. Za každou cenu musí chránit dračí tajemství, ale je také obráncem Národa draků. Některá tajemství už byla ohrožena a jeho činy, kterými musí chránit svůj lid, budou dračí tajemství ohrožovat ještě víc."
"Dokážu pochopit, v jaké situaci se ocitl," řekl Thelvyn. "Ale utajení vašich tajemství by mohlo být velmi draze zaplaceno."
"A o tom musí Marthaen právě teď rozhodnout."
Vystoupili tak vysoko, že se ranní slunce znenadání vyhouplo nad ohromným pohořím Kolos na východě. Teplé světlo Kharendaen překvapilo, protože letěla s hlavou otočenou k Thelvynovi, když vytrvale stoupala a dlouze a pomalu mávala křídly. Na okamžik ztratila jistotu a zapotácela se, ale pak pokračovala v klidném letu.
"To by mě mělo poučit, že mám příště dávat lepší pozor," poznamenala a pak se ještě jednou ohlédla. "Marthaen by tě nepožádal, abys s ním promluvil, kdyby ti nechtěl sdělit něco důležitého."
Blížili se k hrozivým vrcholům pohoří Kolos, ještě černým ve stínu ranního slunce, když se náhle z jednoho skalního útesu odpoutal další zlatý drak a připojil se k nim. Marthaen se hodně podobal své sestře. Byl starší než ona, o něco mohutnější a jeho líce byly plnější. Přiblížil se ke Kharendaen a nějakou chvíli letěli vedle sebe, nechávajíce se unášet studeným větrem z výšin. Zdálo se, že je těší být takhle pospolu, skoro jako by to byla jen hra. S ohledem na svého pasažéra Kharendaen neprováděla nejrůznější odvážné kousky, kterými se bavil její bratr. Thelvyn je pozoroval se zájmem, a to ho znovu přivedlo na myšlenku, jak jednotvárný a omezený musí být život zlaté dračice v jeho službách. Draci potřebovali ke svému životu volnost.

Marthaen se brzy začal v kruzích snášet ke skalnímu výstupku na stěně strmé hory. Kharendaen přistála vedle něj, složila křídla a počkala, až Thelvyn seskočí z jejího hřbetu, a pak se posadila. Thelvyn stál tváří v tvář jejímu bratrovi, který ho pozoroval. Měl dojem, že Marthaen příliš neschvaluje společnost, ve které je jeho sestra.
"Bylo mi řečeno - a měl bych dodat, že dost důrazně - že mé jednání by mohlo draky přivést do obtížné situace," začal Marthaen.
Thelvyn přikývl. "Chápu, že musíš chránit vaše tajemství, přestože o nich nic nevím. Jestli to pomůže, řekni mi jen tolik, kolik musím vědět, abych této záležitosti porozuměl, a já slíbím, že vaše tajemství neprozradím. Nehodlám o nich nikomu vyprávět. Jednoduše využiji všeho vlivu, který mám, abych ostatní ujistil, že draci jednají spravedlivě a jen se brání."
Marthaen se zamračil. "Střežíme naše tajemství od pádu Blackmooru."
"To je docela možné," řekl Thelvyn, "ale nicméně v případě, že Alfatijští přijdou za mnou a budou volat po tom, abych je ochránil před draky, musím vědět, z jakého důvodu bych je měl odmítnout."
Zlatý drak o tom dlouze přemýšlel. Nemohl si pomoci, ale Thelvyn se mu vždycky zamlouval, a věřil úsudku své sestry, týkajícího se Pána draků. Nedal to najevo, ale udělalo na něho velký dojem, že Thelvyn s ním rozmlouvá v dračím jazyce a mluví opravdu dobře.
"Dobrá," souhlasil nakonec, i když se u toho mračil. "První věc se týká bezpečnosti. Alfatijští vybudovali v naší zemi rozsáhlá sídla. Domnívám se, že teď už musí být všem jasné, že oblast zvaná Norwold tvoří vlastně jádro naší domoviny. Toto tajemství jsme střežili velmi dlouho. Ačkoliv jsme si Alfatijských v těch několika málo posledních letech nevšímali, začali letos na jaře opravdový boj, když útočili nejen na draky žijící v této oblasti, ale napadli také chladné domovy severních elfů, kteří obývají tamní lesy a kteří jsou pod naší ochranou."
"To mohla být odezva na jisté události loňské zimy," připomněla mu důrazně Kharendaen.
Marthaen na ni pohlédl a výraz jeho tváře byl stále zachmuřený. "Loni v zimě neznámí vetřelci pronikli do skrytého města Větroboru, jehož existence patřila k našim největším tajemstvím, a podařilo se jim ukrást Náhrdelník draků. Náhrdelník je nejstarší a nejmocnější dědictví našeho lidu a rovněž patří k našim největším tajemstvím."
Thelvyn se pousmál. "Zdá se, že vaše tajemství dostala pořádně zabrat."
"Okamžitě jsem začal podezírat buď větrné čaroděje z Alfatie, nebo ohňové čaroděje Flaemů," pokračoval Marthaen. "Mohli se domnívat, že jim taková věc bude užitečná v té jejich proklaté válce. A protože se to v naší zemi hemží Alfatijskými, mé podezření padá na větrné čaroděje. Podle mého názoru nejsou Flaemové natolik schopní, aby se jim něco takového mohlo podařit."
"A já se domnívám, že ani Alfatijští, ani Flaemové nemohli jednat bez něčí pomoci," dodala Kharendaen. "Sami se nemohli o náhrdelníku dozvědět. Ani najít Větrobor. A zcela určitě by sami nedokázali uloupit náhrdelník ze středu města. Ať už vzal náhrdelník kdokoliv, určitě byl ve spolku s dračími zrádci."
"Nejste si tedy pachatelem jisti," usoudil Thelvyn.
"V uplynulých pěti letech se draci dostali do konfliktu s Flaemy i s Alfatijskými," řekl Marthaen. "To už je samo o sobě podezřelé. Mám důvod se domnívat, že renegát by se k něčemu tak nebezpečnému nepropůjčil. Ukrást náhrdelník je provokace, urážka Národa draků. Ale jako všichni draci, i každý dračí zrádce ví, že náhrdelník by mu nesloužil."
"Pokud by nebyl přesvědčen o tom, že právě on je vyvoleným Dračím králem," podotkla Kharendaen. "Nesmíš podceňovat šílenství renegátů."
"Nezapomněl jsem na to," souhlasil Marthaen. "Ale myslím si, že už by se dávno sám přihlásil. Odpadlík, který je přesvědčen o tom, že je Dračí král, by nemusel krást náhrdelník. Pouze by si na něj dělal nárok. Ostatní by posoudili oprávněnost takového požadavku. Teď už víš dost, abys porozuměl našemu jednání. Co na to říkáš? Podpoříš nás?"
Thelvyn přikývl. "Mou pomocí si můžete být jistí. A nejen to. Ujišťuji vás, že udělám to, co vy nedokážete. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych zjistil, jestli ohňoví čarodějové mají ve svých rukou náhrdelník. Možná nejsou dobří kouzelníci, ale ve spojení s dračími odpadlíky to mohli dokázat. A pokusím se také zjistit, jestli jej nemá některý z renegátských králů."
"A nebudeš se plést do našeho sporu s Alfatií?" zeptal se Marthaen.
"Nejdřív mi musíš říct, jaké podmínky a meze jsi ochoten v této válce dodržet," nedal se odbýt Thelvyn.
Drak vzdorovitě pohodil hlavou. "Žádáme jen to, aby Alfatijští odtáhli z naší země, a očekáváme, že nám buď vrátí náhrdelník, nebo nás přesvědčí o tom, že jej nemají. Už jsem poslal jejich panovníkovi vzkaz, že jsem ochoten s ním jednat, ale povedu tuto válku, jak a kde uznám za vhodné."
Thelvyn o tom chvíli uvažoval, pak povzdychl a přikývl. "Dobrá tedy. Nebudu do toho zasahovat. Pokud jsou draci ve sporu s Alfatií v právu, zdá se být jen správné, když Pán draků bude na jejich straně. Ale řeknu ti jednu věc: Musíš se snažit ukončit tu válku rychle a s co možná nejmenší mírou násilí. A nesmíš se pustit do boje s kýmkoliv jen proto, že si budeš myslet, že u něj najdeš náhrdelník. Pokud zaútočíš na Flaemy jen na základě podezření a nebudeš mít žádný důkaz, budu je bránit."

* * *

Na zpáteční cestě do Braejru Thelvyn o všem důkladně uvažoval. Nebyl spokojen, dokonce se jedné věci obával. Bylo mu jasné, že draci nebudou spokojeni, dokud nezjistí, kdo ukradl Náhrdelník draků, a dokud jej nedostanou zpět. Marthaen možná slíbil, že nebude jednat bez důkazů, ale pořád tu byla pravděpodobnost, že netrpěliví rudí a jiní mladí draci opět zdivočí a vezmou tu záležitost do svých rukou. Slíbil, že udělá všechno pro to, aby náhrdelník našel on, a v tu chvíli ho napadl jen jediný způsob, jak se s tím problémem vypořádat.
Bylo ještě brzy ráno, když se vrátili do Braejru.
Zlatá dračice letěla nad rušnými ulicemi a jejich dům našla s onou téměř zázračnou přesností. Jemně slétla na dvůr a

složila křídla. Pak se skrčila, aby její jezdec mohl seskočit ze sedla. Kharendaen ohnula svůj dlouhý krk a otřela se nosem o jeho hruď. Bylo to staré, velmi důvěrné gesto vyjadřující náklonnost. Thelvyn ji na oplátku poškrábal na čenichu.
"Vypadá to, že v posledních dnech jsi už vyřídila spoustu pochůzek," řekl. "Nevím, jestli tě mohu požádat, abys podnikla ještě jednu cestu."
"Toto je nebezpečná doba a já musím plnit své povinnosti," uklidňovala ho. "Kam si přeješ, abych letěla?"
"Musím zůstat tady a jednat s králem a jeho ohňovými čaroději," vysvětloval Thelvyn. "Předložím jim tu záležitost s ukradeným náhrdelníkem, abych viděl, jak na tu zprávu budou reagovat a co k tomu řeknou. Ale při hledání náhrdelníku budeme potřebovat pomoc, a myslím, že je jen jeden skutečný odborník na hledání ztracených pokladů. Potřebuji, abys letěla do Darokinu a zkusila pro mě najít Sira George."
Kharendaen přikývla. "To je moudré rozhodnutí. Jako drakon je Sir George příbuzný draků a možná už něco o Náhrdelníku draků ví. Naše tajemství u něj bude v bezpečí."
Bez meškání odletěla, prázdné sedlo stále na zádech, aby mohla dopravit starého rytíře do Braejru, pokud se jí ovšem podaří ho najít. Nemohla se jen tak vydat do města, takže nejlepší bylo přistát poblíž hlavního města a poslat někoho, aby Sira George vyhledal. Cesta do Darokinu netrvala dlouho a s časem, který bude potřebovat na hledání Sira George, předpokládala, že by mohla být do večera zpátky.
Thelvyn se musel vydat za svými vlastními povinnostmi a tak hned, jak Kharendaen odlétla, pospíchal do paláce. Stejně jako Marthaen podezříval z krádeže spíše Alfatijské, ale byl si jistý, že ohňoví čarodějové by Náhrdelník draků rádi uloupili, jen kdyby k tomu měli prostředky. Doufal, že když obviní přímo Kalestraana a připomene mu, čeho jsou schopni rozhněvaní draci, možná se mu podaří odhalit nějaký čarodějův prohřešek podle toho, jak se zachová.
Jak se obával, už bylo příliš pozdě na to, aby mohl ihned očekávat soukromou rozmluvu s králem. Jherridan uděloval to dopoledne veřejné slyšení. Lidé z celého království tak měli možnost předkládat králi nejrůznější žádosti a žádat ho, aby posoudil jejich nerozřešené spory. Kalestraana tentokrát výjimečně nikde v paláci nezahlédl, a proto poslal vzkaz do Akademie a žádal čaroděje, aby byl přítomen Thelvynově odpolední rozmluvě s králem, týkající se velmi důležité věci. Protože se ta záležitost nepochybně týkala Alfatijských, Kalestraan jistě neodmítne a král si po obědě udělá čas na setkání ve své pracovně.
"Dnes ráno jsem mluvil s Marthaenem, Prvním mluvčím Dračího parlamentu," začal Thelvyn opatrně, protože nechtěl prozradit víc, než bylo nezbytně nutné. "Stručně vás seznámím s obsahem našeho rozhovoru. Alfatijští osídlují místa a opevňují se na území, které náleží drakům. Na začátku tohoto roku začali Alfatijští útočit na draky a na skupiny elfů, kteří jsou pod dračí ochranou."
"V tom případě bych řekl, že si Alfatijští své nynější nesnáze zasloužili," řekl král nezúčastněně.
"To je, bohužel, jenom začátek," pokračoval Thelvyn. "Drakům někdo ukradl vzácný artefakt moci a oni se nezastaví před ničím, aby jej dostali zpět. Situace se má tak, že z krádeže podezírají buď alfatijské, nebo ohňové čaroděje. V tuto chvíli je jejich hlavní pozornost obrácena k Alfatijským. Ale pokud se jim z této strany nedostane zadostiučinění, nakonec přijdou hledat do Vysočiny."
Thelvyn po očku sledoval čaroděje a čekal, jak bude Kalestraan reagovat. Byl ale zklamán, protože čaroděj pouze pozorně poslouchal, jako by to pro něho byla novinka, a tvářil se velmi znepokojeně. Buď byl nevinný a o krádeži nic nevěděl, nebo bylo jeho chování ukázkou mistrovského herectví, protože Kalestraan měl možnost tříbit svůj talent v nekonečných dvorních intrikách.
"To je ale závažné obvinění," prohlásil Jherridan pobouřeně. "Doufám, že si draci nemyslí, že se jim podaří nás zastrašit."
"O to právě jde," pokračoval Thelvyn. "Draci přednesli oprávněnou stížnost a podle podmínek našeho příměří se musím přiklonit na jejich stranu. Přesvědčil jsem je, aby mi dali trochu času, a já se vynasnažím, abych jejich poklad našel. Když se mi to podaří, doufám, že je přesvědčím, aby jej přijali a na nic se nevyptávali. Ale pokud jej přijdou hledat sami, budou myslet jen na pomstu. A když se zloději odmítnou pokladu vzdát, nebudu moci udělat nic, abych je ochránil."
To Jherridana okamžitě umlčelo. Vrhl rychlý pohled na čaroděje. Thelvyn rozhodně nepodezíral krále z krádeže a Jherridan si zřejmě nedovedl představit, že by Kalestraan byl schopen takového činu. Nejvyšší čaroděj stále vypadal naprosto klidně.
"Nevím, co bych k tomu dodal," řekl konečně Kalestraan. "Upřímně řečeno, ani nevím, o čem se tu vlastně mluví, ale vidím, že bude pro mě lepší, když se nebudu moc vyptávat. Oba víte, že již dokážu odhalit zdroj skrytého kouzla přímo tady, v naší zemi, i když se máme ještě hodně co učit o tom, jak je ovládat. Nepotřebuji žádné další kouzelné předměty a rozhodně bych nechtěl, aby byla taková věc v blízkosti mého vlastního zdroje moci. Nemohu ale nijak dokázat, že jsem ten předmět někde neschoval. Pokud navrhnete, aby se po něm pátralo, pak udělám cokoliv, abych vám pomohl."
"Děkuji ti za tvou šlechetnou nabídku," řekl rychle Thelvyn. "Přesně to jsem chtěl navrhnout. Až budu s prohlídkou hotov, draci snad přijmou mé ujištění, že Flaemové náhrdelník nemají."
Thelvyn to zatím musel nechat být. V této chvíli už nemohl udělat víc a stále si nedovedl představit, jak by se ohňoví čarodějové mohli dozvědět o náhrdelníku, nebo jej dokonce uloupit. Ale jestli si Byen Kalestraan myslel, že může Thelvyna oklamat a přesvědčit ho o své nevině, ošklivě se přepočítal.
Thelvyn se vrátil domů až večer. Na cestě z paláce myslel na to, jestli Kharendaen přivedla Sira George. Když vstoupil do vrat dvora, viděl, že hlavní dveře do Kharendaenina příbytku jsou otevřené a line se z nich teplé světlo, osvětlující tmavý dvůr.
Když vešel do skladiště, uviděl Sira George sedět v jednom z křesel, jak si povídá s Kharendaen, odpočívající na své velké posteli. Přestože Sir George strávil v Braejru mnoho času, jediný skutečný domov, který v té době vlastnil, byl

jeho pohodlný měšťanský dům v Darokinu. Byl to vysoký, mohutný muž, kterého si mohli splést - kdyby si to přál - s boubelatým pantátou. Měl přátelskou tvář a odzbrojující výraz, jasné oči, pořádný nos jako zoban a dlouhý knír. Rád se oblékal okázale po způsobu darokinských obchodníků. Kdysi býval potulným rytířem a sloužil Řádu cest, a když v poctivém boji přišel o levou ruku, stal se z něho obchodník se starožitnostmi. Jen jeho nejbližší přátelé věděli, že je vlastně drakon, a když je třeba, může na sebe vzít podobu malého draka.
"Tady jsi, chlapče," zvolal Sir George. "Takže tobě se podařilo roztočit kolotoč trablů a mě jsi zavolal, abych ti jej nějak pomohl zastavit."
"Promiň, ale nezdá se mi, že bych zavinil něco z toho, co se stalo," prohlásil Thelvyn, když se Kharendaen otřela nosem o jeho hruď.
"Přestaň se pusinkovat se svým drakem a pojď k večeři," řekla Solveig, procházejíc kolem něj s plným podnosem. "Už jsme se chystali začít bez tebe."
"Solveig! Ty jsi přijela taky," vykřikl radostně Thelvyn. "To tedy byla jízda, to mi věř," poznamenal Sir George.
"George seděl v sedle a já jsem se držela za ním," vysvětlovala Solveig. Jak se ukázalo, na podnose, který přinesla, byla večeře pro Kharendaen, pečená losí kýta. Za chviličku dorazil sluha s večeří pro ostatní.
Thelvyn již delší čas Solveig Bělozlatou neviděl. Obchodovala společně se Sirem Georgem a v Braejru se ukázala jen málokdy. Mile se na ni usmál a rád si vzpomněl na dobu, kdy byl mladší a Solveig ho naprosto uchvacovala. Solveig byla potomkem barbarského lidu ze Severní říše a přízvisko Bělozlatá získala díky světle zlaté barvě svých dlouhých vlasů. Ráda nosila barbarskou zbroj. Thelvyn znal jen málo lidí, kteří byli vyšší než on, a Solveig k nim patřila. Byla také jedním z nejnebezpečnějších protivníků, se kterými se kdy Thelvyn setkal, a většinu svých bojových dovedností se naučil právě od ní. Zahrnovala ho porozuměním a strohou náklonností jako starší sestra po celou dobu, co se znali.
"Kharendaen vám určitě už všechno pověděla," řekl Thelvyn, když zasedli k večeři, která byla připravena na stole vedle Kharendaeniny postele s ohromnými koženými polštáři.
"Řekla nám tolik, kolik uznala za vhodné a kolik nám říct směla," řekl Sir George. "Naštěstí jsem už něco o těch jejich tajemstvích věděl. Nemyslím si, že jsi měl s Byenem Kalestraanem štěstí."
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Myslím, že by se na to hodilo rčení ‚Tvářil se, jako by neuměl napočítat do pěti'. Zaujal postoj nespravedlivě podezíraného chudinky. Ten dobrák čaroděj se zeptal, jak má dokázat, že ten čin nespáchal. Samozřejmě nám upřímně nabídl pomoc při hledání."
"A my se do hledání pustíme," souhlasil Sir George. "Samozřejmě bych dal přednost svému vlastnímu pátrání bez jeho pomoci, protože se zajímám hlavně o místa, která nám nebude chtít ukázat. Hned jak všechno zařídím, Solveig se se mnou půjde podívat do temných zákoutí pod Akademií. Potřebuji, abys získal co nejvíc informací o jejich starém sídle v Braastaru."
"Budeš stačit na to, abys prohledal doupě čarodějů?" zeptala se Kharendaen.
"Věřím, že ano," odpověděl Sir George a vypadal bezstarostně. "Během svého života jsem už byl rytířem, čarodějem a zlodějem, i když ne právě v tomto pořadí. Kombinace těchto dovedností mi v minulosti často pomohla vniknout do zdánlivě nedobytných prostor a zase se dostat ven. Myslím, že první otázka, na kterou bychom měli najít odpověď, je, jestli se náhrdelník nachází ve Vysočině."
"Zdá se, že si myslíš, že ho tu nenajdeme," poznamenal Thelvyn.
"Ne, a vlastně se v téhle věci přikláním k názoru Kharendaen," řekl Sir George. "Do krádeže náhrdelníku byli určitě zapleteni renegáti. Jen drak mohl vědět, jakou cenu náhrdelník má a kde jej hledat, a jen drak jej mohl odnést. Popsal ti někdo podrobně, jak ten šperk vypadá?"
"Ne. Ale domnívám se, že to musí být náhrdelník, a to dost velký, aby jej mohl nosit drak."
Sir George pohlédl na Kharendaen a čekal na její svolení k tomu, aby mohl volně mluvit. "Před dávnými lety jej Mocný daroval drakům. Je to předmět nesmírné ceny a má velkou kouzelnou moc."
"Možná bych to dokázala objasnit lépe," vmísila se do hovoru Kharendaen, i když se zdálo, že si není jistá, zda může mluvit tak otevřeně o dračích tajemstvích. "Náhrdelník nebyl dar od Mocného, ale symbol míru, který čarodějové z Blackmooru nabídli drakům v době jejich příměří s prvním Pánem draků. Byl skutečně velmi cenný a poskytoval drakům jistou moc, kterou tenkrát zoufale potřebovali, protože jejich národ byl téměř zničen. Měla bych zdůraznit, že náhrdelník je dračí obdobou koruny, i když jej žádný drak nikdy nenosil. Existuje proroctví, že jednoho dne se objeví Dračí král, záhadná bytost, která povede náš národ do nového šťastného věku, a teprve Dračí král bude náhrdelník nosit. Nemohu se zbavit myšlenky, že jeden z renegátů je přesvědčen, že je pravým Dračím králem, a ukradl náhrdelník, aby dokázal, že je to pravda."
Solveig vypadala znepokojeně. "Takže když jej nebudou mít Flaemové ani Alfatijští, musíme začít prověřovat dračí odpadlíky?"
"I to se může stát," souhlasil Sir George.
"Měla bych dodat, že pokud jej ukradli čarodějové, potřebovali zvláštní kouzlo, aby jej mohli odvézt," pokračovala Kharendaen. "Náhrdelník byl zhotoven s ohledem na dračí rozměry, takže obsahuje skoro celou tunu zlata a klenotů. Není to žádná maličkost, kterou by prchající čaroděj mohl jednoduše strčit do kapsy."
"Kalestraan se zmínil o tom, že nepotřebuje předmět s kouzelnou mocí, protože už má svůj vlastní tajný zdroj kouzla," řekl Thelvyn. "Řekl, že by nechtěl mít předmět s takovou mocí ve své blízkosti."
"To, co mág říká, nemá žádnou váhu. Ohňoví čarodějové nebyli nikdy příliš úspěšní při ovládání svých tajných sil," řekla Kharendaen. "Pro Kalestraana mohl být náhrdelník prostředkem, díky kterému by ovládal svůj zdroj kouzel. Teď, když ví, že je podezírán, pokusí se jej možná přesunout na nějaké vzdálenější místo. Kdyby jej draci našli tady, ocitl by se v nezáviděníhodném postavení."
"Pokud se jej pokusí přemístit, budeme při tom," prohlásil Sir George.

"Takže teď máme odpověď na jednu otázku," řekl Thelvyn. "Alespoň víme, proč mohl mít Kalestraan důvod ke krádeži. Doufal, že by jeho prostřednictvím mohl získat kontrolu nad svým tajným zdrojem moci."
"Na druhou stranu, jestli se Kalestraan naučil ovládat svůj zdroj moci, nedělal by si starosti s tím, jestli si draci přijdou pro náhrdelník," řekl Sir George a čelo měl zachmuřené. "Měl by všechnu moc, kterou by potřeboval, aby se ubránil drakům - nebo Pánu draků. Skutečnost, že se ještě nepokusil zmocnit trůnu a svrhnout Jherridana a Pána draků, je nejlepším důkazem toho, že náhrdelník nemá, nebo není schopen využít jeho kouzelné moci a nemůže jej použít, jak si původně plánoval."

Kapitola 4

DRUHÝ DEN RÁNO MĚL THELVYN ZE SITUAce u dvora mnohem lepší pocit. To ráno bylo vyhrazeno občanskému soudu, kde král vyslechl a také vynášel rozsudky, nebo alespoň poskytoval rady týkající se různých důležitých peticí a podobných občanských záležitostí z celého království. Thelvyn byl jedním z králových rádců a jako takový mohl být povolán, aby vyjádřil svůj názor k projednávaným záležitostem. Věděl, že životy mnoha lidí mohou záviset na správném rozhodnutí soudu, a proto rád býval přítomen, aby mohl vyslechnout, o co v takových případech šlo.
Pokud možno nenápadně vklouzl bočními dveřmi schovanými za závěsem do trůnního sálu. Král stál právě na schodech před svým trůnem a naslouchal žadateli. Jherridan byl ještě mladý a netrpělivý, a byl tak neklidný, že při vyřizování žádostí často stál nebo přecházel sem a tam. Thelvyn rychle přešel na konec galerie po jedné straně sálu. Jakmile se tam objevil, žadatelé se jeden po druhém otáčeli, aby si ho mohli prohlédnout, někteří tiše vysvětlovali ostatním, kdo to vlastně přišel. Ihned v něm poznali Pána draků, vysokého, černovlasého cizince, jenž se svými rysy vzdáleně podobal elfům a který byl oblečen příliš prostě na osobnost vládnoucí tak velkou mocí.
Thelvyn trpělivě vyslechl přednesení všech peticí pro tento týden, ale skoro nic nevnímal. Jeho mysl byla zaměstnána jeho vlastními problémy. Dokonce si ani nevšiml, že slyšení je už u konce, dokud hlasatel nerozpustil soud. Překvapilo ho, že se za ním zničehonic objevil Taeryn, králův osobní sluha, a nesl podnos s velkými poháry.
"Král se zdá být v poslední době docela spokojený," řekl Taeryn prostě, jak to měl ve zvyku. "Vždycky si dělal starosti kvůli Alfatijským - jestli se nám nesnaží něco provést, nebo jak by jim to mohl oplatit. Někdy jsem si přál, aby Alfatijští prostě zmizeli."
"Pochybuji, že by Alfatijští někdy ‚prostě zmizeli'," řekl na to Thelvyn. "Ale král se už kvůli nim opravdu nemusí tolik znepokojovat."
"Přinesl jsem něco na osvěžení," řekl Taeryn a nabídl Thelvynovi nápoj ze svého tácu. "Král vám vzkazuje, že s ním máte pobědvat."
Thelvyn si vzal jeden pohár. Neměl ani tušení, jak Taeryna napadlo, že by mu měl do trůnního sálu přinést něco k pití, když oběd se měl podávat každou chvíli, ale mladý sluha se opravdu snažil, a tak všichni přehlíželi jeho občasné výstřelky. Thelvyn neměl moc rád kořeněné slazené pivo, které Flaemové popíjeli s takovou chutí, takže s pitím nijak nespěchal, ať už měl v poháru cokoliv. Pomalu kráčel směrem k trůnu a čekal, až král ukončí svůj tichý rozhovor s Byenem Kalestraanem.
"Zůstaneš na oběd?" zeptal se král čaroděje, když scházel po schodech dolů.
"Ne, opravdu se musím vrátit do Akademie a věnovat se svým povinnostem," řekl Kalestraan a pak se obrátil k Thelvynovi. "Král mi řekl o tvém návrhu, že bychom možná mohli přispět něčím důležitým ve válce proti Alfatii. Začali jsme hledat kouzelné zbraně nebo účinný způsob obrany proti kouzlům jejich čarodějů."
"Byli jste úspěšní?" zeptal se Thelvyn.
"Bohužel je ještě příliš brzy na to, abychom mohli odhadnout, jestli naše úsilí přinese nějaké ovoce," vysvětloval čaroděj. "Tolik z našeho vědění bylo ztraceno v době vyhnanství. Nepochybně sis všiml, že nanejvýš usilovně pracujeme na tom, abychom vytvořili novou skupinu speciálních kouzel založených na naší původní ohňové magii. Uděláme také všechno pro to, abychom zjistili, kolik se Alfatijským podařilo zachovat z jejich minulosti a - což je mnohem důležitější - jak mocná jsou jejich kouzla v současné době."
"Slyšel jsem příběhy o prastarém kouzle, které zničilo domovy obou národů," řekl Thelvyn. "Domnívám se, že Alfatijští mají přinejmenším posledních pět set let nedostatek mocných čarodějů, protože kouzla nehrají při jejich výbojích žádnou zvláštní roli."
"Jsi si tím jist?" zeptal se Byen Kalestraan.
"Ptal jsem se na to, když jsem byl v Thyatisu," odpověděl Thelvyn. "Lidé v Thyatisu vědí o Alfatijských víc než kdokoliv jiný od té doby, kdy přišli do této části světa. Možná byste s nimi mohli při vašem výzkumu spolupracovat."
"Ano... to je možná skvělý nápad," souhlasil Kalestraan a pak se oběma uklonil. "Pánové, omluvte mne, prosím."
Thelvyn se díval za čarodějem, který rychle odcházel po koberci nataženém od hlavních dveří k trůnu. Mladý Pán draků měl nepříjemný pocit, že už jednou takový rozhovor zažil, před pěti lety, když přijel se svými přáteli do Braejru a snažil se najít způsob, jak si podrobit draka. Kalestraan se tenkrát choval přátelsky a ochotně nabízel svou pomoc, přesně tak, jako nyní. Thelvyn se tiše bavil tím, jak se čaroděj pravděpodobně jen na oko tváří přívětivě, aby odvrátil

podezření, že má něco společného s krádeží náhrdelníku. Mladý králův rádce se chtěl ujistit, že ohňoví čarodějové chtějí získat pomoc Thyatisu raději diplomatickými prostředky, než aby se uchýlili ke svým vyzkoušeným metodám vykrádání kouzelných a historických knih v knihovnách jiných národů.
Jherridan postavil pohár, aniž by se z něj napil, zpět na Taerynův podnos. "Bylo by milé, kdyby čarodějové přišli pro změnu s něčím užitečným. Stojí mě spoustu peněz a já bych rád konečně viděl nějaký výsledek."
Thelvyn jen pokrčil rameny. "Nejsem si jist, že se jim to podaří. Neovládají silné, účinné kouzlo, protože jinak by tak zoufale nehledali něco dalšího. A já vím, že Alfatijským se nevede lépe. Pokud se přece jenom rozhodneš pro válku s Alfatií, domnívám se, že se v ní bude bojovat spíše obvyklými zbraněmi."
"Možná máš pravdu," řekl Jherridan. "Ale určitě ti nemusím říkat, jak silně jsou naši lidé zaujati myšlenkou na konec našeho dávného sporu s Alfatií. To už samo o sobě by mohlo být pro čaroděje povzbuzením, aby se více snažili."
Thelvyn se snažil nedat najevo, že se dobře baví, ale nikdy nečekal, že uslyší od krále tak kritická slova o jeho čarodějích.
"Nový velvyslanec z Darokinu už dorazil," pokračoval Jherridan. "Myslím, že je to dobré znamení, když nás považují za natolik důležité, že k nám poslali zkušeného velvyslance s početným doprovodem."
"To ti umožní pohovořit o spojenectví s vysoce postaveným představitelem Darokinu," poznamenal Thelvyn. "Pokud se podaří vzbudit v Darokinu stejný zájem, jaký má Thyatis, válka s Alfatií by byla téměř jistá."
"Právě na tohle myslím," přiznal Jherridan. "Hned jak se velvyslanec zabydlí ve svém paláci, budeme na jeho počest pořádat ples."
"Ale?" zeptal se obezřetně Thelvyn.
"Není pochyb o tom, že velvyslanec obdivuje Pána draků," dodal král. "Nechci tě nijak nutit, ale moc bych tě tam potřeboval, jestli je to možné."
"Ano, samozřejmě," odpověděl nejistě Thelvyn a myslel na to, že to jistě bude oficiální událost.
Thelvynův neklid týkající se podobných příležitostí byl čistě otázkou jeho osobních rozpaků. Jedním z důvodů byl požadavek, aby přicházel bez doprovodu; flaemské dámy se opatrně jeho společnosti vyhýbaly, protože byl cizinec, a on od začátku svého pobytu v Braejru dával raději přednost samotě. Dalším důvodem, proč se hrozil takových událostí, byl jeho oděv. Jen málokdy se odvážil přijít oblečen tak, jak to situace vyžadovala. Krásné šaty, formální zbraň nebo dokonce boty mu bránily v tom, aby se v okamžení mohl ihned teleportovat do brnění Pána draků. Každý samozřejmě znal jeho důvody, kvůli kterým nosil pohodlný prostší oděv, a král s tím souhlasil. Jherridan si cenil toho, že je mocný Pán draků nablízku pro případ, že by se oba dostali do situace, kdy by byli napadeni.
Thelvyn byl rád, když už se konečně mohl večer vrátit domů. Nad městem se snášel soumrak, když procházel ulicemi výstavné západní části Braejru. S blížícím se létem se noci zkracovaly. To ráno si byl sám sebou tak jistý. Rozhodl se, že nebude zasahovat do událostí, které nepatřily k jeho skutečným povinnostem. Zdálo se, že vystrnadil čaroděje z výsluní královy přízně, a byl si jistý, že je to popožene v jejich výzkumu, aby měl Kalestraan něco, co by mohl předložit králi a zasloužit si pochvalu a uznání.
Nejdřív ta situace Thelvyna těšila, ale nyní se přestával cítit tak docela spokojený. Jeho přítomnost u dvora byla tak dlouho celkem bezvýznamná, že nebyl připraven náhle zjistit, že si ho každý váží a jeho názoru přikládají váhu. Vypadalo to, že jeho snaha uplatnit svou nezávislost pracuje proti němu, jako by jeho větší autorita a rozhodnost z něj učinily žádaného rádce. Musel připustit, že má vždycky lepší pocit, když Kalestraan o něho nejeví příliš velký zájem, protože mu to připomínalo čarodějovu neupřímnost z minulosti. Kalestraan se pravděpodobně jenom podřídil králově vůli a bral to jako politicky výhodnou nutnost.
Ke svému překvapení zjistil, že Sir George a Solveig prozkoumali během dne plány Akademie a rozhodli se, že se tam v noci tajně vydají a budou pátrat po Náhrdelníku draků. Společně se navečeřeli a pak se přesunuli do pracovny, aby tu počkali, až nastane hluboká noc. Pracovna byla útulná místnost, kterou si přivlastnil Sir George hned, když se poprvé nastěhoval do domu. Thelvynovi to připomínalo staré časy, kdy společně sedávali v pracovně v bývalém domě Sira George ve vzdáleném Graezu na severní hranici. Sice to trvalo jen krátce, ale Thelvyn si ten čas pamatoval jako obzvláště důležitou a šťastnou dobu svého života, protože to byla doba, kdy se z osamělého a nešťastného mladíka stal dobrodruh v družině starého rytíře. Přece jenom tu ale ještě něco chybělo, nebo spíš někdo, protože tu nebyli dva dobří přátelé Korinn a Perrantin, a nebylo příliš pravděpodobné, že by se jejich družina ještě někdy sešla v úplné sestavě.
"Jste si jistí, že mě nechcete vzít s sebou?" zeptal se.
Sir George zavrtěl hlavou. "Mám v rukávu schováno pár triků pro případ, že bychom byli přistiženi a nuceni uprchnout. Jestli nás někdo uvidí, budou nás pokládat za obyčejné zloděje. Ale tebe by každý snadno poznal, a to by ti mohlo způsobit spoustu nepříjemností, kdyby tě čarodějové přistihli, že se procházíš v tajných zákoutích Akademie a strkáš nos do jejich soukromí."
Sir George i Solveig vypadali bezstarostně, jako by pro ně vloupání do Akademie bylo běžnou záležitostí. Seděli v pracovně a čekání na temnou noc si krátili vyprávěním příběhů o svých dobrodružstvích. Thelvyn měl vždycky z ohňových čarodějů trochu strach, i když si říkal, jestli to nebylo hlavně kvůli perným chvilkám, které v dětství zažil mezi Flaemy. V minulosti bojoval proti dračím zrádcům v jejich vlastních doupatech, ale teď byl rád, že může jít spát, když si Solveig a Sir George začali chystat své zbraně a nástroje na noční výpravu.
Měsíc se brzy schoval za mraky a noc byla obzvláště temná, když Sir George a Solveig procházeli ulicemi Braejru. Akademie byla rozlehlá budova postavená podél východní hradby města. Na severním konci byla umístěna velká knihovna, obsahující ohromné množství svazků. Ve střední části měli své pracovny čarodějové a byla tu studentská kolej. Vlastní škola magie zabírala jižní konec poblíž řeky. Když Sir George chystal svůj plán, došel k závěru, že náhrdelník určitě nebude v hlavním patře, protože je příliš velký a není snadné jej ukrýt. Ale mohl by být v sálech a

chodbách pod Akademií.
Sir George důkladně promyslel svůj plán a rozhodl se, že nejlepší způsob, jak se do podzemí Akademie dostat, je použít dveří, kterými se nosily zásoby a které vedly do studených sklepů pod kuchyní. Protože byl drakon, jeho zrak byl natolik ostrý, aby pronikl černou tmou a objevil zámek. A protože byl zkušený zloděj i kouzelník, poznal, že dveře nejsou chráněny žádnou kouzelnou pastí ani poplašným zařízením. Nebylo to příliš povzbudivé zjištění, protože to znamenalo, že sklepení není spojeno s dalšími prostorami pod Akademií, anebo čarodějové neukrývají nic, co by stálo za hlídání.
"Už jsi otevřel ten zámek?" zeptala se netrpělivě Solveig.
"Ještě jsem ani nezačal," odpověděl Sir George, probíraje se svými nástroji.
Zámek byl sice masivní, ale dost jednoduchý, jako by se obyvatelé Akademie obávali, že by někdo použil spíš hrubou sílu, než aby se nenápadně vkradl dovnitř. Sir George jej mohl otevřít okamžitě s pomocí jednoduchého kouzla, ale ještě tu byla možnost, že ohňoví čarodějové rozestavili hlídky, které měly zabránit použití kouzel, nebo alespoň takové kouzlo odhalit a vyhlásit poplach. Žádný z jeho nástrojů určených k otevírání zámků se nezdál být dost pevný, aby si poradil s masivním kusem železa.
"Počkej chvilku."
Sir George rychle odepjal hák, který nosil na manžetě levého rukávu, a podal jej Solveig, kterou zjevně přivedlo do rozpaků, když zjistila, co drží v ruce. Sáhl pod kabát a nahmatal malé kapsičky, které lemovaly vnitřek, a vytáhl malé kopí s krátkým nebezpečně vypadajícím hákem a úzkým ostřím na špici. Připevnil si je k zápěstí, pak zastrčil ostří do klíčové dírky a dvakrát jím složitě zatočil. Zámek se bez dalších protestů otevřel.
"Vyplatí se používat správné nádobíčko," řekl Solveig a vzal si od ní svůj hák a připevnil jej zpět k manžetě rukávu.
Sir George vyndal dvě malé kouzelné lucerny, které díky jeho kouzlu vydávaly slabou zář. Po dlouhé nízké rampě sestupovali do sklepení. Jednu lucernu podal Solveig a společně se rozhlédli kolem sebe. Byla tu spousta pytlů mouky a koše přetékající bramborami. U stropu visely velké trsy cibule. Sklep byl dost prostorný a naštěstí nebyl oddělen od ostatních chodeb pod Akademií. Těžké dřevěné dveře na obou jeho koncích vedly na sever a na jih. Nebyly zamčené, ale než je Sir George otevřel, nejdřív se přesvědčil, jestli u nich není nastražená nějaká past.
Když se dostali dál do nitra Akademie, zjistili, že podzemní část je labyrintem chodeb a síní, které jsou vybudovány mezi silnými kamennými zdmi spojujícími velké pilíře, které nesly váhu nadzemní části budovy. Síně zřejmě sloužily jako skladiště pro celou Akademii. Místnosti byly přeplněny nepotřebnými kusy nábytku, byly tu všechny možné druhy kouzelnických přístrojů a truhlice a police nacpané starým šatstvem. Pod knihovnou byl prostor s bednami plnými pečlivě zabalených knih, které byly možná kopiemi svazků nahoře v knihovně, a v jedné síni byly uskladněny staré pergameny a kusy látek, které se používaly při balení nových svazků.
Sir George nečekal, že by tu našel takový poklad, jako byl Náhrdelník draků, protože podzemí by nebylo tak málo zabezpečeno, kdyby ukrývalo něco tak cenného. Rovněž nenašel nic tak velkého, truhlu nebo skříň, do které by se náhrdelník mohl vejít. Hledal skryté průchody a věřil, že jako šikovný zloděj by je díky svému instinktu určitě našel.
Brzy objevil v tmavém koutě zaprášené místnosti to, po čem pátral. Dal Solveig znamení, aby se držela vzadu, a potom opatrně přistoupil k jednomu velikému kameni v podlaze.
Když si na něj posvítil lucernou, uviděl malou kovovou rukojeť upevněnou v kameni tak, že z ní ani kousek nevyčníval nad úroveň podlahy. Když skryté dveře prozkoumal, odhalil jen past tak starou, že už nemohla být funkční. To jen zvýšilo jeho zvědavost. Vypadalo to, jako by čarodějové byli přesvědčeni, že nemají žádná tajemství, která by stála za hlídání.
"Nehýbej se," varoval svou společnici. "Protože Flaemové jsou ohňoví čarodějové, dovedu si docela dobře představit, co tu nastražili."
Sir George uchopil rukojeť svým hákem a opatrně se přesouvaje k jedné straně tajných dveří, s obtížemi zvedl kámen. Z otvoru vyšlehl velký plamen, zakroužil kolem kamene a krátce se dotkl stropu. Kdyby bylo kouzlo nové, plameny by pravděpodobně zaplavily celou síň. Ale když Sir George kámen obešel, aby mohl nahlédnout do otvoru, ke svému překvapení zjistil, že pod tajnými dveřmi nebylo nic jiného než vrstva jílu.
Našli celkem šest takových skrytých dveří. A chodba za nimi byla pokaždé napěchovaná jílem. Sir George dokázal pochopit, proč byly tajné chodby uzavřeny takovým způsobem, ale zpočátku mu nebylo jasné, proč byly všechny takovým způsobem zaplněny. Teprve když našel poslední zapečetěné dveře, konečně tu záhadu rozřešil.
Odpověď ho tak rozladila, že se musel posadit na jednu z beden a s bradou v dlani soptil nad vlastní hloupostí. Po chvíli se konečně podíval na Solveig.
"Nedokázali pod podlahou vytvořit žádnou tajnou chodbu nebo síň," vysvětloval. "Řeka teče na druhé straně východní zdi a polovina města by se mohla opět stát mokřinou, kdyby nebyla zabezpečena. Museli to udělat, aby udrželi tohle patro v suchu a zabezpečili udržení váhy budovy. Když se pokoušeli otevřít několik tajných chodeb, chodby postupně dosáhly úrovně podlahy a musely být utěsněny jílem, aby voda nezaplavila sklepení."
"Zbytečně jsme tedy ztráceli čas?" zeptala se Solveig.
"Více méně," souhlasil Sir George. "Alespoň si můžeme být jistí, že tady náhrdelník není."
"Můžu něco navrhnout?" zeptala se Solveig.
Sir George přikývl. "Samozřejmě."
"Pojďme domů a zkusme to zaspat."

* * *

Druhý den ráno se Thelvyn a Kharendaen dobře bavili, když jim Sir George u snídaně vyprávěl o pátrání v temném

podzemí Akademie. Byl kvůli tomu ještě poněkud rozladěný, i když přiznal, že ve skutečnosti neočekával, že náhrdelník najde na prvním místě, na které se podívá. Solveig si postěžovala, že ostatní si povídají převážně v řeči draků, které nerozuměla.
"Je to naprosto logické," poznamenala Kharendaen. "Území, na kterém se stékají dvě řeky, není zrovna vhodné místo pro stavbu města. Větší budovy ve skutečnosti volně spočívají na mokrém vlhkém písku, podobně jako lodě na vodě, a otevřít tajné dveře ve sklepení by mělo stejný účinek, jako prorazit dno lodi."
"To je zajímavé přirovnání," řekl Thelvyn. "Mohli byste zničit velkou část Braejru, kdybyste doslova vytáhli zátku pod většími budovami. Ale obávám se, že to s naším problémem příliš nesouvisí. Kde budete hledat příště? V jejich starém sídle v Braastaru?"
Sir George zavrtěl hlavou. Bylo vidět, že ho špatná nálada ještě nepřešla. "Myslím, že nemá smysl, abychom se tu potloukali jako obyčejní zloději s nadějí, že narazíme na to, co hledáme. Souhlasím s Kharendaen, že náhrdelník mohl ukrást jenom drak, bez ohledu na to, kdo jej teď vlastní. Určitě v tom mají prsty renegáti a jeden z jejich králů by jej ještě pořád mohl mít u sebe. Upřímně řečeno, vím o lepším, mnohem spolehlivějším způsobu, jak získat informace z jiného zdroje, než jaký máme k dispozici tady."
"Odpadlíci jsou nebezpeční a je obtížné s nimi jednat," zdůraznila Kharendaen. "Navrhuješ, abychom se porozhlédli po jejich slujích, nebo se jich chceš přímo zeptat?"
Sir George na ni vrhl nesouhlasný pohled. "Vy draci zcela opovrhujete svými zrádnými bratry, a proto o nich skoro nic nevíte. Rovněž vaší vinou jsou přezíráni drakoni, přestože zůstávají drakům oddáni. Jde o to, že drakoni se nemohou odtrhnout od dění v okolním světě, a proto mají dobrý přehled o tom, co se děje. Navrhuji vydat se přímo ke zdroji, který znám a kterému důvěřuji. Hodlám se zeptat drakonů."
"K něčemu se přece musí hodit," poznamenala Kharendaen, dobírajíc si ho za jeho kritiku dračí domýšlivosti.
"Problém je v tom, že bych si potřeboval půjčit draka," pokračoval. "Protože jinak by mi to mohlo trvat týdny, nebo dokonce měsíce."
Kharendaen zvedla hlavu. Překvapilo ji to, ale nijak neurazilo. "Bohužel teď nemohu Pána draků opustit. Draci válčí na východě a mohou nás tam kdykoliv potřebovat. Ale to neznamená, že bychom neměli draka po ruce. Jestli s tím bude Mocný souhlasit, přivolám jednoho z jeho kněží, aby ti byl k službám."
Druhý den ráno obrátil Thelvyn svou pozornost zpět k diplomatickému plesu v paláci, do kterého už zbývaly jen čtyři dny. Rozhodl se, že tam půjde ve slavnostním oděvu. To znamenalo, že si bude muset obléknout šaty i boty vhodné pro tuto příležitost. Ráno si udělal čas na zkoušku oblečení i obuvi a vzal s sebou Sira George, aby mu pomohl rozhodnout, co se pro něho bude hodit nejlépe. Vzhledem k tomu, jak ho omezovala zbroj Pána draků, neměl ani ponětí o tom, co je v módě.
Solveig nejdřív rázně odmítla jeho návrh, aby ho doprovázela na ples, přestože byla vychována v jedné z předních rodin Thyatisu a její chování a vystupování sneslo i nejpřísnější měřítka náročných společenských událostí. Večer se nakonec vzdala po poznámce Sira George, že Thelvyn opravdu potřebuje její doprovod, aby se nedostal do nesnází. Jinými slovy, aby nepadl do rukou dcer ctižádostivých mužů, pochopila Solveig správně to, co nebylo vyřčeno. Takže i ona bude potřebovat vhodný oděv, a dokonce si udělala dost přesnou představu o tom, co by si přála.
Ten večer je čekalo další překvapení, alespoň pokud šlo o Thelvyna. Úplně zapomněl na to, že Kharendaen slíbila přivolat dračího kněze, který by pomáhal Siru Georgovi v pátrání po Náhrdelníku draků. Proto ho zaskočilo, když po večeři uviděl na dvoře přistát zlatého draka. Kharendaen se pozdravila se svým návštěvníkem a na její návrh se všichni rychle přesunuli do jejího příbytku. Přála si, aby se Flaemové, a obzvláště ohňoví čarodějové, nedozvěděli, že do Thelvynova domu dorazil další drak. Rozumně usoudila, že každý, kdo zahlédl draka přilétat, si bude myslet, že to byla ona.
Zlatý drak se jmenoval Seldaek. Byl mladší než Kharendaen a o něco menší. Thelvynovi, který už draky znal, připadal jako chlapec, který právě dosáhl plnoletosti. Nejdřív na něm bylo vidět, že má z Pána draků strach, a držel se v uctivé vzdálenosti. Ale byl kněz, a protože Kharendaen stála v čele jeho řádu, byl jí zavázán poslušností. Brzy se ukázalo, že není nezkušený mladíček, ale že je statečný, chytrý a trpělivý. Kharendaen ho dobře znala a naprosto mu důvěřovala. Mladého draka hned svěřila péči Sira George a starý rytíř mu řekl všechno, co věděli a jaké jsou jejich plány do budoucna.
"Kdy budeš připraven vydat se na tak dlouhou cestu?" zeptal se nakonec Sir George.
"Můžu vyrazit hned," odpověděl Seldaek a přes rameno pohlédl na sedlo na svých zádech. "Teď už vím, proč jsem dostal pokyn, abych si vzal sedlo. Až budete připraven, můžeme bez meškání odletět. Je správná má domněnka, že nejdřív se vydáme hledat drakony?"
"Vím, kde je najdu," řekl Sir George. "Divoké kraje v Darokinu jsou domovem několika společenství drakonů."
"Společenství drakonů?" zeptala se Solveig. "Když se přibližuje čas, kdy se mají narodit jejich mláďata, odcházejí drakoni do divočiny, aby tu nějaký čas žili ve své skutečné podobě," vysvětloval Sir George, jako by se hájil. "Existují skrytá společenství drakonů, která vznikají výhradně za tímto účelem, jsou to místa, kde drakoni mohou být sami sebou. Ve svých nejranějších vzpomínkách lovím králíky v lesích a šplhám po kamenech před úkrytem jednoho takového společenství. Byly mi čtyři nebo pět let, když jsem se naučil měnit svou podobu, a krátce poté mě rodiče vzali do svého domova v Darokinu."
"To pro tebe musela být pořádná změna," poznamenal Thelvyn.
"To tedy byla. Upřímně řečeno, ze začátku se mi to moc nezamlouvalo. Ale moji rodiče byli klenotníci, kteří obchodovali s drobnými cennými předměty, a dařilo se jim docela dobře. Vlastně pocházím z rodu pozoruhodných lidoňů. Většinou jsou to zlodějíčci, od přírody celkem klidní, nenápadní a také tajnůstkáři. Vyrostl ze mě obchodník a tohle řemeslo jsem se naučil ještě předtím, než jsem se stal rytířem."

"Jak vůbec může najít jeden drakon druhého, když na sebe jen málokdy berou skutečnou podobu?" zeptal se Thelvyn.
"Ten, kdo je z dračího rodu, pozná svého příbuzného na první pohled a nezáleží na tom, v jaké podobě se zrovna nachází," odpověděl Sir George a všiml si, že se na něho všichni upřeně dívají. Zdálo se, že oba draky poněkud odpudilo, co právě řekl, jako by to považovali za velmi podivné a naprosto necivilizované. "Nedělejte si z toho těžkou hlavu. Drakoni představují tu nejmenší z našich starostí. Seldaeku, jsi připraven střetnout se s renegáty?"
"Nebojím se," ujistil ho statečně Seldaek.
Sir George a Seldaek netvořili tým, který by na ostatní působil příliš jistě, a spíše je naplňoval pochybnostmi, když se dívali za odlétající dvojicí, která ve tmě před úsvitem mířila k jihu. Solveig se smířila se skutečností, že s nimi nepoletí, protože mezi drakony a dračími odpadlíky se mohl pohybovat jen ten, kdo byl z jejich rodu. Její místo bylo ve Vysočině po boku Pána draků. Pokud to bude nutné, byla odhodlána pokračovat v pátrání po náhrdelníku v Braastaru nebo jiném sídle ohňových čarodějů.
Když odletěli, Thelvyn musel opět začít myslet na své naléhavé povinnosti v Braejru. Jeho pozice u dvora se nezměnila. Jherridan si považoval Thelvynova názoru mnohem víc než kdy předtím a radil se s ním o všech záležitostech, i když si dával dobrý pozor, aby ho nevyužíval nebo nezkoušel, kam až sahají hranice povinností Pána draků. A přestože Byen Kalestraan neudělal žádný viditelný pokrok při hledání účinného kouzla, které by se mohlo hodit ve válce s Alfatií, dodržel své slovo a umožnil Pánovi draků prohledat všechna sídla ohňových čarodějů. Thelvyn prošel celou Akademii a Kharendaen ho odnesla do Braastaru a jiných míst ve Vysočině. Podle svých očekávání nenašel nic, i když teď už věděl, kam má Solveig poslat na průzkum, kdyby bylo třeba.
Když nastal večer, kdy se měl konat ples na počest velvyslance, Thelvynovi dalo spoustu práce se připravit a málem se opozdil. V posledních několika letech byl zvyklý nosit jen košili a kalhoty. Jeho nové šaty byly o něco barevnější než tradiční flaemský oděv, protože Thelvyn byl přesvědčen, že se bude cítit mnohem jistěji v nádherném oděvu, jaký se nosil v Darokinu nebo Thyatisu. Kabát ho poněkud omezoval v pohybu a musel pamatovat na to, že se nesmí příliš hluboko předklánět, protože by mu mohly popraskat švy. Byl si naprosto jistý tím, že jeho boty jsou příliš malé. Málem spadl, když konečně scházel po schodech vedoucích od jeho pokoje.
Solveig už na něho čekala, i když ji poznal jen podle toho, že bylo nepravděpodobné, že by se ve Vysočině mohla objevit ještě jedna zlatovlasá žena víc než šest stop vysoká. Vlasy si nechala rozpuštěné a volně jí splývaly na ramena, jen lehce spoutané síťkou ze zlatých řetízků protkávaných rubíny. Měla na sobě dlouhé a zdánlivě jednoduché šaty. Byly ušity ze sytě zeleného saténu s téměř kovovým leskem. Až na široké a hladké rukávy byly šaty přiléhavé a zdůrazňovaly její štíhlou, atletickou postavu. Protože byla zkušenou bojovnicí, její paže byly poznamenány sotva znatelnými jizvami, a proto nosila jenom šaty a košile s dlouhými rukávy. Ohromující pohled nabízela zvláště oblast odvážného výstřihu.
Zajímavě působila tmavě zelená pelerína přišitá k vysokému límci šatů, takže se nedala odejmout. Bylo to sice velmi nezvyklé, ale pelerína přesto nijak nesnižovala fantastický dojem, který šaty dělaly. Na nahých ramenou se jí skvěl starožitný náhrdelník ze zlatých plátků a drahých kamenů, který podtrhoval její půvab. Thelvyn v něm poznal jeden z předmětů soukromé sbírky Sira George; flaemští šlechtici, kteří se plesu zúčastní, by to jistě považovali za skandál, kdyby věděli, že náhrdelník pochází z Alfatie. Posledním doplňkem byl zlatý opasek zdůrazňující její štíhlý pas.
"No páni," vydechl překvapeně Thelvyn.
"Jen se uklidni," mírnila ho Solveig. "Sir George mi řekl, že mám od tebe dnes v noci odhánět vdavekchtivé slečny. A nemusím přece vypadat jako barbar, aby se mi to povedlo, nemám pravdu?"
"To jistě," souhlasil Thelvyn. "Zřejmě jsem nikdy dřív neměl příležitost plně ocenit tvoji skutečnou... všestrannost."
Solveig natáhla paži přes rameno, vklouzla dlaní pod pelerínu a vytáhla krátký mečík, který tam byl schovaný. Thelvyn si nepamatoval, že by jej u ní někdy viděl. Pochvu musela mít nějak připevněnou přímo k šatům, protože nikde nebyl vidět žádný pásek nebo řemínek. Pelerína byla lemovaná takovým materiálem, že mečík byl pod ní úplně schován a pod tkaninou nebyl vidět jeho obrys. Protože Thelvyn se také chystal vzít si meč jako odznak své hodnosti, přestaly ho trápit myšlenky na útočníky.
"Tak se dobře bavte," poznamenala šibalsky Kharendaen, když při jejich odchodu vystrčila hlavu ze dveří svého obydlí. "Ale možná vás nečeká jenom zábava."
Solveig odmítla Thelvynův návrh, aby jeli kočárem; Thelvyn stejně žádný neměl, protože palác byl od jeho domu vzdálen jen několik ulic. Všiml si, že Solveig nemá střevíce ani sandály, ale obula si lehké botky elfího střihu z jemné kůže, které byly v této severní zemi zrovna v módě. Thelvyn se rozhodl pro boty s nízkými podpatky. Nebyl zvyklý na žádný druh obuvi, protože boty byly příliš objemné a nedovolovaly mu teleportovat se do brnění.
"Kharendaen by se potřebovala častěji dostat někam ven," poznamenala Solveig, když spolu kráčeli ulicemi. "Když začne říkat věci, které bych čekala spíš od své matky, nevím, jestli mě to má polekat, nebo jen pobavit. Po těch pěti letech by mě nikdy nenapadlo, že bude přemýšlet o tom, že bychom se k sobě mohli hodit."
"Myslíš, že měla na mysli opravdu tohle?" zeptal se Thelvyn a snažil se vzpomenout, co dračice vlastně řekla.
"Nu? Proč jsme si nikdy nebyli bližší?" zeptala se najednou.
"Patříš ke třem lidem na celém světě, o kterých můžu říct, že jsou mi blízcí," odpověděl Thelvyn. "Ale vím, že to jsi na mysli neměla. Byla doba, kdy jsem si myslel, že jsem do tebe moc zamilovaný. Ale byl jsem teprve chlapec, když jsme se setkali, a až později jsem se stal Pánem draků. Musel jsem na sebe vzít povinnosti, které mi znemožnily cestovat divokými kraji jako dobrodruh, což je život, který ti dosud vyhovuje."
"Ale věděla jsem, že mi to nebude stačit napořád," poznamenala Solveig. "Vlastně v poslední době často přemýšlím o tom, že můj čas jako Solveig Bělozlaté se chýlí ke konci. Valerie Dorani touží po změně, ale nechci se vrátit zpátky do Thyatisu. Takže když jsem začala myslet na domov, věděla jsem, že se musím vrátit sem."
"Vždycky to bude tvůj domov, kdykoliv si jen budeš přát," řekl jí upřímně. "Ale nevím, jak blízká by sis chtěla být s

Pánem draků. Nejsem ani člověk a zřejmě mě čeká nějaký strašlivý osud."
"Tolik jsi vyrostl. Tolik ses změnil. Líbí se mi ten muž, který se z tebe stal," řekla Solveig a pohlédla na něho. "Pokud si dobře vzpomínám, už ti to jednou někdo řekl. Vzpomeneš si vůbec někdy na tu elfí dívku?"
"Na Selliandu? Dost často. Ne proto, že by mezi námi vznikl nějaký vztah, ale protože byla jediná, která opravdu toužila být se mnou. Ale je elf. Je oddána svému tichému řádu a hlubokým lesům a nejsem si jist, že by se skutečně chtěla stát součástí mého života. Mám strach z toho, že jednoho dne mě má povinnost zavede na místa, kam mě žádný z mých starých přátel nebude moci nikdy následovat."
Na nádvoří paláce se už sjelo mnoho kočárů a další stále přijížděly. Mnozí hosté přišli stejně jako Thelvyn a Solveig pěšky, protože bydleli poblíž. Král Jherridan chytře naplánoval ples na počest lorda Derricka Mortranda, velvyslance z Darokinu, na stejný večer, kdy se konala Flaemská letní slavnost, takže se mohlo veselit celé město. Navíc pozval ještě všechny bohaté kupce a vážené osobnosti, které byly v Braejru k mání.
Podle flaemského zvyku stál velvyslanec Mortrand se svým hostitelem v hlavní bráně paláce, aby mohl pozdravit přicházející hosty. Ani lord Derrick, ani král nepoznali Solveig, i přes její neobvyklou výšku. Zdálo se, že král v první chvíli nepoznal ani Thelvyna, protože to bylo již dávno, kdy ho viděl v oděvu, který nosili dvořané. Když se připojili k ostatním, Thelvyn zjistil, že i mnoho dalších lidí ho nepoznalo. Částečně za to mohla Solveig, která byla tak oslňující a podmanivá, že přitahovala pozornost ostatních jako magnet.
Byen Kalestraan stál za králem a velvyslancem a vypadal obzvlášť čarodějnicky ve svém nejlepším hávu, s neobvykle vysokým tuhým límcem, zdobeným zlatem. Zatvářil se překvapeně, když uviděl Thelvyna. "Skoro jsem tě nepoznal. Nevěděl jsem, že se pro tuto příležitost oblékneš do svátečního."
"Rozhodl jsem se teprve nedávno," přiznal Thelvyn.
"Opravdu ti to sluší, ale obávám se o tvoji bezpečnost. Musíš být velmi opatrný." Čaroděj si, jak se zdálo, až teď všiml Solveig, a choval se, jako by mu to způsobilo velké potěšení. Galantně se jí uklonil. "Odpusť, prosím, ale obávám se, že neznám tvoji okouzlující společnici."
"Solveig Bělozlatá," představila se sama. "Už je to dávno, co jsme se setkali."
"Ano, máte pravdu," souhlasil Kalestraan. "Musím říci, že vy dva tvoříte skutečně úžasný pár, jako byste byli stvořeni jeden pro druhého. Jsem rád, že konečně vidím Thelvyna ve společnosti dámy, která je hodna Pána draků."
"Tráví příliš mnoho času se svým drakem," souhlasila blahosklonně Solveig. "A teď nás, prosím, omluvte."
Odvedla Thelvyna mezi ostatní hosty. Thelvyn začal být trochu neklidný, protože si nebyl jistý, jestli je Solveižin zájem upřímný, nebo ho jenom škádlí, stejně jako flaemské celebrity. Věděl, jak škodolibá dokáže být, a hodiny, někdy i celé dny si utahovat z ostatních a bavit se svými žerty. Thelvyn nevěřil, že by se o něho mohla opravdu vážně zajímat, protože byli tak odlišní. Po celou dobu svého dlouhého přátelství se k sobě chovali spíš jako bratr a sestra. Thelvyn si musel přiznat, že je to pro něho pokušení; i když se vyhýbal společnosti žen, neznamenalo to, že se o ně nezajímal. Ale rozhodně si nebyl jistý tím, že Solveig je pro něho ta pravá.
Rozhodl se alespoň, že si dá pozor. Měl podezření, že výsledkem jejího žertu, pokud šlo skutečně o žert, bylo přinutit ho, aby ze sebe udělal hlupáka.

Kapitola 5

PODLE FLAEMSKÉHO ZVYKU ZAPOČAL PLES oficiální večeří, při které se u stolu tiše konverzovalo a sálem se linula příjemná hudba. Thelvyn a Solveig seděli blízko čela královské tabule vzhledem k Thelvynovu novému postavení u dvora coby uznávaného rádce. Naproti němu seděl mág Kalestraan, který přišel ke stolu pozdě, a vypadal,

jako by ho něco rozrušilo. Po chvíli král Jherridan vstal a několika vhodně volenými slovy představil shromážděným hostům nového velvyslance. Bylo to opravdu jen pár slov, protože Flaemové neměli nikdy ve zvyku řečnit příliš dlouho. Lord Derrick pak všem poděkoval za jejich pohostinnost a vřelé přijetí a vyjádřil naději, že jeho působení ve Vysočině bude přínosem pro obě strany. Na závěr pak ještě jednou povstal král Jherridan a pronesl slavnostní přípitek.
Když byly všechny formality skončeny, hosté se z jídelny odebrali do plesového sálu, kde muzikanti hráli k tanci. U stěn byly rozmístěny stoly, na kterých byly prostřeny tácy s cukrovím a pečivem a různé druhy nápojů, aby si každý mohl vybrat podle své chuti. Protože zadní část paláce stála přímo proti západní části městské hradby, všechny trávníky a zahrady byly před palácem. Z plesového sálu bylo tedy možné sejít do královské zahrady a hosté se mohli osvěžit na čerstvém vzduchu a později odsud sledovat ohňostroj, který čarodějové připravili pro letní slavnost.
Thelvyn a Solveig poodešli do tichého koutku plesového sálu a čekali, až se rozproudí zábava.
"Chtěl by sis zatančit?" zeptala se zničehonic Solveig.
Thelvyna její návrh překvapil. "Obávám se, že nejsem příliš dobrý tanečník, protože do tance s Pánem draků se nikdy nikomu moc nechce."
"Když jsem žila v Thyatisu, ani se mnou nechtěli tancovat," řekla Solveig. "Myslím, že je odrazovala moje výška. Mohli bychom si tedy zatančit spolu, když o nás nikdo jiný nemá zájem."
Nakonec tančili čtyři tance za sebou, protože Thelvyn byl tak nezkušený, že během prvních tří se teprve učil kroky. Potom začali hudebníci hrát složitější a majestátnější tance a Thelvyn byl nucen prchnout z tanečního parketu. Solveig se šla poohlédnout po něčem k pití a také zvědavě sledovala, co se kolem ní děje, aby získala aspoň částečný přehled o místních poměrech. Přes všechna její ujišťování, že odešla z Thyatisu právě kvůli politice, teď to vypadalo, že by se ráda opět účastnila veřejného dění. Sotva se Solveig vzdálila, přistoupila k Thelvynovi velvyslancova dcera Merissa.
"Zdá se, že vás vaše přítelkyně opustila," poznamenala. "Nepotřebujete tanečnici?"
"Obávám se, že se budu muset omluvit, ale tyhle dvorní tance neovládám," řekl jí a cítil se trapně. "Solveig odešla pro nějaké pití."
"Myslím, že je vám velmi blízká," řekla otevřeně Merissa.
"Pokud chcete vědět pravdu, jen se předvádí," vysvětloval tiše Thelvyn. "Víte, podezírá krále, že je do ní trochu zamilovaný. Drží se při mně, aby mu nedala příležitost."
"Král je ovšem přitažlivý nápadník pro kteroukoliv ženu."
"O to právě jde," řekl ještě tišeji. "Král je mladý a je ve věku, kdy muži začínají pomýšlet na ženění. Solveig je nízkého rodu, ubohý sirotek s barbarským původem, a o její minulosti se nic neví. Může být velmi pozoruhodná a okouzlující, ale sňatek s ní by nepřinesl vůbec žádnou výhodu ani králi Jherridanovi, ani jeho království. A proto si Solveig zachovává od krále odstup, aby jiné, urozenější, mladé dámy dostaly možnost blíže se s ním seznámit."
"Oh... rozumím," poznamenala zamyšleně Merissa. "Vy a Solveig tedy nejste důvěrní přátelé?"
"Ne, i když jsme už spolu spali," odpověděl jí přímo. Thelvyn věděl, že to přehnal. Nespali spolu už několik let, a to ještě nikdy ve stejné posteli. Kromě toho s nimi v pokoji většinou býval Korinn.
Merissa zrudla a beze slova zmizela v davu. Vyložila si Thelvynova slova přesně tak, jak předpokládal - určitě netušila, že si z ní Thelvyn utahuje. Zachovala se hloupě a povýšenecky, protože tak to bylo zvykem mladých dam v Darokinu.
Za chvíli se vrátila Solveig s pohárem sladkého elfího vína pro Thelvyna. "Copak si její milost přála?" zeptala se.
"Chtěla vědět, jak je to mezi námi dvěma," odpověděl. "Taktickým manévrem jsem se jí zbavil a poslal ji za Jherridanem, který se k ní stejně hodí mnohem lépe."
"Nejsem si jistá, že se to bude Jherridanovi zamlouvat," poznamenala Solveig. "Aspoň vím, že se už o tebe nemusím bát."
Opět se ztratila mezi hosty. Thelvyn s ní musel souhlasit, že král Jherridan je natolik oddán svým povinnostem prvního krále flaemské říše po dvou tisících letech, že se nikdy příliš nezabýval svými osobními záležitostmi, mezi které patřilo i manželství. O několik minut později se za ním znenadání objevil Kalestraan. Čaroděj povýšeně sledoval veselí v sále takovým způsobem, jako by se obdivoval nějakému obrazu, nebo pozoroval něčí hru.
"Zdá se, že dnes večer nijak netoužíš po společnosti," poznamenal.
"Vlastně ano," řekl Thelvyn. "Ujistil jsem se, že dcera velvyslance Mortranda pochopila, jak se se mnou věci mají, a pak jsem ji poslal lovit v královských vodách. Stejně si to sama přeje."
"Krále?" zeptal se Kalestraan a vypadal zmateně.
"Jsem si téměř jistý, že neexistuje žádný zákon, který by králi bránil oženit se s urozenou dámou z cizí země," vysvětloval. "Království potřebuje upevnit své vztahy s jinými zeměmi, zejména pokud to myslíte vážně s válkou proti Alfatii. Merissa možná není princezna, ale vím, že lord Derrick je jedním z nejvlivnějších mužů v Darokinu, a myslím, že by proti tomu sňatku nic nenamítal. A podle mého názoru by to pro krále Jherridana vůbec nebyla špatná partie, protože jeho království je dost malé a k tomu ještě někde na severním konci světa."
"Myslím, že ti rozumím," souhlasil Kalestraan, i když se pořád ještě tvářil trochu zmateně. "V tom případě jsi udělal dobře, když jsi to tak zaonačil. Možná bychom teď měli věcem nechat volný průběh a mezitím můžeme zvážit všechny možnosti, abychom byli připraveni."
Čaroděj se vzdálil a zanechal Thelvyna jeho vlastním myšlenkám. Na chvíli zapomněl, že politické dění ve Vysočině a královy osobní záležitosti nejsou jeho starost. I když to myslel dobře. Takové spojení by pravděpodobně bylo užitečné pro krále i království a opravdu se nedalo říci, že by se nevěsty o Jherridana praly. Několik minut nato zahlédl krále, jak si k němu zástupem razí cestu. Uvědomil si, že to mohl čekat. Nevinná hra, kterou začal, ještě zdaleka neskončila.
"Jsou chvíle, kdy si říkám, proč jsem si vlastně přál být králem," posteskl si Jherridan unaveně.
"Merissa?" zeptal se Thelvyn.

Král se zamračil. "Neviděl jsem tě s ní před chvílí?"
"Možná," připusil Thelvyn. "Asi bych tě měl varovat. Mám dojem, že Merissa nejedná jen z vlastní iniciativy. Domnívám se, že lord Mortrand by měl zájem na spojenectví s Darokinem prostřednictvím sňatku své dcery, a já se nemohu nijak vázat. Kdyby mě má povinnost Pána draků odsud odvedla, bylo by to do míst, kam by mě někdo, jako je Merissa, nemohl následovat. A upřímně řečeno, ona i její otec mají větší zájem o tebe."
Jherridan hlasitě povzdychl. "Vím, co by pro Vysočinu mohlo znamenat spojenectví s mocným národem. Nějakou dobu jsem přemýšlel o tom, že bych nenápadně požádal o takovou službu tebe. Domnívám se, že tento svazek by byl pro nás velmi výhodný. Jen bych si přál, aby tak hloupě nešvitořila."
Thelvyn se málem udusil potlačovaným smíchem.
"V jistých částech světa bývá zvykem, že mladé dámy se pokoušejí předstírat, jak jsou prostinké a nevinné, a některé muže to velmi přitahuje."
"Opravdu to dělají schválně?" Jherridana to nesmírně překvapilo.
Král si ještě jednou povzdychl a vrátil se na bitevní pole, i když jeho srdce, jak se zdálo, nebylo nadšeným bojovníkem.
Thelvyn vyšel do zahrady. Byl si jistý, že kdyby ho potřebovali, snadno ho tam najdou. Poseděl na lavičce blízko kašny a pozoroval ohňostroj nad Braejrem. Podle jeho očekávání se tam po chvíli objevila Merissa a hledala ho. Zdálo se, že v její mysli absolvoval přeměnu z kořisti ve spiklence. Posadila se na lavičku vedle něj.
"Nějaké potíže?" zeptal se.
"Král si se mnou dvakrát zatančil," vysvětlovala. "Snažila jsem se, ale myslím, že bychom si nerozuměli."
"Snažila jste se s ním mluvit jako dospělá žena?" zeptal se Thelvyn. "Přijdete na to, že Flaemové nejsou tak komplikovaní, jak si možná představujete. Nejsou takoví jako lidé v Darokinu. Jherridan vás bude posuzovat podle svého měřítka, ne podle toho, jak s ním hrajete nějakou hru, které nerozumí."
"Takže si myslíte, že jsem podle něj hloupá a pošetilá?" zeptala se.
"Král Jherridan je pozoruhodný muž," řekl Thelvyn, který se rozhodl, že nebude šetřit máslem na krajíc chleba, jak by řekli trpaslíci. "Je upřímný, oddaný a čestný. Ale myslím, že v Darokinu by takového muže považovali za hlupáka a pošetilce."
"Možná se to říká, ale to ještě neznamená, že by to tak vždycky bylo," řekla Merissa a když vstávala, políbila jej na tvář. "Vy sám jste také výjimečný."
Spěchala zpátky do paláce a Thelvyn zase zůstal sám v temném zákoutí zahrady. Ze všeho, co se tu noc přihodilo, ho nejvíc překvapilo jeho vlastní chování. Byl přesvědčen, že jedině člověk zkušený ve dvorských pletichách se může s úspěchem zhostit role dohazovače, ale podle všeho by to zvládl i ledajaký trouba. Možná bylo důležité nemít na tom osobní zájem.
Thelvyn se vrátil do sálu. Ani Jherridan, ani Merissa ho již nějakou dobu nevyhledali a Thelvyn chtěl vidět, jak spolu vycházejí. Trochu ho zneklidňovalo pomyšlení na Solveig a na to, jak se baví v kruhu braejrské smetánky. Uviděl Jherridana, jak obchází své hosty. Merissa mu byla nablízku. Našel i Solveig pohybující se mezi hosty. Byla svým barbarským způsobem okouzlující a milá a zdálo se, že každému učarovala, přestože odmítala všechny tanečníky kromě Thelvyna.
Krátce před půlnocí za ním Solveig přišla. "V Alfatii se mezi urozenými lidmi říká, že být prvním hostem odcházejícím z večírku je ostuda. Z toho důvodu trvají jejich zábavy často skoro celou noc, dokud to nakonec někdo nevzdá."
"Myslím, že jsem asi tu narážku pochopil," ujistil ji Thelvyn. "A také se musím rychle zbavit svých bot, nebo budu pár týdnů kulhat."
Rozloučili se s králem a s velvyslancem. Lord Derrick a jeho dcera se tvářili neobyčejně spokojeně; pokud šlo o ně, jejich večer se skutečně vydařil. Jherridan se alespoň snažil vypadat spokojeně.
"Tohle ti oplatím, dračí panáčku," zašeptal tichounce Thelvynovi.
Thelvyn už málem zapomněl na to, že tu noc se konala letní slavnost. Skupinky veselých kumpánů se toulaly ulicemi a všechny lampy zůstaly rozsvícené. Solveig měla dobrou náladu a zjevně byla spokojena sama se sebou i s tím, jak večer proběhl.
"Po dnešní noci už si nebudeš muset dělat starosti s nežádoucí pozorností ze strany mladých dam," řekla mu.
"Spíš mi dělá starosti, co jsi všem napovídala," řekl Thelvyn. "Po dnešku budou všichni vesele plánovat naši svatbu. A co si pomyslí, až zase na měsíce někam zmizíš se Sirem Georgem?"
"Děláš si zbytečné starosti," řekla mu Solveig.
Náhle se zarazila. Přišli na místo, kde se protínalo několik ulic. Jejich spojnice měla čtvercový tvar a byl to vlastně malý zalesněný park. Thelvyn vzhlédl a uviděl vysokého muže v tmavé kápi, který měl v ruce tasený meč a uzavíral jim cestu. I když se v něm srdce sevřelo leknutím, Thelvyn proklínal svou marnivost. Obrátil se a uviděl další vysokou černou postavu stojící kousek za nimi. Tento muž jim odřízl cestu k ústupu. Thelvynovi bylo hned jasné, že tohle nejsou žádní flamendři, vracející se domů ze slavnosti, ani prohnaní zlodějíčci.
Solveig se natáhla pro svůj mečík ukrytý pod pelerínou a ve stejném okamžiku tasil Thelvyn svůj meč. Obě zbraně ale byly pouhé hračky ve srovnání s masivními ostřími, kterými na ně mířili cizinci.
"Obávám se, že mě právě nachytali na hruškách, abych tak řekl," promluvil tiše Thelvyn. "V těchto šatech se do brnění Pána draků nedostanu. Aspoň se dnes v noci trochu pocvičím v šermu."
"Ti dva jsou na nás krátcí, co myslíš?"
Thelvyn doufal, že se Solveig nemýlí. I když byli oba vysocí a silní a dobře vycvičení pro boj, Thelvyn se bez kouzelné zbroje cítil zranitelný. Už uběhlo několik let od té doby, kdy byl v boji odkázán jen na svůj talent. A Solveig měla na sobě dlouhé večerní šaty. Oba byli ve velké nevýhodě.
Thelvyn a Solveig byli k sobě obráceni zády a každý z nich stál tváří v tvář jednomu útočníkovi. Teď se ukázalo, že

Solveig myslela na všechno. Jednou rukou popadla měkkou látku, ze které byla ušita její dlouhá sukně, a vší silou škubla. Sukně se v místě, kde byla přepásaná zlatým opaskem, oddělila od horní části šatů a pod ní se objevila mnohem kratší sukně z téže zelené látky, ve které se Solveig mohla pohybovat mnohem volněji.
Thelvyn si přál, aby se i on mohl stejným způsoben vyprostit ze svého oděvu, ale tušil, že nebude mít čas ani na to, aby si sundal opasek nebo kabát. A bylo zcela nemožné, aby si ve stoje zul boty, které mu bránily obléknout brnění. Bude se muset spolehnout sám na sebe a zapomenout na kouzelnou zbroj Pána draků. Cítil se zranitelný a nejistý, ale věděl, že teď není čas na to, aby o sobě pochyboval.
"Nějak se mi to nechce líbit," řekla tiše Solveig. "Kolik času potřebuješ, aby ses svlékl a teleportoval se do brnění?"
"Příliš mnoho," odpověděl. "Určitě nebudu mít čas sundat si boty."
"Když jednoho zneškodníme, nebo ho aspoň na chvíli vyřadíme z boje, snad bych tě dokázala dostatečně dlouho krýt."
"To by mohlo vyjít," odpověděl Thelvyn. "Ale přestože nemám brnění, nejsem úplně bezmocný. Buď připravena. Teď něco zkusím."
Zuřil, že se nechal nalákat do léčky, ale věděl, že jsou ještě jiné způsoby, jak se bránit. Vyslovením kouzelného zaříkadla přivolal světelnou kouli a poslal ji do větví stromu. Světlo bylo dost jasné, aby ozářilo celý parčík a zahnalo hluboké stíny. Možná je někdo uvidí a přivolá pomoc. Útočníci na okamžik zaváhali.
Pak se v jediném okamžiku vrhli vpřed, meče vysoko zdvižené před sebou. Thelvyn tasil svůj malý meč; instinkt mu napovídal, aby uhnul a uskočil stranou, když ho chtěl jeho protivník srazit svým mohutným ostřím, ale nemohl nechat Solveig bez ochrany, musel jí krýt záda. Jediné, co mohl udělat, bylo zachytit svým mečem protivníkovu ránu a srazit jeho meč stranou.
Síla úderu mu málem vytrhla meč z rukou. Útočník se rychle vzpamatoval a znovu namířil své ostří, paže v hrozivé pozici. Thelvyn nebyl připraven na drtivou sílu svého nepřítele, který měl nad ním zjevně navrch. I když byl Thelvyn tak vysoký a silný, čelil nepříteli, jehož fyzická síla musela být nadpřirozená.
Thelvyn byl nucen ustoupit, aby mohl pevněji uchopit svůj meč, a srazil se přitom zády se Solveig. Musel se rychle vzpamatovat, ale překvapilo ho, když zjistil, že i jeho protivník trochu ustoupil a dal mu chvíli času. Když muž zvedl meč a chystal se k druhému mocnému úderu, Thelvyn odrazil ránu ještě předtím, než těžké ostří mohlo nabrat rychlost. Přikrčil se, proběhl pod ostřím svého protivníka a postavil se za něho. Rána, kterou mu uštědřil svou malou zbraní, zanechala jen škrábnutí na kožené zbroji pod kapuci, ale svému účelu posloužila.
Thelvyn si uvědomil, že jeho jedinou výhodou je rychlost. Potřeboval prostor, aby se mohl rychle pohybovat a ušetřit křehké ostří svého meče. Útočník si naštěstí nevšiml, že Solveig nemá krytá záda, a pronásledoval Thelvyna. Solveig zuřivě bojovala se svým protivníkem a ostří jejich mečů se jen míhala.
Černý útočník se snažil krok za krokem přiblížit k Thelvynovi a podnikal přitom prudké výpady. Thelvyn nechápal, proč je jeho soupeř tak opatrný, přestože má nad ním jasnou převahu. Také si v poslední chvíli uvědomil, že si ho protivník zatím jen oťukává a drží se zpátky, dokud se nepřesvědčí, že Thelvyn nevládne mocí Pána draků. Thelvyn se zatím držel, ale bylo jasné, že skutečný souboj teprve začne.
Náhle se na něho útočník zběsile vrhl a opakovaně se pokoušel zasáhnout Thelvynův meč ve snaze jej zlomit. Thelvyn mohl jen odrážet údery jeho masivního meče nebo se jim vyhýbat a byl stále zoufalejší. Věděl, že se nemůže ubránit. Musel vymyslet nějaký způsob, jak to rychle skoncovat.
Konečně Thelvyn vycítil, že jeho soupeře začíná boj zmáhat. Útočník musel být mnohem aktivnější, protože se pokoušel vyrovnat Thelvynově rychlosti, přestože měl na sobě těžkou zbroj a do úderů masivního meče vkládal veškerou svou sílu. Když jednou ťal kus od Thelvyna, mladík toho využil, skočil k útočníkovi a vší silou do něj strčil. Jeho protivník se zapotácel, udělal dva kroky vzad a pak se svalil na dláždění.
Thelvyna nejdřív napadlo, že by se měl pokusit svého protivníka dorazit, ale pak si uvědomil, že by to nemuselo dobře dopadnout, kdyby se přiblížil k mohutnému a také silnějšímu nepříteli, kterého chránil pancíř a byl lépe vyzbrojen. Místo toho uskočil a doufal, že získal aspoň pár chvil, aby se mohl zbavit svých šatů a bot, které mu bránily v tom, aby mohl přivolat zbroj. Jak spěchal, zakopl a upadl. Ve strachu, že by se mohl zamotat do svého pláště, škubnutím jej uvolnil a odhodil stranou, když se kutálel od svého nepřítele. Pak vyskočil na nohy.
Útočník se zatím snažil vstát, ale těžká zbroj mu to znesnadňovala. Thelvyn tak měl ještě chvíli navíc, aby si mohl sundat kabát a ozdobný opasek. Boty se mu ale zout nepodařilo. Jeho protivník k němu přistoupil a byl odhodlán zabít ho dřív, než se Thelvyn dostane do brnění.
Souboj pokračoval stejně jako předtím. Thelvyn využíval své rychlosti a dělal, co mohl, aby se vyhnul mohutnému ostří svého nepřítele. Přinutil se zůstat klidný a stále si opakoval, že je dost bystrý na to, aby přežil, když bude opatrný. Zdálo se, že jeho protivník začíná ochabovat. Thelvyna napadlo, jestli vůbec bojuje s člověkem. Útočník byl celý zahalen do tmavého pláště a jeho tvář se nedala rozeznat, protože ji zastiňovala široká kapuce.
Thelvynův meč byl ohnutý a plný šrámů, jak na něj stále dopadaly mocné rány. Thelvyn viděl, že zbraň může kdykoliv selhat. Stalo se to dřív, než čekal. Jeho meč se náhle zlomil, těsně nad jílcem. Rychle uskočil, uhýbaje před nepřátelským mečem, a potom, pomocí dalšího světelného kouzla, ozářil soupeřovu tvář.
Protivník byl oslepen kouzelným světlem a Thelvyn měl čas podívat se, jak si vede Solveig. I když oba útočníci vypadali stejně, její sok se zdál být slabší, rovnocenný soupeř pro vysokou válečnici ze severu.
Thelvyn ale musel obrátit svou pozornost zpátky ke svému nepříteli, když zpozoroval, že se jeho protivníkovi nějak podařilo rozptýlit kouzelné světlo, které ho oslepovalo. Postava v plášti si protřela oči, tvář stále ukrytou v kapuci, a natáhla se po meči, který jí předtím vypadl z rukou. Nejdřív se zdálo, že jej nemůže najít, jako by její vidění bylo ještě rozmazané.
Thelvyn už neměl zbraň, a proto se vrhl na útočníka, aby mu zabránil zvednout meč. Tentokrát nebyl jeho protivník tak

zaskočen a vzepřel se. Náraz donutil Thelvyna ustoupit dozadu. Zoufale se snažil dostat z dosahu soupeře, který byl vzteky bez sebe. S rostoucím zoufalstvím si Thelvyn uvědomil, že proti velikosti a drtivé síle svého záhadného protivníka nic nezmůže. Uskočil stranou a málem znovu upadl, jak se snažil zachovat si odstup.
Útočník ho nepronásledoval. Zůstal stát uprostřed ulice s nohama jakoby vrostlýma do země. Thelvyn pochopil, že podivný bojovník teď vyslovuje mocné kouzlo. Thelvyn přivolal neviditelný štít. Bylo to jediné, co ho v té chvíli velkého ohrožení napadlo. O vteřinu později vyšlehl z útočníkových rukou velký plamen, podobající se ohnivému oštěpu, a s velikou silou narazil na štít. Ze své zkušenost Thelvyn věděl, že by se mu intenzitou vyrovnal jen dračí oheň. Ať už byl ten záhadný muž kdokoliv, nebyl jen zkušený bojovník, ale také mocný kouzelník. To byla smrtící kombinace, něco téměř neslýchaného. Thelvyn nevěděl, jak by s ním měl bojovat.
Hned jak plameny uhasly, Thelvyn se rychle připravil k odvetě. Zbývala mu jen jediná možnost a jednal spíš podle svého instinktu a zoufalství, než podle uváženého plánu. Vyvolal síly vycházející z jeho kněžské moci, které nepoužil od té doby, co se stal Pánem draků, zvedl paže a zaútočil. Z jeho rukou vyletěl paprsek neviditelné síly a zasáhl útočníka takovou silou, že jím mrštil o kmen stromu stojícího za ním. Síla toho úderu by stačila zabít koně, ale útočník zatřepal hlavou a začal hned vstávat. Thelvyn ho udeřil znovu a opět jím uhodil o strom. Tentokrát jeho sok pomalu sklouzl po kmeni a zhroutil se na zem.
Thelvyn zaváhal, nebyl si jist, jestli boj už skutečně skončil. To váhání se mu málem stalo osudným. Jeho protivník se trochu pohnul, ale nepokoušel se vstát. Pak náhle pohnul rukou. Thelvyn ucítil prudkou bolest. Neviditelná střela zasáhla drtivým úderem jeho rameno a její síla byla tak velká, že ho srazila na tvrdý kámen, kterým byla vydlážděna ulice. Nejdřív si neuvědomil, že střela pronikla hluboko do ramene, až k lopatkové kosti. Když se zkusil pohnout, ucítil v rameni prudkou palčivou bolest a jeho levá ruka zůstala bezvládná.
Útočník věděl, že vyhrál. Využil příležitosti a vrátil se pro svůj meč. Přestože se zdál neporazitelný, Thelvynův poslední útok jím otřásl. Sebral svůj meč a pomalu přecházel ulici, aby svou oběť dorazil. Thelvyn se nejdřív nemohl skoro pohnout, ale nakonec se mu podařilo si sednout. Byl bezbranný a příliš zmatený svou bolestí, než aby dokázal použít kouzlo. Teď už mohl spoléhat jen na svého patrona a doufat, že Nesmrtelný, který nad ním vždycky držel ochrannou ruku, mu dodá sílu, aby se mohl bránit.
Ale už se nikdy nedozvěděl, jestli by se dokázal zachránit sám. Solveig mu přispěchala na pomoc, vykřikujíc nějaké strašlivé severské kletby. Napadla Thelvynova soupeře zezadu. Podařilo se jí porazit útočníka, se kterým bojovala a jehož tělo leželo několik yardů od nich. Ale ten, který zbýval, byl mnohem silnější než jeho společník. Solveižinu útoku čelil s napřaženým mečem. Vzdal se svých kouzel a Thelvyn věděl, že si se Solveig jen hraje. Nyní se mohla jen ze všech sil snažit, aby útočníka zaměstnala, a Thelvyn měl dost času dostat se do brnění Pána draků.
S nadlidským úsilím se Thelvyn nahnul dopředu, ale zjistil, že se mu nepodaří sundat boty jednou rukou. Ve svém zoufalství se pomalu postavil na nohy a vydal se přes nerovnou dlažbu, aby sebral svůj pohozený opasek. Vytáhl dýku a rozřízl kůži na obou svých botách, takže je mohl odkopnout. Konečně byl volný a mohl jednat. Vstal, přemáhaje bolest v rameni, a teleportoval se do brnění.
Útočník stál bez pohnutí a sledoval, jak uvolňuje od opasku mohutný meč a neobratně jej zvedá jednou rukou. Solveig obezřetně ustoupila stranou. Útočník se náhle otočil, aby se podíval za sebe do ulice, a Thelvyn uviděl Kharendaen, chystající se zaútočit, - mohutnou temnou masu, blížící se svižným skákavým krokem jako ohromná kočka.
Útočník pochopil, že je v beznadějné situaci, obrátil se a zmizel mezi stromy parčíku. Thelvyn vyslal z ostří svého meče mocný paprsek, který zasáhl kmen stromu. Náraz roztříštil dřevo a strom se s hlasitým prasknutím zřítil k zemi. Thelvyn věděl, že jednou rukou nebyl schopen zamířit přesně a že prchajícího útočníka nemohl zasáhnout. Thelvyn vrátil meč na opasek a sundal si přilbici.
Pak uviděl, že Solveig je zraněná a klesá Kharendaen, která k ní spěchala, aby ji mohla zachytit, do náručí. Thelvyn k ní přiběhl a viděl, že její zranění jsou strašná. Celé její tělo bylo poznamenáno útočníkovým mečem. Ostří jeho meče proniklo mezi žebra těsně pod levým ňadrem a projelo jejím tělem. Nějakým zázrakem dokázala pokračovat v boji využívajíc lítou severskou zuřivost, aby si dodala odvahy a získala pro Thelvyna drahocenný čas.
"Musíme ji nějak dopravit domů," řekl zoufalý Thelvyn. "Ranhojič by snad možná..."
"Je příliš pozdě hledat pro ni pomoc," řekla Kharendaen. "Nezbývá jí příliš mnoho času. Když ji nezachráním já, nikdo jiný to nedokáže."
Thelvyn v tu chvíli úplně zapomněl, že Kharendaen je nejvyšší kněžkou Mocného. Obával se, že Mocnému se nebude líbit, když jeho kněžka použije svých schopností k záchraně někoho, kdo nepatří k Národu draků, a to v době, kdy se Mocný přestal starat o dračí záležitosti. Kharendaen jemně Solveig zvedla, posadila se a kolébala vysokou bojovnici ve svých pařátech jako spící dítě. Léčivé kouzlo účinkovalo, Mocný neodepřel Solveig svou pomoc; Solveižino tělo začalo zářit měkkým, ledově modrým světlem.
"V této chvíli nemohu udělat víc," řekla Kharendaen. "Už není v tak velkém nebezpečí, ale musíme ji odnést domů a rychle najít zkušeného ranhojiče."
Obrátila se a na zadních nohách vykročila k domovu, aby mohla nést Solveig. Náhle se zarazila a zírala před sebe. Mrtvé tělo útočníka, kterého Solveig zabila, se začalo měnit. Zvětšovalo se tak dlouho, dokud tu místo vysokého muže neležel černý drak.

* * *

Kharendaen zůstala na dvoře před domem a držela Solveig v náručí, dokud ranhojič nedorazil. Vzhledem k okolnostem poslal Thelvyn městskou stráž pro králova osobního ranhojiče, protože věděl, že Jherridan by proti tomu nic nenamítal. Kharendaen nespustila ze severské válečnice oči, v obavách, že možná bude muset ještě uplatnit své kněžské

schopnosti. Ranhojič ale naštěstí přijel brzy, protože jeden z hostů přítomných na plese mu půjčil svůj kočár. Stačil mu jeden pohled na Solveig a hned nařídil, aby ji odnesli do domu, a dovolil jen svým pomocníkům, aby ho doprovázeli. Čekalo ho hodně práce a potřeboval mít klid.
"Myslím, že se ani nemusím ptát, co se stalo," řekla Kharendaen. "A co ty, Pane draků? Vidím, že si držíš levou paži. Musíš mít nějaký důvod, proč nechceš odložit brnění."
"Byl jsem zasažen kouzelnou střelou," vysvětloval Thelvyn. "Nemyslím si, že je to příliš vážné, ale raději si ještě nechám zbroj na sobě, dokud nebudu připraven nechat si ji ošetřit."
"Myslím, že bychom s tím měli něco udělat hned," řekla mu Kharendaen nesmlouvavě. "Jediný zásah z takové metací zbraně může být smrtelný a nevěřím tomu, že dokážeš správně odhadnout vážnost svého zranění."
Kharendaen ho zavedla do svého příbytku a poslala sluhu do domu, aby přinesl obvazy a jiné lékařské potřeby. Když bylo všechno připraveno, Thelvyn odeslal brnění. Poprvé si teď mohl pořádně prohlédnout svá zranění. Byl připraven na nejhorší, protože v levé paži neměl žádný cit. Ukázalo se, že jeho obavy byly oprávněné. Úder roztříštil klíční kost a vnější okraj lopatkové kosti. Střela pronikla do ramene, trhajíc kůži a svaly, a vylétla ven. Jen několik palců doprava a skoro by mu utrhla hlavu.
Bez léčivého kouzla by Thelvyn už nikdy nemohl paží hýbat. Ale Kharendaen uplatnila svůj kněžský um a použila nejsilnější zaříkadlo, které kdy Thelvyn slyšel, a zdálo se, že Mocný je mu nakloněn. Ve všech starých příbězích vždycky existovalo nějaké mocné kouzelné zaříkadlo nebo lektvar, který účinkoval tak, že i mrtvý muž mohl zase vyskočit a byl připraven k boji. Takové věci opravdu existovaly, ale léčivé kouzlo takové síly bylo velmi vzácné a ani Kharendaen je neovládala. Její zaklínadla vrátila rozbité kosti na své místo a zacelila je, stejně jako rozervané svaly a šlachy. I tak musel Thelvyn počítat s tím, že paže bude muset několik dní zůstat v klidu.
"Musím se vrátit na místo vašeho zápasu," řekla dračice, když byli skoro hotovi. "Musím zjistit, jestli vás napadli draci, kteří na sebe vzali lidskou podobu, nebo jestli byla proměna mrtvého útočníka v draka pouhý trik, který nás měl svést na falešnou stopu."
"Myslím, že to byli skuteční draci," řekl Thelvyn. "Ten, se kterým jsem bojoval já, byl neobyčejně silný. Jeho síla nebyla přirozená a byl to zkušený bojovník a zároveň mocný čaroděj. Vše nasvědčuje tomu, že nebyl člověk."
"Možná to nebyl člověk, ale nemusel to být ani drak," odpověděla Kharendaen. "Drak může být zkušený válečník, ale bojuje dračím způsobem. Když se drak promění v člověka, nedokáže příliš dobře používat meč, který drží v ruce. Ale ty říkáš, že s mečem uměl zacházet dobře."
"Aspoň mi to tak připadalo," řekl Thelvyn a snažil se vzpomenout, jak to bylo. "Možná byl jen rychlý a silný, jako drak. Myslím, že to ale nic nedokazuje."
"Poznám, jak to bylo," řekla mu. "Běž do domu a podívej se, jak se daří tvé přítelkyni. Ale myslím, že dnes v noci bys měl zůstat se mnou."
Kharendaen odlétla, aby dokončila svůj úkol, nedbajíc na to, že vyděsí městskou stráž a že opozdilci vrávorající domů z letní slavnosti budou polomrtví hrůzou. Vůbec neměla ve zvyku vycházet do ulic, zvláště ne v noci. Solveig byla zatím přenesena do svého pokoje a ranhojič použil všechnu svou léčitelskou dovednost. Teď bude muset nějaký čas počkat, než bude moci použít další zaklínadla a lektvary, aby ji mohl krůček po krůčku vést až k úplnému uzdravení.
"Má před sebou dlouhou a těžkou cestu," řekl Thelvynovi. "Předpokládám, že přinejmenším pět dní nebude schopna chůze, a bude trvat měsíc, možná i déle, než bude úplně v pořádku. Dnes v noci tu zůstanu, pro případ, že by se její stav zhoršil."
"Zotaví se?" ujišťoval se Thelvyn, vážně znepokojen. "Myslím, jestli opět získá svou sílu a hbitost válečníka?"
"Ano, určitě," uklidňoval Thelvyna ranhojič. "Potřebuje jen čas a správný postup při léčení a bude zase jako dřív, jako by nikdy nebyla zraněna. Ale život jí zachránila ta dračice. Mohl byste dokonce říci, technicky vzato, že byla mrtvá, ale vaše dračice jí vrátila život. Teď bude nějaký čas neklidná, než začnou působit léky. Můžete jít dovnitř a podívat se na ni."
Thelvyn tiše otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Solveig poloseděla pololežela opřená o hromadu polštářů. Malá lampa vrhala měkké světlo na stolek vedle postele. Byla ovázaná a měla na sobě bílou košili a nevypadala jako vážně zraněná dívka, byla jen velmi bledá a vypadala unaveně. "Tebe dostal taky?" zeptala se.
"Kouzelnou střelou," řekl jí a posadil se na židli vedle postele, aby jí viděl do tváře. "Kharendaen říká, že budu za pár dní v pořádku."
"Řekli mi, že mi tvůj drak zachránil život," poznamenala Solveig. "Obávám se, že si nevzpomínám, co se stalo. Jsem... dojatá."
"Nedokážu ani říct, jak moc je mi to líto," ujišťoval ji Thelvyn. "Mám pocit, že to všechno způsobila má pýcha a marnivost."
"Ne, není to tvoje vina. Pozvala jsem se sama, jen si vzpomeň. Kdybys šel na ples sám, tak, jak sis to původně naplánoval, neocitla bych se v nebezpečí."
"Nu, dostal jsem pořádně za vyučenou," řekl Thelvyn. "Už si nikdy nenazuju boty. Ani na královu svatbu ne."
Solveig se chtěla zasmát, ale působilo jí to bolest. "Jsi si jist, že to není jeho práce? Slíbil, že ti to oplatí."
Thelvyn přešel její poznámku bez povšimnutí, protože věděl, že jen žertuje. "Ten, kterého jsi zabila, se proměnil v černého draka," prozradil jí. "Proto bylo tak těžké s nimi bojovat. Kharendaen se tam vrátila, aby se přesvědčila, jestli to opravdu byli draci v lidské podobě. Jestli to byli renegáti, tak promarnili pravděpodobně tu nejlepší šanci se mě zbavit, kterou kdy budou mít. Skoro jim to vyšlo."
"Doufám, že si uvědomuješ, že to určitě nepodnikali na vlastní pěst," řekla Solveig. "Opravdu si myslíš, že náhodou zaútočili právě v tu noc, kdy jsi byl poprvé po dlouhé době zranitelný? Někdo jim musel říct, že několik hodin nebudeš moci obléknout brnění."

"Nevěřím, že by v tom měla prsty Kharendaen nebo Dračí parlament."
"Ani já tomu nevěřím," řekla. "Kharendaen tě má příliš ráda, než aby tě zradila, i kdyby to od ní žádal parlament. Ale nezapomínej, že máš nepřátele, kteří nejsou draci, a někteří z nich na tebe už zaútočili. Alfatijští tě v poslední době určitě nemají příliš v lásce a možná by dokázali ve svých plánech využít dračího zrádce. Jestli to tak je a u tebe jejich pokus selhal, teď by mohl být ve velkém nebezpečí král. Když nic, tak aspoň ti dva jsou mrtví."
Thelvyn nevěděl, jestli se druhému útočníkovi podařilo uprchnout, ale předpokládal to. Ale rozhovor zraněnou Solveig vysiloval, a proto ji nechal odpočívat a vrátil se do Kharendaenina obydlí. - Zlatá dračice se ještě nevrátila, a tak se uvelebil v pohodlném křesle vedle jejích ohromných polštářů. Rameno ho bolelo a cítil únavu, ale nemohl přestat myslet na události té noci, a hlavně na své vlastní chyby. Kharendaen se vrátila brzy. Slyšel, jak zavírá bránu, a pak vklouzla do dveří, zavřela je a zamkla za sebou.
"Byli to skutečně draci," řekla, když si lehla na postel, krk stočený tak, aby na něho viděla. "Domnívám se, že to byli oba černí draci, a myslím, že ten, se kterým jsi bojoval ty, byl dost starý, možná dokonce vůdce nějaké bandy renegátů. Mimochodem, podařilo se mu uprchnout, přestože jsi ho vážně zranil, a hned tak se sem nevrátí."
"Solveig si myslí, že teď je v nebezpečí král," řekl Thelvyn. "Taky je přesvědčena, že museli mít někoho, kdo jim řekl, že dnes v noci budu zranitelný."
"Řekla bych, že má v obou věcech pravdu," souhlasila Kharendaen. "Ale bude obtížné jejich informátora odhalit, pokud je to někdo z těch, kdo tě znají. Kohokoliv, kdo věděl, že si necháváš šít nové šaty, by to napadlo."
"Také se domnívá, že Alfatijští by mohli mít důvod se mě obávat, pokud si budou myslet, že drakům pomohu ve válce proti nim."
"To nedokážu odhadnout," odpověděla. "Často se stává, že dračí zrádci tolik nenávidí ostatní draky a tak se jich bojí, že jsou ochotni spojit se s nepřáteli draků. Myslím, že to je právě náš případ. Neřekla bych, že renegáti na tebe zaútočili z vlastního popudu. Ale takovou šanci tě zabít, jakou měli dnes v noci, už nikdy nedostanou. Myslím, že tím nepodařeným pokusem se celá záležitost vyřešila sama. Už jsem vzkázala Jherridanovi, aby byl velmi opatrný."
"Potřebovali někdo pomoc, aby na sebe mohli vzít lidskou podobu?" zeptal se Thelvyn. "Nikdy jsem neslyšel, že by draci něco takového uměli."
"Tímhle si nejsem jistá," odpověděla Kharendaen. "Hodně draků, zvláště větší druhy jako jsou rudí a zlatí, mají schopnost vzít na sebe lidskou nebo elfí podobu, když si to přejí. Ale vaši protivníci byli černí draci, tedy menší druh. Dračí parlament se tě obává natolik, že se mohl o něco takového pokusit, ale v tom případě by proti tobě poslali mnohem mocnější nepřátele, a ne jen dvojici černých draků. Ten, se kterým jsi bojoval, byl čaroděj, a možná dokázal proměnit sám sebe i svého společníka."
"A ty se umíš proměnit v člověka?"
"Ano, umím," souhlasila neochotně. "Ale moje povinnost vůči Mocnému to zakazuje."
Thelvyn se pohodlněji usadil v křesle. "Jak jsi věděla, že tě potřebuju?"
"Měla jsem vidění, ve kterém mě Mocný varoval," vysvětlovala.
"Je příjemné vědět, že někdo nade mnou bdí," poznamenal Thelvyn. "Zdá se, že můj patron mě tentokrát nechal na holičkách. Ale stejně to byla všechno moje vina. Choval jsem se hloupě."
"Nemůžeš si odpírat všechny radosti, které život přináší, v zájmu své služby a bezpečnosti," řekla mu Kharendaen. "Měl jsi rozumný důvod takhle jednat a nemohl jsi vědět, že tví nepřátelé zajdou tak daleko a zaútočí na tebe právě v jednom z těch vzácných okamžiků, kdy jsi zranitelný. Ale myslím, že teď bys měl odpočívat. Jsem si jistá, že zítra se objeví další problémy, a rozhodně to nebudou jen stížnosti na tvá zranění."

Kapitola 6

KHARENDAEN MOHLA BÝT DOCELA DOBŘE prorokem, když Thelvynovi předpověděla, že druhý den ho čeká spousta nepříjemností, ačkoliv ve své předpovědi vycházela z logického úsudku. Prvním problémem byl mrtvý drak uprostřed ulice v jedné z nejhonosnějších braejrských čtvrtí. Potíž nebyla ani tak v tom, jak tělo odstranit, ale kdo by to měl vlastně udělat. Městská stráž, královi vojáci a hygienická stanice se kvůli tomu dohadovali a nikomu se samozřejmě nechtělo mršinu rozřezat, aby mohla být odklizena. Protože černí draci patřili mezi draky k nejmenším, Kharendaen se nabídla, že ho naloží na velký vůz, když jej tam někdo přistaví. Jako kněžka Mocného cítila jistou zodpovědnost za to, aby byl mrtvý drak odklizen slušným způsobem, i když se pokoušel zabít její přátele.
Thelvyn ale musel řešit mnohem vážnější problémy. Když dorazil do paláce, zjistil, že královská stráž vypadá, jako by se chystala do války. Uvědomil si, že by to měl vzhledem k okolnostem brát jako rozumné bezpečnostní opatření. Hned jak vešel do paláce, potkal se s Taerynem.
"Král si přeje s vámi mluvit," řekl mladý sluha. "Právě jsem vám to šel oznámit."
"Myslel jsem, že bude nejlepší, když sem přijdu co nejdřív," odpověděl Thelvyn.
"Ta vysoká mladá dáma bude v pořádku?" zeptal se Taeryn úzkostlivě.
"Ano."
Taeryn ho rychle vedl do královy pracovny. Thelvyna nepřekvapilo, když zastihl Jherridana a Byena Kalestraana uprostřed zuřivé debaty. Thelvynovi se zdálo, že to oba přehánějí. Když se stal Pánem draků, byl také terčem nájemných vrahů, a nebylo to důvodem k vyhlášení státní mobilizace.
"Tak tě tu konečně máme," prohlásil Jherridan, když Thelvyn vstoupil. "Řekli mi, že jsi byl asi zraněn."
"Mám poraněné levé rameno," řekl Thelvyn, když se poněkud strnule posadil do křesla, ze kterého viděl na krále i čaroděje. "Kharendaen uplatnila svou kouzelnou moc, takže za pár dní bych měl být v pořádku. Paži mám ovázanou tak, abych se mohl teleportovat do brnění."
"Alespoň se můžeš bránit," poznamenal Jherridan. "A co Solveig? Pro mého ranhojiče přišla stráž a vypadal velmi znepokojeně."
"Solveig byla velmi těžce zraněná," řekl Thelvyn. "Ranhojič řekl, že se úplně uzdraví, ale bude to nějaký čas trvat."
"To mě moc mrzí," řekl Jherridan. "Solveig je velmi pozoruhodná žena a vy dva se k sobě báječně hodíte."
"Možná až příliš báječně," odpověděl Thelvyn. "Myslím, že by sis od toho neměl moc slibovat. Solveig se včera v noci jen trochu bavila. Má velmi zvláštní smysl pro humor."
Král vstal ze své židle a začal pomalu přecházet po místnosti. "Díky velvyslanci a jeho zamilované dceři mám pocit, jako bych to byl já, koho se včera pokusili zavraždit. Mým jediným zadostiučiněním bylo, že tě ta barbarská válečnice ulovila. Ale to mě trápí nejmíň. Musíte od draků žádat vysvětlení té události. Co o tom soudí Kharendaen?"
"Kharendaen mi nemusí říkat, že nemám přikládat přehnaný význam tomu, co se včera stalo," řekl Thelvyn a tentokrát se nenamáhal vstát jen proto, že to udělal král. "Už dřív se mě pokoušeli zabít. Jediný rozdíl byl v tom, že tentokrát jsem jim dovolil, aby mě zastihli nepřipraveného. Někdo věděl, že budu zranitelný, a využil toho. Nevěřím tomu, že to byla jen nešťastná náhoda."
"Ne, o tom není pochyb," souhlasil Jherridan. "Je jasné, že mezi námi je zrádce."
"Nejsem si jistý, že jde o zrádce," odporoval mu Thelvyn. "Špeh, který mne sledoval, věděl, že jsem si opatřil nový oděv a boty, a jednoduše z toho mohl vyvodit, k jaké příležitosti je mám. Bohužel jsem nikdy nemohl udržet v tajnosti existenci omezení, které mi znemožňuje obléknout brnění, protože můj vzhled to sám napovídá. Také si nejsem jistý tím, kdo o tom mohl předem vědět a co by získal tím, že mě zradí. Vzpomínám si, že i Kalestraan byl dost překvapen, když mě včera viděl ve společenském oděvu."
"Věděla o tom tvoje dračice," řekl Kalestraan. Bylo to poprvé za celou dobu, kdy promluvil. "Přepadli tě draci, kteří na sebe vzali lidskou podobu. Můžeš si být jistý, že tě nezradila ona?"
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Kharendaen neměla důvod mě zradit. V minulosti měla spoustu příležitostí mě zabít sama. Včera v noci jsem spal v její posteli. Dělávám to často. Kdyby chtěla, abych byl mrtvý, už bych tu s vámi neseděl."
Jherridan na chvíli přestal chodit sem a tam, aby o tom zauvažoval, a pak přikývl. "Musím přiznat, že mi Kharendaen nepřipadá jako pravděpodobný účastník tajného spiknutí, které má za cíl zabít Pána draků. Co si myslí o tom útoku?"
"Zjistila, že mrtvý útočník byl černý drak," vysvětloval Thelvyn. "Černí draci patří k menším druhům a mnozí z nich jsou renegáti. Já osobně si myslím, že útočili na vlastní pěst. Dračí zrádci ze mě mají strach, protože podle podmínek mého příměří s draky jsou jedinými draky, které mám právo zabíjet. Je také jisté, že odpadlíci by se mohli nechat najmout nějakým dalším nepřítelem Pána draků a udělat to pro peníze, když pro nic jiného."
"Ale někdo je musel proměnit v lidské bytosti," zdůraznil Kalestraan.
"Možná to vůbec nebylo třeba. Kharendaen mi řekla, že větší dračí plemena mají většinou schopnost vzít na sebe lidskou nebo elfí podobu a útočník, se kterým jsem bojoval, byl velmi mocný čaroděj. Vzhledem k okolnostem mě mohl jeden z nich dokonce špehovat v lidské podobě."
"Zdá se mi, že děláš, co můžeš, abys draky bránil," poznamenal chladně Jherridan.
"Nemám žádný důkaz, který by mě opravňoval k tomu, abych obvinil Národ draků ze včerejšího útoku," trval na svém Thelvyn. "A i kdyby v tom měli prsty, ten pokus nevyšel, a oni vědí, že podruhé už se překvapit nenechám. Jsem přesvědčen, že nemá smysl narušovat vztahy s Národem draků kvůli případu, který už je vlastně uzavřený a ve kterém pravděpodobně nebyli zapleteni."

"Nemáme důvod se draků bát," řekl Kalestraan. "Ty máš nad nimi převahu."
"Ne, právě naopak. Oni mají převahu nade mnou," řekl Thelvyn. "Určitě to vědí, ale strach z prvního Pána draků jim brání té převahy využít. První Pán draků byl pravděpodobně natolik pohyblivý, aby je dokázal štvát, a natolik mocný, aby je dokázal zabít. Ale mně jeho pohyblivost chybí. Ani nevím, jak jí dosáhl. Díky Kharendaen jsem získal jistou pohyblivost, ale určitě by nebyla ochotná jít se mnou do války proti Národu draků. A není způsob, kterým bych přiměl draka, aby se mnou bojoval na zemi, když to sám nechce."
"Ale pořád by ses jen bránil," řekl Jherridan.
"Pochybuji, že by to mělo nějaký účinek. Draci by mohli využít své pohyblivosti proti mně. Kdyby napadli tohle město, stačili by ho kus spálit ještě dřív, než bych se tam vůbec dostal. Jediné, co musejí udělat, je držet se mimo dosah mých zbraní, a můžou udělat všechno, co jen budou chtít, a já je nemůžu potrestat."
Jherridan zavrtěl hlavou. "Nemohu přece nevzít na vědomí, že se tě někdo pokusil zabít. Zatím to vypadá tak, že draci porušili příměří, a já tomu musím věřit, dokud se neprokáže jejich nevina. Řekl jsi nám, že draci mají důvod si na nás stěžovat, protože jsme - podle nich - možná ukradli jejich poklad. Já to vidím tak, že by se nejdřív museli zbavit Pána draků, a teprve potom by na nás mohli bez obav zaútočit. Proto musím chápat útok na Pána draků jako projev války. Trvám na tom, že všichni draci, kteří se nacházejí na území království a Wendarského hřebene, musí odletět, jinak s nimi budeme bojovat na život a na smrt. Rozhodl jsem, že budou okamžitě připraveny plány pro Pána draků, který povede armádu do severní části Vysočiny."
Thelvyn se zamračil a bylo na něm znát velké rozhořčení. "Dobře víte, že Kharendaen s tím nemá nic společného. Pokud vytáhneme proti drakům, pak nikdo nebude pochybovat o tom, že příměří bylo porušeno. A podle podmínek příměří bude Kharendaen muset opustit Vysočinu."
"To už není naše starost," řekl Kalestraan. "Nepotřebujeme mezi sebou vyzvědače Dračího parlamentu."
Thelvyn hned neodpověděl a stále se mračil. "Stavíte mě do velmi obtížné pozice. Dělejte si, co vám libo, ale nejsem váš poddaný a nemůžete mi nic přikazovat. Pokud odmítnu s vámi spolupracovat a vzdálím se z Vysočiny, pak neporuším svou dohodu s draky a konflikt se bude týkat pouze Vysočiny."
"Odmítáš mě poslechnout?" zeptal se Jherridan a postavil se proti němu.
Thelvyn vstal a chystal se odejít. "Spíš bych měl odpovědět, že to ještě uvážím. Jako Pán draků jsem svou službou povinen světu, ne pouze Vysočině. Myslím, že neděláš dobře, když chceš zaútočit proti drakům, protože v tom případě ti nemohu pomoci. Pokud se vlastní vinou dostaneš do nesnází, možná vás nebudu moci ochránit. Doufám, že si plně uvědomuješ, jaké důsledky může tvé jednání mít. Pokud se nestane nic horšího, tak přinejmenším zahodíte pět let práce na spojenectví proti Alfatii."
Odešel a nechal krále a Kalestraana, aby znovu zvážili své plány. Viděl, že čekali, že jim pomůže využít draky pro jejich záměry, a chtěl, aby pochopili, že nehodlá hrát v jejich plánech žádnou roli a že je zhola nemožné, aby dokázali sami bojovat proti celému Národu draků. Pokud by museli s draky bojovat bez jeho pomoci, určitě se do toho tak rychle nepohrnou. Thelvyn se rozhodl, že se v paláci nějaký čas neukáže, aby je přesvědčil, že trvá na své nezávislosti.
Ať už se stane cokoliv, Thelvyn věděl, že musí být velice, velice opatrný. Náhle se ocitl v nejtěžší situaci od doby dračích nájezdů před pěti lety, a možná ho čekaly ještě mnohem horší chvíle. Ale určitě bude lepší znepřátelit si krále Jherridana a odejít z Vysočiny, než se nepohodnout s Dračím parlamentem.

* * *

Ocitnout se uprostřed nesmyslné války bylo to poslední, co by si Thelvyn přál. Ze všeho nejvíc se bál o Solveig, ale také si dělal starosti kvůli Kharendaen a měl strach, že by ji mohl ztratit. Bylo více než pravděpodobné, že bude muset opustit svůj domov ve Vysočině, aby si zachoval neutrální postavení. Ke všemu ho ještě trápilo rameno. Nepolevující bolest mu připomínala jeho vlastní hloupost, chybu, za kterou Solveig málem zaplatila životem.
Přestože Thelvyn i Kharendaen počítali s tím, že přepadení vyvolá spoustu problémů, ani jeden netušil, že by to mohlo skončit takhle. Reakce krále Jherridana byla přehnaná. Příčilo se zdravému rozumu, když si myslel, že může vyhlásit válku Národu draků, a přitom nebyl schopen vypořádat se s útočícími draky při událostech před pěti lety. Ale Thelvyn znal Flaemy natolik dobře, že ho tento zvrat v událostech nijak nepřekvapil. Nebyli zvyklí podléhat svým citům, ale nesnášeli, když někdo zraňoval jejich hrdost a hlavně jejich přesvědčení, že jsou mnohem lepší než ostatní národy, počítaje v to i draky. Jherridan byl opravdu schopen přivodit své zemi zkázu, protože jeho pýcha mu nedovolila přiznat možnost porážky.
Thelvyn se musel vrátit domů, aby to mohl ihned probrat s Kharendaen. Protože nemohl sám přímo jednat s Dračím parlamentem, potřeboval, aby mluvila jeho jménem. Když přišel domů, seděla na dvoře ve stínu stromů. Něžně se nosem otřela o jeho hruď. Rychle jí vysvětlil, jak se věci mají. Zlatou dračici to velmi znepokojilo.
"To je naprosto šílené. Před pěti lety útočila na Vysočinu jenom skupina mladých nerozvážných draků, jednajících bez svolení parlamentu. Ale kdyby chtěli Flaemové napadnout draky, kteří žijí v míru na území, které jim náleží, Národ draků by to určitě považoval za válečný akt."
Thelvyn se toporně posadil na lavičku pod stromy a bezmocně vrtěl hlavou. "Vím, že Jherridan je schopen chovat se velmi nerozumně, ale začínám si myslet, že ho při jeho rozhodování někdo ovlivnil. Byen Kalestraan tam celou dobu seděl, radil mu a sděloval mu svůj názor. Chce draka, který žije ve městě, vyhnat jako údajného špeha, i když se mi zdálo, že tohle Jherridana překvapilo. Choval se, jako bys byla můj majetek."
"Tvůj král vždycky dobře věděl, jaké výhody ti má společnost přináší," řekla Kharendaen.
"Není mým králem," prohlásil Thelvyn. "Pohrozil jsem mu, že opustím Vysočinu. Zdůraznil jsem mu, že jedinou skutečnou povinností Pána draků je zachovávat mír mezi draky a ostatními národy, nikoli si je podrobovat. Pokud bude

dál trvat na tom, aby byli draci ze severní části Vysočiny vyhnáni, pak odsud raději odejdu, než abych souhlasil s jeho plány."
"Obávám se, že to nebude tak jednoduché," řekla mu Kharendaen. "S tvou povinností je to trochu složitější. Draci by tě mohli obvinit, že jsi za to zodpovědný. Jakýkoliv útok na Národ draků budou pokládat za porušení příměří z tvé strany, i když to vlastně nebude správné. Draci od tebe mohou dokonce v rámci tvých povinností očekávat, že je budeš bránit, kdyby došlo k válce. Byl bys ochoten bojovat proti Flaemům?"
"No nazdar. Vidím, že by se to mohlo pořádně zamotat," zahloubal se Thelvyn. "Ale už jsem o tom jednou mluvil s Alfatijskými. Kdyby byli draci nespravedlivě napadeni, pak bych je musel chránit. Zdá se, že teď je mou povinností jakýmkoli způsobem zabránit drakům, aby vstoupili do války. Nepatřím k Flaemům a nevím, proč bych jim měl pomáhat, když očividně nejednají správně."
"K tomu se ještě dostaneme," připomněla mu Kharendaen. "Především nás teď musí zajímat, jak zabránit vypuknutí války."
"Udělám pro to všechno, co bude v mých silách," slíbil Thelvyn. "Přemýšlel jsem o tom, že bych tě poslal do Dračího parlamentu. Kdyby oficiálně prohlásili, že se nijak nepodíleli na mém přepadení, mohl bych to použít k tomu, abych otřásl královými válečnými plány. Musím vědět alespoň to, jak se zachovají a co ode mne budou čekat."
"Dobrá," souhlasila. "Je nanejvýš pravděpodobné, že odmítnou obvinění z útoku na Pána draků. A skutečnost, že chceš jednat tak, abys chránil jejich zájmy, na ně může zapůsobit. Zkusím to, ale výsledek ti nemohu zaručit. Chceš, abych odletěla hned?"
"Myslím, že bys měla," řekl Thelvyn. "Co nejdřív potřebuji mít v ruce nějaké eso. A byl bych rád, kdyby ses vrátila dřív, než budu muset opustit Vysočinu, pokud to bude nutné. Jsem přesvědčen, že ti parlament nebude bránit v návratu. Já jsem podmínky příměří neporušil."
"Můj bratr Marthaen se domnívá, že do služby k Pánovi draků mě poslal sám Mocný," řekla Kharendaen. "Zařídí, abych se k tobě mohla vrátit. Nás dva nesmí nikdo rozdělit."
Ještě to dopoledne Kharendaen odlétla směrem k Větroboru. Thelvyn ji pozoroval, když se vykolébala na dvůr, vyskočila k obloze a ve velkých kruzích stoupala nad městem. Věděl, že její odlet neunikne pozornosti, a doufal, že o tom král bude přemýšlet. Cítil se bez ní velmi zranitelný. Její přítomnost mu nejen dodávala vážnosti, ale také zajišťovala velkou pohyblivost. Díky tomu měl nad svými nepřáteli převahu. Avšak byla také jeho nejbližší a nejdražší přítelkyní, která mu nikdy neodepřela pomoc a projevovala mu nesmírnou oddanost.
Teď, když se Thelvyn musel vyrovnat s tím, že možná bude od Kharendaen poprvé odloučen, uvědomil si, jak moc pro něho její přítomnost znamená. Byl sirotek a nikdy neměl svou rodinu, a díky Kharendaen měl pocit, že má skutečný domov. Sir George se k němu vždycky choval jako otec, nebo přinejmenším jako laskavý a milující strýc, a Solveig mu byla sestrou, i když trochu rozmarnou a nevyzpytatelnou. Ale nikdo mu nebyl tak blízký a věrný jako Kharendaen.
Thelvyn doufal, že bude mít trochu času, aby si mohl odpočinout a připravit se na další události, ale mýlil se. Zvečera dorazil jezdec na gryfovi s naléhavou zprávou od císaře Kornelia. Thelvyn přijal vzkaz se zachmuřenou tváří, protože si byl jist, že to znamená jen zhoršení situace. A také mu bylo jasné, že musí okamžitě promluvit s králem Jherridanem, i kdyby to mělo narušit jeho zatím neutrální postavení.
"Posel z Thyatisu mi před chvílí doručil naléhavou zprávu," začal Thelvyn, když byl uveden do královy pracovny. Jherridanův čarodějnický našeptavač tam nebyl. "Bohužel není tak podrobná, jak bych si přál. Stručně řečeno, zvědové z Thyatisu zjistili, že Alfatijští a draci se setkali a uzavřeli spojenectví. Jeho podmínky neznám, i když se domnívám, že ze strany Alfatijských je to spíš otázka kapitulace."
"Usuzuji z toho, že zatím ještě nevíme nic jistého. Víme jen tolik, že došlo k něčí kapitulaci nebo uzavření spojenectví," řekl Jherridan. "Dokud nebudu vědět víc, musím tuto zprávu považovat za oznámení nejnebezpečnější ze všech možných situací. Spojenectvím mezi Alfatijskými a draky v dobyvatelské válce by vznikl neporazitelný protivník, a to i tehdy, kdybychom měli Pána draků na své straně. Tedy alespoň podle toho, co jsi mi řekl dříve."
"Ale takové spojenectví nedává smysl," odporoval mu Thelvyn. "Proč by měli draci zájem na tom paktovat se s Alfatií? Kdyby se zaměřili na vybudování vlastní říše, už dávno mohli snadno dobýt tento svět včetně Alfatie."
"Podle draků jsi jejich úhlavním nepřítelem ty," připomněl mu Jherridan. "Draci mají zřejmě pocit, že prostřednictvím spojenectví získají moc, kterou potřebují, aby se vypořádali s Pánem draků, jediným nepřítelem, který v nich vzbuzuje strach. Národy na západě ti nepomohou bojovat proti drakům nebo se mstít, když je bude svazovat válka s Alfatií. A pokud bude Pán draků zaměstnán bojem s draky, nemůže doufat, že se mu podaří ubránit západ proti Alfatijským. Zdá se mi, že spojenectví řeší oba jejich problémy."
Thelvyn se zamračil. Spojenectví opravdu mělo smysl, pokud se draci chystali na válku s Pánem draků. Uvědomil si něco, na co dřív nepomyslel, totiž, že draci si mohli namluvit, že Náhrdelník draků ukradl on. Tolik podezřívali Kalestraana, že ho ani nenapadlo, že draci o něm smýšlejí stejně, jako on smýšlel o ohňových čarodějích. Thelvyn nutně potřeboval, aby Sir George náhrdelník našel a Thelvyn tak mohl odvrátit podezření od své osoby a současně ochránit Flaemy před dračím hněvem.
"Nevím, co říct," přiznal nakonec bezmocně. "Zdá se, že jsi odhodlaný vyprovokovat válku s draky. Oni ale dodržovali příměří a drželi se od Vysočiny dál a ty jsi jim povolil obývat Wendarský hřeben. Když se je pokusíš vyhnat ze země, ve které jsi jim dovolil žít, pak se válka stane nevyhnutelnou. To byla totiž pravá příčina jejich konfliktu s Alfatií a sám ses mohl přesvědčit, jak zuřivě hájili své území."
"Mou největší nadějí, že dokážu Vysočinu ochránit před takovým nepřítelem, jakým jsou draci, je rychle jednat," trval na svém král, i když to vypadalo, že váhá. I on musel připustit, že napadnout draky na území, které jim po právu náleží, bylo nanejvýš pobuřující.
"Kalestraan tě k tomu nepřemlouvá, že ne?" zeptal se Thelvyn upřímně. "Víš, že kdyby byl zapleten do krádeže

náhrdelníku, určitě by se dvakrát nerozmýšlel, jestli má nás dva využít a postavit mezi sebe a spravedlivý hněv draků."
Tentokrát to byl Jherridan, kdo si dlouho rozmýšlel odpověď. Nakonec povzdychl a stále se tvářil nerozhodně. "Už nevím, co si o tom mám myslet. Kalestraan mě přemlouvá k válce. Ty mě přesvědčuješ o opaku. Mým jediným zájmem je obrana mé vlastní země a souhlasím s tím, že válka s draky by pro nás znamenala katastrofu. Ale když budeme čekat, až nás napadnou, budeme v ještě větší nevýhodě."
"Mou povinností je udělat cokoliv, abych zabránil drakům v rozpoutání války," vysvětloval Thelvyn. "Když mi dovolíš, abych s tebou spolupracoval, myslím, že ti budu moci zajistit bezpečnost, kterou potřebuješ, aniž bys musel bojovat. A kdyby se draci rozhodli vyvolat válečný konflikt, pak vás budu bránit. Možná o tom nevíš, ale Kharendaen již odletěla, aby promluvila s Dračím parlamentem. Brzy bychom měli znát jejich odpověď."
"Stejně mám divný pocit, že se musím připravit na nejhorší."
"Ano, v tom s tebou souhlasím," řekl Thelvyn. "Jen doufám, že k tomu nedojde."
"Co tedy navrhuješ?"
"Byl jsi odhodlán přinutit draky k tomu, aby porušili příměří. Teď se ti to vymstilo. Nepodaří se mi válce zabránit, jestli budeš dál provokovat draky na území, které jsi jim dal."
Jherridan pomalu přikývl. Tvářil se velmi vážně. "Nemyslím si, že mám na vybranou. Ať už záměrně, nebo náhodou, draci nás dvojnásobně ohrozili - tím, že tě přepadli, a svým spojenectvím s Alfatií. Budu pokračovat v přípravě armády na válku a začnu přesouvat jednotky k hranici. Prozatím si přeji, aby žádný drak, s výjimkou Kharendaen, nevstoupil na území Vysočiny, a stále jsem odhodlán přimět draky, aby opustili Wendar. Ale nemám v úmyslu něco podnikat, dokud se nevrátí Kharendaen s odpovědí parlamentu."
Thelvyn musel připustit, že vzhledem k celkovému zhoršení situace to nebyl špatný výsledek. Stále věřil tomu, že to bylo jen velké nedorozumění, že ohlášené spojenectví znamenalo pouze to, že se Alfatijští podřídili požadavkům draků a souhlasili s tím, že se stáhnou z území náležejících drakům. Vzhledem k tomu, že právě to byl důvod, proč draci na Alfatijské útočili, to byl zcela logický závěr. Dokud se Kharendaen nevrátí a neřekne mu víc, nezbývá mu než čekat a doufat, že nikdo ze zúčastněných nějakým neuváženým krokem nezpůsobí, že se válka stane nevyhnutelnou.
Thelvynovi to připomnělo dobu krátce poté, kdy se stal Pánem draků a mluvil s Marthaenem na téma nedorozumění. Marthaen mu svěřil svůj názor, že první válka s Pánem draků začala právě nedorozuměním. Čím úporněji bojovali čarodějové z Blackmooru, aby se ochránili před dračí hrozbou, tím usilovněji bojovali draci, aby se chránili před nebezpečím z Blackmooru. Marthaen vyslovil svou obavu, že nová válka s Pánem draků by mohla začít nedorozuměním, a teď se zdálo, že to byla prorocká slova. Draci byli vyprovokováni ukradením náhrdelníku a potřebou bránit své území. Ve snaze udržet svá tajemství se draci přičinili o zhoršení celé situace. A i kdyby právo bylo na jejich straně, nemohou se bránit bez toho, aniž by v ostatních nevzbudili strach.
Král Jherridan ještě nebyl připraven změnit své rozhodnutí týkající se draků. Druhý den ráno vydal rozkaz, aby se armáda Vysočiny připravila k pochodu na sever, kde vybuduje nová opevnění a postará se o opravu již existujících pevností. Jestli se draci brzy nestáhnou z Wendarského hřebenu, armáda vtrhne do hor, aby je odsud vyhnala. Jherridan by nejraději hned poslal Pána draků k některým ze svých blízkých spojenců, aby od nich žádal podporu, ale Thelvyna zdržela neplánovaná Kharendaenina cesta do Dračího parlamentu.
Samozřejmě že poslat armádu k severní hranici a ukázat tak svou vojenskou sílu ještě neznamenalo, že dojde ke skutečnému boji s draky žijícími v horách na severu, za hranicemi Vysočiny. Jestli válka vypukne, to záleželo na králově konečném rozhodnutí a na tom, jak se zachovají draci.
Thelvyn doufal, že do konfliktu nebude muset zasahovat, ale jak se zdálo, kdekdo měl teď pro něho nějaký plán. Druhý den ráno nechal Byen Kalestraan doručit Thelvynovi žádost, aby se dostavil do čarodějovy soukromé pracovny v Akademii. Obsah vzkazu byl docela srdečný, rozhodně mnohem přátelštější, než když nejvyšší čaroděj naposledy mluvil s Thelvynem. Thelvyna napadlo, co asi Kalestraan může mít za rubem. Čaroděj chtěl buď osobně hájit Jherridanovy důvody k rozpoutání války, nebo mu nabídnout nějaký tajný důkaz týkající se draků, Alfatijských, nebo obou zároveň.
Krátce to zvážil a pak se rozhodl, že pozvání přijme, protože tak se aspoň dozví, co Kalestraan vymyslel. Za celou dobu, co žil v Braejru, navštívil Thelvyn Akademii a tuto část města vůbec jen párkrát. Ihned ho zavedli do Kalestraanovy pracovny, kde se setkal s čarodějem, který se choval mnohem vlídněji a ochotněji než předcházejícího večera. Nabídl Thelvynovi pohodlné křeslo a něco osvěžujícího k pití. Thelvyna hned napadlo, jestli čaroděj do nápoje něco nepřidal ve snaze ho omámit nebo otrávit.
"Snažil jsem se připravit na všechny možnosti," začal Kalestraan, přecházeje rovnou k věci. "Jak jsi sám řekl, kdyby bylo třeba, abys bojoval s draky, okamžitě bys ztratil pomoc své dračice, a bez draka, na kterém bys mohl létat, ztratíš schopnost pohybu nutného pro boj s draky ve vzduchu. Zmínil ses o tom, že první Pán draků musel ovládat nějaké kouzlo nebo kouzelný prostředek, který mu zajišťoval dostatečnou pohyblivost, ale nemáš tušení, co to mohlo být."
"To je pravda," souhlasil Thelvyn, kterého Kalestraanova nečekaná ochota překvapila.
"Snažil jsem se pro tebe najít kouzelný prostředek, který by ti umožnil létat, abys měl stejnou výhodu, jaká je vlastní drakům," pokračoval čaroděj. "Tentokrát mohu říci, že náš výzkum se zdál být jednoduchý a úspěšný. Raději než zvolit jedno možné řešení, vyberme nejlepší z několika možností."
"To zní nadějně," souhlasil opatrně Thelvyn, protože chtěl nejdřív vědět víc.
"Myslím, že můžeme snadno vyvodit, že první Pán draků nelétal do boje proti drakům na jednom z nich. Zotročený drak by nebyl spolehlivý a kouzelný by byl nevypočitatelný. V obou případech by drak byl mnohem zranitelnější než sám Pán draků. Napadlo tě někdy, v čem mohlo tajemství jeho pohyblivosti spočívat?"
Thelvyn zavrtěl bezmocně hlavou. "Vždycky jsem byl přesvědčen, že musel mít nějaké kouzelné létací zařízení, možná něco jako obrněné saně nebo kočár."

"Snad, ale něco takového by podle mého názoru postrádalo elegantní jednoduchost kouzelné zbroje samotné," řekl Kalestraan. "Ať už měl k dispozici cokoliv, je naprosto jasné, že mu to umožňovalo používat jeho zbraně a obrannou moc brnění tím nejúčinnějším možným způsobem. Já osobně se domnívám, že ten kouzelný předmět musel být malý a jednoduchý, aby se mohl stát vlastní součástí zbroje. To, že brnění žádnou takovou část nemělo, když jsi je dostal, ještě neznamená, že bychom ji nemohli nějak nahradit."
"Máš na mysli něco konkrétního?" zeptal se Thelvyn.
"Ano. Doufám, že brnění samotné by nám mohlo poskytnout klíč a přivést nás k původnímu řešení tím, že nám ukáže místo, na kterém bylo ke zbroji připevněno, a možná i jeho tvar."
"Přeješ si tedy, abych brnění přivolal?" zeptal se podezíravě Thelvyn.
"Přivolat je?" zeptal se Kalestraan a zdálo se, že mu to není jasné.
"Opravdu nevím, co se s brněním děje, když je odešlu pryč," vysvětloval Thelvyn. "Jednoduše je mohu přivolat, nebo teleportovat pryč. Ale nikdy jsem je neoblékl tak, jak se oblékají šaty."
Thelvyn nedodal, že by zbroj Kalestraanovi nepůjčil, ani kdyby to bylo možné.
"Pokud se do brnění můžeš jednoduše teleportovat, pak bychom je mohli prozkoumat," přesvědčoval mág Thelvyna.
Thelvyn se obával nějaké léčky a musel si to rozmyslet. Kouzla, která chránila brnění, se vyrovnala nejmocnějším kouzlům, která byl proti němu schopen použít Jherdar, silný vůdce rudých draků. Byl si jistý, že Kalestraan by jeho zbroj rozhodně nedokázal poškodit. Teleportoval se do brnění a pak sňal přilbici.
"Něčeho jsem si hned všiml," poznamenal čaroděj. "Na ramenou se dají rozeznat dvě místa, na která je možné něco připevnit. A to něco byla s největší pravděpodobností pelerína. Byla u brnění pelerína, když jsi je dostal?"
"Ne, nic takového tam nebylo," řekl Thelvyn. "Vždycky jsem si myslel, že pelerína nebyla nutná, že to byla jen formální ozdoba, která se nosila do bitvy. Mohla být právě pelerína oním kouzelným předmětem, který umožňoval jeho majiteli létat?"
"Nic by nemohlo být jednodušší," odpověděl Kalestraan, očividně sám se sebou spokojený. "Co je vlastně pelerína? Jen větší kus látky nebo tkaniny čtvercového nebo trojúhelníkovitého tvaru. V podstatě létající koberec."
"Létající koberec?" zeptal se pochybovačně Thelvyn. "Nedovedu si představit, že by létající koberec mohl být pro prvního Pána draků dost stabilní, aby na něm letěl do bitvy. A nedokážu si představit, že se pokouším bojovat s drakem, a přitom jsem za ramena pověšený na létajícím koberci. Nebo máš na mysli něco jiného?"
"Domnívám se, že pravděpodobnější je možnost, že předmět propůjčoval schopnost létat přímo svému nositeli a reagoval na jeho vůli. Létací kouzlo bylo součástí kouzelného vybavení brnění, i když bylo soustředěno v peleríně. Pelerína byla asi zničena, nebo z nějakého důvodu zmizela v době, kdy první Pán draků přestal brnění používat."
"Dokážete takový předmět zhotovit?" zeptal se Thelvyn.
"Určitě se o to můžeme pokusit. Náhradní kouzlo by se mělo podobat zaklínadlu pro létání. Koberec nikdy nebyl nejstabilnější ani nejpraktičtější prostředek k létání, ale vždycky byl vysoce účinný, pokud šlo o udržení kouzla. Proto by bylo nejlepší umístit létací kouzlo do peleríny, než se pokusit začlenit je mezi kouzla zbroje samotné, zvláště když uvážíme, jak mocnými kouzly je již zbroj chráněna."
"Vždycky jsem si říkal, proč se létací koberce tak často používají," řekl Thelvyn. "Ale nezdá se, že by byly nějak zvlášť bezpečné."
"To nejsou," souhlasil Kalestraan, když se znovu posadil za stůl. "Naštěstí je tato část zbroje asi jediná, kterou jsme schopni zhotovit. Jsem si jist, že brzy díky nám získáš dračí rychlost a hbitost. Pokud jsem to dobře pochopil, tvoje přítelkyně Kharendaen se ještě nevrátila."
"Předpokládám, že se vrátí nejpozději zítra," řekl Thelvyn. Teleportoval se ze svého brnění a opět si sedl do křesla.
"Zřejmě čekáš, že draci prohlásí, že na tvém přepadení nenesou žádnou vinu," pokračoval mág. "Je nějaká pravděpodobnost, že bychom je mohli přesvědčit, aby vyhlásili svou podporu našemu spojenectví proti Alfatii a dokázali tak, že tajně nespolupracují s alfatijskými čaroději?"
"Chápu, že spojenectví mezi Alfatii a draky ti dělá starosti," odpověděl opatrně Thelvyn.
"Musím říci, že mě to opravdu velmi znepokojuje. Dalo by se čekat, že nepřátelé Pána draků snadno najdou společnou řeč."
Když Thelvyn konečně opustil Kalestraanovu pracovnu, jeho pocity byly značně smíšené. Stále to vypadalo, že čaroděj je odhlán rozpoutat válku, a zdálo se, že teď už mu nezáleží na tom, jestli bude bojovat proti drakům, nebo s dračími spojenci proti Alfatijským. Jediná věc, kterou si byl Thelvyn jist, bylo to, že čaroděj válkou něco získá. Jen nevěděl, co si má myslet o létajícím koberci připevněném ke svému krku. Přál si, aby se mohl ohledně peleríny zeptat Kharendaen na radu.
Kharendaen se vrátila druhý den zvečera. Přistála na dvoře právě za soumraku. Thelvyn viděl, že je vyčerpaná, protože se snažila tu cestu urazit co nejrychleji. Rozhodl se, že se jí nebude na nic ptát, dokud si neodpočine. Dračice se najedla a vypila skoro celý sud sladkého flaemského piva. Teprve pak si Thelvyn přisunul křeslo k posteli, na které se uvelebila.
"Je v Braejru něco nového?" zeptala se.
"Situace je skoro stejná jako před tvým odletem," odpověděl Thelvyn. "Obávám se, že jsem se s Jherridanem trochu nepohodl, ale myslím si, že teď už je ochotnější naslouchat rozumným argumentům. Také jsem mluvil s Kalestraanem. Jeho čarodějové pracují na kouzelném předmětu, který mi má umožnit létat. Jinými slovy, už tě nebudu potřebovat. I když vlastně nevím, jestli mi jej daruje."
"Ale král nezměnil svůj plán, podle kterého chce vyhnat draky z hor?"
Thelvyn bezmocně zavrtěl hlavou. "Armáda se chystá opevňovat severní hranici. Jestli tam Jherridan své vojáky opravdu pošle, to se ještě uvidí."

"Bohužel to není jednoduché ani s Dračím parlamentem," řekla Kharendaen. "Prohlásili, že se na tvém přepadení rozhodně nijak nepodíleli a příměří neporušili. Budou se bránit proti jakémukoli útoku, ale současně jsou ochotni dodržet příměří, pokud je dodrží i Jherridan."
"Něco takového jsem čekal," poznamenal Thelvyn.
"Teď musíme uvážit jednu věc," pokračovala Kharendaen. "Připomněli mi, že to byl právě Jherridan, kdo před pěti lety žádal o příměří s Dračím parlamentem, a draci nyní očekávají, že by měl podmínky příměří dodržet. Přesněji řečeno, drakům má být ponecháno právo obývat Wendarský hřeben. Jestli Jherridan pošle do hor svou armádu, bude to totéž jako vpád do cizí země a draci to budou považovat za vyhlášení války. Jinými slovy, draci si uvědomují, že zodpovědnost za porušení příměří nesou Flaemové, a ne Pán draků. Nežádají, aby ses zodpovídal z Jherridanových činů, ale jestli budou vyprovokováni, pak zaútočí. Záleží jen na tobě, jak se v této situaci zachováš."
"Chceš mi naznačit, že když se Flaemové dostanou svým přičiněním do nesnází, budu se muset rozhodnout, jestli jim mám pomoci, nebo je nechat, aby se smažili ve vlastní šťávě," přemítal Thelvyn. "Myslím, že bych se měl především pokusit vymluvit Jherridanovi ten útok na draky.
"Nedořešeným problémem zůstává také Náhrdelník draků," dodala. "Parlament se přesvědčil, že Alfatijští jej nemají, a to obrací jejich podezření na Flaemy. Chtějí, aby jim byl vrácen, nebo mají dostat svolení k tomu, aby se mohli sami přesvědčit, že tu není, ačkoliv na něm nehodlají trvat jako na podmínce míru."
Thelvyn se tvářil utrápeně. "Myslím, že vím, jak bude Kalestraan na tohle reagovat. Aby zakryl své vlastní pletichy, nutí krále do války s draky. Dokonce sám Jherridan to přiznal."
"Dračí poklad musí být brzy vrácen," dodala zdráhavě dračice. - "Víme, že ohňoví čarodějové experimentují se zdrojem nesmírné síly, kterou na tomto místě objevili, i když se zdá, že ji zatím nedokážou rozumně využít. Přesto nesmějí používat kouzelné předměty draků a zahrávat si se strašlivými silami, kterým nerozumějí."
"Vím, že mým hlavním úkolem je zabránit drakům v rozpoutání války," ujišťoval ji Thelvyn. "Jediné, co teď mohu ve věci dračího náhrdelníku dělat, je doufat, že Sir George objeví nějaký klíč k záhadě, jak byl náhrdelník ukraden, nebo zjistí, kde se nyní nalézá."

Kapitola 7

THELVYN ZJISTIL, ŽE STOJÍ VE SMARAGDOvě zelené trávě, vlnící se v chladivém vánku. Ze všech stran ho obklopovaly mohutné hory - strmé, majestátní vrcholy, oděné loukami a borovými lesy, s korunami z šedého kamene a bílého sněhu. Palouk, na kterém stál, byl na svahu jedné z těch hor, a Thelvyn odsud viděl do hlubokého údolí, kterým protékala prudká říčka, proplétající se mezi loukami a lesy. Obloha byla modrá jako safír, s chomáčky bílých mraků, které se kupily kolem vrcholků nejvyšších hor.
Téměř okamžitě si uvědomil, že je to sen. I když slyšel o tom, že Nesmrtelní posílají svým kněžím sny, ve kterých jim sdělují svou vůli, sám něco takového ještě nikdy nezažil. Uvědomoval si, že je stále ve svém domově v Braejru. Horská krajina byla jen dokonalým obrazem skutečnosti. Tak dokonalým, že nemohl být součástí světa, ve kterém žijí smrtelné bytosti.
Před ním stála vysoká žena urozeného vzezření. Měla černé vlasy a velké, tmavé oči. Thelvyn ji poznal na první pohled. Ta impozantní dáma byla jeho matka Arbendael, s jejímž duchem se setkal před lety na svazích tajemné Věčné hory. Nepodobala se nikomu, koho znal, ať už svým vzhledem, nebo držením těla. Napadlo ho, jestli on působí na ostatní tak, jako jeho matka na něho samotného. Protože se mu to všechno jenom zdálo, nepomyslel na to, aby se jí zeptal na spoustu věcí, které pro něho byly tak důležité a na které by ona jistě odmítla odpovědět.
"Thelvyne! Rozumíš tomu, co se s tebou děje?" zeptala se.
"Ano. Tento sen je vidění, které mi posílá můj patron, aby mi řekl, co potřebuji vědět. Ale jsi to opravdu ty, s kým mluvím, nebo jsi mým patronem, který na sebe vzal podobu mé matky?"
"Jsem skutečně Arbendael," odpověděla prostě. "Blíží se čas, kdy dojde k mnoha vážným událostem, a ty si musíš počínat moudře a statečně. Ty i tvá společnice Kharendaen budete požádáni, abyste udělali něco, s čím nebudete souhlasit. Oběma se vám teď zdá stejný sen."
Thelvyn se otočil a uviděl, že vedle něj stojí Kharendaen. Věděl, že jako nejvyšší kněžka Mocného je mnohem

zkušenější než on a často od svého ochránce dostává velmi podrobné pokyny.
"Nemohu ti říci zcela přesně, co se v budoucnu stane," pokračovala Arbendael. "Ale pokud se události budou vyvíjet tak, jak se zdají být předurčeny, pak se oba musíte zachovat, jak je třeba. Jestli bude porušeno příměří, Kharendaen se bude muset vrátit k drakům. Ale nezoufejte, protože vaše odloučení nebude trvat dlouho. Kharendaen, až přijde čas, kdy budeš muset opustit Braejr, Mocný ti dá vědět, co máš udělat."
"Ano, rozumím," přikývla dračice.
"Thelvyne, není jednoduché vysvětlit, co bude tvou povinností," řekla mu matka. "Musíš zůstat ve Vysočině a dál být rádcem krále Jherridana a kapitánem jeho armády. I když tvým prvořadým úkolem je starost o osud dračího národa, musíš si uvědomit, že draci jsou schopni se ubránit sami, a ty už jsi dokázal, že jsi schopen je porazit, aniž bys jim vážně ublížil. Tentokrát je mnohem důležitější, abys udělal všechno pro to, aby draci nezpůsobili velkou škodu ostatním."
"Udělám to, co je mou povinností," odpověděl Thelvyn. "Ale cítím, že mám nepřátele na všech stranách, a draci jsou ti nejmíň nebezpeční. Můžeš mi říci, jestli mohu důvěřovat králi a mágu Kalestraanovi? Mám podezření, že za tímhle vším vězí ohňoví čarodějové nebo Alfatijští, i když se mohu jen dohadovat, co vůbec vlastně chtějí získat."
"Logické odpovědi jsou ty správné," řekla mu Arbendael. "Tvoji nepřátelé by tě využili, kdyby mohli, a všichni by se tě raději zbavili, pokud nebudeš jednat v jejich prospěch, draky nevyjímaje. Ale taková už je politika. Musíš věřit jen těm, kteří byli vždycky tvými přáteli. Ale můžeš být klidný, protože je již téměř jisté, že na dobu Kharendaeniny nepřítomnosti dostaneš nového rádce."
V tomto okamžiku se Thelvyn náhle probudil. Jak očekával, ležel ve své posteli obklopen těžkou tmou hluboké noci. Vzduch byl chladný, takový, jaký bývá na začátku podzimu. Vstal a rychle si oblékl košili a kalhoty a tiše vyklouzl ze svého pokoje. Dům byl temný a tichý, i když díky svému ostrému zraku byl schopen najít cestu i v nejhlubším stínu. Otevřel postranní dveře vedoucí na dvůr a nepřekvapilo ho, že uviděl v Kharendaenině okně světlo. Když teď věděl, že je vzhůru, neváhal a přešel dvůr a vstoupil do upraveného skladiště. Kharendaen sice ležela na posteli, ale když vešel, zvedla hlavu, jako by ho očekávala. Kouzelné lampy slabě zářily, vrhaly jen slabé, studené světlo, a její ohromné modré oči zajiskřily, když se na něho upřeně dívala. V tu chvíli si pomyslel, že Kharendaen musí být nejkrásnější a nejpůvabnější stvoření na světě.
"Domnívám se, že jsme měli oba stejný sen," začal. "Bylo to poprvé, kdy jsem zažil něco takového, proto jsem se chtěl ujistit, jestli se to opravdu stalo. Mám pokyny, které jsem dostal, pokládat za jednoznačné, nebo měl sen nějaký skrytý význam?"
Kharendaen se usmála a moc jí to slušelo. "Nesmrtelní jsou ve svém jednání nesmírně omezováni a lehko se můžeš díky jim dostat do situace, kdy si budeš připadat bezmocný a budeš se na ně zlobit. Obzvlášť se to stává nám, kteří s nimi musíme komunikovat pravidelně. Je snadné zapomenout, že si s námi jen nehrají, ale snaží se pomoci."
"Trápí mě jen to, co si počnu, až budeš muset odejít," přiznal Thelvyn, když si přisunul křeslo blíž k jejím koženým polštářům. "Vždycky jsem spoléhal na tvou radu v tom, jak nejlépe jednat s draky."
"Může ti poradit Sir George," řekla mu. "Odjakživa se snaží draky poznat a porozumět jim. Vrátím se brzy. Myslím si, že vyřešení této obtížné situace na sebe nenechá dlouho čekat. A nezapomeň na to, že v době mé nepřítomnosti budeš mít nového rádce. Možná se ti tvůj nový společník bude zamlouvat mnohem víc než já."
"Tomu nevěřím."
"Neměl bys to říkat, dokud nebudeš vědět, kdo mě nahradí," trvala na svém dračice. "Možná zjistíš, že už mě nebudeš potřebovat, když se ohňovým čarodějům podaří vyrobit kouzelný předmět a ty budeš schopen létat sám. Začínáš se dobře orientovat v politických a diplomatických záležitostech, i když jsi možná neměl čas si to uvědomit."
"Proč potřebuji nějaký rozumný důvod, když tě chci mít nablízku?" zeptal se Thelvyn.
"To myslím, že nepotřebuješ," souhlasila Kharendaen. "Mysli na to, že tímhle tvoje povinnosti Pána draků zdaleka nekončí. Ještě nás čeká dlouhá doba, kterou strávíme spolu ve službách Nesmrtelných. Jen nás nenapadlo, že to možná bude nejlepší, když budeme na čas při vykonávání svých povinností odloučeni."
Thelvyn přikývl. "Měl bych ti to přát, že budeš moci strávit nějaký čas mezi svými. A měl jsem se tě častěji ptát, jestli bys pro sebe nechtěla víc volného času. Jako kněžka máš určitě jisté závazky vůči svému řádu."
"Moc dlouho se doma nezdržím," řekla mu. "Budu se muset věnovat svým povinnostem. Možná tě bude mrzet, co ti teď řeknu, ale ve svém snu jsem dostala víc pokynů a úkolů než ty. Dost dlouho jsem mluvila s tvou matkou předtím, než ses tam objevil ty."
"Jaká je?" zeptal se Thelvyn a snažil se, aby to neznělo, jako kdyby jí záviděl. "Vždycky mám možnost s ní mluvit jen tehdy, když má pro mě nějakou zlověstnou zprávu."
Kharendaen o tom chvíli uvažovala. "Tvoje matka je stále stejná, taková, jak ti ji vždycky popisoval Sir George. Je moudrá, laskavá a vznešená, stejně jako muž, ve kterého dospíváš ty. Možná bych měla dodat, že se jí velmi podobáš."
"Skoro jsem na to zapomněl," připustil. "Když se mnou matka mluvila naposledy, náš rozhovor přerušil duch zlatého draka. To bylo jediné, co jsem si pamatoval."
Tentokrát se Kharendaen tvářila velmi vážně. "Musím ti odhalit pravdu. Duch zlatého draka tě sleduje již velmi dlouho. Ale nemusíš mít z něho strach."
"Je to duch Mocného?" zeptal se.
Kharendaen zavrtěla hlavou. "Mocný na sebe nebere takovou podobu. Je velmi, velmi starý a nepatří k žádnému z novodobých dračích druhů. Duch zlatého draka, kterého jsi viděl, je služebnicí Mocného. Byla to velká a mocná kouzelnice, která žila před dávnou dobou, a ještě stále Mocnému slouží."

* * *

Když šel Thelvyn druhý den ráno do paláce, jeho pocity týkající se povinností Pána draků byly značně rozpolcené. Pokud byl sen, který mu Mocný poslal, nějaké znamení, pak i Nesmrtelní věřili, že válka s draky je nevyhnutelná. Ale pořád ještě doufal, že je možné válce zabránit, kdyby se mu podařilo přesvědčit Jherridana, aby byl rozumný. Draci již své přání vyhnout se válce vyjádřili a Thelvyn si byl jist, že by jim mohl vyjít na půl cesty vstříc slibem, že nepošle své vojáky na území náležející drakům. Ale bylo mu také jasné, že útok na něho a na Solveig zůstane sporným bodem. Draci sice mohli popřít svoji vinu, ale to ještě nebyl důkaz, že to opravdu neudělali.
Král byl ochoten se s Thelvynem okamžitě setkat ve své pracovně. Kalestraan tam nebyl, aby nemohl do jejich rozhovoru zasahovat. Král pozorně naslouchal Thelvynovým argumentům, ale Pán draků viděl, že to na něho příliš nezapůsobilo.
"Dokud nebudu mít lepší důkazy o tom, že záměry draků jsou mírumilovné, nemám na vybranou a musím trvat na svém rozhodnutí," řekl Jherridan. "Ale jsem ochoten dohodnout se s tebou a navrhnout ti něco, co by tě jistě uklidnilo. Jsi stále můj rádce a královský kapitán. Hodlám ti svěřit velení celé armády a více pravomoci při obraně severní hranice. Pokud se draci budou po uzavření hranice držet v patřičné vzdálenosti, nebudu tě žádat, abys je pronásledoval do hor. Uvědomuji si, že je nemožné bojovat s nimi v jejich vlastním prostředí."
"Pak bys byl spokojen?" zeptal se Thelvyn.
"Ano, to by mi stačilo," souhlasil král. "Nejsem blázen, abych bojoval proti celému dračímu národu. Pokud je tvoje přítomnost na hranici přinutí stáhnout se z hraniční oblasti a budou se chovat rozumně, pak budu spokojen."
Thelvyn se zabořil do křesla a přemýšlel o králových slovech. Po chvíli se zamračil. "Upřímně řečeno, vím, že je to nejlepší návrh, který mohu v současné situaci dostat, a myslím, že nemám na vybranou."
"Měl jsem dojem, že máš ještě jednu možnost," připomněl mu Jherridan. "Onehdy jsi prohlásil, že máš v úmyslu opustit Vysočinu, abys zachoval svou nestrannost."
"Přál by sis, abych to dělal?" zeptal se Thelvyn přímo.
"Nabízel bych ti velení své armády, kdyby tomu tak bylo?"
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Už to nemohu udělat. Jak už jsem řekl, draci prohlásili, že pokud jim bude upřeno právo na obývání Wendarských hor, budou to považovat za vyhlášení války. Protože už je nechceš vyhnat z jejich domovů, mohli by reagovat tak, že by byli ochotni takové omezení přijmout. Má přítomnost by je k tomu mohla přimět."
Thelvyn se rozhodl, že neprozradí, že si Nesmrtelní přejí, aby zůstal ve Vysočině a mohl tak Flaemy chránit před dračím útokem, kdyby bylo třeba. Draci byli asi opravdu mnohem více schopni se o sebe postarat, i když si Thelvyn nebyl jistý, že by se mu někdy podařilo uzavřít nové příměří, kdyby byl nucen některého z nich zabít nebo vážně zranit. Obával se také, že by si to Jherridan mohl nesprávně vyložit. Mohl by se domnívat, že se Nesmrtelní staví na jeho stranu, a byl by přesvědčen, že je neporazitelný.
Přesto měl dobrý pocit. Jherridan mu dal svolení k tomu, aby jednal podle svého uvážení, což byl opravdu šlechetný kompromis ve srovnání s jeho názory a rozhodnutími, která dělal ještě před několika málo dny.
"Předpokládám, že vzhledem k okolnostem Kharendaen opustí Braejr," řekl král.
Thelvyn přikývl. "O tom není pochyb. Stejně ji čekají nové povinnosti, kterým se bude muset věnovat. Nesmrtelní mi hodlají poslat nového rádce."
"Myslím, že proti tomu nelze nic namítat," řekl Jherridan. "Musím s tebou souhlasit v tom, že Kharendaen nikdy nejednala proti nám jako špeh, i když měla tolik možností a mohla nám hodně uškodit. Pošlu vzkaz Kalestraanovi, abych mu připomněl, že potřebuješ kouzelný létací předmět."
Thelvyn odcházel a přemýšlel o tom, že události najednou dostaly zcela nečekaný spád. Ačkoliv měl vždycky hodnost kapitána, neměl vlastně žádnou vojenskou zkušenost. Naštěstí nebyly úkoly, které měl v dohledné budoucnosti splnit, příliš složité: Měl řídit pohyb jednotek k severní hranici, kde mělo být vybudováno nové a opraveno staré opevnění. Neměl vést armádu do hor. Když budou draci reagovat na přítomnost vojska útokem, bude se muset rozhodnout až na místě, co udělá. Draci prohlásili, že budou takové jednání považovat za válečný akt a budou se bránit, ale přesto doufal, že nebudou jednat ukvapeně.
Z vlastní zkušenosti věděl, že draci často bývají ve svých plánech vypočítaví i opatrní současně. Pokud nebudou ohroženi na vlastním území, snad nebudou cítit potřebu reagovat na opevňování hranice. Je ale také pravda, že neodpouštějí tomu, kdo jednou zranil jejich hrdost. Thelvyn nedokázal odhadnout, co udělají. Byl zvědav, jestli ho budou chtít aspoň jednou vyzvat k boji, aby se přesvědčili, jestli ho dokáží porazit. Jeho úspěch v takové zkoušce závisel i na tom, jestli mu ohňoví čarodějové opatří kouzlo, díky kterému bude moci létat. Kdyby s ním draci chtěli bojovat po svém a zjistili by, že není schopen se jim vyrovnat, pak by je nezastavila ani moc a síla Pána draků.
Vývoj situace ukázal, že Jherridan byl při jmenování svých podřízených mnohem prozíravější, než Thelvyn očekával. Za hodinu zjistil, že na místo Thelvynova poradce a zástupce velitele byl jmenován zkušený kapitán. Thelvyn Harla Gairstaana znal. Harl byl vždycky ochoten mu poradit. Byl spokojený s postavením, které zastával, věnoval se svým povinnostem a neměl žádné politické ambice, věrný to obraz flaemské oddanosti. Přestože byl Gairstaan starší, zdálo se, že nenamítá nic proti tomu, aby se stal Thelvynovým zástupcem. Měl Pána draků ve velké úctě a zdálo se, že je tím spojením polichocen.
"Abych řekl pravdu, jsem klidnější, když nenesu přímou zodpovědnost za jednání s draky," přiznal, když ho Thelvyn navštívil, aby si s ním v klidu pohovořil. "Jsem si jist, že víš nejlíp, jak si v téhle situaci poradit."
"Naším úkolem je vyhnout se skutečnému boji, pokud to bude možné," vysvětloval Thelvyn. "Tím, že budeme opevňovat severní hranici, vyznačíme vlastně předěl mezi Vysočinou a horami a dáme tak drakům najevo, že jej nesmějí překročit. Doufám, že jim nebude stát za to, aby s námi bojovali."
"Vždycky jsem slýchal, že draci jsou krutí a tvrdohlaví a žárlivě střeží svůj majetek," poznamenal Gairstaan.
"Mohou takoví být a jsem si jist, že budou velmi dotčeni," připustil Thelvyn. "Ale protože vlastně neporušíme

podmínky příměří, které draci zachovávali pět let, doufám, že to nebudou považovat za nějakou zásadní změnu.
"A když zaútočí?"
Thelvyn bezradně potřásl hlavou. "Pak budu muset zasáhnout já. Armáda se jen přesune na sever, posílí tamní posádky a vybuduje nové pevnosti v odlehlejších oblastech. Pokud jde o tohle, rád bych nechal vlastní opevňování hranice na tobě. Jaká opatření jsi už udělal?"
"Na sever už byly poslány zásoby a menší skupina vojáků," hlásil mu kapitán. Pak se obrátil k mapě na stěně. "Východní kotlina je již opevněna. Draci ji před pěti lety během svých útoků uzavřeli a vévoda Ardelan dělal, co mohl, aby zajistil, že se to už nebude opakovat, i když si troufám tvrdit, že kdyby draci chtěli, mohli by to bez obtíží udělat zas. Naše nejsilnější opevnění bude soustředěno kolem úpatí hor na severovýchodní hranici, v oblastech, které jsou většinou dosud neobydlené."
Thelvyn přikývl. "Vyrostl jsem tam a dobře ten kraj znám. Ovšem problém je v tom, že žádné opevnění není tak pevné, aby dokázalo zadržet draky. Mohou jednoduše přeletět nad našimi hradbami a zaútočit, kde se jim zamane. Myslím, že bys měl vědět, že jestli ohňoví čarodějové a jejich vynálezy selžou a já nebudu schopen létat, draci se ke mně budou chovat tak, že si mě prostě nebudou všímat."
"Rozumím," řekl Gairstaan, který si představil, jaké následky by to mělo. "Budeme se s tím zkrátka muset vypořádat, jak nejlépe dokážeme. Proti drakům toho naši vojáci moc nezmůžou, ale přesunutí našich vojenských jednotek na sever by je mohlo přimět, aby útok odložili."
Thelvyn pomalu zavrtěl hlavou. "Před pěti lety nás jen strašili, hráli si s námi. Jestli zaútočí znovu, tentokrát do toho vloží svou skutečnou sílu a budou odhodláni všechno zničit. Proti něčemu takovému bojovat nedokážeme. Pořád doufám, že se válce budeme moci vyhnout."
"Teď chápu, proč je to tak důležité," souhlasil kapitán Gairstaan. "Musím se přiznat, že jsem vůbec nechápal, ani jsem neschvaloval tvou zjevnou neochotu bojovat s draky, dokonce i poté, co tě přepadli. Také jsem nesouhlasil s královým rozhodnutím, že je nebudeme vyhánět z hor.
"Chtěl jsem, abys pochopil, co je naším skutečným cílem," řekl Thelvyn. "Jen Pán draků je dostatečně mocný, aby mohl bojovat s draky, a vysočinská armáda mi musí pomoct vykonat mou povinnost. Když se nám podaří zapůsobit na ně ukázkou naší společné síly, draci se možná budou chtít raději domluvit než bojovat, a nikdo z našich nebude zbytečně trpět."
Jako správný flaemský voják by kapitán Gairstaan bojoval raději s Alfatijskými než s draky. Thelvynovi teď už zbývalo jen zkontrolovat plány na opevnění hranice a provést nezbytné změny. Za několik dní měla k severu vyjet kolona vozů s nákladem, doprovázená vojenskými jednotkami.
Thelvyn se rozhodl, že pojede s nimi. Protože se to bude týkat i vojáků vévody Aalbana a Ardelana, chtěl promluvit s oběma šlechtici a jejich kapitány osobně a ujistit se, že rozumějí své úloze v celém tažení. Problém byl v tom, že jakmile se vojáci vydají na cestu, draci vyhlásí, že příměří bylo porušeno, a Kharendaen bude muset odletět.
Když se večer vrátil domů, našel tam balíček, který mu nechal doručit Byen Kalestraan. Hned ho napadlo, co asi obsahuje, a byl překvapen, že mu ho čaroděj vlastně daroval. Asi předpokládal, že jako vůdce vysočinské armády mu Thelvyn může být užitečný. Pokud šlo o Thelvyna, jeho pocity byly značně smíšené; cenou, kterou za pelerínu zaplatil, bylo odloučení od Kharendaen, nebo mu to tak aspoň připadalo.
Aniž by balíček rozbalil, odnesl jej nahoru do Solveižina pokoje, aby si mohla také prohlédnout jeho obsah. Otevřel okno a zavolal Kharendaen, která pak ze dvora nakukovala oknem do pokoje a poslouchala. Thelvyn rozbalil čarodějův dar a vyndal kaštanově hnědou pelerínu. Její barva byla tak sytá, že vypadala skoro jako černá. Materiál byl sice pevný a hutný, ale zároveň měkký. Thelvynovi se ulevilo, protože po zmínkách o létajícím koberci si představoval, že bude mít ke krku přivázaný ohromný a dlouhatánský mithlondský koberec ozdobený zlatými třásněmi. Jeden konec peleríny byl zhotoven na míru podle obvodu jeho krku, jeho cípy se daly ve výši ramen přichytit sponami k brnění.
"Co s tím mám teď dělat?" zeptal se Thelvyn, když pelerínu připevnili k brnění.
"Bylo řečeno, že pelerínu budeš stejně jako svou zbroj ovládat vůlí," připomněla mu Kharendaen.
S vážnými pochybnostmi o schopnostech ohňových čarodějů se Thelvyn pokusil soustředit. Nikdo nemohl být víc překvapen než on, když náhle vyletěl přímo ke stropu a pořádně se udeřil do hlavy. Ještě několik minut se vznášel, než se vzpamatoval a mohl začít klesat. Prudce dopadl na podlahu a málem přistál na dračím čenichu prostrčeném oknem. Solveig se musela tak strašně smát, až se rozkašlala.
Kharendaen se usmívala, přestože se snažila mluvit vážně. "To nám aspoň dává odpověď na jednu otázku. Když bude tvá pozornost odvedena od peleríny, protože se budeš muset soutředit, abys mohl vůlí ovládnout své brnění nebo zbraně, pelerína tě nezklame. To je velká výhoda. Drakům to dá hodně práce. Když se přestaneme pohybovat, padáme."
"To způsobuje vrozená absurdnost vaší situace," zdůraznila Solveig. "Nikdy mě nepřestane ohromovat, že draci a ptáci rochové, dva největší tvorové, kteří kdy existovali, jsou schopni létat."
"Dokonce i kolibřík spadne, když přestane mávat křídly," připomněla jí dračice. "Jak ses v té peleríně cítil, Thelvyne?"
"Bylo to, jako bych plaval ve vodě," objasňoval své pocity Thelvyn, třel si hlavu a díval se na strop. "Když jsem se vznesl vzhůru, měl jsem pocit, jako bych se odrazil ode dna rybníka a stoupal k hladině."
"Myslím, že když budeš trochu trénovat, zjistíš, že pelerína je pro tvé záměry jako stvořená," řekla Kharendaen. "Mě teď spíš zajímá, jestli ji kouzla zbroje budou chránit. Nechtěla bych, aby ti nějaký drak během bitvy sežehl pelerínu svým plamenem. V případě, že je možné pelerínu zničit, brnění tě ochrání před zraněním při pádu."
"Jsem si jist, že kouzla zbroje pelerínu ochrání," řekl Thelvyn. "Cokoliv, co se dotkne brnění, dokonce i člověk, je chráněno neviditelným štítem."
Odeslal brnění a nejdřív zapomněl sundat pelerínu. Trochu ho překvapilo, že zůstala u zbroje. Nečekal, že na pelerínu

bude působit kouzlo teleportace, protože nebyla původní součástí brnění. Polekal se, jestli tak o pelerínu nepřišel, a přivolal brnění zpět. Potěšilo ho, když viděl, že pelerína zůstala zachycena ve sponách na ramenou. Alespoň se nebude muset obtěžovat s nošením peleríny nebo ztrácet čas jejím připevňováním, až ji bude potřebovat.
"Myslím, že je to výhodné," poznamenal. "Jestli byli čarodějové z Blackmooru opravdu mými předky, tak se ve svém řemesle vyznali."
"Kdyby první Pán draků používal nějaké kouzelné zařízení, draci by si to pamatovali," dodala Kharendaen. "Víme o něm spoustu jiných věcí."
"A o to právě jde, ne?" zeptal se Thelvyn. "Teď mám stejné podmínky pro boj s draky, jako měl první Pán draků. Pelerína úplně mění situaci a dává mi možnost plně využít mé moci. Z pouhé maličkosti, které si draci mohli nevšímat, se stala hrozba, které draci musí čelit. Nemohu se zbavit podezření, že Kalestraan právě na tohle myslel. Stal jsem se nyní takovou hrozbou, že mě draci musí za každou cenu zničit?"
"Nemyslím si, že by ten rozdíl byl až tak velký," řekla mu Kharendaen. "Pán draků byl vždycky postavou z legend a noční můrou všech draků. Jejich strach z Pána drak je šílený a teď už se vymyká rozumu."

* * *

Za úsvitu otevřel Thelvyn dveře Kharendaenina obydlí a vyšel do chladného nočního povětří. Dračice měla to ráno odletět, a protože nevěděl, kdy ji zase uvidí, strávil poslední noc jejího pobytu v Braejru společně s ní, jak to ostatně v těch pěti uplynulých letech udělal mnohokrát. Kharendaen se přikrčila a dveřmi proklouzla za Thelvynem na dvůr.
"Kéž bych tak mohl odletět s tebou a zapomenout na politiku a krále a čaroděje," řekl Thelvyn. "V poslední době jsem si často přál, abych byl drakem jako ty, i když vím, že to není možné."
"I kdybys byl drakem, nepřestal bys být Pánem draků," řekla. "A tvá povinnost by tě přinutila zůstat tady. Být Pánem draků je něco, co můžeš dělat jen ty, a pro celý svět je to tak důležité, že od toho nesmíš utéct."
"Udělám, co bude třeba," odpověděl. "Nemusíš o mně pochybovat. Vím, že mé přání zůstane jen přáním a nic na světě to nemůže změnit."
Kharendaen pomalu zavrtěla hlavou. "Vím, že nebudeme odloučeni dlouho, určitě ne tak dlouho, jak se asi obáváš. A neměl bys dovolit, aby tě úkol, který máš před sebou, tak znepokojoval. Osud draků se začíná naplňovat, ale ty jsi jen součástí toho všeho. Tvoje zodpovědnost za osud draků není tak veliká, jak se zdá. V těchto událostech mají hlavní slovo Nesmrtelní. Řiď se jejich pokyny a všechno bude v pořádku."
"Poslouchá se to hezky, ale byl bych rád, kdyby se mi Nesmrtelní svěřovali častěji," řekl Thelvyn.
Kharendaen se usmála. "Když se nad tím zamyslíš, uvědomíš si, že ti Nesmrtelní vždycky dávali vědět o svých záměrech. Možná nepřímo, třeba prostřednictvím kněží jako jsem já, nebo tím, že nasměrovali stezku tvého života tak, abys neminul správnou volbu, i když to nebylo jasné na první pohled. Nezapomínej na to, že ti slíbili nového společníka, kněze, který ti pomůže v době, kdy nebudu moci být s tebou."
"Síla tvé víry musí být velmi uklidňující," přemítal Thelvyn. "Mně okolnosti nikdy neumožnily cítit něco takového. Kněží sdílejí společnost ostatních kněží, ale já jsem byl vždycky sám, jediný člen svého řádu, který je řízen vůlí neznámého patrona. I když jsem s tebou, jsem pořád sám, sám ve svém řádu."
"Možná i to se brzy změní," řekla mu. "Vím, že jsi toho musel hodně vytrpět, a já buď nevím dost, nebo ti nemohu odhalit některá tajemství tvého života. V tom ohledu jsem jako přítelkyně naprosto zklamala. Bohužel ti nemohu předpovědět, kdy se dočkáš odpovědí na své otázky."
"Ty jsi přece nebyla nikdy zodpovědná za mé osobní problémy," ujišťoval ji. "Stačí mi, že se o mě staráš. Obávám se, že jsem to považoval za samozřejmost. Uvědomuji si, že jsi byla neobyčejně dobrá přítelkyně, zvláště vezmeme-li v úvahu, kdo jsem."
"Možná jsi nemohl draky dobře poznat, když jsi znal jenom mě. Zdá se, že mě považuješ za jedinečného draka, ale je mnoho draků, kteří nejsou chladní a pyšní."
Sklonila hlavu a něžně se čenichem otřela o jeho hruď. Byl to projev náklonnosti, kterým mu projevovala svou lásku po celou dobu, co se znali. Pak se rychle otočila a popošla doprostřed dvora. Thelvyn ustoupil ke dveřím skladiště. Kharendaen rozprostřela křídla, přikrčila se a mohutným odrazem vylétla k obloze. Nebe bylo ještě plné hvězd, ale Thelvyn dobře viděl její tmavé tělo, jak krouží nad městem a začíná stoupat. Dlouho se za ní díval, než mu zmizela za obzorem. Mířila na severovýchod, ke svému domovu.

* * *

Mladý drak letěl rychle a tak nízko, jak jen to bylo možné, nad lesy a kopci, takže vrcholky stromů ho někdy švihly přes břicho, nebo byly uťaty špičkou jeho ocasu. Skoro nemusel pohnout křídly, když rychle klesal z průsmyku vysoko ve východních horách Skalní domoviny do studeného, vlhkého, nížinatého kraje Severní říše. Dráha jeho letu nebyla přímá, protože se snažil co nejvíc využívat bezpečí, které mu poskytovaly kopce a skupiny stromů. Byla to nebezpečná země, dokonce i pro draka, a Seldaek se usilovně snažil nedat najevo svůj strach. To území patřilo největšímu ze všech renegátských králů a bylo tím nejnevhodnějším místem pro zlatého draka.
Sir George Kirbey se krčil v sedle a ze všech sil se ho držel. Byl rád, že mohl svůj hák pevně uchytit za přední okraj sedla. Jestli někde existovalo místo, které svým vzhledem odpovídalo tomu, že by mohlo patřit dračím odpadlíkům, tak to mohlo být jedině tady. Okolní hory byly strmé, holé a pusté, nevýrazná šeď se střídala s hnědou. Sestoupili do širokého údolí, které vypadalo jako oválné jezero obklopené horami a naplněné hustými borovými lesy. Vysoké stromy měly krátké řídké větve, olámané a nasáklé vodou, jako by se přes ně právě přehnala větrná smršť. Uprostřed údolí, na

místě obklopeném několika jezery s nehybnou, oleji se podobající vodou, čněl krátký horský hřeben z tmavého kamene s rozeklanými vrcholky. Připomínal pláty dračího hřebene.
Seldaek předváděl své pozoruhodné a často hrůzu nahánějící letecké umění, když zamířil do středu údolí. Když už neměl možnost ukrývat se mezi kopci, musel vzít zavděk vysokými stromy nebo čímkoli, co by mu poskytlo úkryt, a jako šipka se vrhal vpřed a vzápětí se vracel. Tam, kde mezi stromy našel volné prostranství, klesal až dolů. Svůj přílet načasoval s velkou pečlivostí. Vycházející slunce vrhalo dlouhé stíny, které jej kryly, dokud nedorazil až doprostřed údolí, a v tomhle osvětlení ho nemohl prozradit ani odlesk jeho zlaté zbroje. Musel také sledovat vzdálenou skálu a dávat pozor, jestli někde nestojí hlídka. Kdyby byl zpozorován, jeho jediná naděje byla v bleskovém útěku - musel by se bleskurychle otočit a letět tak, jak ještě nikdy žádný drak neletěl.
Konečně přistál na nízkém vršku nedaleko hřebene, na jednom z míst, kde tmavá, zalesněná země vytvářela přírodní most a porušovala tak prstenec jezer. Neodvažoval se letět blíž. Přikrčil se ve stínu stromů a Sir George mohl sklouznout na zem. Starý rytíř vyšel na vrcholek a rozhlédl se. Nehostinná, zpustošená země vypadala, jako by byla od samého počátku světa prázdná a tichá, ale někde pod hřebenem leželo zapomenuté město, které tu vybudovali předkové trpaslíků.
"Myslím, že nechceš jít dovnitř," řekl tiše Seldaek.
"Jistě že nechci jít dovnitř," odpověděl Sir George. "Ale nemám na vybranou. Myslím, že nemá smysl přivést sem Pána draků, dokud se o něčem nepřesvědčíme. Když nenajdu náhrdelník, potřebuji aspoň nějaký důkaz o tom, že renegáti byli ve spolku s ohňovými čaroději."
"Počkám tady," řekl Seldaek. "Kdy mohu očekávat tvůj návrat?"
"Doufám, že dnes v noci. Když se do rána neukážu, můžeš si začít dělat starosti. A proboha tě prosím, nezkoušej se vydat za mnou."
"To mi nemusíš připomínat," řekl Seldaek a celý se třásl. "Možná tě ochrání Mocný. Jsi opravdu statečný. Teď už je mi úplně jedno, co všichni říkají o drakonech."
"Dej si pozor, aby tě nikdo neviděl," řekl Sir George, když vykročil ke vzdálené skále. Pak se zarazil a otočil se k Seldaekovi. "Co všichni říkají o drakonech?"
Mladý drak neodpověděl, ale v očích měl uličnický výraz. Sir George vycítil, že ho drak jen škádlil, a pokračoval v cestě.
I když o tom svému společníkovi nic neřekl, Sir George byl zvědav, jestli se mu vůbec podaří dostat se do jeskyní. Drakoni mu bohužel o tomhle místě moc neřekli. Bylo tak staré a pusté, že o něm draci dlouho nevěděli a trpaslíci na ně už dávno zapomněli. Chvíli mu trvalo, než našel vchod do starobylého města v podzemí. Vysoko nahoře seděl na skalní římse mladý rudý drak. Určitě to byla stráž. Naštěstí se díval někam do dálky.
Prastaré místo, do kterého chtěl Sir George vejít, bylo doupětem největší a nejmocnější tlupy renegátů na světě. Stále tam byly hlídky, chránící ostatní před nenadálým útokem, ale jeho obyvatelé přehlédli zdánlivě nesmyslnou možnost, že by se někdo pokusil slídit uvnitř jejich sídla.
Ale přesto Sir George neponechal nic náhodě. Drakoni mu řekli, že temné podzemní chodby obývá armáda skřetů a žijí tam i jiná zlá stvoření. Obával se, že by dračí přisluhovači mohli střežit vstupní chodbu. Sir George počítal s tím, že dokonalá bezpečnost tohoto sídla bude zároveň její slabinou. Obyvatelé města si byli tak jisti svým bezpečím, že téměř vyloučili možnost, že by tam mohl vniknout špeh nebo nějaký zlodějíček. Přesto by se tam neodvážil vejít, kdyby neměl naprostou důvěru ve své pozoruhodné schopnosti drakona - zloděje a schopnost vidět ve tmě. Jeho pronikavý zrak se mu hodil, když v dlouhé chodbě přebíhal ze stínu do stínu.
Zapomenuté město nebylo vykutáno z mohutného skalního masivu tyčícího se uprostřed údolí. Bylo hluboko v podzemí. O původu toho místa se vyprávěly různé legendy mezi hrstkou těch, kteří věděli o jeho existenci. Někteří ho nazývali Darmouk, trosky posledního přežívajícího města trpaslíků z doby před pádem Blackmooru. Trpaslíci věřili, že Kagyar dal vzniknout jejich národu, schopnému přežít v novém světě utvořeném Ohnivým deštěm.
Vstupní chodba spirálovitě klesala do hloubky. Bylo znát, že draci chodbu rozšířili tak, aby jim co nejlépe vyhovovala. Vstupní chodba ústila do řady rozlehlých síní, které kdysi sloužily jako poslední obranná linie proti nájezdu. Tyto síně se otevíraly do nesmírně velké hlavní síně Darmouku. První pohled byl tak působivý, že dokonce i Sir George zůstal stát a v němém úžasu se rozhlížel kolem sebe.
Hlavní darmoucká jeskyně byla tak ohromná, že ve srovnání s ní byly jeskyně v Dengaru maličké. Na rozdíl od dengarských jeskyní to nebyl přírodní útvar, ale jedna obrovská ve skále vytesaná síň. Ovál jeskyně byl dokonalý, pět mil dlouhý a více než dvě míle široký. Strop byl více než čtyři sta yardů vzdálen od terasovitého dna. Stropní klenbu podpíraly velké oblouky z bílého kamene. Přestože bylo podzemní město tak impozantní, Ohnivý déšť rozsévající zkázu je téměř zničil. Vysoké elegantní budovy se většinou rozpadly v trosky při pádu Blackmooru a dva velké kusy stropu se zřítily, když selhaly podpůrné trámy, a pohřbily pod sebou rozlehlé části města.
Darmouk ležel zapomenutý a opuštěný celá staletí. Před několika lety jej znovu objevil Kardyer, jeden z největších a nejsilnějších rudých draků na světě. Se svými kouzelnickými schopnostmi se mohl měřit dokonce se zlatými draky. Během svého dlouhého života zasedal v Dračím parlamentu, ale před pěti sty lety zešílel. Porazil skupinu mladých dravých draků a odpadlíků a spoutal je svou vůlí a přiměl je, aby ho zvolili svým králem. Byl tedy vůdcem dvaceti šesti draků a k tomu sebral malou armádu skřetů a šotků, kteří mu sloužili a podnikali loupežné výpravy směrem na západ do Skalní domoviny, na jihu ohrožovali Emiráty a na východě Severní říši a ze svých nájezdů přiváželi Kardyerovi nesmírné poklady.
Sir George věřil příběhům, které mu vyprávěli, jen zčásti, ale teď se mohl na vlastní oči přesvědčit, že byly pravdivé. Všude viděl draky, kteří plachtili nad troskami města, nebo leželi na skalních římsách v dálce. Cítil pach skřetů a slyšel jejich hlasy a ďábelský smích rozléhající se opuštěnými domy, ve kterých měli své brlohy. Stejně jako jeho mladý dračí

společník, i Sir George pociťoval čím dál tím větší strach z toho nebezpečného místa. Dovedl si docela dobře představit, že renegát tak šílený a mocný, jako byl Kardyer, může být přesvědčen, že právě on je Dračí král.
Sir George to chtěl mít co nejrychleji za sebou. Rozhlížel se po zničeném městě a uvažoval o tom, že Kardyer má určitě svůj domov ve starém paláci postaveném na nejvyšší terase uprostřed města. Trvalo mu skoro dvě hodiny, než tam dorazil. Pohyboval se kradmo a dával si pozor, aby zůstal schovaný v hlubokých stínech slabě osvětlené jeskyně. Bylo snadné vyhnout se skřetům, protože byli hluční a páchli. Sběratel starožitností ve starém rytíři zuřil při pohledu na starobylou památku z dávno ztraceného věku, která sloužila jako doupě drakům a skřetům.
Prohledávat palác bylo mnohem nebezpečnější, protože věděl, že je to obydlí šílených draků. Síně byly rozlehlé, dost velké, aby vyhovovaly i drakům. Škody, které způsobil strašlivý Ohnivý déšť, byly opraveny a trosky byly odstraněny, aby palác po staletích opět sloužil jako důstojné sídlo krále. Ale bylo tam také mnoho chodeb, kterými by se drak nedokázal protáhnout, a Sir George doufal, že při hledání náhrdelníku v nich bude v bezpečí. Jestli Darmouk skutečně vybudovali předkové trpaslíků, tak pokladnice bude s největší pravděpodobností stát na stejném místě, jako v sídlech trpaslíků, která znal... pod palácem.
"Sir George Kirbey, jestli se nemýlím!" ozval se za ním náhle hluboký, dunivý hlas.
Sir George se narovnal a netroufal si otočit se a čelit drakovi, který se za ním tiše vynořil z temnoty. Mohl se jenom v duchu proklínat, protože si uvědomil, že otálel příliš dlouho a neschoval se v některé z bočních chodeb včas. Za ním se hrbil největší drak, kterého kdy viděl, rudý drak, který byl mnohem větší než Kharendaen, a dokonce mohutnější než její bratr Marthaen. Ani na okamžik nezapochyboval o tom, že je to sám Kardyer.
"Tak pojď, Sire Georgi. Vím, kdo jsi," pokračoval drak a plížil se dopředu jako kočka. Hrozivě se tyčil nad starým rytířem a dychtivě na něho hleděl. "Mám takovou zásadu zjišťovat si různé věci, když mám příležitost. Pán draků má jednorukého společníka, který je ve skutečnosti drakon. No, a kolik jednorukých drakonů by se vydalo čmuchat na mé panství? Odpověď je jednoduchá, že? Zbývá nám tedy už jen otázka, proč jsi tady. Musím přiznat, že jsi mě překvapil."
"Mám dojem, že sem nechodí zrovna moc návštěv," řekl Sir George.
"Ne, to opravdu ne. Myslím, že bys tu měl se mnou nějaký čas pobýt pro případ, že by Pána draků napadlo se tady stavit," řekl Kardyer. "Snažil jsem se být od návratu Pána draků opatrný, protože jsem drak se slavnou pověstí. Střetnutí s Pánem draků je možná nevyhnutelné, ale teď mě aspoň nezaskočí nepřipraveného."
Sir George povzdychl, už smířen s tím, že bude zajat. Alespoň si z toho, co právě slyšel, mohl vyvodit dvě důležité skutečnosti. Bylo jasné, že Kardyer nemá Náhrdelník draků, a podle všeho ani neměl v krádeži prsty. Protože kdyby tomu tak bylo, věděl by, co sem Sira George přivedlo. A starý rytíř se ještě rozhodně nehodlal rozloučit se životem, i když mu bylo jasné, že se nemůže příliš dlouho spoléhat na dobrou vůli šíleného draka. Bylo třeba co nejdřív najít cestu ven a dostat se z toho hrozného místa pryč.

Kapitola 8

KONEČNĚ SE MOHLA SOLVEIG BĚLOZLATÁ postavit a trochu se pohybovat po domě, i když to znamenalo, že zatím jen mohla sejít dolů na večeři a potom chvilku pobýt v pracovně. Thelvyn byl rád, že je Solveig s ním, zvláště teď, když Kharendaen i Sir George opustili Braejr. Solveig vyrostla jako dcera jedné z nejváženějších rodin v Thyatisu a věděla toho dost o politice a intrikaření. Díky těmto zkušenostem mohla Thelvynovi poradit v jeho nynější situaci.
"Čarodějové jsou v poslední době neobvykle tiší," řekl jí, když se jednou večer posadili po večeři do pracovny.
Solveig seděla v oblíbeném křesle Sira George a měla na sobě jen krátkou hedvábnou košili, která odhalovala její dlouhé nohy. Protože její tělo ještě stále věznily obvazy, košile byla jediným oděvem, který byla ochotná v tom teplém počasí začínajícího léta nosit.
"Když říkáš čarodějové, určitě myslíš na Byena Kalestraana," řekla. "Hádám, že něco chystá, nebo má zatím v plánu držet se zpátky a pokud možno na sebe neupozorňovat, dokud tohle všechno neskončí. Určitě ví, že draci by mu rádi položili několik nepříjemných otázek."
"Jsem stejného názoru, jen bych dodal, že stále tlačí krále do války, nenápadně, ale vytrvale," řekl Thelvyn.
"A nutí k tomu i mě, i když velmi opatrně. Myslela bys, že válka je to poslední, co by si přál."
"Pak tedy určitě něco chystá," řekla Solveig. "Když vezmeme v úvahu, jak v minulosti jednal, zdá se to být ještě jistější."
Venku se něco dělo. Oba zbystřili pozornost. Thelvyn uslyšel zvuk, který se mu během posledních pěti let stal důvěrně známý, zvuk, který vydávají dračí křídla v okamžiku před přistáním. Nejdřív ho napadlo, že se vrátila Kharendaen, a pospíchal rychle ke dveřím. Byl přesvědčen, že ji sem přivedla nějaká velmi důležitá zpráva. Doufal, že to bude dobrá zpráva, možná nějaký ústupek ze strany draků, ne další požadavky. Ale když vyšel na dvůr, viděl, že to nemůže být Kharendaen, protože drak byl mnohem menší než ona. Poznal mladého kněze Seldaeka.
Zaváhal, protože si všiml, že drak vypadá ustaraně a je velmi rozrušený. Pak si uvědomil, že Sir George se s ním nevrátil. Sedlo přivázané na zádech mladého kněze bylo prázdné.
"Kde je Sir George?" zeptal se s úzkostí v hlase. Solveig, která vyšla ven, už stála za ním. "Příměří už neplatí. Nemůžeš tu být."
"Musel jsem přiletět," ujišťoval jej Seldaek. "Potřebuji tvou pomoc."
"Pojďme do Kharendaenina domu a tam si promluvíme," řekl Thelvyn a pospíchal otevřít dveře do starého skladiště. Nikdy neviděl tak rozrušeného draka a začal mít o starého rytíře velkou starost.
Seldaek se přikrčil, aby mohl proklouznout dveřmi, ale byl tak rozčilený, že rameny vrazil do dveřního překladu a málem zbořil celou zeď. Solveig šla hned za ním a dávala si pozor, aby se vyhnula špičce jeho dlouhého ocasu. Thelvyn šel rychle zavřít dveře a pak Seldaeka posadil na ohromnou postel z kožených poštářů.
"Tak, a teď nám řekni, co se proboha děje?" zeptal se. "Kde je Sir George?"
Seldaek povzdychl. "Myslím, že ho zajal Kardyer. Sir George se vydal do Darmouku, aby se pokusil mezi Kardyerovými poklady najít Náhrdelník draků."
"Kdo je Kardyer?" zeptala se netrpělivě Solveig.
"Je nejmocnějším králem mezi renegáty," vysvětloval Seldaek. "Sir George mluvil s drakony, kteří zaslechli, že se Kardyer vychloubá tím, že dokáže zabít Pána draků. Možná to říkal jen proto, aby vzbudil dojem u nějaké královny renegátů, kterou by rád získal jako svou družku, ale Sira George to vedlo k myšlence, že právě Kardyer mohl ukrást Náhrdelník draků."
"Nejmocnější král mezi renegáty," opakoval si Thelvyn pro sebe.
"Ale my Sira George zachráníme, že ano?" zeptala se Solveig.
„Já ho zachráním," opravil ji přísně Thelvyn. "Ty bys teď nepomohla ani kotěti, které vylezlo na strom a nemůže dolů. Seldaeku, můžeš mě tam dnes v noci odnést?"
"Darmouk je ve východní části Skalní domoviny," řekl drak. "Nebyli bychom tam dřív než před úsvitem."
"Odpočiň si tedy a já se připravím na cestu. Přinesu ti nějaké jídlo."
Thelvyn vtrhl do spíže a hledal něco, z čeho by dal dohromady pořádnou večeři pro draka. Teď když byla Kharendaen pryč, nebylo bohužel v domě dost velké množství masa. Potom se šel rychle připravit na cestu. Solveig šla za ním a vypadala ustaraně a netrpělivě.
"Ty se chceš opravdu úplně sám vydat za králem renegátů a ke všemu jenom s nedorostlou ještěrkou?" chtěla vědět Solveig, když cpal věci do svého rance.
"Zapomínáš, že jsem Pán draků," odpověděl klidně Thelvyn. "Už jsem s renegáty bojoval. Koho bych měl podle tebe vzít s sebou, aby mi jenom nepřekážel?"
"Snad máš pravdu," vzdala se Solveig a změnila téma. "Myslíš, že je Sir George ještě naživu?"
"Myslím, že ano," ujišťoval ji Thelvyn. "Doufám, že mu to jen trvalo déle, než předpokládal, nebo se zdržel, protože se z nějakého důvodu nemohl dostat ven, a Seldaek prostě zpanikařil. Teď tam možná někde sedí a čeká, až pro něho přiletíme. A i kdyby ho chytili, na první pohled poznají, že je to drakon."
"Také by mohli vědět, kdo vlastně je," připomněla mu Solveig. "Možná na tebe budou čekat připraveni."
"V tom případě budu obzvlášť opatrný," řekl. "Byl bych rád, kdyby se mi podařilo najít Sira George dřív, než renegáti zjistí, že tam jsem."
Thelvyn napsal krátký vzkaz, který měl být ráno doručen králi. Oznámil mu, že Pán draků byl odvolán v naléhavé záležitosti a že se vrátí co možná nejdřív. Solveig ho pozorovala, když se vyšplhal do dračího sedla a mladý drak odletěl do noci. Solveig očividně toužila po tom, aby Sira George už našli, a Thelvyn chápal, jak moc by se k nim chtěla přidat. Ale věděl, že jeho rozhodnutí je správné. Ochranná kouzla zbroje mu umožňovala postavit se armádě renegátů, a kdyby

měl společníka, byl by mu jen na obtíž.
Seldaek byl ochoten udělat všechno pro to, aby starého rytíře zachránil. Ale už byl podruhé na té dlouhé cestě a měl jen málo času na odpočinek. Dvakrát museli zastavit, aby si Seldaek mohl odpočinout. Zlatý drak se vždycky natáhl do trávy a čtvrt hodiny tvrdě spal, než vyskočil a znovu pokračoval v namáhavé cestě.
Byla ještě tma, do svítání zbývala aspoň hodina, když Seldaek tiše plachtil zpustošeným údolím. Na Thelvynův pokyn se vrátil na místo, kde měl čekat na Sira George. Přestože doufali, že ho tam určitě najdou, starý rytíř tam nebyl. Thelvyn seskočil ze sedla a poplácal draka po rameni.
"Dovnitř musím jít sám," řekl. "Pochybuji, že se mi podaří najít Sira George a dostat se ven, aniž by nás viděli. Aspoň doufám, že toho starého blázna najdu dřív, než budu muset bojovat s renegáty."
"Rozumím," odpověděl Seldaek.
Vydal se stejnou cestou, kterou si před mnoha hodinami vybral Sir George. Prošel mezi jezery a pokračoval kolem úpatí skaliska. Seldaek mu řekl všechno, co o Darmouku věděl, i když většina těch informací pocházela z dračích pověstí. Drakoni toho věděli jen o málo víc. Thelvyn doufal, že objeví tajný vchod nebo únikovou chodbu původních trpasličích obyvatel, nějaké místo, kudy se žádný drak neprotáhne. Brzy si ale uvědomil, že by mu hledání mohlo trvat dny, ba i týdny, aniž by něco našel.
Musel se smířit s myšlenkou, že do podzemního města bude muset projít hlavní bránou a dál se řídit nejasnými instrukcemi, které mu dal Seldaek. Stejně jako den předtím Sir George, i Thelvyn poznal podle stráží sedících na skalní římse, že právě pod nimi se nachází vchod do města. Na chvíli se ukryl do stínu, aby si to promyslel. Pokud ho čekají, pak bylo úkolem draků držících hlídku jen varovat ostatní. O renegátech se říkalo, že podléhají klamné představě o své nadřazenosti, dokonce nedotknutelnosti, ale Kardyer by nikdy nečekal, že pouze dva draci dokážou ubránit jeho doupě proti Pánovi draků. Měli jen hlídat a vyslat varovný signál, z čehož plynulo, že se s nimi bude muset vypořádat dřív, než ho uvidí, nebo bude muset tajně proklouznout neviděn.
Opatrnost mu říkala, že nesmí nepřátelům dovolit, aby se mu dostali do zad. Nenáviděl to, když musel zabíjet draky, ale pořád si říkal, že jsou to renegáti a jsou nebezpeční dokonce i svému vlastnímu lidu. Jeho smlouva s Národem draků mu dovolovala, dokonce považovala za vhodné, zabít jakékoli renegáty, se kterými by se setkal.
Jakmile se Thelvyn rozhodl, začal rychle jednat. Teleportoval se do brnění, pozvedl meč a zamířil. Chviličku rozvažoval, kterého z draků by měl zasáhnout jako prvního. Rozhodl se pro draka sedícího na vyšším výstupku, který by ho mohl snáze prozradit. Kouzelný meč reagoval na jeho vůli vysláním jasného paprsku. Ozval se zvuk, jako když blesk rozčísne oblohu, zbraň vyšlehla plamen a ohnivý záblesk rozťal noční tmu. Paprsek nesmírné síly zasáhl draka do hlavy mezi jeho rohy s takovou silou, že drakovi roztříštil lebku a zlomil mu vaz. Mohutné stvoření se zhroutilo jako loutka, které někdo povolil vodící struny. Byl mrtvý dřív, než začal padat.
Druhý drak vstal, prudce otáčel hlavou, jak se snažil proniknout tmou. Protože drakova hlava mu neposkytovala přesný cíl, musel Thelvyn zamířit svůj meč na drakovu mohutnou hruď, a tentokrát použil paprsek pronikavé sečné síly. Záblesk byl v noční tmě oslepující a paprsek propálil díru přímo do drakovy hrudi. Tentokrát zasažený drak ještě stačil zařvat překvapením a bolestí a pak ztěžka padl na bok, zřítil se po skalisku dolů a rozplácnul se před vchodem do chodby.
Thelvyn běžel ke vchodu a hrotem svého meče mířil do temného otvoru. Jestli tam byli další draci na stráži, chtěl je dostat dřív, než se rozběhnou chodbou dolů, aby strhli poplach. Když vešel dovnitř, černá tma byla téměř neproniknutelná, dokonce i pro jeho ostrý zrak. Sundal si přilbici a poslouchal, ale neslyšel, že by někdo letěl dlouhým, klikatým tunelem. Zdálo se, že zatím mu nikdo nehodlá bránit v cestě.
Teď se musel rozhodnout, co podnikne dál. Vrátil meč na opasek a odeslal zbroj. Jestli draky už někdo nevaroval, doufal, že najde Sira George dřív, než renegáti zjistí, že mají v doupěti vetřelce. Bez brnění se mohl pohybovat lehce a nepozorovaně. Pospíchal dlouhou chodbou tak rychle, jak si jen troufl. Už brzy bude svítat a draci dole ve městě budou vzhůru. Tunel byl slabě osvětlen kouzelnými lampami, které tu neúnavně zářily od té doby, kdy je sem trpaslíci pověsili, i když od Ohnivého deště uplynulo už třicet století, nebo dokonce víc, a mnoho lamp už dávno zhaslo.
Na okamžik se zarazil a naslouchal, protože si náhle uvědomil, že v chodbě za ním se pohybují draci - podle toho, co slyšel, to byla malá dračí armáda. Nejdřív ho napadlo, že někteří renegáti byli v noci venku na lovu, nebo drancovali ve vzdálených zemích a teď se vraceli do svého doupěte. Když zjistili, že jejich hlídky byly zabity, pospíchali bránit své podzemní sídlo. Thelvyn se rozhodoval, jestli se s nimi má pustit do boje, dobře věda, že v těsné chodbě budou v nevýhodě. Ale také si uvědomil, že by se mu podařilo zabít jen první dva nebo tři. Ostatní by se stáhli a uzavřeli chodbu a Thelvyn by se tak dostal do pasti.
Thelvyn si řekl, že teď musí na opatrnost zapomenout, otočil se a utíkal tunelem dál. Věděl, že už hodně sestoupil, a pomyslel si, že by se mohl na konec chodby dostat dřív než draci. Ale brzy pochopil, že se pohybují příliš rychle a že už ho v temnotě chodby dohánějí. Nakonec ustoupil do nejvhodnějšího úkrytu, který měl zrovna po ruce, do hlubokého černého výklenku ve skále, kde mohl počkat, až se draci přeženou. Thelvyn věděl, že pro draky je obtížné běžet z kopce dolů; jejich zadní nohy byly delší než jejich přední končetiny, jako u kočky, aby se mohli odrazit k letu. Ale tihle se pohybovali pravidelným tempem, každý jakoby nalepený na ocase draka, který šel před ním. Pozoroval je, když procházeli kolem. Bylo jich celkem dvanáct, a teprve když přeběhl poslední z nich, si Thelvyn uvědomil, že to byli všechno zlatí draci! To nemohli být renegáti!
Thelvyn vyskočil ze svého úkrytu, křičel a mával pažemi a utíkal za draky, ale ti byli tak zabraní do svého útoku na doupě odpadlíků, že si ho nestačili všimnout. Musel se tedy rozběhnout za nimi, doufaje, že není příliš pozadu. Brzy dorazil do řady malých síní, které představovaly poslední obranný val proti útočníkům, postavený původními obyvateli města. Proběhl jimi a dostal se do hlavní jeskyně Darmouku. Na moment se zarazil a rozhlédl se po ruinách starobylého města, které tu leželo ve věčném soumraku, ozářeno skomírajícím světlem prastarých kouzelných lamp.

Zlatí draci využili volného prostoru ohromné jeskyně a vzlétli a nad terasovitými ulicemi se hnali k rozlehlému paláci, který stál uprostřed jeskyně jako ostrov. Renegáti si teprve začali uvědomovat nebezpečí. Několik se jich pokusilo čelit útočníkům, ale byli nuceni uprchnout před hněvem mohutnějších a také silnějších zlatých draků.
Thelvyn se teleportoval do brnění a chystal se přidat na stranu zlatých. Zaváhal, když uviděl dalšího zlatého draka, který se vynořil ze stínu obranných síní právě za ním. Thelvyn si sundal přilbici a čekal. Byl to Seldaek, který viděl přilétat zlaté draky, a pospíchal, aby se k nim přidal.
"Zkoušel jsem už dřív přivolat kouzly Kharendaen, ale myslel jsem si, že mě neslyšela," vysvětloval mladý drak a zodpověděl tak Thelvynovu otázku dřív, než ji mladík stačil vyslovit. "Zdá se, že jsem se mýlil."
"Oni nevědí, že jsem tady, že?" zeptal se Thelvyn. "Je Kharendaen mezi nimi, nebo poslala jiné zlaté?"
Seldaek mohl jen bezradně zavrtět hlavou. "Nevím, kdo všechno je tady. Letěli dost daleko ode mě, takže jsem je nemohl rozeznat."
"Pojďme tedy. Nechci, aby byl některý ze zlatých draků zraněn, tak se tam raději podívám."
"Přeješ si, abych tě svezl do bitvy?" zeptal se Seldaek.
"Mám svůj vlastní létací prostředek," řekl Thelvyn. "Upozorni ostatní zlaté na to, že jsem tady. A pokus se odradit skřety, aby nezasahovali do boje."
Thelvyn totiž slyšel skřety pokřikovat a klít a pobíhat kolem, ale buď byli příliš pomalí, aby se zorganizovali, nebo se jim nechtělo míchat se do boje mezi draky. Neznamenali vážné ohrožení, alespoň prozatím. Thelvyn přivolal svou pelerínu, i když si uvědomoval, že ji ještě pořádně nevyzkoušel. Cítil, jak pomalu stoupá a opisuje oblouk směrem ke středu města. Postupně získával rychlost. Jeskyně se najednou zdála plná draků létajících sem a tam jako šipky. Zlatí draci měli zatím navrch, ale černých bylo alespoň dvakrát tolik. Thelvyn vytáhl svůj meč, ale dobře věděl, že se mu bude v letu špatně mířit. Řekl si, že nejlepší způsob, jak dát útočícím zlatým o sobě vědět, bude srazit několik renegátů, přestože jeho hlavním cílem bylo dostat se k paláci.

* * *

Marthaen přistál na zaprášeném dláždění rozlehlého prostranství před starobylým palácem. Křídla složil a pevně je přitiskl k tělu, aby nemohla být v nadcházející bitvě poškozena. Jeho sestra Kharendaen přistála vzápětí kousek od něho. Hlavní brána do paláce byla otevřená. Chvíli se rozhlíželi kolem, protože si uvědomili, že nejsou před palácem starověkých králů, ale před zapomenutou svatyní některého z Nesmrtelných. Po obou stranách schodiště vedoucího do svatyně stály na stráži mohutné vousaté sochy zpodobňující Kagyara.
Velký zlatý drak věděl, že toto místo bylo rozpadajícím se obrazem doby, kterou pamatují už jenom draci. V okamžiku, kdy byla svatyně zničena, se tady zastavil čas. Marthaen si dovolil jen krátký pohled, ale přesto na něho ono místo zapůsobilo. Viděl, že Darmouk není přírodní jeskyně. Kdysi dávno neuvěřitelně mocné kouzelné síly zvedly strop hlavní jeskyně a současně tak vysunuly skalisko nad ním přímo vzhůru. Marthaen ale nevěděl, kdo to způsobil, jestli to byli trpaslíci, kteří před stoletími ovládali tak mocná kouzla, nebo jestli to byl dar od samotného Kagyara, nebo dokonce od legendárních čarodějů z Blackmooru.
Obrátil se ke své sestře. "Musíš najít toho starého bláznivého drakona. Já se podívám po Kardyerovi."
"Budeš s ním bojovat?" zeptala se Kharendaen a snažila se skrýt své znepokojení.
"Musím," řekl jí Marthaen. "Ale nedělej si starosti. Jestli je jako ostatní králové renegátů, bude tak přesvědčen o své neporazitelnosti, že zapomene na opatrnost."
Marthaen se ztratil v černé tmě chodeb, hledaje srdce doupěte. Kharendaen šla kousek za ním a pak zabočila do nižších pater. Její bratr se na chvíli zastavil a díval se, jak sestupuje po širokém dvojitém schodišti a mizí v temnotě. Bál se o ni. Nechtěl, aby sem přišla. Věděl, že někde je tu Pán draků; důkazem byla dvě mrtvá dračí těla před vchodem do města.
Síně a chodby svatyně byly tiché, jako by to místo zůstalo opuštěné poté, co renegáti odletěli vstříc útočícím zlatým drakům. Ale Marthaen věděl, že se tím dojmem nesmí nechat oklamat. Kardyer byl sice jedním z největších rudých draků na světě, ale od začátku bitvy se ještě neukázal. Čekal v temnotě svého doupěte, protože věděl, že vůdce zlatých draků přijde za ním. Oběma bylo jasné, že souboj mezi nimi je nevyhnutelný. Pomalu se k sobě blížili na tom temném a prastarém místě a zbývala jen odpověď na otázku, který z nich najde svého soupeře dřív a bude díky tomu ve výhodě.
Nejdřív se zdálo, že Marthaen nebude muset hledat dlouho, protože hlavní chodba ho vedla přímo do rozlehlé síně uprostřed paláce, která byla podle všeho Kardyerovým vlastním doupětem. Na okamžik se zastavil ve dveřích a rozhlédl se. Na podlaze byly rozházené hrubě zhotovené polštáře ze surových nevydělaných kůží nějakých velkých zvířat a mezi nimi se válely ohlodané kosti. Čtvercový stupínek u zadní stěny síně sloužil Kardyerovi pravděpodobně jako postel i trůn zároveň, protože to bylo místo, kde se mohl natáhnout a shlížet na zbytek svého dvora. Po obou stranách stupínku bylo schodiště, které vedlo do nižších pater paláce.
Zdálo se, že síň je prázdná, ale Marthaen náhle zaslechl zařinčení těžkého řetězu. Opatrně vsunul hlavu do místnosti a uviděl vchod do velkého výklenku, který předtím nemohl zahlédnout. Na zemi ležel rudý drak. Byla to mladá dračice, řetězem přivázaná ke skobě ve zdi a kolem krku měla mohutný železný kruh. Marthaen pomalu vešel do síně. Pln úzkosti přemýšlel, jestli to není léčka, jestli je dračice opravdu Kardyerovým vězněm. Najednou ho uviděla a vyskočila. Vzápětí se zachvácena hrůzou stáhla zpět.
Teprve teď si Marthaen všiml, že nemá křídla. Musela být utržena už před dlouhou dobou, protože jizvy byly ukryty pod novým pancířem. Marthaen se na okamžik zarazil. Překypoval hněvem nad krutostí renegátů a s lítostí se díval na nešťastné stvoření před sebou. Strach ze ztráty křídel byl pro všechny draky jednou z nejhorších nočních můr, znamenalo to ztratit svobodu a nekonečnou radost z létání. Pro draka neexistoval horší trest, ani smrti se tolik nebáli, a Marthaen přemítal, co mohla provést, že si zasloužila takový trest. Možná že zločin, který spáchala, byl jen pokus

uprchnout z tohoto místa hrůzy, a ztráta křídel a těžký řetěz měly zajistit, že už zůstane navždy oddána svému králi.
Mladá dračice před ním ustupovala až ke kamenné zdi výklenku, třesouc se strachem. Marthaen byl zvědav, jestli už někdy viděla zlatého draka. Se vzrůstajícím hněvem a odporem přemýšlel o tom, jestli se k ní v jejím mladém životě někdy přiblížil drak, který se k ní nechoval násilnicky, který ji netýral a nezneužíval. Zdálo se, že jí nemůže být víc než osmdesát sto let, a všechny dny svého života pravděpodobně prožila v tomhle temném pekle.
"Rozumíš mi?" zeptal se mírně. "Rozlomím tvůj obojek a osvobodím tě. Pak odsud můžeš odejít a Kardyer tě nebude pronásledovat. A jestli ho Pán draků nezabije, udělám to já."
Vypadalo to, že mu rozumí. Opatrně se k němu přiblížila a natáhla krk, přestože se stále chvěla strachy. Marthaen si prohlédl obojek. Byl jednoduchý, ale svému účelu sloužil dobře. Byla to železná obruč obtočená kolem jejího krku a uzamčená dvěma masivními nýty, které byly prostrčeny otvory ve dvou plátech jejího hřebene. Otvory byly pravděpodobně propáleny doběla rozžhaveným železným prutem. Nebylo pro něho těžké ji osvobodit. Pronesl zaklínadlo a očaroval železné nýty, které pak byly křehké jako led. Rozlomily se, když uchopil oba konce obruče do svých silných pařátů a pomaluje od sebe oddálil.
Mladá dračice přijala svou svobodu způsobem, kterého by se Marthaen nikdy nenadál. Vší silou svého zbědovaného těla se na něho vrhla a srazila ho k zemi. Než se mohl vzpamatovat, skočila na něho tak prudce, až mu to vyrazilo dech, a její čelisti pevně sevřely jeho krk. Neměla dost síly, aby mu mohla zlomit vaz, tak ho začala drásat svými paťáty a snažila se proniknout jeho zbrojí. Nikdy neměla příležitost dozvědět se, co je to laskavost a důvěra; věděla jen to, že celý život čekala na okamžik, kdy bude moci někomu ublížit a způsobit mu větší utrpení, než jaké musela snášet ona sama.
Marthaen se dopustil té chyby, že se nad ní slitoval, a zdálo se, že může kvůli své chybě přijít o život v boji se šíleným drakem o polovinu menším než on. Náhle vyšlehl ze tmy u Kardyerova trůnu mocný plamen. Zasáhl mladou dračici do hrudi, smetl ji z Marthaenova těla - a mrštil jí o zeď výklenku, ve kterém byla předtím přikovaná. - Ochromeně potřásla hlavou, pak se přikrčila ke skoku a vztekle vrčela. Druhý paprsek ji zasáhl do hlavy a zabil ji v okamžiku, kdy jí podruhé mrštil o zeď. Zhroutila se na kamennou podlahu s rozdrcenou hlavou a zlomeným vazem.
Marthaen zůstal ležet a nepohnul se z místa v obavě, aby nevstoupil do cesty jedné ze smrtících střel. Když se přesvědčil, že krátká bitva už skončila, odkutálel se a posadil se. Ze stínu vystoupil Pán draků. Meč připevnil zpátky k opasku, aby měl volné ruce a mohl si sundat přilbici. Když k němu Marthaen sklonil hlavu a chtěl na něho tiše promluvit, Thelvyn se natáhl a objal jeho čenich. Mohutný drak se prudce odtáhl, nesmírně překvapen.
"Pane draků, prosím!" zvolal.
"Promiň," omlouval se Thelvyn. "V té tmě jsem si myslel, že jsi Kharendaen. Víš přece, že jste si neuvěřitelně podobní."
"Od mé sestry se raději drž dál," zahřímal Marthaen, ale vzápětí potřásl hlavou. "Omluv moji špatnou náladu. Nemám rád, když vypadám jako hlupák, a ještě k tomu vlastním přičiněním."
"Nemohu odsuzovat tvůj soucit," řekl Thelvyn. "Je hrozné, že jsem to musel udělat. Viděl jsem, že byla ještě skoro dítě. Sám bych se byl pokusil ji osvobodit."
"Možná jsi jí dal jedinou svobodu, kterou kdy mohla mít," řekl pomalu Marthaen. "Měl jsem si uvědomit, že dítě vychované v utrpení a strachu šílenými draky bude stejně šílené jako jeho věznitelé. Ale na tom nezáleží. Hned musíme najít Kardyera. Jen ty a já jsme dost silní, abychom s ním mohli bojovat, a nechci mu dát příležitost, aby zabil někoho z mých společníků."
"Je Kharendaen tady?" zeptal se Thelvyn.
"Nemohl jsem jí zabránit v tom, aby se k nám přidala," odpověděl. "Sestoupila do nižších pater a hledá Sira George Kirbeyho."
"Cože?" Thelvyn nemohl uvěřit svým uším a hněvivě se na draka obořil. "Musí drak nejdřív zešílet, aby mohl začít myslet? Kam myslíš, že se Kardyer schoval? Ví, že jsme přišli zachránit Sira George. A tam na nás taky bude čekat."
Marthaen hněvivě zahučel. Měl zlost na Kardyera i na sebe. "Tak ho najdi. V těch chodbách se můžeš pohybovat mnohem rychleji než já."
Thelvyn se otočil a rozběhl se k jednomu ze schodišť u stupínku. V běhu si nasadil přilbici a vytáhl svůj kouzelný meč. Zlatý drak ho následoval, jak nejrychleji mohl, i když schodiště bylo úzké a strmé a on musel sestupovat opatrně. Nikdy v životě nepospíchal vstříc souboji tak rozlícen a s takovým strachem.

* * *

Kharendaen tiše procházela temnými chodbami v hloubi prastaré svatyně. Jako kněžka bojovala s jiným drakem jen tehdy, když nebylo vyhnutí, ale v minulosti už po boku Pána draků bojovala s renegáty. A bude bojovat i teď, když bude muset, přestože by se boji raději vyhnula. Jediný drak, se kterým se nechtěla střetnout, byl sám Kardyer, protože s králem renegátů se nemohla měřit. Měla strach o svého bratra a tajně doufala, že Pán draků ho najde dřív.
Když prohledávala temné chodby, snažila se odhadnout, kde by Kardyer mohl věznit svého zajatce. Spodní chodby se zdály nejbezpečnější, i když pro draka nebyly úplně ideální. Bylo obtížné tudy projít, protože chodby byly na mnoha místech velmi úzké, byla tu řada slepě končících tunelů a schodišť, po kterých drak nemohl sejít, protože byly příliš malé. Snadno tudy ale mohl projít člověk nebo některé z těch ďábelských stvoření, ze kterých Kardyer postavil svou armádu. Své zajatce věznil tam, kde se mohl kochat jejich utrpením, a svůj poklad bude mít tam, kam se může snadno dostat, i když bude spěchat. Rozhodně to bude místo, ke kterému by každý musel projít kolem Kardyera a kde nebyly chodby, kterými by se drak neprotáhl.
Nejdřív ji napadlo, jestli nehledá na nesprávném místě. Možná by Sira George našla spíš v prostornějších chodbách

horních pater. Bylo třeba prohledat velkou plochu a čas, který na to měla, byl omezen. Chvílemi zaslechla zvuky bitvy, která zuřila ve městě nad ní. Zlatých draků bylo sice méně, ale byli větší, silnější a ovládali kouzla. Potřebovali její pomoc, ale především potřebovali Marthaenovu zkušenost a vedení a moc Pána draků, která by je ochránila. Přála si to mít už za sebou a odejít z tohoto temného a hrůzu nahánějícího místa. Jako by i kámen byl zasažen šílenstvím a zoufalstvím renegátů.
Když už si Kharendaen začínala myslet, že musí hledat jinde, zjistila, že se přece jenom vydala správným směrem. Bylo zřejmé, že Kardyer zaměstnával své odporné otroky tím, že spodní patra prastaré budovy měnili na pokladnu dost bezpečnou, aby zachovala všechna jeho tajemství. Hlavní chodba byla uzavřena mohutným mřížovím ze železných tyčí, příliš těžkých, než aby se daly zlomit nebo zničit dračím ohněm. Celá konstrukce byla zasazená v masivním rámu, který byl připevněn ke kamenným zdem, podlaze a stropu. I pro draky by bylo obtížné tuto překážku překonat, ale Kharendaen si uvědomovala, že nemá čas hledat jinou cestu.
Zlatá dračice se posadila, zavřela oči a soustředila se na kouzlo, které chtěla použít. Nebylo to kněžské kouzlo, ale kouzlo, které ovládali jedině draci. Po chvíli začalo její tělo slabě zářit, obklopené bledým, mihotajícím se světlem, takže to vypadalo, jako by dračice byla téměř průhledná. Pomalu, opatrně vstala, aby nenarušila kouzlo, a s nejvyšší obezřetností se začala pohybovat vpřed. Svůj světélkující čenich přitiskla k bariéře ze železných tyčí a pak jej bez překážky protlačila mřížovím. Postupovala opatrně, pohybujíc se jako duch, dokud celé její tělo bezpečně neprošlo bariérou. Teprve potom se zastavila a ohlédla se. Jiskřičky světla se pomalu ztrácely, až měla Kharendaen opět svou skutečnou podobu.
Pokračovala v hledání. Zjistila, že všechny menší boční chodby byly přehrazeny kusy nalámaného kamene. Nemusela jít daleko, když se před ní náhle otevřel ohromný volný prostor se schodišti vedoucími vzhůru po obou stranách. V podlaze uprostřed této síně byla velká jáma, jejíž okraje měly čtvercový tvar. Dolů vedly široké schody. Kharendaen tedy opět sestupovala. Tato část svatyně nebyla postavena z velkých kamenů, ale byla vytesána z původního kamene s absolutní přesností, která byla vlastní jen trpaslíkům. Zdi, strop a podlaha byly dokonale hladké, rohy ostré a rovné. Přišla na to, že první z průchodů sloužil jen jako spojnice dvou dlouhých, stejně velkých chodeb. Obě chodby byly po obou stranách lemovány velkými síněmi, které byly uzavřeny těžkými dřevěnými dveřmi. Severní polovina každé hlavní chodby byla přehrazena silnou kamennou stěnou, navršenou Kardyerovými otroky. Ve stěně bylo vždycky nízké okno opatřené železnou mříží.
Kharendaen hned pochopila účel toho místa. Byly tam pokladnice velké jako stodoly, řady a řady pokladnic, kam až jen oko dohlédlo. Před dávnými stoletími tady předkové trpaslíků uchovávali své poklady a teď tu byly nashromážděny cenné předměty a nejrůznější zboží střežené bdělým zrakem Kardyera a jeho kněží. Kardyer tu měl svou pokladnici a žalář.
"Kharendaen!"
Prudce se otočila, když zaslechla své jméno, a vydala se směrem, odkud se volání ozvalo. Hlas patřil Siru Georgovi. Našla ho, jak vykukuje mezi trámy těžkých dřevěných dveří jedné z cel.
"Nečekal jsem, že tě uvidím," řekl. "Myslel jsem, že jsi ve vyhnanství."
"Seldaek mě přivolal," vysvětlila mu rychle. "Přivedla jsem zlaté draky, aby bojovali s renegáty, ale Seldaek se vydal pro Pána draků a ten je tu taky."
"Klíče má Kardyer," řekl starý rytíř. "Jak jistě vidíš, všechny zámky jsou úplně nové."
"Mohu tě dostat ven," ujišťovala ho. "Dřevo těchto dveří je možná chráněno kouzlem, nebo nějakým jiným způsobem, ale je tisíce let staré. Ustup stranou."
Obrátila se, chystajíc se rozrazit dveře svým ocasem. A v tom se ocitla tváří v tvář největšímu rudému drakovi, kterého kdy viděla. Kardyer se tiše přiblížil až k ní, zatímco mluvila se Sirem Georgem, a trpělivě a bezstarostně čekal, až si ho všimne.
Kharendaen se vyděsila a instinktivně odtáhla hlavu, ale byla příliš překvapená, a obrovský rudý drak se pohyboval rychle, takže se nemohla bránit. Jeden z jeho velkých silných pařátů ji s drtivou silou sevřel kolem krku, hned pod čelistí, a druhým ji Kardyer pevně stiskl pravé předloktí přímo pod ramenem. Bylo to neobyčejně silné sevření a Kharendaen nemohla doufat, že se jí podaří se z něj uvolnit. Hodil ji na zem břichem dolů a pak kráčel po zadních nohách a táhl ji za sebou na otevřené prostranství, kde se křižovaly chodby.
Byl si jist svou naprostou převahou nad zlatou dračicí. Lehl si na ni a ani na okamžik nepovolil své sevření, ale naopak ji ještě svou vahou přitiskl k zemi a bolestivě jí ohnul krk dozadu. Zvedl hlavu, aby si mohl dračici prohlédnout, pořád stejně sebevědomě a bezstarostně. Kharendaen se ani nemohla pokusit o odpor, protože věděla, že její nepřítel má dost síly, aby jí v okamžení mohl zlomit vaz, dokonce i jednou rukou.
"Ale, ale, copak to tu máme za klenot v naší pokladnici," řekl s hlavou přitisknutou k jejímu uchu, takže cítila jeho teplý dech. "Pročpak by asi drak nosil sedlo? Aby zachránil starého drakona, který už nikdy nevzlétne? A slyšel jsem o zlaté dračici, která bývá osedlaná, protože na ní jezdí Pán draků."
Kharendaen neodpověděla, protože věděla, že by to nemělo smysl. Snažila se přivolat nějaké kouzlo, které by ji ochránilo, ale její mysl byla zmatená strachem, který v životě ještě nepoznala.
"Myslíš, že mám v plánu tě zabít?" zeptal se Kardyer a pootočil hlavu, aby jí viděl do očí. Přitom jí zkroutil krk tak, aby se na něho musela podívat. "Je škoda, že to musím udělat, ale jsi příliš nebezpečná, než abych si tě tu někde nechal. Už je to dlouho, co jsem naposledy viděl zlatého draka. Zapomněl jsem, jak jsou krásní a půvabní."
Kharendaen pochopila, co v ní vzbuzovalo takový strach. Kardyer se posunul a ležel tak, že měl hruď přitisknutou k jejímu tělu uprostřed jejích zad. Znovu použil svou drtivou sílu a svým silným ocasem odhodil její stranou. Pohyboval se rychle, aby se dračice nemohla bránit. Její ocas přišlápl jednou zadní nohou a pevně se k ní přitiskl, spočívaje na ní celou váhou těla.

"Kharendaen!"
Kardyer zvedl prudce hlavu a potom opět upadl do své téměř samolibé bezstarostnosti. Marthaen byl na druhé straně bariéry, ale oba je mohl jasně vidět nízkým otvorem. Avšak mezi mříže se mu nepodařilo nacpat ani hlavu. Velký zlatý drak ustoupil, rozezlený a zoufalý, a drásal železné mříže a kámen, který mu bránil v záchraně jeho sestry.
"Tudy se neprotáhneš, odvážný draku," řekl klidně Kardyer. "Možná myslíš na to, že se ti podaří najít nějakou jinou cestu, kterou bys mohl bariéru obejít. Já se tady zatím potěším s touhle pěknou slečinkou. Nebo tu chceš raději zůstat a dívat se? Ať už se rozhodneš jakkoliv, já na tebe počkám."
"Nech mou sestru na pokoji!" zařval Marthaen hněvivě a bezmocně. "Při Mocném, postarám se o to, abys pomalu v útrapách umíral dalších sto let!"
"No vida, tvoje sestra," opakoval Kardyer. "V tom případě tu rozhodně zůstaň a dívej se. Mělo by ti to způsobit zvláštní potěšení."
Marthaen znenadání ustoupil od otvoru. S ďábelským výrazem ve tváři se Kardyer podíval na bezmocnou kněžku pod sebou ve slastném očekávání příštích okamžiků. Najednou prudce zvedl hlavu, protože si uvědomil, že tma za bariérou byla znenadání rozptýlena chladným bílým jasem. Kámen jednoho rohu bariéry slabě zazářil rudým světlem a vzápětí vybuchl v krupobití kamenných úlomků. Kardyer musel odvrátit hlavu, aby se vyhnul smrtícím kouskům horkého kamene. Po chvíli otočil hlavu zpět a syčel vztekem, ale v příštím okamžiku prolétl poničenou bariérou paprsek, který ho zasáhl do ruky. Roztříštil mu kosti a přinutil ho uvolnit smrtící sevření, kterým držel Kharendaenin krk.
Kardyer zařval bolestí a vztekem, pak v hrůze utichl. Postava v černém brnění vystoupila z otvoru propáleném kouzelnou střelou a zvedala dlouhý meč v hrozivém gestu, aby zamířila přímo na jeho hlavu. Renegát už zcela pozbyl rozumu, byl zmatený bolestí a strachem, ale zároveň zaslepený nesmírnou zuřivostí, dokonce pobouřený troufalostí toho mrňavého nepřítele, který na něho zaútočil. Vstal, aby se vrhl do boje, a tím ze sebe udělal terč, jaký Thelvyn potřeboval. Jeho meč krátce zazářil a pak vydal ránu, která Kardyera zasáhla do hrudi s tak zničující silou, že srazila rudého draka do chodby otevírající se za ním.
Thelvyn si dával pozor, aby se nenechal zaskočit dalším útokem. Kardyer měl své osobní strážce, šest nejmohutnějších draků z jeho bandy, kteří teď zaútočili z postranní chodby. Thelvyn znovu zvedl meč, namířil ostří proti blížícím se drakům a z meče vystřelil ten nejmocnější paprsek, který se kdy odvážil použít. Paprsek oslepoval svou září a náraz otřásl samotnými kamennými základy prastarého města. Vyšlehnutí plamene stačilo zabít všech šest renegátů a kousky jejich popálených, polámaných těl byly rozházeny v chodbě.
Téměř šílený ve své zlobě a zoufalství se Marthaen stáhl jen na dobu, kterou Pán draků potřeboval k prolomení bariéry. Potom hned přiskočil k otvoru, svými pařáty trhal uvolněné mříže a odhazoval sutiny, a pak se vrhl tam, kde byl kámen naprasklý a oslabený výbuchem. Trvalo jen chvíli, než vznikl otvor dost velký, aby se jím mohl protáhnout. Když se dostal na druhou stranu, viděl, že Kharendaen se už posadila, ale stále se třásla v bezmocném hněvu a strachu, nos přitisknutý k Thelvynově hrudi, a Pán draků ji jemně hladil po čenichu.
Marthaen pomalu prošel temnou chodbou k ležícímu Kardyerovi. Bylo to víc než sto yardů od místa, kde byl zasažen. Král renegátů ještě žil; byl těžce zraněn a bylo vyloučeno, že přežije, ale draci někdy umírali velmi pomalu. Jeho hruď byla úplně rozdrcená, takže každé nadechnutí ho stálo nesmírné úsilí a způsobovalo mu nesmírná muka. Ležel natažený na podlaze, příliš slabý, aby se mohl pohnout, a jeho pohled zamlžovala bolest. Přesto vzhlédl, když k němu Marthaen přišel.
"Jsem Kardyer... největší ze všech... renegátských králů," řekl, lapaje po dechu. "Věřil jsem... že by mě ani Pán draků neporazil."
"Žádný drak nemůže přemoci Pána draků," řekl Marthaen. "Jen sám Mocný by se mu mohl postavit."
"Ale i já... jsem Nesmrtelný," trval na svém Kardyer, podléhaje sebeklamu. "Nemohu zemřít."
"Máš několik hodin, abys o tom přemýšlel," řekl mu Marthaen. Odvrátil se od něj a nechal ho, aby dobojoval svůj předem prohraný zápas se smrtí. Kardyer se pomalu dusil, neschopen nabrat dech. Zabít ho by byla laskavost a Marthaen cítil, že si Kardyer zaslouží těch několik hodin bolesti jako splátku za všechno utrpení, které způsobil.
"Kdyby tě to neobtěžovalo..."
Sir George ho pozoroval otvorem ve dveřích cely, ve které byl uvězněn. Marthaen uchopil rukojeť a táhl, dokud se prastaré dřevo nerozpadlo na třísky. Starý rytíř vykročil do chodby a zdálo se, že pobyt ve vězeňské cele mu nijak neublížil.
"Po všem tom úsilí, které nás stála tvoje záchrana, jsem rád, když vidím, že máš aspoň tolik slušnosti, abys byl ještě naživu," řekl mu Marthaen. "Víš, kde je náhrdelník?"
"Kardyer ho nemá; a nikdy ho neměl," řekl Sir George znechuceně. "Byl tak omámen vlastní falešnou představou o své velikosti, že by se nikdy nedal do spolku s někým, kdo by chtěl mít nad ním vrch, ani s tak podlézavou chamradí, jako jsou ohňoví čarodějové. Ale nastřádal si pěknou horu pokladů. Dělalo mu to zvláštní potěšení, když mi svůj poklad ukazoval."
"Poklady patří Pánovi draků," řekl Marthaen. "Patří mu podle práva, protože Kardyera přemohl."
"Mně?" zeptal se překvapeně Thelvyn. "K čemu by mi byl takový poklad?"
"Chlapče!" varoval jej Sir George co možná nejmíň nápadně.
"Podle zvyku bys měl pamatovat na draky, kteří ti pomáhali," pokračoval Marthaen. "Ale poklad a doupě samotné patří teď tobě."
Ještě otřesená chvílemi hrůzy, které musela zažít, se Kharendaen přivinula ke svému bratrovi, otírajíc si svou tvář o jeho. Marthaen pozoroval Thelvyna, který pospíchal se starým rytířem do horních pater, na pomoc zlatým drakům. Marthaen si byl až moc dobře vědom toho, že Pán draků zachránil život jemu i jeho sestře. A nebude snadné ten dluh splatit. Nemohl se ubránit myšlence na to, že je velmi pravděpodobné, že v nadcházejících týdnech bude muset proti

Pánovi draků bojovat. Jeho povinností bylo ochránit svůj lid, i kdyby to znamenalo, že musí Pána draků porazit jakýmkoli možným způsobem.
Marthaen si nyní vybavil, jak minulou zimu Kharendaen varoval, aby se s Thelvynem příliš nesblížila. Ironií osudu se teď sám ocitl v pasti svých závazků.

Kapitola 9

PROTOŽE KHARENDAEN I SELDAEK MĚLI NA zádech sedla, odvezli Thelvyna a Sira George zpátky do Braejru. Otázka Kardyerova pokladu zůstala nerozřešena, ačkoliv pro každého draka, dokonce i pro Kharendaen, to byla důležitá věc. Thelvyn odměnil všechny zlaté draky, kteří se účastnili záchranné výpravy. Trval na tom, aby část pokladu přijal i Marthaen, navzdory jeho ujišťování, že už je stejně Thelvynovým dlužníkem. Zbytek, což představovalo pozoruhodné množství bohatství, mohl Thelvyn pouze zamknout v pokladnicích a doufat, že se nikomu nepodaří objevit vchod do Darmouku, který byl také považován za jeho majetek. Dostalo se mu ujištění, že zlatí draci, kteří starobylé město poznali, o něm nikdy nebudou mluvit, ani do něj nevniknou bez pozvání, a budou respektovat posvátnost jeho pokladu, jak by to udělali v případě každého draka. Z renegátů nepřežil ani jediný.
Když se vrátili do Braejru, Solveig jim přišla na dvůr naproti, ale předstírala naprostou bezstarostnost, přinejmenším teď, když věděla, že se starý rytíř vrátil živý a zdravý. Kharendaen musela hned odletět, protože se musela věnovat svým povinnostem. Bylo domluveno, že Seldaek zůstane nějaký čas se Sirem Georgem a bude s ním pokračovat v pátrání po Náhrdelníku draků. Thelvyna čekaly jeho vlastní úkoly. Přijal velení vysočinské armády a druhý den měl vést první karavanu vojáků a zásob k hranici.
Thelvyn se sice vypořádal s draky, ale ráno se ukázalo, že ho čeká další problém - tentokrát koně. Posledních pět let využíval služeb draka, když se potřeboval někam dopravit, a tak poněkud vyšel ze cviku, co se týkalo jízdy na koni. Neměl důvod, aby pochyboval o tom, že dokáže ovládat koně, ale vyhlídka na to, že několik příštích dní stráví v sedle, byla skličující. Pochyboval, že jeho zkušenost z jízdy na drakovi by se nějak dala uplatnit při jízdě na koni, protože dračí let byl nanejvýš hladký a klidný ve srovnání s otřásavým chodem koně.
Král Jherridan mu daroval pěkného mladého hřebce, nepochybně nejlepšího koně, jakého kdy Thelvyn vlastnil. Kůň pocházel z rychlého, ale přitom neúnavného plemene, které si Flaemové přivedli s sebou z jiného světa. Koně pocházející z tohoto plemene byli malí a měli mohutnou hruď. Hnědá barva byla pro ně charakteristická a měli tmavší hřívu a ocas. Svým vzhledem se mladý hřebec podobal dvěma klisnám, na kterých Thelvyn jezdil během výpravy, která z něj udělala Pána draků. Jako všichni koně před ním, i tenhle odmítal Thelvyna klidně nosit, dokud Sir George nepoužil nějaké zvláštní kouzlo. Thelvyn mu dal stejné jméno jako svým dvěma předcházejícím, tedy Kadence, protože mu neřekli, jak se hřebec jmenuje.
Při východu slunce se potom připojil ke králově armádě u hlavních kasáren, právě když byly řady vojáků a vozů s nákladem připraveny vyrazit k severu. Všechny masivní povozy, katapulty, které se daly převážet, a vojenské oddíly se zásobovacími vozy stály vyrovnány před bránou po obou stranách cesty. Thelvyn nejdřív přecenil počet vojáků, kteří byli vysláni k hranici, protože věděl jen to, že je to většina královy armády, jádro veškeré vojenské síly na Vysočině. Uvědomoval si, že v době války by národy jako Thyatis nebo Darokin dokázaly postavit armádu, která by počtem vojáků převyšovala počet všech obyvatel Vysočiny. I přesto si Thelvyn pomyslel, že armáda Vysočiny prodělala velké změny během let dychtivé přípravy na válku s Alfatií.
Když ale Thelvyn převzal velení, rychle přišel na to, že se od něj očekává, že udrží několik stovek mil vzdálené severní hranice s pouhými pětadvaceti stovkami mužů a pěti sty elfy. Na hranici se k nim přidá nějakých dvanáct set vojáků.

Kdyby konflikt s draky vyústil v otevřenou válku, vévodové by se možná dali přesvědčit, aby poslali další dva tisíce mužů; jestli elfové přislíbí další pomoc, zůstávalo zatím nanejvýš sporné. Elfové byli v této záležitosti velmi neochotnými spojenci, protože se - a naprosto správně - domnívali, že bylo možné se konfliktu s draky vyhnout. Armádě bude trvat přinejmenším týden, než dorazí k severní hranici, a to bylo pro Thelvyna výhodné. Další týden poskytne drakům více času, aby celou záležitost uvážili, a pravděpodobně zjistí, že armáda podléhá jeho velení. Doufal, že si to dvakrát rozmyslí, než jej vyzvou k boji, a to by je mohlo zviklat na dobu dost dlouhou, aby se na vlastní oči přesvědčili, že Pán draků jen zabezpečuje severní hranici a nevede armádu do hor, aby napadla draky na jejich území. Thelvyn pořád doufal, že se válce s draky vyhne, i když předpokládal, že bude muset opět ukázat svou moc v souboji. Jeho schopnost létat mu umožňovala bojovat s draky mnohem lépe než dřív. Dokonce dokázal přinutit k boji draky, kteří s ním bojovat nechtěli. Už nemohli dál využívat větší rychlost a pohyblivost a vyhýbat se mu. Mohl jít do války s draky, když to bude nevyhnutelné, ale nemohl být všude najednou, a draci budou schopni způsobit nesmírnou zkázu, než se mu podaří je přimět, aby se vzdali.

První tři dny jízdy na sever proběhly bez obtíží a urazili velký kus cesty. Silnice ve střední části Vysočiny byly dobře postavené a udržované a v poslední době nebyly žádné průtrže mračen, které by silnici změnily v blátivou stezku. Bylo to obzvlášť důležité, když se vzalo v úvahu, kolik měli velkých a hodně naložených vozů, které by snadno uvízly v měkkém blátě, a to byl jeden z důvodů, proč musely být na sever dopraveny před letními dešti a bouřkami.

Jejich tempo se zpomalilo, když se přiblížili k hranici. Za sebou nechali zalesněné vlnící se vrchy střední části Vysočiny a vjeli do kraje borových lesů na severu, kde byly úzké cesty, které často stoupaly do prudkých kopců. Bylo to zvláštní, ale Thelvyn se cítil spokojen; vyrostl v těchto lesích a horách a tahle země mu byla domovem. Nikdy nebyl příliš nadšený životem v Graezu, kde byl pro všechny jen sirotek a cizinec, ale když se přestěhoval do Braejru obklopeného prašnými pláněmi, stýskalo se mu po stromech a horách na severu.

"Až přijedeme na křižovatku, budeme muset rozdělit naše vojáky a zásoby," řekl Thelvyn kapitánu Gairstaanovi, když jeli vedle sebe. "Polovina se vydá na severovýchod směrem k Nordeenu a Východní kotlině. Ostatní pojedou do Lindenu a k severozápadní hranici. Takhle opevníme naše stanoviště mnohem rychleji."

"Kterou skupinu povedeš ty?" zeptal se Gairstaan. "Domnívám se, že budeš chtít být tam, kde je střetnutí s draky nejpravděpodobnější."

Thelvyn zavrtěl hlavou. "Přemýšlel jsem o tom a ještě jsem se nerozhodl. Draci by nás mohli napadnout v kopcích pod Wendarským hřebenem, kam mohou slétnout přímo z hor. Nebo o tom může rozhodnout sám Dračí parlament, že draci zasáhnou, a v tom případě budou přicházet podél hor ze severovýchodu, jak to udělali před pěti lety. Možná mě hledají, možná se budou snažit se mi vyhnout. Vůbec se mi nelíbí, když se dostanu do situace, kdy musím čekat, až udělají první krok, a potom reagovat, ale myslím, že nemám na vybranou."

Nakonec se s Gairstaaňem dohodli na tom, že společně pojedou až do Traagenu a tam se rozdělí. Jižně od Nordeenu se větší polovina obrátí na západ a vydá se po nové silnici, která byla postavena, aby spojovala odlehlé osady na úpatí wendarských hor. Thelvyn si nemohl pomoci a musel přemýšlet o tom, co všechno se změnilo. Když vyrůstal v Graezu, vesnice byla na samém okraji hranice a tato teprve nedávno osídlená země byla divoká a z velké části neprozkoumaná. Všechno probíhalo podle plánu, dokud se nestalo něco, s čím Thelvyn nepočítal: Draci zaútočili mnohem dřív, než odhadoval. Armáda se právě dostala na otevřené prostranství, když obloha znenadání potemněla míhajícími se draky. Thelvyn je rychle spočítal a zjistil, že je jich jen tucet, ale létali jako šipky sem a tam, takže se zdálo, že je jich víc. Hned poznal, že jsou to mladí rudí draci. Thelvyn začínal mít dojem, že je to oblíbená dračí taktika, když bojují s armádou na zemi - zaskočit nepřítele v otevřeném prostoru, kde draci mohou snadno útočit a jejich protivník se nemá kam schovat. Totéž udělali před pěti lety, když bojovali proti Jherridanově vojsku.

Thelvyn udělal jedinou možnou věc, protože draci určitě nedovolí, aby jeho vojáci ustoupili do lesa vzdáleného asi sto yardů. Poslal všechny vojáky dopředu mezi vozy se zásobami, které nechal postavit do řady. Vozy mohly tvořit něco jako bariéru a umožnit jeho mužům, aby se soustředili na útok zepředu a z boku. Kdyby se jim podařilo včas připravit katapulty a lukostřelci zaujali své pozice, pak by měli naději, že se proti drakům ubrání. Přítomnost Pána draků byla zárukou.

Draci počkali s útokem, než se vojáci nachystali k obraně. Thelvyn se ptal sám sebe, co si od toho slibují. Doufali, že Flaemy zastraší? Věděli, že je Pán draků s nimi? To by jim překazilo jejich plány, protože Thelvyn jim rozhodně nehodlal dovolit, aby prosadili svou. Potřeboval získat nad touhle situací kontrolu, a to co nejdřív. Po chvíli se k němu připojil kapitán Gairstaan a jel po jeho boku.

"Všechno je uspořádáno, jak sis přál," hlásil Gairstaan. "Na co čekají? Skoro to vypadá, jako by nám chtěli dát šanci se bránit."

"Draci mají velmi silný smysl pro poctivý boj," řekl Thelvyn, "ačkoliv se domnívám, že mají pro své čekání nějaké jiné důvody. Teď jen záleží na tom, jestli vědí, že jsem tady, a jestli mi budou chtít něco dokázat. Když nezaútočí, bude to znamenat, že možná chtějí bojovat se mnou."

"Můžeš s nimi bojovat?"

"Podle jejich zvyku mě k boji může vyzvat jen jejich vůdce a ještě snad jeho osobní strážci," vysvětloval Thelvyn. "Ale myslím si, že si budou pamatovat mou bitvu s rudým drakem Jherdarem a jeho stráží před pěti lety a nebudou opakovat jeho chyby. Pochybuji, že vědí, že mohu létat a mám stejné předpoklady pro boj ve vzduchu jako oni, takže s nimi mohu změřit síly podle jejich pravidel boje."

"Co teď uděláš?" zeptal se Gairstaan.

"Mám v plánu dát jim lekci," řekl Thelvyn. "Protože ať už jsou jejich plány a očekávání jakékoliv, až se střetnou s Pánem draků tváří v tvář, ochromí je to. Představ si toho nejstrašlivějšího netvora z legend, nějaké monstrum, které tě děsilo, když jsi byl dítě, a pak si představ, že s ním musíš bojovat. A přesně takhle se draci dívají na Pána draků."

Nechal svého koně v kapitánově péči, potom přivolal brnění Pána draků a vykročil do pole. Podle jeho očekávání draci okamžitě přestali křižovat oblohu a trochu se stáhli, když ho uviděli. Pět z nich přistálo na vzdáleném kopci, aby se potichu domluvili, zatímco ostatní kroužili nad nimi. Thelvyn začal mít dojem, že ho přece jen nečekali.
Pět draků krátce projednalo situaci, pak vzlétli a přidali se k ostatním a pomalu se blížili k vysočinské armádě, přestože se stále drželi v uctivé vzdálenosti. Možná litovali, že nezaútočili hned a nevyužili příležitosti a místo toho ztráceli čas domýšlivou ukázkou své síly. Počáteční výhoda, kterou jim vynesl moment překvapení, byla ztracena.
Po chvíli největší z rudých draků přistál na nízkém pahorku, nějakých sto yardů od Thelvyna, který mu šel naproti. Když přišel blíž, cítil, jak se v něm probouzí instinktivní strach, dávný strach, na který díky svému přátelství s Kharendaen už téměř zapomněl. Draci byli jeho úhlavními nepřáteli od chvíle, kdy se narodil; jeho matka zemřela, když se draci pokusili ukončit jeho život ještě před tím, než začal.
Thelvyn ale musel ovládnout vzrůstající strach a přinutil se vypadat klidně a sebevědomě, když došel k rudému drakovi. Jeho poslední nadějí, jak se vyhnout boji, bylo být takovým Pánem draků, jakým být musel - sice shovívavý, ale přísný. Draci instinktivně respektovali autoritu těch nejmoudřejších a nejsilnějších, kteří mezi nimi byli.
"Tohle střetnutí je zbytečné," začal Thelvyn. "Dávám ti své slovo, že draci nejsou ohroženi ani Pánem draků, ani armádou Vysočiny. Chtějí pouze zabezpečit své hranice a já jsem tu, abych zajistil, že nedojde k žádnému nedorozumění."
"To je zvláštní způsob, jak se vyhnout nedorozumění," řekl drak a pohlédl na armádu sešikovanou za Pánem draků. "Jak mohu chápat tvou přítomnost jinak než jako hrozbu?"
"Flaemský král prohlásil, že svou armádu nepošle do hor, pokud draci nezaútočí jako první," řekl Thelvyn. "A já je za žádných okolností nebudu podporovat, když budou chtít bezdůvodně draky napadnout. Když zaútočíte na královy vojáky v jeho vlastní zemi, docílíte jen toho, že válka pak bude nevyhnutelná."
"K válce se už schyluje dlouho," prohlásil drak. "Jedinou nevyhnutelnou věcí je boj na život a na smrt mezi námi a Pánem draků."
Drak se náhle otočil, roztáhl svá široká křídla a po třech dlouhých krocích vyskočil do vzduchu. Thelvyn se vrátil na své místo v čele obranné linie a nasadil si přilbici, aby nebyl zaskočen, kdyby draci náhle zaútočili. Křišťálové hledí trochu omezovalo viditelnost, ale pohybující se draky viděl dobře. Všichni draci se vrátili na oblohu ve stejném okamžiku, jako jejich vůdce. Kroužili asi míli západně od vojenské kolony a očividně se připravovali k útoku.
Thelvyn pozoroval draky, kteří se roztáhli a kroužili nad obléhaným vojskem. Při jeho první bitvě si byli jeho protivníci vědomi toho, že rozsah jeho pohledu je omezený, a využili to proti němu, když se jich několik přiblížilo najednou v očekávání, že jednomu z nich se podaří dostat tak blízko, aby mohl zaútočit. Ale tentokrát nevedli svůj útok proti němu, ale proti armádě, a snažili se přitom držet mimo dosah jeho zbraní, když bleskově přilétli, vyšlehli plameny a pak se stáhli. Napadlo ho, jestli by neměl nařídit, aby se vojsko roztáhlo víc do šířky. Jejich těsné seskupení je činilo zranitelnými, ale aspoň nebyli bezbranní. I když jejich dlouhé luky drakům nijak ublížit nemohly, kopí s kovovými hroty, metaná z jejich katapultů, to bylo něco jiného.
Podle dračí taktiky rychle zaútočit a pak se stáhnout Thelvyn usoudil, že mají v úmyslu zničit jeho armádu navzdory jeho přítomnosti, využívajíce toho, že je odkázán k boji na zemi. Zatím jim taktika, kterou se řídili, aby se ochránili před zbraněmi Pána draků, vycházela. Thelvyn věděl, že musí rychle zasáhnout, než jeho muži ztratí odvahu. Opatrně používal mocné střely svého meče a dělal, co mohl, aby draky přiměl držet si odstup. Čekal na vhodný okamžik, kdy jim bude moci předvést své překvapení.
Jeho chvíle přišla, když se rudý drak, ve kterém rozeznal vůdce skupiny, obrátil a střemhlav zaútočil. Thelvyn čekal do poslední chvíle, pak svou vůlí přivolal pelerínu a rychle se vznesl v takovém úhlu, aby zastavil drakův útok. Dračí vůdce byl zaskočen Thelvynovým náhlým přesunem, ale zareagoval rychle a prudce odbočil. Thelvyn pozvedl meč, ale kouzelná střela zasáhla jen dolní část drakových zad a jeho boky. Pak se musel rychle otočit a čelit útoku mladého draka, který mu chtěl vpadnout do zad.
Thelvyn věděl, že se pokouší bojovat s draky v jejich živlu, a nepřítel si byl dobře vědom jeho nevýhod. Mohl sice letět rychleji než drak, ale jeho brnění bylo příliš těžké a neměl v něm volnost pohybu. Ještě horší bylo, že těžký meč ho připravil o rovnováhu, a bylo velmi obtížné správně zamířit. Manévroval, jak nejlépe dovedl, ale draci ho jenom škádlili a snadno se vyhnuli každému jeho pokusu. Přesto to bylo lepší, než kdyby musel zůstat na zemi.
Thelvyn věděl, že kdyby mohl draky prostě zabít, jak to udělal s renegáty v Darmouku, jeho úkol by byl mnohem snazší. Ale kdyby začal vybíjet draky, nikdy by je už nedokázal přesvědčit, aby dodržovali příměří.
Když se Pán draků náhle objevil na obloze, draky to znepokojilo, ale nedonutilo je to k ústupu. Na vlastní oči viděli, že má potíže, a pokračovali v útocích - v střemhlavém letu udeřili a pak se stáhli, dřív, než Thelvyn stačil zareagovat. Bylo to zkrátka moc draků najednou. Thelvyn měl co dělat, aby se ubránil, o boji ani nemluvě.
Vůdce rudých draků dál kroužil kolem něj v bezpečné vzdálenosti, pozoroval ho a nepochybně přemýšlel o tom, jak by Pána draků dostal do ještě nevýhodnějšího postavení. Thelvynovi připadalo počínání draků nepochopitelné a neorganizované. Příliš pozdě si uvědomil, že podcenil chytrost a dovednost svého nepřítele, když došel k mylnému závěru, že rudý drak je vůdcem malé, nezkušené skupiny. Ve skutečnosti jeho protivník odhalil skryté nedostatky peleríny dřív než Thelvyn.
Náhle se drak obrátil a letěl přímo k Pánovi draků. Vypadalo to jako beznadějný pokus o útok. Thelvyn se rychle obrátil k drakovi čelem a zvedl meč. Právě když se chystal k zásahu, začal znenadání padat, protože jeho pelerína mu bez varování vypověděla službu. Zatímco brnění bylo chráněno proti účinkům protikouzla, dokonce i proti mocnému dračímu kouzlu, na pelerínu se ochranná moc zbroje nevztahovala. Čarodějové, kteří ji zhotovili, nebyli tak zkušení jako mágové z pradávného Blackmooru, a ochránit pelerínu před jakýmkoliv kouzlem, to už byl úkol nad jejich síly. Rudý drak se jednoduše postaral o to, aby se z peleríny stal bezcenný kus látky. Thelvyn se snažil nepodlehnout panice,

věřil, že ho brnění ochrání při pádu i z takové výšky, i když pro něho bylo těžké nepoddat se instinktivní přirozené hrůze z pádu.
Řítil se s nohama pod sebou, jako kdyby seskakoval z vysokého útesu. V okamžiku, kdy se dotkl země, ucítil obrovskou sílu, zvedající se vzhůru jeho nohama, která ho zachytila a pomohla mu ztlumit dopad. Přesto ho náraz vrhl vpřed, takže těžce dopadl na hruď. Pustil svůj meč, když se instinktivním pohybem rukou snažil zmírnit pád na zem. Několikrát se převalil, aby se dostal ke svému meči, uchopil jílec a namáhavě se zvedl, jak nejrychleji mu to brnění dovolilo. Podle jeho očekávání se všichni draci, kteří byli poblíž, hrnuli do útoku hned, jak ho uviděli padat. Tušili, že mají ideální šanci porazit Pána draků. Dva již byli na zemi, blížili se k němu dlouhými skoky jako ohromné kočky. Zvedl meč a přivolal jeho omračující moc a oba draky zasáhl do hlavy. Otáčel se kolem dokola a několikrát rychle vystřelil, aby odradil draky, kteří byli ještě ve vzduchu. Ti se obrátili a prchali přemoženi strachem.
Přestože se ukázalo, že pelerína ohňových čarodějů je naprosto nepoužitelná, Thelvyn si pomyslel, že to dopadlo dobře. Podařilo se mu draky překvapit, když se chystali ho dorazit. Nevěděl ale, jak bude bránit svou armádu, když nebude schopen létat. Když se rozhlédl kolem sebe, viděl, že vůdce rudých draků vyšel z té krátké bitvy bez jediného škrábnutí a znovu létal kolem něj v širokých kruzích. Thelvyn ještě zdaleka neměl ten souboj vyhraný.
Alespoň se mu podařilo obrátit pozornost draků od vojska k sobě. Pozoroval zbývající draky, kteří pomalu kroužili, a bylo mu stále jasnější, že to, co teď potřebuje nejvíc, je schopnost létat. Zdálo se nepravděpodobné, že by se mu podařilo zlomit kouzlo, které pelerínu zbavilo jejího účinku, ale byla tu možnost, že by dokázal létat díky svým kouzelnickým nebo kněžským schopnostem. Létání nepatřilo k běžným kněžským kouzlům, ale v minulosti se u něj projevily jiné kněžské schopnosti, které byly také neobvyklé.
Potřeboval několik okamžiků, aby se soustředil a přivolal kouzlo. Na rozdíl od jiných kněží, kteří museli nejdřív nějakou dobu meditovat, než byli schopni kouzlo použít, Thelvyn si obvykle osvojil kněžské kouzlo hned, jakmile zmobilizoval svou vůli. Nevěděl ani, jestli takové kouzlo existuje, ale věděl, že to musí zkusit. Za moment cítil, že kouzlo ovládl. Byla to jeho poslední možnost porazit draky.
Když obcházel po poli a dával pozor na nenadálý útok, jeho pozornost přitáhl pohyb na boku. Jeden ze zasažených draků se vzpamatoval a posadil se, potřásaje hlavou. Prudká střela z katapultu zasáhla jeho rameno. Vyskočil jako vyděšená kočka a řval bolestí a vztekem. Stočil svůj dlouhý krk k rameni, vytrhl z něj kopí a odhodil je stranou. Zranění nebylo příliš vážné, i když pro člověka by bylo velmi nebezpečné, přesto jej ale ten zásah vyřadil z boje. Neobratně kulhal, ale podařilo se mu vzlétnout a uniknout z dosahu ostatních zbraní. Odlétl na vzdálený kopec, na kterém čekal další zraněný drak.
Mezitím se Thelvyn snažil záměrně vzbudit zdání lhostejnosti a doufal, že tak přiláká zbývající draky do své blízkosti. Jeho kouzlo létání by mu nebylo k ničemu, kdyby musel draky honit. Potřeboval je překvapit. Šel dál do pole a vzdaloval se od svého vojska.
Tentokrát mu jeho plán dokonale vyšel. Vůdce rudých draků se náhle obrátil a hnal se k němu. Ten pohyb přiměl ostatní, aby přestali kroužit nad kolonou, a řítili se do útoku. Thelvyn trpělivě čekal, až k němu přijdou blíž, stále předstíraje nedostatečnou opatrnost. Díky svému dlouhému přátelství s Kharendaen měl možnost poznat, že i draci mají svou nevýhodu. Viděli velmi dobře do dálky, ale stěží rozeznali, když se jim něco nebo někdo motal přímo před nosem.
Thelvyn použil létací kouzlo a vylétl vzhůru. Hned si všiml, že se pohybuje ještě rychleji než předtím. Nejdřív se držel níž a rychle se pohyboval nad zemí, pak vyrazil přímo nahoru mezi draky, kteří se shromáždili nad místem, kde předtím stál. Jak předpokládal, draci ho neviděli vzlétnout a většina z nich nevěděla, kde je, dokud nezačal rozdávat rány svým mečem a nevyvolal tak mezi nimi zmatek. Musel dávat pozor, aby draky jen omráčil a nezranil je. Draci se rozprchli na všechny strany a řvali bolestí a vztekem nad svou bezmocností.
Náhle Thelvyna obklopily plameny. Brnění ho naštěstí dokonale chránilo. Odhadl, že drak se přiblížil zezadu a chce prolétnout po jeho pravé ruce. Proto se prudce posunul doleva a o vteřinu později se kolem něj jako blesk mihl vůdce rudých draků, jehož bičující ocas Thelvyna o vlásek minul. - Vytáhl meč a vyslal několik paprsků, z nichž tři přímo zasáhly drakova záda.
Zdálo se, že draci už dostali za vyučenou. Odletěli do vzdálených kopců ke svým zraněným druhům a pokračovali v živém rozhovoru se svým vůdcem. Mnoho z nich pocítilo zásah Thelvynova meče, po kterém se jejich svaly křečovitě stáhly, a cítili v nich bolest. Čtyři byli zasaženi kopím vystřeleným z katapultu - dva do křídla a dvěma porušila kopí zbroj na jejich těle. Ale draci byli houževnatí; Thelvyn věděl, že se rychle zotaví, i když prozatím neměli chuť dál riskovat.
Thelvyn se vrátil na zem, protože se obával, aby ho protikouzlo jeho nepřátel nepřipravilo o schopnost létat. Sundal si přilbici a odložil meč. Teď měl konečně možnost pořádně se porozhlédnout a zhodnotit situaci. Flaemové se v boji s draky drželi dobře. Utrpěli ale víc škod, než sami způsobili. Části vozové hradby byly v plamenech a výbušné plameny dračího ohně mnoho vojáků popálily nebo zabily. Draci se snažili nasměrovat svůj útok na katapulty, což byly jediné zbraně, ze kterých měli strach. Tři katapulty se jim podařilo zničit.
Kapitán Gairstaan přijel ke svému veliteli a přivedl mu jeho koně. Když se Thelvyn posadil do sedla, byl rád, že mu dal král nového koně. Byl větší a houževnatější než jeho dvě klisny stejného jména a pocházející ze stejného plemene, a proto byl schopen Thelvyna nést, i když měl na sobě brnění.
"Vzdali se?" zeptal se Gairstaan.
"Věřím, že ano, i když si chci ještě ponechat brnění, aby mě měli pořád na očích, než odletí," řekl. "Vypadá to, že máš všechno pod kontrolou."
"Dělali jsme, co jsme mohli," řekl kapitán. "Protože lučištníci se v boji proti drakům nemohli uplatnit, několik oddílů dostalo za úkol zabránit tomu, aby se oheň šířil mezi vozy. Ztratili jsme asi stovku mužů, možná míň. Vzhledem k tomu, s

kým jsme se snažili bojovat, to mohlo dopadnout hůř."
"Mohlo to ale také dopadnout lépe, kdyby katapulty byly v obvyklé obranné pozici. Jsem rád, že katapulty jsou v boji proti drakům účinné. Chci okamžitě poslat do Braejru zprávu, aby nám hned poslali všechny katapulty, které mohou postrádat."
Tábořili na okraji lesa, aby mohli provést nejnutnější opravy vozů a katapultu. Když udělali všechno, co bylo za daných podmínek možné, připravili se na další cestu. V táboře zůstali jen zranění, kteří měli být dopraveni k nejbližší vojenské posádce. Thelvyn byl přesvědčen, že nejdůležitější je teď pro ně čas. Poslal do Braejru vzkaz, aby byly co nejdřív na hranici dopraveny další zásoby, zbraně a vojáci.
Thelvyn mohl naštěstí ušetřit čas, který by ztratil vysláním kurýra, protože v koloně byli čarodějové, kteří byli schopni prostřednictvím kouzel komunikovat se svými druhy v Akademii. Zpráva přišla právě několik hodin poté, co bylo z celé Vysočiny nashromážděno více zásob a právě byly nakládány k cestě na sever. Patřily k tomu rovněž všechny katapulty, které mohli vévodové z jihu postrádat. Za několik dní bude z jihu po hlavní cestě postupovat dlouhá řada mužů, zásob a zbraní.
Z tohoto důvodu změnil Thelvyn své plány, když dorazili na křižovatku v Nordeenu. Rozhodl se zřídit v Nordeenu hlavní přechodný tábor, odkud budou rozdělovány zásoby a zbraně potřebné k vybudování nových pevností nebo posílení původních. Vozy tedy budou vyjíždět k západu nebo na východ po užších cestách. Takto bude opevňování postupovat podél celé severní hranice a poslední pevnost v obou směrech bude vždy zabezpečena, než vyrazí nová skupina ke stavbě další pevnosti. Jakmile byly vozy vyloženy a koně zbaveni svých nákladů, hned byli posláni zpátky na jih, aby se připravili na další jízdu.
Za pouhé čtyři dny dorazila první z nových zásilek z jihu, většinou to byly katapulty. Thelvyn tak dostal zbraně dřív, než mohly být postaveny pevnosti, ve kterých měly být uskladněny. Mnoho katapultů bylo odesláno do měst a vesnic na hranici. Nebyl samozřejmě čas, ani dostatek pracovní síly, aby mohly být vybudovány skutečné pevnosti. Obranu těchto pevností představovaly zbraně samotné, chráněné jak nejlépe to šlo kamennými a zděnými valy postavenými vojáky, kteří čekali na bitvu.
Brzy začali přijíždět jezdci z jihu Vysočiny a byli rozděleni do malých oddílů, které posílily posádky v pevnostech a osadách. Thelvyn si přál mít na hranici co možná nejvíc jezdectva, aby se vojáci mohli rychle přesunovat ke katapultům a do oblastí, kterým by hrozilo napadení. Přesto ale doufal, že k žádné další bitvě nedojde. Věděl, že draci všechno bedlivě pozorují a zvláště se zajímají o jeho osobu. Doufal, že jim bude stačit, když budou vše jenom sledovat, a nakonec se sami přesvědčí o pravdivosti jeho slibu, že armáda Vysočiny nebude pronásledovat draky do hor.
Desátého dne po příjezdu na hranici se Thelvyn rozjel do hlavního tábora v Nordeenu, kde se dozvěděl, že čarodějové obdrželi zprávu, že se má Thelvyn vrátit do Braejru. Král si přeje s ním mluvit osobně a je třeba, aby dohlédl na přípravu dalších zásob, které budou putovat na sever. Pokud ovšem bude mít čas vzdálit se z hraniční oblasti. Thelvynovi se nechtělo odjet na delší dobu. Raději by letěl, protože tak by cesta do Braejru a zpět trvala jen několik hodin. Jeho kouzelná pelerína už ale bohužel byla k nepotřebě.
"Budu pryč jen tak dlouho, jak to bude nutné," ujišťoval Thelvyn kapitána Gairstaana, když se připravoval k odjezdu. "Tohle je stejně tvoje práce. Vím, že si s tím dokážeš poradit."
"Zdá se, že draci jsou zatím spokojení," odpověděl Gairstaan. "Byl bych moc rád, kdybys měl s sebou nějaké strážce."
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Zapomínáš, že jsem Pánem draků. Kdyby draci přece jen zaútočili, musel bych své strážce chránit. Raději pojedu sám."
Thelvyn byl přesvědčen, že ho draci z dálky pozorují, a proto vyklouzl z tábora nenápadně. Nebál se o sebe, ale měl podezření, že kdyby se draci dozvěděli o jeho odjezdu, využili by příležitosti k útoku a zničili by hraniční opevnění dřív, než by mohl zasáhnout. Chtěl jet sám, aby nepřitahoval pozornost, a doufal, že jeho nepřítomnost nebude zpozorována.

* * *

Několik uplynulých dní opravdu nebylo pro Kharendaen lehkých. Útok na Thelvyna a Solveig Bělozlatou a hlavně její vážná poranění dělala Kharendaen velké starosti. Zmizení Sira George ji také velmi znepokojovalo, a pak tu byl její vlastní hrozný zážitek a ponížení, když byla přemožena králem renegátů. Nejvíc ji ale tížilo její odloučení od Thelvyna, kterého viděla naposledy při jejich krátkém setkání v troskách starobylého města. Draci se k sobě většinou příliš důvěrně nechovali, dokonce ani ke svým druhům či družkám, ale Pán draků byl posledních pět let jejím stálým společníkem. Doba se rychle měnila a ona si přála být s ním, aby ho mohla chránit. Bylo mnoho věcí, které mu už dřív mohla říct, nebo pro něho udělat, aby byl jeho život snazší, ale její povinnost kněžky Mocného jí to zakazovala.
Pán draků bude muset brzy čelit nejtěžším dnům svého života a on ještě nevěděl, co je psáno v jeho osudu a co se od něj v budoucnu očekává. Prostě ještě nevěděl dost o běhu svého života, ani o hlavním důvodu své existence, aby mohl tušit, co se mu může přihodit. Kharendaen se obávala, že s ním nebude ve chvíli, kdy ji bude nejvíc potřebovat.
Bylo jí těžko u srdce, když se nechala unášet větrem nad horami a lesy Wendaru. Den pomalu začal přecházet v noc. Dlouhé letní dny se v těchto severních zemích jen pomalu vzdávaly temné noci. Jediné, co ji těšilo, byl návrat do Stínomíru. Měla pocit, jako by se vracela domů, protože v této starobylé svatyni strávila mnoho let svého dětství a mládí. A přestože to vypadalo, jako by se přes to místo přehnala v nedávných letech bouře, kdy byl Stínomír svědkem nejslavnějších, ale také nejostudnějších událostí v dlouhé dračí historii.
Stínomír ležel ukrytý ve velkém lese, známém jako Liščí les, a na severu jej obklopovala severní část Wendarského hřebenu. Rostly tu stromy, které nebylo možné spatřit jinde na světě, dokonce ani v kouzelných lesích Alfheimu. Byly tam borovice tak vysoké, že se téměř dotýkaly nebe, a drak mohl bez obtíží proletět pod jejich nejspodnějšími větvemi.

Svatyně samotná byla schovaná hluboko v lesích. Tvořil ji půlkruh kopců, v jejichž kameni byla před staletími vytesána dračí doupata. Mezi kopci stálo venkovské stavení z kamene a dřeva se šindelovou střechou. Mělo tvar koňské podkovy a jeho zadní část byla otočená směrem ke kopcům, takže uzavírala starší doupata.
Vedena instinktem se Kharendaen snesla do lesa a pomalu plachtila mezi zemí a baldachýnem větví nad sebou. Přibližovala se ke Stínomíru z východu. Vzpomínala na šťastnou dobu svého mládí, kdy na ohrazeném nádvoří svatyně vídávala draky, a lesní elfové, kteří sloužili řádu Mocného, se tu scházeli v soumraku letního večera. Její radost z návratu domů se změnila ve smutek, když viděla, jak je svatyně opuštěná. Stalo se to tenkrát, když se mladí rudí draci vzbouřili proti vlastním kněžím. Dlouhé údery křídel zpomalily její sestup, když se chystala k přistání na nádvoří před hlavní branou.
Kharendaen opatrně vstoupila do rozlehlé síně zahalené v šeru. Kouzelné lampy, které visely na zdech, se na její pokyn rozsvítily a vydávaly slabou záři. A za chvíli se rozhořel oheň v ohromném krbu na opačném konci síně. K večeři si vzala něco ze zásob sušeného masa, které si přinesla s sebou.
Té noci večeřela sama mezi stíny své vlastní minulosti, vzpomínajíc na dobu, kdy byla úplně malá. Vybavily se jí zimní noci, ve kterých se v síni scházeli draci, z nichž mnoho odpočívalo na masivních pohovkách s otevřenou knihou na stojanu před sebou. Vzpomínala na noci dračích slavností, kdy si draci na velkých ohništích uprostřed lesních mýtin opékali losy a zpívali na větrem ošlehaných skalních útesech vysokých hor Wendarského hřebene. Když se poprvé milovala, bylo to v těchto lesích. Ale už je to dávno, kdy tu byla naposledy, od toho dne, kdy sem přišli rudí draci a žádali, aby jim bylo objasněno proroctví, kterého se tolik obávali.
Kharendaen dlouho seděla a myslela na staré přátele, zatímco venku nastala temná noc a ochladilo se. Společnost jiných draků jí chyběla, ačkoliv byla současně trochu pobavena a trochu ji lekalo, když zjistila, že díky svému postavení společnice Pána draků se pro ostatní draky stala legendární postavou. Bytost, ze které měli všichni draci takový strach, byla jejím přítelem, a draci to považovali za důkaz její bezmezné statečnosti. Jen kněží byli ochotni uvěřit, že nový Pán draků k nim nebyl poslán proto, aby jim škodil, ale proto, aby jim sloužil.
Asi hodinu před půlnocí, dřív než čekala, ucítila volání. Tiše vyklouzla z hlavních dveří svatyně do noci. Vzduch byl překvapivě chladný a svěží a měsíční světlo vypadalo jako stříbrná řeka protékající mezi větvemi mohutných stromů. Kharendaen neletěla, ale šla lesem. Přeskočila potok a vydala se po pěšině lemované bílými kameny.
Sen přišel mnohem neočekávaněji, než bylo obvyklé. Pamatovala si, že přišla na mýtinu, ale nevzpomínala si, že by ji přemohl spánek. Měla pocit, že když kráčela po pěšině, vešla přímo do snu. Po chvíli ji pěšina zavedla zpátky k potoku, pak chvíli vedla po jeho břehu a nakonec vyústila do velké rokle uprostřed lesa. Potok stékal dolů po jejích stěnách v kaskádě krátkých vodopádů a na každém převisu tvořil malé jezírko a přelil se přes jeho okraj, jako by sestupoval po schodech.
Pěšina se stáčela dolů do rokle a na strmých stěnách rokle tvořila serpentiny. Na okrajích skalních převisů rostly stromy, takže to vypadalo, jako by les nad roklí přetékal dolů. Dno rokle bylo jako lesní mýtina ozářená měsíčním světlem a bylo dost velké, aby tu draci mohli kroužit obklopeni skalní stěnou, ve které byly kolem dokola vytesané podoby neuvěřitelně velkých, vznešených draků.
Kharendaen se zarazila na okraji mýtiny a téměř se neodvažovala na ni vstoupit, protože před ní stál sám Mocný. Vzal na sebe svou nejimpozantnější podobu, podobu mocného draka, mnohem většího, než jakýkoliv obyčejný drak, a jeho tři hlavy upíraly svůj pohled na zlatou dračici. Pak se jeho podoba začala měnit a nakonec tam stál veliký a silný zlatý drak s nádherným ohromným hřebenem.
Už uběhlo čtvrt století od té doby, kdy se Mocný naposled ukázal nějakému žijícímu drakovi. Skutečnost, že se teď zjevil Kharendaen, naznačovala, že má pro ni důležité poselství. Napadlo ji, jestli znovu nenabyl alespoň část své bývalé síly. Kharendaen se k němu pomalu přiblížila, celá se přikrčila a hlavu sklonila skoro až k zemi, takže k němu vzhlížela.
"Vstaň, mé dítě, a ničeho se neobávej," uklidňoval ji. "Vždycky jsi mi sloužila dobře. Obětovala jsi své touhy a přání, upíráš si společnost svého lidu a odloučila ses od toho, koho miluješ. Přál bych si, abych tě mohl odměnit, jak si zasloužíš, a ne od tebe žádat další službu."
"Ničeho nelituji," ujišťovala ho a odvážila se trochu pozvednout hlavu, jak si přál. Návrat Mocného ji naplnil nadějí a radostí, ale uvědomovala si, že jako jeho kněžka patří k těm, kteří nesou největší zodpovědnost za splnění jeho plánů.
"Vím, maličká," odpověděl Mocný laskavým hlasem. "Poslouchej dobře, i když je toho mnoho, co ti nemohu prozradit a odhalit. Čas velkých změn je na dosah ruky. Je třeba uzavřít minulost a vydat se po nových cestách."
"Řekni mi, co mám udělat," naléhavě prosila Kharendaen.
"Sama mnoho nezmůžeš," řekl jí. "Ani Pán draků nemůže dělat zázraky. Měla bys alespoň pochopit význam toho, co musí přijít. Nadešel čas, kdy si draci musí zasloužit budoucnost, kterou jsem pro ně tak pečlivě připravil a předestřel před nimi, ale je to budoucnost, která jim nahání strach."
"Rozumím," řekla pokorně Kharendaen.
"Je čas, aby se vrátil Dračí král," vysvětloval Mocný. "Tvým úkolem bude mu sloužit a radit tak, jak jsi sloužila a radila Pánovi draků. Brzy si navlékne Náhrdelník draků a povede svůj lid vstříc osudu, který byl drakům určen."
Kharendaen zvedla hlavu. Úkol, který ji čekal, v ní vzbuzoval naději, ale současně i strach. "Budu mu sloužit dobře. Ale co bude s Pánem draků? Musí bojovat s draky, nebo se tomu boji musí za každou cenu vyhnout?"
"Tvůj bratr ví o téhle záležitosti víc, než si sám uvědomuje," odpověděl Mocný. "Věřím, že dokáže překonat strach a nedůvěru, která je překážkou mezi Pánem draků a draky, ale Pán draků za to zaplatí trpkou daň. Ale bude to pro dobro celého dračího národa. To střetnutí se stalo nevyhnutelným v okamžiku, kdy se narodil, a není možné je dále odkládat."
"Vím," odpověděla Kharendaen. "Ale je to můj přítel. Ráda bych byla v té těžké době s ním."

"Víš dobře, že teď nemůže být v jeho společnosti žádný drak," řekl jí Mocný. "Teď je čas, aby se k němu připojil společník, který mu byl slíben."
Kharendaen se nemohla ubránit smutku. Věděla, že k tomu dojde; duch Arbendael ji na to upozornil tu noc, kdy se jim s Thelvynem zdál společný sen. Dostala slib, že se k němu vrátí, ale nemohla si pomoci, měla strach, že jejich vztah už nikdy nebude takový jako dřív. Brzy přijde Dračí král a čas Pána draků skončí.
"Nezoufej," řekl jí Mocný, když se jeho podoba začala vytrácet. "Až skončí dny tvé těžké služby, pak dostaneš svou odměnu. Budu s tebou znovu mluvit, až nadejde čas pro příchod Dračího krále."
Mocný se pomalu rozplynul v houstnoucí tmě. Po chvíli se Kharendaen probudila a zvedla hlavu. Zjistila, že leží stočená do klubíčka na okraji mýtiny, dlouhý ocas ovinutý kolem těla. Vzhlédla k obloze a dívala se na hvězdy, které chvílemi zazářily na obloze v bezměsíčné noci. Potom sklonila hlavu a tiše plakala.

Kapitola 10

PRVNÍ DEN SVÉ CESTY NA JIH ZAČAL BÝT Thelvyn znovu nadšen prostým životem dobrodruha. Připomínalo mu to časy v Graezu, kdy mu nedalo spát, jestli je Sir George opravdu pouhým obchodníkem, jak o sobě prohlašoval, nebo odvážným dobrodruhem, jak si všichni mysleli. Když byl mladší, nemohl se dočkat, až bude konečně plnoletý a bude se moci se starým rytířem vydat na cestu za dobrodružstvím. Zažili mnoho nebezpečí a cestování bývalo únavné a jednotvárné, ale přesto by tomu všemu dal přednost před svým nynějším životem.
Byl rád, že je volný a sám a nečeká se od něj, že bude stále dělat nějaká rozhodnutí, která mohla být životně důležitá pro armády a národy, přestože si uvědomoval, že jeho svoboda potrvá jen několik dní. Thelvyn se nemohl zbavit svého odporu k politice a všemu, co s ní souviselo. Naučil se, jak si vést v nejrůznějších zapeklitých situacích, ale to nijak nezměnilo jeho vztah k politice a intrikaření.
Raději by zůstal na válečném poli se svou armádou, kde aspoň mohl jednat podle svého, než se vracet do Braejru a muset se dohadovat s netrpělivým králem a pletichářskými čaroději. Obával se, že Jherridan mohl změnit své plány poté, co draci zaútočili na jeho armádu na hranici Vysočiny.
Napadlo ho, jestli měl první Pán draků skutečně nějaké kouzelné zařízení, které mu umožňovalo létat. Podle dračích legend to byl čaroděj, který se téměř vyrovnal Nesmrtelným. Bylo možné, že byl tak zkušeným a schopným kouzelníkem, že mohl létat, kdykoliv se mu zachtělo. Thelvyn slyšel příběhy o čarodějích tak mocných, že dokázali bojovat i s dospělým drakem a nepotřebovali kouzelné brnění ani žádné zbraně, aby mohli doufat, že zvítězí. Napadlo ho, že možná i on sám vládne takovou mocí.
Radost z volnosti a jízdy divočinou Thelvyna neopustila ani druhý den, i když si říkal, jestli se jeho pocity nezmění, až konečně dorazí do Braejru. Jediné, co postrádal, byli jeho společníci. Solveig se pomalu zotavovala v jeho domě v Braejru. Sir George pátral po Náhrdelníku draků. Korinn Medvědobijec se už před dlouhou dobou vrátil do Dengaru, jeho povinností přibývalo a nedovolovaly mu vydat se za dobrodružstvím. A Perrantin, jak se Thelvyn mohl jen domýšlet, byl někde v Darokinu, nepochybně s nosem zabořeným do nějaké zajímavé knihy. Kharendaen byla teď vlastně jeho nepřítelem a neměl ani tušení, kam odešla.
Dopoledne Thelvyn projížděl hustým lesem jihovýchodně od Traagenu a mířil do Braastaru, - největšího města Vysočiny. Zrovna vjel na paseku v temném lese, když tu se najednou na něho ze všech stran vyřítili draci. Ve skutečnosti to byli jen tři rudí draci, ale na tak malém místě se zdálo, že je jich celá armáda.
Thelvyna zachránilo, že draci vyděsili jeho koně. Kůň zachvácený strachem zaržál a vzepjal se na zadní. Thelvyn na to nebyl připraven a vyletěl ze sedla. Kadence v panické hrůze uprchl a v příštím okamžiku jeden z draků přeletěl těsně nad Thelvynem, který ležel bezmocně na zemi a snažil se popadnout dech, protože sletěl rovnou na záda.
Drak se postavil přímo nad něho a zdálo se, že ho vůbec nevidí. Thelvyn mohl pro svou obranu udělat jediné - teleportovat se do brnění, protože věděl, že jen to ho může zachránit před rozdrcením. Opět pocítil strach, když se znenadání dostal do blízkosti svého odvěkého nepřítele, ale snažil se nepodlehnout panice. To, že měl na sobě zbroj, ho uklidňovalo, takže mohl s chladnou hlavou promyslet, co udělá. Oběma rukama uchopil meč. Držel jej nad hrudí a pak z ostří vyšlehl paprsek sečné síly namířený proti kožovitým plátům na drakově břiše.
Drak zareagoval přesně tak, jak Thelvyn očekával. Poskočil dopředu, vrazil do druhého draka a srazil ho. Třetí drak Thelvyna uviděl a chystal se vyšlehnout plameny. Thelvyn, který ještě stále ležel na zemi, zvedl meč a zasáhl draka přímo do tváře. Využil příležitosti a postavil se. Draci se rozprchli. Na okraji mýtiny se otočili a pozorovali ho svýma velkýma očima. Zjevně už nehodlali pokračovat v boji a ztratili se mezi stíny hlubokého lesa.
Od začátku útoku uběhlo jen několik okamžiků. Draci, kteří na něho číhali v záloze, měli jednoduchý plán; doufali, že ho

zaskočí a že se jim podaří ho zabít dřív, než oblékne brnění. Jakmile odrazil jejich počáteční útok, bylo jim jasné, že nemá smysl pokračovat v boji, a ustoupili, aby je nemohl zranit. Bylo poznat, že draci se učí ovládat svou zuřivost a přemoci ho chytrostí a lstivostí. Jakmile se o něco pokusili a zjistili, že nemohou zvítězit, stáhli se a vymýšleli další plány.
Thelvyn si byl jist, že se draci nevzdají svých pokusů nachytat ho nepřipraveného. Pochyboval, že další útok bude následovat brzy, a byl přesvědčen, že draci vymyslí něco úplně jiného, než bylo zákeřné přepadení v lese. Jejich jedinou nadějí bylo překvapit ho a nedovolit mu, aby přivolal brnění. Podle dračích legend bylo zhola nemožné překonat ochranná kouzla brnění Pána draků. Zbývalo jim jen jedno možné řešení. Když nemohli porazit Pána draků, museli bojovat s Thelvynem. Bez své zbroje byl pouhým knězem s nepříliš velkými schopnostmi.
Teď ale bylo nejdůležitější, aby našel svého koně. Jít pěšky až do Braastaru bylo to poslední, co si přál, zvláště když všechny zásoby byly v sedlových vacích. Naštěstí nemusel Kadenci dlouho hledat. Kůň se pásl na trávě asi míli od místa střetnutí a na svůj strach už dávno zapomněl. Měl mnoho dobrých vlastností, ale bohužel mezi ně nepatřila ani chytrost, ani odvaha. Když byl znenadání ponechán vlastnímu osudu, nevěděl, co má udělat, a tak jen čekal, až se ukáže jeho pán.
Protože kůň měl už dost času na odpočinek, Thelvyn se vyšplhal do sedla a pokračoval v cestě. Když ujížděl po lesní pěšině, jeho cesta už mu zdaleka nepřipadala tak radostná, teď, když věděl, že draci sledují každý jeho pohyb. Přemýšlel i o tom, jestli by se neměl vrátit zpátky na sever, protože se obával, že draci využijí jeho nepřítomnosti a zaútočí na armádu. Ale doufal, že draci soustředili svou pozornost na něho. Nevěděl, jestli byl útok na jeho vojsko schválen Dračím parlamentem, ale byl si skoro jist, že přepadení v lese ano. Vypadalo to, jako by se draci rozhodli, že jejich budoucnost závisí na tom, že vezmou svůj osud do vlastních rukou a za každou cenu se Pána draků zbaví.

* * *

Třetího dne vjel Thelvyn, neohlášen a bez doprovodu, do Braejru. Netrvalo ale dlouho a k jeho vlastnímu překvapení se jeho příjezd stal slavnostním průvodem. Když projížděl ulicemi města, poznaly ho skupinky vojáků, které míjel, a vojáci jásali a salutovali mu. Přitáhli tak pozornost lidí, kteří pracovali v obchodech a kteří se vyhrnuli na ulici, mávali a provolávali mu slávu. Zpráva o jeho příjezdu se rychle rozlétla po celém městě a ze všech stran se sbíhali lidé, utvořili špalír podél ulice a jásali, když jel kolem nich. Thelvyn se rozhodl, že se teleportuje do brnění Pána draků, aby vypadal, jak se na hrdinu sluší a patří.
Oslava jeho návratu určitě nebyla připravena předem a Thelvyn se nejdřív usilovně snažil přijít na to, jaký hrdinský skutek vykonal, že si zaslouží takové uvítání. Pokud šlo o něho, bitva s draky skončila podle něj nerozhodně, když obě strany zjistily, že nejsou v tak výhodném postavení, jak očekávaly. A králova armáda navíc utrpěla víc škod, než byla schopna způsobit drakům. Domyslel si, že obyvatelé Braejru asi zaslechli pořádně přehnanou verzi toho, co se ve skutečnosti stalo. Rozhodl přijmout pochvalu davu s klidnou důstojností a doufal, že lidé v Braejru budou mít v budoucnu mnohem pádnější důvod ho takhle vítat.
Nedělalo mu ani tak starosti, co si o něm myslí obyvatelé Braejru, jako spíš to, jak se k němu zachová král a čarodějové. To, že se nepohodl s Jherridanem, ještě zvýšilo napětí v už tak nelehké situaci, a podle některých královýchnarážek Thelvyn usoudil, že mu Jherridan trochu závidí jeho moc i pověst Pána draků. A nečekané slavnostní uvítání v ulicích města by to mohlo jenom zhoršit.
Thelvyn byl rád, že už se blížil večer, protože měl tak po ruce výmluvu, aby mohl jet přímo domů. Poslední věc, po které toužil, bylo, aby ho rozjásaný dav doprovodil až k bránám paláce jako hrdinu, který si jde pro zaslouženou odměnu.
Dvůr jeho domu se zdál být ještě tišší a prázdnější, když sem doléhal halas z ulice. Připomnělo mu to, že Kharendaen je pryč. Přispěchal k němu sluha, aby se postaral o Kadenci, a Thelvyn mohl jít bez otálení dovnitř.
Rychle se vykoupal, aby smyl prach a trochu se po cestě osvěžil. Bylo příjemné mít zase na sobě čisté šaty. Když sešel dolů, právě se podávala večeře. Byl rád, když v jídelně uviděl Solveig, přestože se ještě pohybovala pomalu a opatrně. Její strašlivá zranění se hojila velmi pomalu i přesto, že měla tu nejlepší péči. Večeře jim uběhla v příjemném rozhovoru, ale Thelvyn čekal, až se přesunou do pracovny, a teprve tam jí chtěl podrobně vyprávět o událostech na severu. Byl zvědav, jako moc se bude skutečnost lišit od toho, co se povídalo v Braejru.
"Jde jen o maličkosti," řekla mu Solveig. "Zdá se, že tvůj boj s draky proběhl hladce, takže jsem se o tebe přestala na chvíli bát. Ale pak mě napadlo, že nic nebývá tak snadné, jak se zdá, a začala jsem přemýšlet o tom, co by se mohlo pokazit."
"Nevím, jestli jsem porozuměl tvému způsobu uvažování, ale přivedlo tě ke správnému závěru," řekl Thelvyn. "Ta hloupá pelerína už se potom nedala znovu použít. Chci, aby se na ni čarodějové znovu podívali a zkusili ji ochránit před vnějším vlivem. Přál bych si, aby tu byl Perrantin. Nejsem si jist, že ohňoví čarodějové jsou schopni vytvořit takové kouzlo, které by dokázalo vzdorovat drakovi."
"Zdá se mi, že draci by tentokrát mohli být velmi neochotní, pokud jde o uzavření příměří," poznamenala Solveig a poposedla v křesle, snažíc se zmírnit svou bolest. "Nebudou spokojeni, dokud neudělají všechno, co mohou, aby zničili Pána draků."
Thelvyn věděl, že se druhý den brzy ráno musí hlásit u dvora, a nezáleželo na tom, jestli se mu to zamlouvá, nebo ne. - Rozhodl se, že prozatím pomlčí o dvou událostech. Tou první bylo jeho přepadení na zpáteční cestě do Braejru. Byl to vlastně už druhý pokus ho zabít na území Vysočiny, a tentokrát to bylo nepochybně na zodpovědnost parlamentu. A nechtěl také mluvit o svém rostoucím podezření, že draci ho chtějí za každou cenu zničit.
Jeho přijetí u dvora se podobalo tomu, jak ho předcházející odpoledne přivítalo město. V zahradě byly prostřeny stoly s cukrovím a pečivem, sladkými nápoji a ovocnými šťávami, a byli tu přítomni všichni důležití občané města, kteří se nechali přesvědčit, aby přišli v tak časnou hodinu. Král se choval jako laskavý a spokojený hostitel, i když se zdálo, že

Kalestraanovi to takové potěšení nepůsobí.
Thelvyn si ze srdce přál, aby král nemařil čas takovými hloupostmi, jako byla tahle oslava. Věděl, do jak zoufalé situace s draky by se mohli dostat, a na něco takového neměl náladu. Vlastně přišel do paláce v očekávání dlouhého obtížného rozhovoru s králem a jeho čaroději.
Když to vypadalo, že už nikdo nechybí, začaly se podávat sklenice s ovocným vínem a hosté připili Thelvynovi, který se stal hrdinou dne. Dostal medaili a byly mu uděleny další čestné tituly - sice bezvýznamné, ale zato velmi působivé - jako ujištění o nekonečné úctě, důvěře a podpoře. Taková prohlášení týkající se jeho osoby už slyšel a dobře věděl, že jsou to jen slova, která budou platit tak dlouho, dokud bude dělat, co od něj Flaemové budou žádat.
Po slavnostním přípitku a všech ceremoniích se k Thelvynovi připojil Kalestraan. "Byl jsem informován o tvých potížích s pelerínou. To je pro nás lekce, že nesmíme draky podceňovat. Neznáš náhodou kouzlo, které drak použil?"
"Ne. Byl ode mě příliš daleko na to, abych mohl něco zaslechnout," odpověděl Thelvyn. "Draci se nikdy nechovají okázale, když kouzlí. Vždycky když něco udělají, stane se to zničehonic."
"Možná to ani není důležité," připustil čaroděj. "Jsem; si jist, že dokážeme najít něco, co pelerínu ochrání proti dračímu kouzlu. Obávám se jen, že ochrana začne sláb nout, jakmile se dostaneš z dosahu našeho vlivu. Severní hranice k takovým oblastem bohužel patří. Pošlu někoho pro pelerínu, abychom se do toho mohli pustit."
"To bych byl moc rád," řekl Thelvyn.
Čaroděj se vzdálil a nechal Thelvyna přemýšlet o tom, k čemu mu bude dobrá létací pelerína, která se dá použít jen na území Vysočiny. - Už znal Kalestraana dlouho, a proto ho napadlo, jestli to čaroděj takhle nezaonačil schválně, aby si Pána draků držel na uzdě.
Thelvyn uviděl Jherridana. Král šel směrem k němu a cestou se několikrát na chvíli zastavil a prohodil pár slov se svými hosty.
"Mohl bych s tebou mluvit chvíli o samotě?" zeptal se Jherridan a pokynul směrem k opačnému konci zahrady.
Thelvyn se posadil na kamennou lavičku, postavenou mezi stromy. Jherridan vypadal rozčileně a bylo mu milejší zůstat stát. "Vynechme teď všechnu formálnost, potřebuji, abys se mnou mluvil na rovinu. Musím tu záležitost s draky vyřídit co nejdřív, a nezáleží mi na tom, jak to uděláš. Nemusíš mi připomínat, že jsi mě od začátku varoval, že v boji s draky nemáme šanci na vítězství. Myslím, že chápu, k čemu skutečně došlo při tvém střetnutí s draky, a nezáleží na tom, co si myslí ostatní. Ty a polovina vojáků z Vysočiny jste dělali, co bylo ve vašich silách, abyste se udrželi v boji s tuctem draků."
"Ukončit ten konflikt možná nebude tak jednoduché," odpověděl Thelvyn a králův náhlý zájem o mír vzbudil jeho zvědavost. Možná to byl jen náhlý záchvěv nedůvěry ve schopnosti Pána draků. "Když jsi ode mě jednou žádal, abych draky vyprovokoval k boji, nemůžeš teď ode mě čekat, že s nimi uzavřu mír."
"Myslím, že bych měl přejít přímo k věci," řekl král. "Když jsi byl pryč, dostal jsem důležitou zprávu od císaře Kornelia. V Thyatisu přišli na to, že předpokládané spojenectví mezi draky a Alfatijskými bylo ve skutečnosti dohodou o uzavření míru. Ze strany Alfatijských to byla spíše kapitulace, přesně tak, jak jsi předpokládal. Draci několik dní důkladně prohledávali Alfatii a troufám si tvrdit, že hledali svůj ztracený poklad."
"Pochybuji, že jej našli. A myslím, že víš, kde hodlají hledat teď."
"Nepovažuji to za náhodu, že mě Kalestraan stále urputněji žene do války s draky," řekl Jherridan. "Nechci, aby to vypadalo, že tě špehuji, ale vím o tom, že Kharendaen stále přilétá a odlétá z tvého domu. Předpokládám, že je tady, aby hledala ztracený dračí poklad."
"To není Kharendaen. Je to mladý kněz. Jmenuje se Seldaek. Byl poslán, aby nám pomohl hledat ten... tu věc, kterou draci ztratili," řekl Thelvyn, který si v poslední chvíli uvědomil, že by měl být při výběru slov opatrný pro případ, že by je někdo náhodou poslouchal. "Byl na výpravě se Sirem Georgem a snažili se vypátrat, jestli v tom není zapletený některý z renegátských králů. Protože vzhledem k velikosti ukradené věci a k místu, odkud zmizela, si můžeme být téměř jistí, že ji pro sebe uloupili renegáti, nebo ji ukradli pro někoho, jako je Kalestraan."
"Myslíš si tedy, že když bude předmět vrácen, bude to znamenat konec války?" zeptal se král a konečně tak vyslovil svou domněnku.
"Abych pravdu řekl, nevím," přiznal Thelvyn. "Draci jsou dotčeni tím, jak se Flaemové zachovali, a cítí se ohroženi na svém vlastním území. Také jsi trval na tom, abych stál na tvé straně, a draci z toho vůbec nemají radost. Nevím, jestli budou ochotni tak snadno zapomenout na své stížnosti, ale můžu to zkusit. Hned, jak se naskytne vhodná příležitost, požádám Sira George, aby pro nás vyjednával. Jestli existuje někdo, kdo dokáže draka o čemkoliv přesvědčit, pak je Sir George ten pravý."
"Jde o tohle," začal Jherridan. "Skutečnost, že draci neuzavřeli s Alfatijskými žádný pakt, zpochybnila nutnost našeho vlastního spojenectví. Thyatis má stále zájem o spojenectví proti Alfatii, ale všichni teď považují za větší hrozbu draky. Náš problém je v tom, že nejdřív musíme urovnat náš spor s draky, a teprve potom můžeme uvažovat o spojenectví proti Alfatii. A musíme jednat rychle, dokud jsou ještě Alfatijští otřeseni konfliktem s draky."
"Nevím, jestli ti můžu něco slibovat," řekl Thelvyn. "Jestli chceš co nejdřív uzavřít mír s draky, budeme muset udělat nějaké gesto, kterým bychom je usmířili. Navrhuji, abychom jim dali něco, co si přejí. Stáhni svou armádu ze severní hranice."
Jherridan o tom chvíli uvažoval, a potom neochotně přikývl. "Zdá se, že nic jiného se nedá dělat, nemám pravdu? Připravíme pro tebe nové plány, podle kterých budeš postupovat, až se za dva tři dny vrátíš na sever."

* * *

Ráno dorazil do Thelvynova domu posel ohňových čarodějů, aby odnesl pelerínu. Thelvyn byl sice ještě v paláci, ale

takovou návštěvu očekával a pelerína byla připravena. Když se večer vrátil domů, čekal na něho dopis od Byena Kalestraana. Vypadalo to, že čarodějové si nevědí rady; ať už draci provedli s pelerínou cokoliv, navždy ji to zbavilo létacího kouzla. Budou muset začít úplně od začátku s novou pelerínou a teprve potom hledat účinné kouzlo, které by ji dokázalo ochránit proti všemu za všech okolností. Bude to trvat přinejmenším tři nebo čtyři dny.
Thelvynovi dělalo to zdržení starosti. Předpokládal, že se vrátí na hranici a ke svým povinnostem, které ho vázaly k armádě, bez prodlení. Měl strach z toho, co by draci mohli v jeho nepřítomnosti natropit, a co by se mohlo stát, kdyby mu přímo v Braejru znovu ukládali o život. Napadlo ho, jestli Kalestraan nevyužil problému s pelerínou k tomu, aby ho přinutil zůstat na jihu o den nebo dva déle, i když se zdálo, že dva dny nejsou v takové situaci rozhodující. Až se Thelvyn vrátí na hranici, povede armádu zpátky do Braejru v naději, že se mu podaří uzavřít nové příměří. A Kalestraan měl očividně zájem na tom, aby válka pokračovala.
Thelvyn by se moc rád dozvěděl, co má Kalestraan v plánu. Začínalo být stále jasnější, že ohňoví čarodějové měli prsty v krádeži Náhrdelníku draků, protože to by vysvětlovalo jejich jednání. Jestliže touží po boji, měl by to být boj proti jejich odvěkým, tolik nenáviděným nepřátelům - proti Alfatijským.
Zatím se zdálo, že je Kalestraan spokojený, když může být užitečný, a nechává všechny politické záležitosti a plány v rukou krále a Pána draků. Protože čarodějové byli nyní schopni mezi sebou komunikovat prostřednictvím kouzel, Thelvyn požádal, aby mu přidělili čaroděje, který tuto techniku ovládá a který mu bude stále k dispozici, aby mohl být okamžitě informován, kdyby draci zaútočili na vojáky na hranici. Čekal výmluvy a důvody, proč to není možné, ale místo toho mu Kalestraan slíbil, že příští den se čaroděj dostaví.
Tu noc se náhodou vrátil Sir George ze své poslední cesty. Seldaek přistál na dvoře krátce po soumraku a rychle se schoval do bývalého skladiště. I když král o drakově přítomnosti a jeho službě věděl, bylo nanejvýš moudré jednat opatrně. Seldaekovi to dělalo starosti, protože se cítil jako vetřelec v nepřátelském území.
Sir George byl obzvlášť netrpělivý a chtěl se do Braejru vrátit co nejdřív. Nebyl v Braejru v době, kdy byla Solveig těžce zraněna při dračím útoku, a dozvěděl se o tom až po svém návratu z Darmouku, odkud ho zachránil Pán draků. Krátce nato se musel znovu vydat na cestu při pátrání po Náhrdelníku draků. Ulevilo se mu, když viděl, že se Solveižin stav zlepšuje.
Přestože už bylo hodně pozdě, uchýlili se do pracovny, aby si v klidu promluvili. Počkali ještě na Sira George, který vzal útokem kuchyň. Protože si dlouho musel odpírat svůj oblíbený nápoj, požádal teď Thelvyna, aby otevřel láhev třešňového likéru. Pohodlně se usadil a pozorně naslouchal podrobnému vyprávění o tom, co se sběhlo za jeho nepřítomnosti.
"Zaujalo mě, že Kalestraan se, jak se zdá, neshodl s Jherridanem," poznamenal Sir George. "Souhlasím s tebou, že jeho posedlost bojovat s draky v době, kdy válka s Alfatií vypadá tak slibně, dává smysl jedině tehdy, jestli byl zapleten v krádeži náhrdelníku. Ocitl se teď v těžké situaci, pokud se ovšem Pánovi draků nepodaří draky na hlavu porazit, takže se neodváží o cokoliv žádat. Určitě ví, že když se neudobří s králem, Jherridan by ho mohl vydat drakům, kdyby si to přáli, jen aby zachránil mír a mohl uzavřít příměří."
"To zní rozumně," poznamenala Solveig.
"Jak mohli draci s určitostí zjistit, že Alfatijští nemají náhrdelník?" zeptal se Thelvyn. "Samozřejmě za předpokladu, že Alfatijští tu otázku zodpověděli k jejich naprosté spokojenosti."
"Opravdu nevím," musel připustit Sir George. "Alfatie je příliš velká, než aby ji mohli v tak krátkém čase obrátit vzhůru nohama. Jestli draci mají nějaký kouzelný prostředek, pomocí kterého mohou náhrdelník najít, pak mi řekni, proč už ho dávno nepoužili."
"Třeba je dosah takového kouzla velmi omezený," nabídl řešení Thelvyn.
"To je možné. Bylo by užitečné to vědět. Pak bychom jim mohli navrhnout, aby sami prohledali Vysočinu, když nám slíbí, že zadrží všechny spiklence, které objeví. Problém je v tom, že jsem přesvědčen o tom, že tady náhrdelník není."
"Je pro nás náhrdelník opravdu to nejdůležitější?" zeptal se Thelvyn. "Kdybychom ho měli a mohli ho drakům vrátit, stačilo by jim to? Byli by ochotni uzavřít příměří? Upřímně řečeno, mám dojem, že jejich hlavním cílem v téhle válce bylo zjistit, jakou mají šanci se mě zbavit."
Sir George se tvářil zamyšleně, když o tom uvažoval. "Jsem si jist, že Marthaen by s něčím takovým nesouhlasil. Bohužel se ale zdá, že je to velmi poctivý a svědomitý drak. Možná se cítí být povinen udělat cokoliv, co od něj draci budou žádat, dokonce i tehdy, když to nebude správné. Měl jsi možnost s ním o tom mluvit, když jste se setkali v Darmouku?"
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Vlastně ne. Ale jsem přesvědčen, že si myslí, že válka je něco, čemu by se mělo za každou cenu zabránit. Uvědomuje si totiž, jak strašlivé důsledky by mohla mít. Na tom jsme se vždycky shodli."
"Myslím si, že jsi ještě s Marthaenem neskončil," řekl starý rytíř. "Ten útok na tebe a tvou armádu byl až příliš špatně naplánován. Je jasné, že nevěděli, že dokážeš létat, ale Marthaen to věděl, protože tě viděl v Darmouku. To přepadení v lese mohla být docela dobře jeho práce, protože draci, kteří na tebe zaútočili, ti dali možnost, aby ses mohl teleportovat do brnění. Byla to velmi jednoduchá zkouška s velmi malým rizikem."
"Chceš tím říct, že Marthaen bude mnohem lépe připraven na boj se mnou, až přijde čas?" zeptal se Thelvyn.
Sir George o tom chvíli přemýšlel a hleděl přitom na svou sklenici. Nakonec hlasitě povzdychl. "Problém je v tom, že když je drak chytrý, tak to opravdu stojí za to. Marthaen ví, že s tebou nemůže bojovat přímo. Buď si tě nevšímá a bojuje se světem, což ale příliš nevyhovuje jeho záměrům, nebo hledá nějaký způsob, jak tě porazit. Jestli už vyzkoušel všechny možnosti, které měl, mohl by být nanejvýš spokojen s uzavřením příměří."
To, co Sir George právě řekl, si Thelvyn už odvodil. Znamenalo to, že teď musí Marthaena považovat za svého nepřítele. Moc ho ta vyhlídka netěšila. Marthaen se velmi podobal své sestře - byl moudrý, klidný a trpělivý. Navíc si v boji dokázal zachovat rozvahu. Byl mladý, ale zároveň byl bojovníkem a kouzelníkem s neobyčejnými schopnostmi. Ale

i Marthaen se dopustil chyb při přepadení Kardyerova doupěte.
Sir George informoval ostatní o nejnovějších výsledcích pátrání po Náhrdelníku draků. Seldaek měl v uplynulých dvou týdnech co dělat. Sir George ještě stále hledal klíč k záhadě mezi renegáty, protože byl přesvědčen, že do loupeže byla zapletena banda dračích odpadlíků. Přesněji řečeno, snažil se objevit tu skupinu renegátů, která měla na svědomí útok na Thelvyna a Solveig v Braejru, protože se domníval, že to musí nějak souviset s krádeží. Ale přesto neměl ani tušení, kde by mohl náhrdelník být. Podařilo se mu najít jen několik míst, o kterých mohl s určitostí říct, že tam náhrdelník není. Thelvyn si přál, aby se mohl také zapojit do pátrání, ale jeho povinnosti mu k tomu nedopřávaly dostatek času. Musel přiznat, že Sir George má pro hledání lepší předpoklady, protože strávil mnoho let vyhledáváním starožitností a vzácných předmětů. Kdyby bylo třeba, mohl mu Thelvyn pomoci alespoň s renegáty.

* * *

Druhý den brzy zrána odešel Thelvyn do paláce, aby s králem naplánoval stažení armády z hraniční oblasti. Když vstoupil do Jherridanovy pracovny, byl nemile překvapen, když se tam setkal s Kalestraanem. Král seděl u svého stolu, bradu v dlaních, a tvářil se značně otráveně. Čaroděj seděl v křesle naproti němu. Kalestraan zřejmě krále znovu přesvědčoval o nevyhnutelnosti války, i když se zdálo, že mu to není příliš příjemné. Když Thelvyn vešel, Kalestraan vstal a chystal se k odchodu.
"Jen několik slov, Pane draků," řekl Kalestraan, než se vydal ke dveřím.
"Jistě," odpověděl opatrně Thelvyn. Tón čarodějova hlasu byl hlasem přísného dospělého, který se právě chystá udělit lekci neposlušnému dítěti. Thelvynovi se to vůbec nelíbilo.
"Čarodějové, kteří byli vysláni, aby sloužili v armádě na hranici, mi poslali zprávy o tvé bitvě s draky," řekl. "Podle toho, co jsem v nich vyčetl, jsem usoudil, že ses dopustil chyby, která způsobila, že naše situace je mnohem obtížnější, než by měla být."
"Opravdu?" Thelvyn pohlédl na Jherridana. Král zvědavě vyčkával; bylo zřejmé, že o té záležitosti nic neví, ale nezdálo se, že si myslí, že čaroděj ví, o čem mluví.
"V boji s draky ses ze všech sil snažil, abys žádného z nich nezabil ani vážně nezranil," vysvětloval Kalestraan s očividným zadostiučiněním. "Stěžoval sis, že nemáš takové schopnosti, jaké měl první Pán draků. Teď by mě zajímalo, jestli ten rozdíl netkví v tom, že se tvůj předchůdce tolik nestaral o blaho svého nepřítele, jako to děláš ty."
"Jsem si jist, že nic takového určitě neměl v úmyslu," souhlasil Thelvyn. "Ale nemyslím si, že by moje opatrnost byla zbytečná. Když začnu beztrestně zabíjet draky, přinutím je, aby se rozhodli bránit za každou cenu. Vypukla by válka a neskončila by dřív, dokud by nebyli všichni draci na světě zničeni, a to všechno by se odehrávalo tady ve Vysočině. Nemyslím si, že je to něco, po čem zrovna toužíte, protože až by bylo po všem, z vašeho vlastního národa by mnoho nezbylo."
"Jsem přesvědčen o tom, že Pán draků jedná správně," promluvil Jherridan. "A jsem si jist, že i tobě připadají jeho slova moudrá."
Kalestraan pokýval hlavou. "Možná máš pravdu. Cílem každé bitvy je zničit nepřítele, ale asi jsem se unáhlil a zapomněl jsem na to, že když bojují draci, obecná pravidla přestávají platit."
"Jsem stále připraven bránit Vysočinu," řekl Thelvyn. "Udělám, co bude v mých silách, jestli pro mě můžete zhotovit létací pelerínu."
Kalestraan znovu přikývl a upřeně se na Thelvyna díval. "Nezapomněl jsem. Pelerína bude brzy hotová."
Čaroděj se tiše vzdálil a zavřel za sebou dveře. Thelvyn si pomyslel, že Kalestraanovy argumenty byly překvapivě málo pádné, když šlo o tak důležitou záležitost, a to v něm zanechalo podezření. Jistě, Kalestraan měl vlastně pravdu; Thelvynův úkol byl o to těžší, když se snažil drakům nijak vážně neublížit, ale byl si jist, že jednal správně. Za žádných okolností si nemohl dovolit začít zabíjet draky, dokud nebude vědět, že je to opravdu nevyhnutelné.
Thelvyn strávil většinu dne soukromým rozhovorem s králem. Bylo třeba projednat stažení obranné linie ze severní hranice. Řešení samozřejmě nebylo tak jednoduché, jak se zdálo. Bylo nutné ujistit tamější obyvatele, že nebudou ponecháni drakům napospas. Thelvyn byl toho názoru, že vojenské jednotky by neměly zůstat v divočině, ale měly by ustoupit ještě více na jih, do měst a vesnic, kde byla soustředěna většina obyvatelstva.
Pozdě odpoledne se Thelvyn odebral do své komnaty v paláci, aby sám dokončil plány, protože král byl odvolán kvůli svým dalším povinnostem. Sídlo vojenské posádky bylo až u severní brány, a proto se Thelvyn rozhodl zůstat ve své soukromé komnatě v paláci, která byla přímo pod Jherridanovou pracovnou.
Dříve, když ho ještě nezaměstnávaly povinnosti u dvora, tu sedával a četl, nebo studoval ve své - často zanedbávané - knize se zaklínadly. S Pánem draků jednal dřív převážně jenom král, ale teď, když byl pověřen velením armády, měl pořád co dělat a na kouzla nezbýval čas.
Překvapilo ho, když se u jeho dveří znenadání objevila mladá dáma. Podle jejího vzhledu usoudil, že je o trochu starší než on a že je to zřejmě dcera některého flaemského šlechtice. Měla snědou pleť a dlouhé husté vlasy toho nejtmavšího červeného odstínu. Byla štíhlá, s charakteristickými vznešenými rysy, které byly na flaemských ženách tak oslňující. Měla na sobě jednoduché elegantní šaty. Trochu se naklonila a nakoukla do pootevřených dveří.
"Pán draků? Jmenuji se Alessa Vyledaarová," řekla mile. "Posílá mě Kalestraan. Mám ti pomáhat v tvé službě."
Nečekala na pozvání a vstoupila do místnosti. Thelvyn na ni hleděl s rostoucím úžasem. Byla velmi vysoká, skoro jako on. Chovala se sebevědomě, a zároveň přátelsky, působila chytře a vznešeně, a zároveň směle a živě. Byla úplně jiná než Flaemové, se kterými byl zvyklý se setkávat. Pro Thelvyna to byla velmi vítaná změna.
"Ano," odpověděl konečně a zdálo se, že neví, co říct. "Čekal jsem někoho, kdo by mohl, ehm, zůstat se mnou, abych byl stále v kontaktu s čaroději, až odjedu."

"Jsem připravena vydat se kamkoliv, kam mi řekneš," ujišťovala ho Alessa a posadila se do prázdného křesla vedle něj. "Nebo si nepřeješ, aby tě doprovázela kouzelnice? Na sever bylo vysláno mnoho zkušených čarodějů, takže tady zůstalo jen málo takových, kteří by ti mohli být užiteční."
"Ne, ne, rozhodně si nestěžuji," odpověděl Thelvyn a konečně se začal vzpamatovávat. "Jen jsem se chtěl ujistit, že víš, co tě čeká. Myslím, že by sis měla uvědomit jednu věc. Draci se už jednou pokusili mě zabít a mám dobrý důvod si myslet, že to zkusí znovu, a tak často, jak se jim podaří vymyslet nějakou novou lest. Mám brnění, které mě ochrání, ale mohlo by to být nebezpečné pro kohokoliv, kdo bude v mé společnosti."
"Rozumím," řekla klidně. "A vím, že tvoje společnice byla při takovém útoku vážně zraněna. Ale teď jsou těžké časy a my musíme riskovat. Umím trochu zacházet se zbraní, ale především jsem kouzelnice sedmého stupně."
Z jejích slov Thelvyn usoudil, že je dost zkušená, aby byla považována za jednoho z nejvyšších čarodějů Akademie, a že se dokáže o sebe postarat. Čaroděj, který ovládal mocná kouzla a uměl je použít rychle a s plnou zničující silou, se mohl stát větší hrozbou než celá vojenská kompanie. Alessa by se možná dokázala ubránit i před nepříliš velkým a zkušeným drakem.
Thelvyn si musel přiznat, že ho myšlenka na její společnost docela láká. Přemýšlel o ní samozřejmě spíš jako o spolupracovnici než společnici a přítelkyni. Nepotřeboval nikoho, kdo by byl stále v jeho blízkosti a mohl vyslechnout rozhovory, které nebyly určené uším ohňových čarodějů. Bude se muset mít na pozoru, i když si nedovedl představit, že by mohla patřit ke Kalestraanově sebrance.
"Máš všechno, co budeš potřebovat na dlouhou cestu v divočině?" zeptal se. "Kdykoliv nás mohou povolat zpátky na sever."
"Myslím, že ano," odpověděla Alessa. "Už jsem dřív trochu cestovala, takže vím, co budu potřebovat. Mohu si sbalit své věci a navečer se přestěhovat do tvého domu."
"Přestěhovat do mého domu?" zeptal se poplašeně Thelvyn.
"Zdá se, že bych ti měla být nablízku, abych ti mohla sloužit ve dne i v noci."
Byl by radši, kdyby nezvolila zrovna taková slova. "Máš pravdu. Mám tě čekat na večeři?"
"Oh, promiňte," řekl Sir George, když vešel do dveří, a hned se obracel k odchodu.
"Nic se nestalo," ujišťoval ho Thelvyn. "Pojď dál. Toto je Alessa Vyledaarová. Poslal ji Byen Kalestraan."
"Skutečně? To bychom mu měli poděkovat."
"Alessa je kouzelnice sedmého stupně," vysvětloval Thelvyn.
"Je to pravda?" zeptal se Sir George a galantně jí podal ruku. "V tom případě musíte být opravdu velmi dobrá kouzelnice."
"A vy musíte být Sir George Kirbey," poznamenala Alessa a vstala. "Nechtěla bych, aby to znělo jako kritika ostatních ohňových čarodějů, ale myslím, že teď budu trávit svůj čas v mnohem živější společnosti, než na jakou jsem zvyklá. Teď mě, prosím, omluvte. Musím si nachystat své věci."
Sir George se za ní zálibně díval, když odcházela, a chvíli čekal, aby měl jistotu, že ho neuslyší. Svým hákem se poškrábal na hlavě. "Další z těch pletichářských, sobeckých a moci lačných ohňových čarodějů?"
"Ano... pravděpodobně jeden z nejhorších," odpověděl Thelvyn. "Odešla si sbalit věci, aby se mohla přestěhovat do mého domu."
"No ne. To může být zajímavé," poznamenal starý rytíř. "Aspoň že je mocná kouzelnice. A Solveig se ještě uzdravuje. To by měl být vyrovnaný boj."
"Ano... Solveig," řekl Thelvyn s žalostným výrazem ve tváři. "Úplně jsem na ni zapomněl. Uklidňuje mě jen to, že už tam není Kharendaen."
"Ty dvě by ji určitě zničily," odhadoval Sir George.
"Nedozví se o našich tajemstvích," připomněl mu Thelvyn. "Patří k ohňovým čarodějům a pravděpodobně ji osobně vybral sám Kalestraan, aby nás špehovala. Možná ji poslali, aby mi pomáhala, ale hlavní pro ni vždycky bude její lid a její řád. Rozhodně se nesmí dozvědět, že jsi drakon a já kněz."
"Myslím, že si to dokážu zapamatovat," řekl mu Sir George. "Koneckonců, nezdá se pravděpodobné, že by mě chtěla svádět, a já nejsem osamělý panic."

Kapitola 11

SOLVEIG PŘIJALA NOVINKU O KOUZELNICI, která se má přistěhovat do jejich domu, velmi dobře. I když se uzdravovala rychle, nemohla se ještě moc pohybovat nebo odejít z domu a nudila se. Z jejího pohledu byla přítomnost mladé ženy, která bude Thelvyna uvádět v pokušení a trápit, velmi zajímavá. Možná to nebude tak zábavné, jako kdyby ho sváděla sama, ale aspoň se nebude muset namáhat. Stejně nebylo příliš pravděpodobné, že by se kouzelnice a Thelvyn začali vážněji zajímat jeden o druhého, protože Alessa byla člověk a Thelvynův původ byl záhadou. Alespoň se nemuseli starat o to, co si budou myslet sousedé. Po barbarské válečnici a zlaté dračici jim bude flaemská kouzelnice rozhodně připadat jako zlepšení. Alessa dorazila pozdě odpoledne se sluhou z Akademie, který táhl vozík s jejími věcmi. Vzhledem k tomu, že sem přišla bydlet na neurčitou dobu, si toho moc nevzala. Protože byla kouzelnice, měla s sebou knihy a kouzelnické předměty, ale jinak si přinesla jen šaty, které potřebovala ve městě, a oblečení na cestu divočinou. Měla vlastního koně, který byl odveden do stájí za domem, a jezdeckou výstroj. Sluha se s vozíkem vrátil do Akademie a kouzelnice strávila zbytek odpoledne vybalováním svých věcí.
Když se Thelvyn a Sir George vrátili navečer z paláce, byli pořádně překvapeni, protože našli Solveig a Alessu v pracovně zabrané do rozhovoru. Solveig rozhodně nebyla nespolečenská; jen neměla trpělivost s lidmi, o kterých si myslela, že jsou hloupí nebo nafoukaní, protože toho si užila dost, když vyrůstala v Thyatisu. Alessa byla inteligentní a ve své práci se vyznala. Působila dojmem, že si se svým životem dokáže poradit, a zdála se být skromná. Solveig si mohla s Alessou rozumět, protože měly mnoho stejných vlastností, takových, díky kterým měl Thelvyn Solveig tak rád.
Večeře se podávala krátce po příchodu Sira George a Thelvyna. Alessa doprovázela Thelvyna do jídelny, ale u stolu neseděla vedle něj. Mezi ně se - těžko říct, jestli schválně nebo náhodou - posadila Solveig. Thelvyn byl trochu zklamaný, i když si stále připomínal, že nejlepší bude udržovat si odstup.
"Musím přiznat, že mě často napadlo, jaký život se vede v domě Pána draků," prohodila Alessa.
"Určitě ti musí připadat hrozně podivný," poznamenal Thelvyn.
"Ne, vůbec ne," ujišťovala ho. "Je to nanejvýš vítaná změna po těch několika posledních letech strávených mezi nerudnými čaroději. A ti byli dokonce ještě úžasnými společníky ve srovnání s mou rodinou a městem, ve kterém jsem vyrostla."
"Doufám, že mi odpustíš, když řeknu, že Flaemové rozhodně nejsou nejzábavnější lidé na světě," poznamenal Sir George. "A podle mé zkušenosti jsou čarodějové ze všech lidí ti nejnudnější."
"Odpustit vám? Abych pravdu řekla, vlastně s vámi musím docela souhlasit. Říká se, že cestování rozšiřuje obzory. Pomáhá člověku lépe pochopit, co jeho domovu chybí."
Solveig se usmála; její zkušenost byla velmi podobná.
"Musím přiznat, že mě k tomu vedly osobní důvody, abych požádala o tuto službu," pokračovala Alessa, teď už vážněji. "Tolik jsem slyšela o společnících Pána draků, zvláště o starém rytíři a dívce ze severu, kteří se tu nikdy dlouho nezdrží a vedou dobrodružný život. Jestli mám být upřímná, možná se do Akademie nikdy nevrátím. Chtěla jsem mít možnost poznat váš způsob života, abych si ujasnila, jestli by se takový život hodil pro někoho s mou povahou. A možná se přidat k vašemu obchodu, Sire Georgi - až se zase váš život vrátí do starých kolejí."
"Určitě tím nic nepokazíš," řekl Sir George. "Stejně to vypadá, že náš čaroděj už se přestal o cestování zajímat."
"Pocházím z rodiny nižší šlechty, žijící v jihozápadní části Vysočiny," vysvětlovala. "Moji rodiče nesouhlasili s tím, abych se věnovala magii, protože se mnou měli jiné plány, ale nedalo se popřít, že mám pro kouzlení nadání. Takže když čarodějové trvali na tom, že umožnit mi studia na Akademii je jejich občanská povinnost, chopila jsem se příležitosti. Možná víte, že Flaemové považují i sebemenší zklamání, týkající se povinnosti vůči království, skoro za zradu."
"Myslím, že musíš mít velký talent, když jsi tak mladá a přitom jsi dosáhla tak vysokého stupně odbornosti," poznamenal Sir George.
"Asi to tak bude," řekla Alessa. "Pokud jde o čaroděje, pokrok vždycky provází zkušenost. Ale mně to nestačí. Nejvyšší čarodějové nemají z kouzlení žádnou radost. Myslí jen na moc a dobrou pověst; magie je pro ně pouhým nástrojem. Nemohu tak žít a mám pocit, že tam nepatřím."
Na chvíli se odmlčela a pohlédla na ostatní. "Samozřejmě vím, že od vás nemohu žádat, abyste věřili, že má slova jsou upřímná. Vím, že jste se v minulosti stali předmětem spiknutí, které zosnoval Byen Kalestraan. I když pro vás bude nemožné mě mezi sebe s důvěrou přijmout, neznamená to, že nemohu z Akademie kdykoliv odejít, když budu chtít. Už jsem procestovala kus světa a umím se o sebe postarat."
"Být svým vlastním pánem je zkušenost, která přináší nesmírné uspokojení," řekl Thelvyn. "Po celý můj život se někdo snaží mě ovládat nebo zničit, draky počínaje a krále a čaroději konče."
"Myslím, že bys měl něco vědět," řekla Alessa a bylo vidět, že to pro ni není snadné vyslovit. "Doufám, že teď mi budete věřit. Mě nežene touha po moci a nesnáším soupeření, které stravuje moje kolegy. Stejně tak nesdílím jejich nenávist k Alfatii. Protože jsem nedávno pronikla mezi výše postavené čaroděje, vím o jejich intrikách. Je mi líto, že toho nevím víc, ale musím vám říct, že mám strach, že se může kdykoliv stát něco hrozného, a bude to mít na svědomí Byen Kalestraan."
"Podezírám ho, že něco chystá," řekl Thelvyn. "V poslední době je až příliš úslužný a okázale dává najevo svou ochotu mi pomoci. To mu rozhodně není podobné, aby nechal krále nebo mě rozhodovat, a přitom k tomu neřekl své."
"Tajně na něčem pracuje," řekla Alessa. "Jak jste se jistě domysleli, přemlouval krále, aby začal válku s draky. Čarodějové chtějí využít armádu a Pána draků k totální válce, ale nemají nejmenší naději v boji proti nesmírné přesile.

Kdyby se armádě nedařilo, král i Pán draků by ztratili svou dobrou pověst, pokud ovšem přežijí. Čarodějové by pak měli příležitost chopit se moci a jednat o ukončení konfliktu s draky, kteří budou oslabeni válkou."
Sir George i Thelvyn teď velmi pozorně poslouchali. "Čarodějové mají vždycky velké plány," řekl Sir George. "Připomíná mi to, co vymysleli v minulosti."
"Jejich domýšlivost," pokračovala Alessa. "Nikdy by nepřiznali, že se mohou ve svých plánech mýlit. A co horšího, mohou se objevit úkladní vrahové a přepadnout krále nebo Thelvyna, aby to celé uspíšili."
"Už se stalo," řekl Thelvyn. "Napadlo mě, jestli to přepadení po plese na počest velvyslance nepřichystali čarodějové. Při jednání u dvora jsem zasahoval do záležitostí týkajících se království a Kalestraan mi odporoval. Mám pocit, že si myslíš, že mě Kalestraan nemůže porazit."
"Odhadl jsi to správně," řekla. "Koneckonců, zdá se, že tě Nesmrtelní podporují, jako bys byl jedním z jejich kněží." Podívala se na Thelvyna, tázavě pozvedajíc obočí. Když na to nic neřekl, pokračovala. "Nemohu říci, že Flaemové nevěří v Nesmrtelné, ale v každém případě jim nerozumějí."
Když bylo po večeři, Alessa i Solveig odešly do svých pokojů a Thelvyn a Sir George si šli promluvit do pracovny. Starý rytíř vyndal láhev svého nejlepšího třešňového likéru a oběma nalil plnou sklenici. Thelvyn byl tak rozrušený, že mu to ani nevadilo. Zvedl sklenku k nosu, nadechl se třešňové vůně, ale nepil. Vždycky měl vůni likéru rád, i když mu nechutnal.
"Jsem ochoten té její historce věřit," řekl Thelvyn. "Nemyslím si, že by nás čarodějové před něčím varovali, aby tak odlákali naši pozornost od jejich skutečných plánů. Ale z toho varování jsme se mnoho nedozvěděli. Upozornit nás na to, abychom byli opatrní, to není k ničemu dobré. Vlastně nám neřekla nic, co bychom už nevěděli."
"To máš pravdu," souhlasil Sir George. "A to by samo o sobě mohlo být podezřelé. Mohlo by to také znamenat, že čarodějové jsou opravdu tak průhlední, za jaké jsme je vždycky považovali. Protože jsme už věděli, že se tě někdo pokusil zabít, naše plány to nijak nezmění. Jediné, co jsme nepředpokládali, bylo, že nebezpečí může hrozit i samotnému králi."
"Takže teď si musím dávat pozor na draky i na čaroděje," řekl Thelvyn. "Ale nijak mě to nepřekvapuje. Od začátku jsem si myslel, že za tou náhlou změnou v králově taktice byl Kalestraan, od posedlosti zničit Alfatijské po zoufalé úsilí bojovat s draky."
Sir George se se svou sklenicí pohodlně usadil v křesle. "Řekl bych, že se všechno zkomplikovalo tak, že za jiných okolností bych navrhl, abychom si sbalili saky paky a vytratili se z města."
Thelvyna to před nějakým časem napadlo taky. Pokud šlo o něho, Alesse věřil. Vůbec se nepodobala ostatním podezřívavým a samolibým ohňovým čarodějům a dovedl pochopit její touhu být v jejich společnosti. A tušila, že je kněz; kdyby Kalestraanovi o svém podezření řekla, určitě by už dávno využil nedůvěry, kterou Flaemové ke kněžím chovají, aby ho připravil o dobrou pověst a královu důvěru. Thelvyn si umínil, že nejrozumnější bude ještě počkat, než si o Alesse udělá konečný úsudek. Bude ji muset trochu víc poznat, než se rozhodne, jestli jí může důvěřovat.
Thelvyn byl tu noc dlouho vzhůru a snažil se zapamatovat co nejvíc nových zaklínadel ze své knihy kouzel. Byl v kouzlení mistr, možná byl dokonce lepší než Alessa, i když mu jeho povinnosti bránily v pravidelném studiu. Věděl, že nemůže čekat, že se brzy zlepší natolik, aby se mohl měřit s draky, ale byl v tak zoufalé situaci, že se mu každé kouzlo navíc mohlo hodit. Sir George ponocoval s ním a využil volné chvilky, aby si dal do pořádku účetní knihy.
Thelvyn byl ponořen do myšlenek a svého studia, když uslyšel neodbytné bouchání na dveře. Už bylo hodně pozdě, půlnoc dávno minula, a Thelvynovi bylo jasné, že se muselo přihodit něco opravdu vážného, když k němu někdo přišel v tak pozdní hodině. Sloužící už spali, a tak sám pospíchal ke dveřím. Překvapilo ho, když zjistil, že je to Taeryn, mladý osobní sluha krále Jherridana. Oči měl navrch hlavy a byl vyděšený.
"Pane draků, musíte jít rychle se mnou! V paláci jsou draci! Jsem si tím jist. Obávám se, že zajali krále. A jedině vy mu můžete pomoct."
"Je tam ještě někdo?" zeptal se Thelvyn a přemýšlel, kolik tam v tuhle dobu může být stráží, protože většina bojeschopných mužů byla poslána na sever.
"Čarodějové o tom vědí," vysvětloval Taeryn. "Byen Kalestraan tam před chvílí dorazil s dalšími dvěma čaroději. Řekli, že nejsou dost silní, aby mohli bojovat s draky. Kalestraan mě požádal, abych vás přivedl."
Thelvyn se přes rameno podíval na Sira George, který za ním přišel ke dveřím. "Chceš jít se mnou?"
"Myslím, že bych měl. Zdá se, že tady jsem přes draky největší kapacita." Rychle si šel připravit svůj meč.
"Chci, abys zůstal tady," řekl Thelvyn mladému sluhovi. "Víš, že se Solveig ještě zotavuje a nemůže bojovat. Potřebuji, abys ji zadržel, kdyby se chtěla vydat za námi. Také mi dělá starosti, že draci by mě mohli hledat a přijít sem. Kdyby se něco takového stalo, musíš co nejrychleji všechny odsud dostat."
"Můžete se na mě spolehnout, pane," ujišťoval ho Taeryn statečně.
"Počítám s tebou," řekl mu Thelvyn a myslel to vážně.
Za moment seběhl ze schodů Sir George a k háku na levé ruce si připevnil krátký, nebezpečně vypadající bodec. "Není to přesně to, co bych si představoval pro boj s draky, ale bude to muset stačit."
"Řekl bych, že už budou pryč," poznamenal Thelvyn, který zůstal u dveří, aby ho mladý sluha nemohl slyšet. "Bojím se toho, co po nich mohlo zbýt."

* * *

Nebylo pochyb o tom, že se v paláci děje něco hrozného. Hlavní dveře byly dokořán a těla dvou mrtvých strážných byla pohozena na nádvoří. Thelvyn se na moment zastavil v bráně, kde byl nejhlubší stín, a pátral po nějaké známce nebezpečí. Nikde nesvítilo žádné světlo, což bylo samo o sobě podezřelé. Přestože viděl ve tmě stejně dobře jako elf,

nezahlédl žádný pohyb. Všude bylo hrobové ticho.
Vypadalo to, že je po všem a draci jsou pryč. Thelvyn ale dobře věděl, jak takové zdání klame, a že se musí přesvědčit na vlastní oči. Draci se mohli skrývat někde v paláci a v klidu čekat, až se tam jako hlupák vřítí v domnění, že už odletěli. Pořád mu trochu dělalo starosti, že by mohli přepadnout jeho dům, i když o tom pochyboval. Nijak by jim neprospělo, kdyby ho ještě víc rozhněvali; jediné, co chtěli, bylo zabít ho.
"Zdá se, že je tu klid," zašeptal Sir George. "Možná se mýlím, ale žádné draky tady necítím."
"Myslím, že nemá smysl to odkládat," řekl Thelvyn. "Musím tam jít sám a prohledat palác. Jsem jediný, kdo to může udělat a nebude mu hrozit nebezpečí."
"Jdu s tebou," nenechal se odbýt Sir George. "Draků se nebojím."
"V žádném případě," řekl mu pevně Thelvyn. "Nemáš důvod riskovat svůj život. Zůstaň tady a nikomu nedovol, aby vešel dovnitř, dokud neřeknu, že je vše v pořádku."
Thelvyn věděl, že Sir George mu přispěchá na pomoc při prvním náznaku nějakých těžkostí, ale doufal, že bude schopen zvládnout jakoukoliv situaci dřív, než tam Sir George dorazí. Rozhodl se, že nevstoupí hlavními dveřmi, které byly dokořán otevřené a přímo zvaly dál, ale vchodem na severní straně, kde bylo sídlo stráží. Chtěl se do paláce dostat nepozorovaně, což bylo nepravděpodobné v případě, že by použil hlavní dveře.
Nepřekvapilo ho, když našel zadní bránu otevřenou. Musel tudy projít alespoň jeden drak, aby zneškodnil malou posádku, která tam byla ubytovaná. Na nádvoří nenašel žádné známky toho, že by něco bylo v nepořádku, ale dveře vedoucí k místnostem, které patřily posádce, byly rozbité a všude ležela mrtvá těla. Drak zaútočil rychle a zastihl muže naprosto nepřipravené. Pravděpodobně asi neměli ani čas, aby vyhlásili poplach. Thelvyn šel rychle dál, protože věděl, že to, co útočníci hledali, bylo v paláci.
Nepředpokládal, že draci budou někde nahoře v poschodí, protože tam byly příliš úzké chodby, kterými by se neprotáhli. Králova pracovna a jeho komnaty byly v přízemí, blízko středu paláce. Thelvyn se pohyboval co nejtišeji, meč držel obouruč před sebou, aby jím mohl rychle máchnout kolem sebe a čelit tak náhlému útoku. Palác byl zahalený tmou, jako by nějaké mocné kouzlo zhaslo všechny lampy a kouzelná světla. Ačkoliv Thelvyn viděl dobře i ve tmě, přilbice trochu omezovala jeho vidění, a proto se stále musel ohlížet a otáčet hlavu do stran.
Královy komnaty i jeho pracovna byly prázdné. Nebyly v nich žádné známky útoku. Draci museli Jherridana zastihnout v jiné části paláce, jestli se mu včas nepodařilo dostat se nějak do bezpečí. Thelvynovi se vybavilo, že podle toho, co říkal Taeryn, by tu někde měl být Kalestraan se dvěma dalšími čaroději. Alespoň tam byli ve chvíli, kdy útok začal. Možná se jim podařilo dostat krále do bezpečí dřív, než draci vnikli do paláce. V tom případě mohli být draci stále ještě v paláci a pátrat po své oběti.
Když se Thelvyn pomalu otáčel na spojnici několika chodeb, zaznamenal pohyb temné postavy v postranní chodbě a rychle ustoupil do stínu. Ať už to byl kdokoliv, určitě to nebyl drak, tím si byl Thelvyn jist. Pak si vzpomněl na přepadení po plese, kdy na sebe draci vzali lidskou podobu. Možná se proměnili i draci, kteří zaútočili dnes, pokud je jejich velikost omezovala v prohledávání paláce. Mohli to ovšem být i ohňoví čarodějové nebo někdo z paláce, kdo se snažil ve tmě najít krále. Thelvyn musí být opatrný.
Zdálo se, že to druhé je pravda. Když se naklonil, aby se mohl podívat za roh, uviděl Sira George, který tiše kráčel chodbou, v jedné ruce meč a na levém zápěstí připevněný ďábelsky vypadající bodec připravený k ráně. Thelvyn přitáhl starého rytíře k sobě.
"Je to od tebe hezké, že čekáš venku, jak jsem tě o to požádal," poznamenal tiše Thelvyn.
"Viděl jsem draka, který se díval hlavními dveřmi," vysvětloval Sir George. "Stál ve stínu, ale i ve tmě jsem ho dobře rozeznal. Zdálo se, že na někoho čeká, tak jsem si řekl, že bych se měl podívat, co tady provádí. Taky jsem si myslel, že bys rád věděl, že draci jsou v paláci."
"Právě to jsem chtěl slyšet," řekl Thelvyn nepříliš vlídně. "Ke všemu ještě nemůžu najít krále. Taeryn řekl, že Kalestraan je tady. Doufám, že našel Jherridana a že se jim podařilo uprchnout."
"Myslíš, že by odešli z paláce?" zeptal se Sir George. "Jherridanovi by spíš bylo podobné, že by chtěl zůstat a bojovat."
"Ano, ale Kalestraan ví, že s draky se bojovat nedá, a taky je to pěkně vykutálený patolízal. S trochou štěstí ti dva teď běží ulicemi Braejru do Akademie. Ale stejně se tu musím porozhlédnout. Je možné, že ti draci na sebe vzali lidskou podobu, aby mohli prohledat palác?"
Sir George o tom chvíli uvažoval. "Měnit podobu je charakteristické pro drakony, ale u draků to bývá vzácné. Já jsem na to zvyklý, ale většina draků nikoliv. Neumějí bojovat se zbraněmi. Upřímně řečeno, dokonce ani nevědí, jak bez obtíží chodit vzpřímeně. Když změní svou podobu, všechno je pak pro ně těžší."
"Chceš tím tedy říct, že se domníváš, že na sebe nevzali jinou podobu?"
"Nepovažuji to za pravděpodobné. Možná s sebou mají draky v lidské podobě, jestli tušili, že by se jim to mohlo hodit. Ti sem mohli vklouznout jako první, aby obhlédli situaci, zjistili, kde jsou stráže, a možná našli i krále. Proto mě potřebuješ. Dokážu poznat draka na první pohled a možná jsem schopen vycítit jejich přítomnost podstatně dřív, než je uvidím. Pokud budou samozřejmě dost blízko.
"Dejme se do toho," řekl Thelvyn.
Řekl si, že bude nejlepší dostat se k větším sálům a síním uprostřed paláce shora. V prvním patře byly ochozy, ze kterých se mohli rozhlédnout a získat přehled o plesovém sále, přijímací síni, trůnním sále, a dokonce i rozlehlé vstupní síni za hlavními dveřmi. V prvním poschodí byly soukromé pokoje několika sloužících a úředníků, kteří žili v paláci. Bylo to nanejvýš dvanáct místností.
V prvním patře našli stopy po dračím útoku. Mnoho dveří bylo rozbitých, stejně jako na místě, kde byla ubytovaná posádka. Většina místností byla obydlená a všude ležela mrtvá těla. Thelvynovi tu ale od počátku něco nehrálo. Oběti

byly bezpochyby rozdrcené nebo vržené proti zdi takovou silou, že je to zabilo, a něco takového přesahovalo lidské možnosti. A draci se mohli chodbami protáhnout jen s největšími obtížemi a nikdy se nemohli dostat do těchto malých dveří, aby zabili své oběti. Ještě větší záhadou bylo, že útočníci pravděpodobně věděli, které pokoje jsou obydlené, a s těmi prázdnými se nezdržovali. Thelvyn začínal mít pocit, že v paláci je kromě draků ještě něco strašlivého, něco s neobyčejnými stopovacími schopnostmi.
Když Thelvyn viděl tu zkázu, provedenou tak rychle a přesně, začínal mít trochu strach. Nebál se o sebe, protože věděl, že je ve svém brnění v bezpečí. Cítil podivný, nejasný strach, že se tu děje něco, čemu nerozumí. Měl nutkání rychle odhalit nepřátele ukrývající se v hluboké noci a vyhnat je z temnoty. Nejdůležitější teď ale bylo nepodlehnout právě takovým pocitům, protože by mohl snadno udělat nějakou chybu.
Na konci chodby byl krátký průchod vedoucí na galerii nad severní stranou plesového sálu. Thelvyn se zarazil u východu a pomalu se blížil k zábradlí na galerii, pak se naklonil a podíval se do sálu. Přímo pod ním se pohybovalo něco velkého, černá postava, která se ve tmě nedala rozeznat. Byl si jist, že to není člověk, ale nemohl to být ani drak, protože to nebylo dost velké. Ať už to bylo cokoliv, Thelvyn věděl, že to musí být to strašlivé stvoření, které v paláci rozsévalo smrt.
"Musíme dolů," zašeptal Thelvyn. "Musím zjistit, co to je."
"Mohl by to být drakon," odhadoval Sir George, ale nebyl si jist. "Velcí mohou být velmi nebezpeční. A jako příbuzní draků mohou být přinuceni, aby se podřídili vůli skutečného draka."
Došli k malému schodišti, které vedlo do přízemí a ústilo naproti plesovému sálu. - Thelvyn pomalu postupoval vpřed a snažil se zůstat ukrytý ve stínu. Neznámé stvoření se od nich vzdalovalo širokou chodbou k rozlehlým otevřeným prostorám uprostřed paláce. Thelvyn viděl jen ohromnou, temnou masu. Zezadu to vypadalo jako drak, ale skutečný drak by byl dvakrát tak velký.
Thelvyn se vydal za ním a držel se blízko zdi. Sir George ho tiše následoval. Thelvyn byl odhodlán tu bytost odhalit, střetnout se s ní a zničit ji, nebo ji přimět k útěku. Po chvíli se dostali do velké prostory před hlavním sálem, kam okny a otevřenými dveřmi pronikalo měsíční světlo. Thelvyn se opatrně vyhýbal osvětleným místům a ustoupil do výklenku ve zdi po jedné straně vchodu do sálu. Nakoukl za roh a viděl, že záhadné stvoření míří k hlavním dveřím.
Thelvyn nemohl být víc překvapen. Byl to opravdu drak, podle vzhledu jeden ze zlatých, i když se jeho druh nedal přesně určit. Už znal draky tak dobře, že dokázal rozeznat draka od dračice, ale tenhle vypadal jako směsice obou. Když přivedl Sira George, aby se také podíval, najednou ho napadla úděsná myšlenka.
"Mohlo by to být mládě?" zeptal se tiše. "Mohli by být draci v tak zoufalé situaci, že by poslali nedospělé děti, které mohou projít palácovými chodbami, protože nejsou příliš velké?"
Sir George se rychle podíval. Ten pohled ho šokoval. "Já... já tomu nevěřím. Jediná věc, které si draci cení víc než života, jsou jejich děti. Nikdy by nic takového neriskovali."
"Docela určitě to vypadá jako zlatý drak," trval na svém Thelvyn.
"Nikdy jsi nedospělého draka neviděl. Na tomhle není něco v pořádku. Vypadá jako zlatý, ale má také rysy rudých draků. Na zlatého je příliš malý, ale není menší než někteří bílí nebo modří draci."
"Jsi tedy přesvědčen, že to není mládě?" zeptal se Thelvyn.
"Není to možné," ujišťoval ho Sir George. "Dračí mládě by nebylo stejně velké jako dospělý, a tenhle tak vypadá. Mělo by kratší krk a čenich, menší hřeben a maličké rohy. Nejsem si dokonce jist ani tím, jestli je to vůbec drak. Něco tu rozhodně není v pořádku."
Thelvyn věděl, že musí útočníky vyhnat z paláce, ale nechtěl riskovat, že zabije nebo vážně zraní dítě. Musel myslet na Kharendaen, ani nevěděl proč. Rozhodl se, že se draka pokusí zastrašit a zahnat ho z paláce. Vyšel ze stínu, meč zdvižený před sebou.
Ale byla to chyba. Malý drak vyhlížel z hlavních dveří a dával si pozor, aby ho zvenku nebylo vidět. Náhle se bleskurychle otočil a stál proti Thelvynovi čelem. Na moment se zarazil, jako by se rozhodoval, co má udělat. Thelvyn zaváhal, když drak okamžitě nezaútočil, a stále ho znepokojovala myšlenka, že by mohl zranit něco, co vypadalo jako dračí mládě.
V té chvíli se z temnoty vyřítil druhý malý drak a úplně Thelvyna zaskočil. Instinktivně namířil meč na drakovu tvář. První rána rozrazila neviditelný štít a pronikla tak kouzelnou bariérou, druhá rána zasáhla draka přesně nad velkýma, jiskřícíma očima. Drak byl zasažen v okamžiku, kdy se chystal vykročit. Jeho těžké bezvládné tělo bylo setrvačností hnáno vpřed, takže sklouzlo po hladké podlaze a narazilo do Thelvyna. Náraz byl prudký a mrštil Thelvynem o zeď. Drakovo tělo pak celou svou vahou přitisklo ochromeného Thelvyna ke zdi.
Thelvyn se snažil rychle vyprostit, aby se mohl postavit druhému drakovi, ale byl příliš pomalý. Drak ho zasáhl do boku. Byl to silný úder. Vyrazil mu meč z ruky a odhodil jej stranou. Než se Thelvyn vzpamatoval, drak byl znovu u něj a snažil se mu spoutat ruce za zády. Thelvyna to velmi překvapilo. Při předcházejících střetnutích se ho draci nepokusili zajmout. Bohužel se ale zdálo, že je to nejlepší způsob boje, který proti němu mohou použít. Kouzelný štít jeho brnění ho chránil před plameny, ranami a rozmačkáním, ale nedokázal mu dodat větší sílu, kterou potřeboval, aby se vymanil z drakova sevření. Neměl zbraň, a i kdyby ji měl, nemohl ji použít. Byl úplně bezbranný.
Malý drak si byl vědom své převahy, věděl, že Thelvyn je teď jeho bezmocný zajatec. Obrátil Thelvyna na záda. Jedním pařátem svíral jeho ruce a druhým zkoumal spony, kterými byla přilbice připevněna k brnění. To ho chvíli zdrželo. Jeho pařát byl příliš velký, aby mohl dobře uchopit malou sponu, ale nakonec se mu je podařilo odepnout. Sundal Thelvynovi přilbici a odhodil ji stranou. Poprvé od okamžiku, kdy se stal Pánem draků, byl Thelvyn poražen drakem. Drakovi už jen stačilo uchopit Thelvyna za obnažený krk a zlomit mu vaz. A problém Pána draků by byl jednou provždy vyřešen.
Náhle se drak napřímil a zařval bolestí. Thelvyn využil jeho nepozornosti, aby se vymanil z jeho sevření, a běžel pro

svůj meč. Když se otočil, uviděl, že Sir George zabodl bodec, upevněný na svém levém zápěstí, do drakova břicha. Vybral lehce zranitelné místo mezi kožovitými pláty. Pevně uchopil rukojeť bodce a napjal všechny síly, aby mohl bodec vytáhnout, když zraněný drak ustoupil, vrávoraje na zadních nohách, než dopadl na záda. Siru Georgovi se podařilo něco, co se zdálo být zhola nemožné. Jednou rukou zabil draka.
Thelvyn se rychle rozhlédl. Drak, kterého Thelvyn omráčil, se už vzpamatoval a zdálo se, že je připraven znovu zaútočit. Místo útoku ale zůstal sedět v hlubokém stínu na opačné straně místnosti a svými pařáty dělal nějaká záhadná gesta. Thelvyn si uvědomil, že se drak snaží s ním bojovat prostřednictvím kouzel. Avšak nebyla to obvyklá nenápadná gesta draků, ale posuňková zaklínadla smrtelných čarodějů. Na okamžik Thelvyna téměř přemohla zvědavost zjistit, co drak dělá, ale věděl, že se neodváží to riskovat. Zvedl meč a omráčil draka, jehož tělo se znovu zhroutilo na podlahu.
Thelvyn očima pátral ve stínu po dalším nepříteli. Přestože se další draci v sále neobjevili, Thelvyn si byl jist, že někde v temných chodbách paláce se ještě nějací skrývají. Teď bude muset jednat rychle a začít útočit.
"Je to moc divné. Oba draci - i ten, kterého jsi jen omráčil - jsou mrtví," řekl Sir George. "I nedospělý drak by to přežil."
"Všechno tady je divné," řekl Thelvyn. "Když mě držel, nezdálo se mi, že je tak silný, jak by měl jako drak být. A jsem si jist, že ten druhý se chystal použít lidská kouzla. Jsem přesvědčen, že to vůbec nejsou skuteční draci, přesně tak, jak jsi je odhadl ty. Domnívám se, že by to mohli být proměnění čarodějové, a řekl bych, že vím, kteří."
"Jen si vzpomeň, že jsme byli před několika hodinami před něčím takovým varováni," řekl Sir George. Pak prudce stiskl Thelvynovu paži a vykřikl. "Podívej!"
Drak, kterého Sir George zabil, začal zvolna měnit svou podobu. Zmenšoval se tak dlouho, až z něj byl člověk. Podle rysů obličeje a hustých rudých vlasů to byl Flaem, a téměř jistě ohňový čaroděj. Thelvynova teorie se potvrdila.
"Alessa měla pravdu. Musím rychle něco udělat. Jestliže král ještě žije a ukrývá se někde v paláci, musím ho najít a zachránit. Tentokrát ti přikazuji držet se zpátky a být opatrný. Začíná to tady houstnout. Jsem si jist, že mají v rukávu schovaná ještě nějaká esa, protože jinak by takhle neotáleli."
Pospíchal k široké chodbě vedoucí do jižní poloviny paláce. Byl si jist, že nepřítel musí být v jedné z velkých síní, kam se Thelvyn ještě nedíval. Protože teď už věděl, že proti němu nebojují skuteční draci, ale čarodějové, netušil, jakou past na něho mohli přichystat. Čarodějové vždycky přeceňovali své schopnosti a Thelvyn počítal s tím, že ho pravděpodobně podcenili. Vytušil, že nemá důvod mít strach, ale bude muset být velmi opatrný.
Když zabočil za roh, uviděl bledé světlo v otevřených dveřích trůnního sálu. Opět zaváhal a pak se pomalu přibližoval ke dveřím a držel se ve stínu u vnější zdi sálu. U dveří se opatrně vyklonil a nahlédl dovnitř. Na trojnožce z černého železa stála masivní koule z průzračného křišťálu, jejíž průměr byl skoro dva yardy. Světlo vycházelo z křišťálu, bílá chladná záře, nepříliš silná, takže kouty místnosti zůstaly ve stínu. Za křišťálovou koulí stál na schůdcích před trůnem největší zlatý drak, kterého Thelvyn té noci spatřil.
Thelvyn si připravil meč a vstoupil do trůnního sálu. Všiml si, že v místnosti jsou ještě další dva draci, ukrývající se v hlubokém stínu po obou stranách dveří, takže je Thelvyn před chvílí, když nahlédl do sálu, nemohl spatřit. Vedle trůnu bylo pohozeno další znetvořené tělo; Thelvyn tušil, že to musí být král Jherridan.
Pozvedl meč a udělal několik kroků na úzkém koberci, který byl položen ode dveří až k trůnu. Ohromná koule stála Thelvynovi v cestě. Byl si téměř jist tím, že křišťál je kouzelný předmět, který má dodat větší sílu nebo delší trvání obyčejným kouzlům, nebo zesílit účinek nějakého kouzelného předmětu. To bylo pro něho varování, že jeho nepřátelé budou k útoku pravděpodobně používat kouzel; Thelvynovou jedinou obranou byla v tomto případě víra v kouzelnou moc jeho zbroje.
Dva menší draci stojící za ním mu odřízli cestu k ústupu. Jejich vůdce sestoupil po schůdcích a postavil se přímo před zářící křišťál. Thelvyn byl připraven, věděl, že kdykoliv může čekat útok. Pak uviděl Sira George, který vykukoval zpoza rohu na konci galerie a čekal, až bude mít možnost odtáhnout krále do bezpečí. Thelvyn musel draka nějak zdržet.
"Vím, kdo jsi," prohlásil. "Vyzývám tě, aby ses vzdal. Musíš přece vědět, že tvoje kouzlo se nevyrovná moci pradávného Blackmooru."
"Ale bez té moci nejsi nic. Dokážeš se mnou bojovat, až přestaneš být Pánem draků?" zeptal se drak.
Thelvyn náhle ucítil, jak jeho brnění těžkne, jako by ztrácelo svou kouzelnou moc. Thelvyn pochopil, jakou taktiku jeho nepřítel zvolil. Po celou dobu, kdy byl Pánem draků, žádné nepřátelské kouzlo nedokázalo poškodit brnění. Tento křišťál byl ale natolik mocný, že dokázal překonat ochranná kouzla zbroje; buď byl schopen zablokovat jeho sílu, nebo mu odebrat většinu jeho moci. Tři draci zaútočili téměř současně neviditelnými paprsky síly, které ho zasahovaly jako kopí z katapultu.
Brnění ho sice ještě chránilo, ale jeho moc byla tak oslabená, že štíty mohly jen otupit sílu úderů. Po první vlně byl Thelvyn sražen na kolena. Snažil se vzepřít nesmírné síle palby. Při každé ráně jako by ho někdo udeřil kyjem a začalo mu být horko, protože neviditelné plameny rozpálily pláty brnění, takže z nich stoupal kouř. Ale nějak se mu podařilo vydržet, aby měl Sir George možnost dostat krále do bezpečí. Kdyby na něho draci v tu chvíli zaútočili fyzickou silou a pokusili se ho rozdrtit svou vahou nebo ho přemoci svou silou, nepřežil by to. Draky ale naštěstí zadržel jejich respekt k pověstné moci Pána draků, a proto raději útočili z bezpečné vzdálenosti prostřednictvím kouzel.
Thelvyn se mohl bránit jediným způsobem - snažil se použít své kouzelnické umění k tomu, aby kolem sebe vytvořil neviditelnou ochrannou bariéru. Doufal, že se mu tak aspoň na chvíli podaří odvrátit útok od slábnoucí obrany zbroje. Potřeboval zachovat zbývající moc brnění pro svůj protiútok. Když nějak nezasáhne proti šlehům energie, které dopadaly na jeho záda, tak ho brzy spálí. Potřeboval všechnu sílu vůle, kterou byl schopen nashromáždit, aby kolem sebe udržel ochrannou bariéru. Když se konečně odvážil zvednout hlavu, viděl, že Sir George a král jsou už pryč.
Nyní měl možnost zaútočit, a tentokrát se bude muset spolehnout především na svou vlastní sílu a kouzla. Pomalu a opatrně postupoval proti útočícím drakům. Sebral všechny zbývající síly, pevně se rozkročil a pozvedl meč. Cítil, že

kouzelný štít ho už nechrání, takže musel doufat, že brnění ještě chvíli vydrží. Zvedl meč a namířil jej na křišťálovou kouli. Vůdce draků se před ni rychle postavil, aby ji ochránil.
Thelvyn věděl, že nemůže čekat, že by mohl zvítězit v boji proti čarodějům, když se bude spoléhat jen na své vlastní kouzelnické umění. Na to neměl dostatek zkušeností. Jeho největší moc spočívala v tom, že byl kněz. Dokázal v sobě vyvolat tolik síly, že byl schopen ovládnout draka. Teleportace nepatřila k běžným kněžským schopnostem, ale on také nebyl obyčejný kněz. Náhle zmizel a vzápětí se objevil na opačné straně koule, drakovi za zády. Draka ten neočekávaný pohyb vyděsil a ve strachu z toho, co by Pán draků mohl udělat, bleskurychle kouli obešel a zaútočil na Thelvyna.
Spoléhaje už jen na ubývající moc zbroje, Thelvyn shromáždil veškerou zbývající sílu do ostří meče a vší silou ťal do křišťálu. Na povrchu koule se okamžitě vytořila síť nespočetných prasklin a po ní následovala exploze, při níž křišťál zahořel plamenem a vybuchl. Plameny Thelvyna oslepily a nesmírná síla exploze ho odhodila dozadu a mrštila jím o zeď trůnního sálu. Naštěstí se kouzelná moc brnění začala obnovovat v okamžiku, kdy byl křišťál zničen, takže ho zbroj při nárazu částečně ochránila.
Přesto byl ale ochromen a chvíli mu trvalo, než mohl popadnout dech. Hlava mu třeštila bolestí a sotva se mohl pohnout. Několik vteřin neviděl pro plameny a kouř vůbec nic. Měl pocit, že na něho padá něco těžkého, jako by ho zasypávalo kamení. Zavřel oči a čekal, až bolest hlavy ustoupí. Když se s námahou začal zvedat, čísi ruka ho uchopila pod pravou paží a pomohla mu vstát. Vrátil meč do přezky na opasku a pak si sundal přilbici.
Sir George stál po jeho boku. Tlaková vlna po výbuchu křišťálu obrátila trůnní sál v trosky, odvála střechu paláce a rozmetala úlomky a suť do všech stran. Mnoho vnitřních zdí bylo zbořeno a byly zpustošeny okolní sály a síně. Zůstala stát jen zeď za Thelvynem, a to jen proto, že to byla vnější palácová zeď, která tvořila část městských hradeb. Všude byly rozházené třísky z opěrných trámů a krovů a trosky galerie byly v plamenech.
Když se rozhlédl kolem sebe, viděl, že ani jeden drak útok nepřežil. Jejich polámaná těla byla napůl pohřbená v sutinách.
"Myslím, žes to trochu přehnal," poznamenal Sir George.
Thelvyn pomalu zavrtěl hlavou. "To nebyla moje práce. Používali ten velký křišťál jako spojení s nějakým nesmírným zdrojem moci, tak silným, že téměř překonal ochranná kouzla mého brnění. Myslím, že bychom měli být rádi, že ta exploze nezničila celou tuhle část města. Podařilo se ti dostat krále do bezpečí?"
"Byl už mrtvý," řekl mu Sir George. "Zabili ho stejně jako ostatní. Jeho tělo jsem nechal v jeho pracovně."
Vypadalo to, že se oheň rozšíří po celém paláci, a hrozilo jim nebezpečí, že by se mohli udusit v kouři a prachu. Thelvyn byl sice ještě trochu nejistý, ale starý rytíř mu pomohl projít hromadou trosek. Když přišli k tělu největšího z draků, viděli, že kouzlo už pominulo a drak na sebe vzal svou skutečnou podobu.
Podle Thelvynova očekávání to byl Byen Kalestraan.

Kapitola 12

KDYŽ SE KOUŘ KONEČNĚ ROZPTÝLIL, THELvyn a Sir George viděli, že výbuch křišťálové koule zničil přinejmenším čtvrtinu paláce. Oheň, který zpočátku postupoval pomalu, se náhle rozhořel mocnými plameny a hrozilo nebezpečí, že se rozšíří i do zbylých částí paláce. Když si Thelvyn chvilku odpočinul, použil kněžské kouzlo, kterým udusil oheň, aby zabránil dalším škodám. Byl úplně vyčerpaný a zranění, která utrpěl v boji, mu působila velkou bolest. Nutně si potřeboval ještě trochu odpočinout, ale považoval za svou povinnost zůstat v blízkosti paláce a dohlédnout, aby nevypukl zmatek. Sir George mu nedovolil sundat brnění, protože se obával dalších útoků, ale Thelvyn se aspoň na pár minut mohl posadit a odpočívat.
Není třeba říkat, že exploze v královském paláci zburcovala celé město a pomoc se objevila rychle. Kapitán posádky od severní brány krátce promluvil s Thelvynem o tom, co se stalo, a nakonec poslal své muže, aby uhasili zbývající plameny. Další vojáci hlídali u brány do paláce, nebo stáli na stráži podél braejrských zdí, připraveni čelit případnému útoku. Když dorazily vojenské posily, Thelvyn je poslal, aby střežily sídlo čarodějů v Akademii, a vydal rozkaz, že nikdo zatím nesmí opustit budovu Akademie. Kapitánovi posádky poslal vzkaz, aby se svými muži začal prohledávat palác, poskytl pomoc těm, kteří přežili, a odstranil mrtvá těla. Když se přesvědčil, že do rána se už nic dalšího udělat nedá, šel se domů vyspat.
Ráno se Thelvyn necítil o moc líp. Rány, které utržil v okamžicích, kdy ho brnění nedokázalo dokonale chránit, byly velmi bolestivé. Také si pořádně natloukl, když jím tlaková vlna při výbuchu mrštila o zeď. Bolela ho záda a krk a ještě pořád mu třeštila hlava. Dělal mu starost i stav jeho zbroje, která byla po boji popálená a poničená, ačkoliv se zdálo, že noční odpočinek - sice krátký, ale vydatný - jí prospěl mnohem víc než jemu. Když zbroj ráno oblékl, byly na ní už jen nepatrné stopy poškození. Vypadalo to, že se ochranná kouzla prastarého brnění dokáží vypořádat se všemi nepředvídanými událostmi a zahrnují i sebeobnovu.
I když se mu ta myšlenka vůbec nezamlouvala, Thelvyn věděl, že se ráno musí co nejdřív vrátit do paláce. Jako Pán draků a velitel vysočinské armády měl nyní v Braejru nejvyšší postavení a největší autoritu. Dokud nebude moci rozhodnout o tom, kdo se stane Jherridanovým dědicem a nástupcem, bude muset vládnout sám. Věděl, že flaemské právo chce od každého nového krále jisté záruky. Jeden z těchto zákonů od nového krále požadoval, aby ve své závěti

ustanovil svého nástupce, ale Thelvyn si nemohl vybavit, že by Jherridan někdy mluvil o někom, koho si vybral za svého nástupce.
Až teď si všichni začali uvědomovat, v jaké situaci se Vysočina ocitla. Král Jherridan byl mrtev a Byen Kalestraan rovněž. Země, která byla ve válce s nepřítelem, proti kterému neměla v boji žádnou šanci, zůstala náhle bez vůdce a zdálo se, že za osud Vysočiny nyní zodpovídá Thelvyn. Rychle se umyl a oblékl a pak se nasnídal. Požádal Sira George, aby ho doprovodil do paláce, a poslal Alesse Vyledaarové vzkaz, aby se s ním co nejdřív setkala v Akademii. Pokud Thelvyn věděl, Alessa byla teď nejvýše postaveným ohňovým čarodějem. V Akademii byli možná čarodějové s vyšší pozicí a většími zkušenostmi, ale nedalo se nijak zjistit, kolik jich bylo zapleteno do spiknutí proti králi.
Ranní obloha byla jasná, jen na východě se nad horami kupily mráčky. Ale přestože bylo tak krásné ráno, královský palác vypadal v ranním slunci bezútěšně a temně. Velká část paláce byla zničena výbuchem křišťálu, i když z nádvoří se nezdálo, že by škody byly tak velké, protože čelní zeď zůstala nedotčena. Vojáci z městské posádky zachraňovali z poškozených částí, co se dalo.
Thelvyn chtěl především zjistit, co se přesně stalo. Všichni sloužící a úředníci, kteří bydleli v paláci, byli mrtví, stejně jako přibližně čtyřicet mužů královské stráže. Většina jich byla zabita ve spánku. Z těch, kteří byli v paláci, když tam dorazili čarodějové, přežil pouze Taeryn, a to jen proto, že ho Kalestraan poslal, aby přivedl Pána draků do nastražené pasti. Thelvyn neměl v úmyslu žádat Taeryna, aby se tak brzy vrátil do paláce, protože věděl, jak chlapce králova smrt rozrušila. Avšak Taeryn na tom trval. Mladý sluha byl odhodlán zůstat klidný, protože věděl, že ho v této chvíli potřebují.
Vypadalo to tak, že do přepadení bylo namočeno pět čarodějů a ani jeden z nich nepřežil. V poledne se Alessa vrátila z Akademie, aby Thelvynovi řekla, co zatím zjistila. O spiknutí vědělo podle všeho jen osmnáct nejvyšších čarodějů; z nich bylo pět zabito při útoku a ostatním se podařilo uprchnout, přestože se Thelvyn snažil jim v tom zabránit. Akademii teď řídila Alessa Vyledaarová. Pomáhal jí jeden starší čaroděj, který byl ochoten se na čas odtrhnout od svých knih, dokud nebude nalezena náhrada.
Netřeba říkat, že události minulé noci vážně poškodily pověst a důvěryhodnost ohňových čarodějů jako strážců flaemského práva a tradice. Král Jherridan byl oblíbený a lidé si ho vážili. A ještě horší bylo, že ho čarodějové přepadli a zabili kvůli vlastní ctižádosti. Byen Kalestraan měl samozřejmě v plánu zabít krále i Pána draků a pak se v nastalém zmatku chopit moci. Z útoku chtěl obvinit draky a předpokládal, že je se svou novou mocí porazí. Teď, když všichni o jeho zradě věděli, upadli v nemilost i zbylí ohňoví čarodějové. Rozhořčení flaemského lidu bylo tak velké, že čarodějové už si možná nikdy nebudou moci dělat nárok na postavení, které dříve v království měli.
Zdálo se, že jediný, kdo z té tragedie něco měl, byl sám Pán draků. Thelvyn byl oslavován jako hrdina, který odhalil zrádce a zoufale se snažil zachránit krále Jherridana. Během dne se ozvalo mnoho hlasů, které žádaly, aby se stal příštím králem. U Flaemů bylo neslýchané, aby na něco takového jen pomysleli, protože byli známí tím, jak jsou vůči cizincům podezíraví. Až do večera neměl Thelvyn možnost promluvit se svými společníky. Nutně potřeboval odpověď na dvě důležité otázky.
"Mám velmi vážné podezření," začal. "Draci obvinili čaroděje z krádeže jistého předmětu a chtějí jej za každou cenu získat zpět. Vím, co to je, a ta věc, kterou jsem zničil včera v noci, to nebyla. Jestli ale Kalestraan Náhrdelník draků přece jen uloupil, pak chtěl zřejmě jeho prostřednictvím získat velkou moc, mnohem větší, než jakou mu poskytovala jeho křišťálová koule."
"Kalestraan drakům něco ukradl," připustila neochotně Alessa. "Nevím, co to bylo, ale očividně mu to nebylo k ničemu dobré. Obávám se, že ta věc je definitivně ztracená, teď když jsou Kalestraan i jeho společníci mrtví."
"Určitě to má něco společného s tím ohromným zdrojem moci, který ohňoví čarodějové objevili," řekl Thelvyn.
Alessa vypadala překvapeně. "Ty o tom víš?"
"Kalestraan nám o tom sám řekl, když jsme tu byli poprvé," řekl jí Sir George. "Tvrdil nám, že dosah té moci je omezený, a proto nemají štěstí v boji s draky, a ze stejného důvodu se Thelvynova pelerína nedala použít za hranicí Vysočiny. Myslím, že byl přesvědčen, že nám to klidně může říct, protože nepochyboval, že nás posílá na jistou smrt."
"Byen Kalestraan byl hlupák," prohlásila Alessa. "Zdroj moci, o kterém vám řekl, se nazývá Záření. Vědí o něm jen nejzkušenější čarodějové, ale ani oni neznají tajemství jeho původu. A jen nejvyšší čarodějové měli možnost odhalit tajemství jeho moci. Nebyla jsem mezi nimi, ale dozvěděla jsem se dost, abych si o něm mohla udělat určitou představu."
"Co myslíš, že to je?" naléhal Thelvyn.
Pokrčila rameny. "Je to ohromný, nevysvětlitelný zdroj skryté kouzelné energie. Čarodějové jej objevili ještě dřív, než náš lid přišel do tohoto světa. Stalo se to v době, kdy v různých světech hledali nějaké stopy po Alfatijských. V Záření spatřovali zdroj právě té síly, kterou potřebovali, aby mohli porazit našeho odvěkého nepřítele, a proto nás přivedli sem, abychom ji mohli využít. Nejdřív to chtěli nechat tady, protože tenkrát tu byla všude kolem divočina a oni mohli mít zdroj moci přímo k dispozici. Později, když se naučili Záření používat, usoudili, že by mělo mít lepší ochranu. Přesvědčili prvního arcivévodu, aby odešel z Braastaru a udělal hlavní město Vysočiny z Braejru."
"Ale pořád netušili, co to Záření vlastně je?" zeptal se Sir George.
"Ne, ačkoliv existuje spousta dohadů o tom, co by to mohlo být. Nejlogičtější se zdá být domněnka, že jde o nějaký přirozený zdroj kouzla, s jehož typem jsme se ještě nesetkali. Mnoho čarodějů věří, že to byl dar od Nesmrtelných, kteří tak dali najevo, že schvalují náš záměr zničit Alfatijské."
Solveig s tím očividně nesouhlasila. "Pokrytectví nesnáším."
"Asi už víte, že Záření je nesmírně mocné, ale jeho dosah je omezený," pokračovala Alessa. "Proto se Kalestraan dostal před pěti lety ve válce s draky do nesnází. Jeho čarodějové dokázali vytvořit kouzlo, které bylo dost mocné, aby ovládlo draka. Alespoň tady v Braejru to fungovalo. Ale když se vydali k severní hranici, kouzlo zklamalo."

"Jak se tedy chtěli vypořádat s draky poté, co zabijí Jherridana a mě?" zeptal se Thelvyn. "Chystali se obětovat hraniční oblast a čekat, až draci přijdou sem, do středu Vysočiny, kde Záření účinkuje?"
"Myslím, že si to tak představovali," řekla Alessa. "Jestli měli nějaké jiné plány, tak o nich nic nevím. Proto mě moc mrzí, že ostatní spiklenci uprchli. Jsou jediní, kdo Záření ovládá, a jeho moc by se nám mohla hodit, než konflikt s draky skončí. A zároveň jen oni vědí, kde je uschován poklad, který byl uloupen drakům."
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Kalestraanovy plány byly chybné. Očekával příliš mnoho, když si myslel, že Záření je dost mocné, aby porazilo armádu draků. Ukázalo se to, když nedokázalo zcela přemoci ochranná kouzla mého brnění. A také mi nezabránilo využít mé kouzelnické a kněžské schopnosti."
Alessa vypadala překvapeně. "Tušila jsem, že jsi kněz, ale chceš říct, že jsi také čaroděj?"
"Slovo čaroděj by možná bylo přehnané," řekl Thelvyn, který si uvědomil, že prozradil příliš mnoho. "Ale o pohnutkách mrtvých čarodějů si můžeme promluvit jindy. Teď je hlavním problémem najít nového krále. Jherridan neměl přímého dědice. Podle starodávného flaemského zákona měl ve své závěti ustanovit svého nástupce. První věcí, kterou jsem dnes ráno musel pochopitelně udělat, bylo najít jeho poslední vůli. A chtěl jsem to udělat v přítomnosti těch nejdůvěryhodnějších svědků ve městě, aby mě vévodové nemohli obviňovat z toho, že jsem ji změnil. Ukázalo se, že to byl velmi dobrý nápad."
"Co tím chceš říct?" zeptal se Sir George. "Jherridan přece jmenoval svého nástupce, ne?"
"Ano, to máš tedy pravdu," připustil neochotně Thelvyn a opřel se lokty o stůl. "Problém je v tom, že jmenoval mě."
"Výborně, chlapče, gratuluji!"
"Prosím tě, nedělej si z toho legraci," řekl Thelvyn starému rytíři. "Rozhodně se nechci stát králem flaemského království a jsem si jist, že mé povinnosti Pána draků to nedovolují. Možná bych byl ochoten spravovat říši nějaký čas, ale Flaemové si budou muset najít opravdového krále. Má to ale háček. Nejsem si jist, jestli se ve flaemském zákoně říká něco o tom, jak zvolit nového krále. Vévodové udělali z Jherridana arcivévodu, protože jim to vyhovovalo; a on ze sebe později udělal krále. Za jiných okolností by za dodržení flaemského zákona zodpovídali čarodějové, ale jejich řád je nyní zostuzen a stanovisko lidu se hned tak nezmění. Asi by měli rozhodnout vévodové, ale pochybuji, že by byli schopni se domluvit. Jsou navzájem příliš podezřívaví a nebudou chtít, aby se jeden z nich stal králem."
"Dám zbývajícím čarodějům za úkol, aby prostudovali flaemský zákon," navrhla Alessa. "Možná už se kdysi stalo, že se sešla velká rada, která měla právo jmenovat krále. Je tu samozřejmě možnost, aby Thelvyn zůstal králem, dokud se neurovná spor s draky, a pak může jmenovat svého nástupce."
"No, to je opravdu dobře vymyšleno," poznamenal Thelvyn s kyselým výrazem ve tváři a pak chvíli o něčem přemýšlel. "Na vlastní kůži jsem se přesvědčil, jak flaemské právo přistupuje k cizincům. Zajímalo by mě, jestli se vůbec podle tohoto práva mohu stát králem."
"To bychom museli prozkoumat," řekla Alessa a otáčela v prstech prázdnou sklenku. "Kdyby tě Jherridan jmenoval občanem království, možná by to šlo. Proti tomu by se nedalo nic namítat. Otázka, jestli se cizinec může stát králem, byla možná považována za něco nanejvýš nepravděpodobného, takže nikdo necítil nutnost zahrnout ji do flaemském práva. Ale vůle flaemského lidu může převzít úlohu flaemského zákona. Pokud si všichni přejí, aby byl Pán draků jejich králem, mají na to právo."
"Počkej chvíli," ozval se Thelvyn. "Nechci, abys mě špatně pochopila. Neobhajuji tady své právo na královský titul."
"Kdybys odmítl, mohli bychom se ocitnout v kritické situaci," řekla mu. "Kromě tebe není ve Vysočině nikdo, kdo by byl tak vážen a ctěn, aby se mohl stát králem. Jestliže v říši zavládne anarchie a bude to trvat příliš dlouho, buď nás zničí draci, nebo si vévodové rozdělí království mezi sebou, jak to udělali, než Jherridan nastoupil na trůn, a Vysočina bude bez vládce a stane se lehce zranitelnou. Jestli tě Flaemové chtějí, pak se musíš stát králem. Až se všechno urovná, můžeš vybrat svého nástupce a zemi tak nebude hrozit bezvládí."
Thelvyn pohlédl na Sira George, který bezmocně rozhodil rukama. "Asi má pravdu," řekl starý rytíř. "A ty už teď stejně jednáš jako král, i když jím podle jména nejsi."
"Mám takový nepříjemný pocit, že budu králem, ať se mi to líbí, nebo ne," řekl smutně Thelvyn. "Jsem zvědav, jak se na takovou novinku budou tvářit draci. Přál bych si, aby tu byla Kharendaen."

* * *

Ráno začal mít Thelvyn pocit, že draci jsou tím nejmenším z jeho problémů. Smrt a zmizení tolika zkušených čarodějů zapříčinily, že systém kouzelného spojení naprosto selhal. Alessa Vyledaarová naštěstí dokázala najít dostatek čarodějů, kteří byli obeznámeni s používáním Záření, takže brzy odpoledne už spojení opět fungovalo. Problém byl v tom, že obnovené spojem umožnilo, aby se zpráva o úkladné vraždě krále Jherridana a zradě ohňových čarodějů rozlétla po celém království. Ráno vzali vévodové komunikační systém útokem, aby vyjádřili svůj názor a své požadavky. Nespojili se jen mezi sebou, ale své depeše posílali hlavně do Braejru.
Hrozilo nebezpečí, že se království zhroutí, ale ještě zbývala naděje. Dokonce samotní vévodové si uvědomili výhody, které přináší jednotná říše, zvláště v době ohrožení. Chtěli vědět, kdo byl jmenován Jherridanovým nástupcem, a jestli jim Pán draků pomůže s vyřešením problémů, které je už nějakou dobu trápily. Thelvyn si uvědomil, že už si nemůže dovolit déle otálet, a veřejně ohlásil, že byl ustanoven jako Jherridanův nástupce, ale že jeho jmenování je pouze dočasné. Bude plnit královské povinnosti tak dlouho, dokud neskončí válka s draky.
Jestliže byl lid v Braejru jistým ukazatelem, Thelvyn rozhodně neměl důvod k obavám. Už předtím se ozývaly hlasy, že by měl nastoupit na trůn, což ho velice překvapilo. Nejdřív nepochopil, jak hluboce zasáhla zrada čarodějů flaemský lid, tak hluboce, že se s ní možná nikdy nevyrovnají. Když vyrůstal, flaemské právo mu zněním svých zákonů bránilo ve spoustě věcí, ale Flaemové v ně bezvýhradně věřili, stejně jako byli přesvědčeni o výjimečnosti svého národa a

důvěřovali svým čarodějům jako ochráncům své víry a svých tradic. Teď už jim zbyla jen důvěra, kterou vkládali v Pána draků, protože on jediný vždycky nesobecky jednal v jejich zájmu.
Kdyby nebyl ochoten přijmout královský titul, stejně by neunikl povinnostem, které příslušely panovníkovi Vysočiny. Ještě stále nebyl vyřešen spor s draky a Thelvyn musel jednat rychle, pokud jej chtěl vyřešit mírovou cestou. Usadil se v Jherridanově pracovně a začal vyřizovat vladařské záležitosti. Povolal k sobě Sira George a Alessu, aby s nimi projednal jisté důvěrné záležitosti.
"Vím, že ses už chystal odletět, abys mohl pokračovat v pátrání po náhrdelníku," řekl starému rytíři. "Zajímalo by mě, jestli to má vůbec ještě nějaký smysl. Myslím, že bychom s tím vůbec neměli ztrácet čas. Podle Alessy byl do krádeže zapleten Kalestraan a může trvat měsíce, než zjistíš, kteří renegáti mu pomáhali. Jediná důležitá otázka zní, co s ním udělal, a zdá se, že největší naděje na to, že rychle získáme odpověď, je ukrytá právě tady v Akademii."
"Nevěřím, že by náhrdelník byl ještě v Braejru," řekla Alessa.
"Ano, to už víme," souhlasil. "Ale možná se někde v Akademii skrývá klíč k té záhadě. Sir George prohledal jen podzemí."
"Byli jsme zoufalí," vysvětloval rychle starý rytíř, když si všiml, že se na něho Alessa podezíravě dívá. "Jediné, co jsem tím získal, byla lekce ve stavitelství. Teď, když už Kalestraan nebude nablízku, aby mohl protestovat, velmi rád bych si prohlédl jeho soukromé listiny."
"Už jsem se do nich dívala," řekla Alessa a zdálo se, že se jí ten nápad příliš nezamlouvá.
"Dalo by se říct, že Sir George je v hledání profesionál," řekl jí Thelvyn.
"Ano, jistě," připustila váhavě. "Nemám žádný důvod s tím nesouhlasit, snad mi v tom brání jen přirozený instinkt čaroděje, který chce chránit své soukromí. Vzhledem k okolnostem si nemyslím, že by byl náš řád v takovém postavení, aby mohl žádat nějaká privilegia. A kromě toho, Kalestraan měl tajemství, která bych právě nyní velmi ráda odhalila. Některá z nich by se nám mohla hodit, jestli budeme muset bojovat s draky."
"Jestli tam je něco k nalezení, měli bychom to objevit rychle," řekl Sir George. "Co Seldaek, Thelvyne? Nemůžeme ho tu držet donekonečna, když nám hrozí válka s jeho národem."
Thelvyn se zamračil. "Byl bych rád, kdyby tu ještě nějaký čas zůstal, když mu to nebude proti mysli. Možná ho budeme potřebovat, aby přinesl náhrdelník, jestli se nám někdy podaří zjistit, kde je. Myslíš, že renegáti, kteří jej uloupili pro Kalestraana, si jej budou chtít nechat pro sebe?"
"Mohlo by to tak být," řekl přemýšlivě Sir George. "Právě jsem si uvědomil, že Kalestraan mohl náhrdelník ukrást sám, protože byl schopen vzít na sebe dračí podobu. Jeho proměna by samozřejmě neobstála při setkání tváří v tvář se skutečným drakem, protože ten by to na první pohled poznal. Ale jestli se mu podařilo udržet si odstup, mohl se klidně vkrást do dračího města a odnést náhrdelník. Ještě pořád si nedovedu představit, jak se vůbec dozvěděl o tom, že náhrdelník existuje a kde je uložen. Musel mu to prozradit nějaký drak."
"Jeho kouzelnou moc ovlivňovalo Záření," řekla Alessa. "Určitě nebyl schopen proměnit se v draka jinde než na území Vysočiny."
"Ten problém musím přenechat vám dvěma," řekl Thelvyn. "Byli bychom ve výhodě, kdybychom drakům mohli vrátit náhrdelník, ale nedělám si velké naděje, že bychom jej dokázali najít včas. Musím se přichystat na nejhorší, to znamená, musím Vysočinu připravit na vpád nepřátel."
"Požádal jsi mě, abych vypátrala, co říká flaemské právo o tom, zda by králem Vysočiny mohl být cizinec," připomněla mu Alessa. "Zjistila jsem několik zajímavých věcí. Především není nikde stanoveno, že musíš být Flaem, aby ses mohl stát králem. Jen ten, kdo se narodil v cizině, ať už je to Flaem, nebo příslušník jiného národa, nemůže získat titul krále."
"Narodil jsem se v Graezu," řekl Thelvyn. "Nebyl jsem plnoprávným občanem Vysočiny, ale díky Jherridanovi jsem se jím před pěti lety stal, aby mě mohl jmenovat svým rádcem, protože do královských služeb může vstoupit jen vysočinský občan."
"Myslím, že to úplně stačí, aby byl flaemský zákon dodržen," řekla Alessa. "Ale odmítnout královský titul, když už jsi byl jednou ustanoven následníkem trůnu, to je něco jiného. Jsi vázán povinností, protože to bylo poslední rozhodnutí předcházejícího krále. Jediná možnost, jak se tomu vyhnout, je, že tě někdo obviní z nezpůsobilosti tento úřad zastávat a své tvrzení také dokáže. Ale jsem si jistá, že se žádné takové obvinění neobjeví."
"A mohu se vzdát titulu, když si to budu přát, a jmenovat místo sebe někoho jiného?" zeptal se Thelvyn.
"Zdá se, že tomu nic nebrání."
"Dobrá," souhlasil Thelvyn a usadil se pohodlněji ve svém křesle. "Přesto bych raději s rozhodnutím počkal, dokud nezjistím, co si myslí vévodové. Nemůžeme si dovolit žádné rozptylování bojem o následnictví, když se draci chystají k válce. Vévodové se mohou klidně handrkovat o to, kdo se má stát králem, jak dlouho budou chtít, pokud nás zatím nechají všechno řídit.
"Dělá mi starosti, že království potřebuje nového krále právě teď, kdy tolik lidí věřilo králi, který byl zrazen," řekla Alessa.
"Toho jsem si vědom," připustil Thelvyn a chvíli upřené hleděl do vyhaslého krbu. "Mně dělají největší starosti draci. Přišly ze severu nějaké zprávy o tom, že by se draci k něčemu chystali? Nevím, jak rychle by se mohli dovědět o nejnovějších událostech, které se v Braejru přihodily, ale obávám se, že se na ně budou dívat jako na něco, co mohou využít ve svůj prospěch."
"O ničem takovém jsem neslyšela," odpověděla Alessa. "Ale dozvěděla jsem se něco jiného. Objevili jsme důkaz, že dračí útok tenkrát v noci, kdy se konal ples na velvyslancovu počest, zorganizoval Byen Kalestraan. Také jsme zjistili, že jednal s hordou černých renegátů, kteří na tebe zaútočili v lidské podobě. To naprosto jasně dokazuje, že draci neporušili příměří jako první."
Thelvyn pomalu zavrtěl hlavou. "Nevím, jestli už není moc pozdě. Teď, když se draci cítí ohroženi, nebudou příliš

ochotni odpustit a zapomenout. Domnívám se, že ještě stále chtějí vyzkoušet mé schopnosti, aby zjistili, jestli mají, nebo nemají skutečný důvod obávat se Pána draků. To mi připomnělo jiný problém. Velmi nutně potřebuji tu pelerínu."

Alessa se podívala na podlahu a povzdychla. "Moji lidé na tom pracují, ale čarodějové, kteří pelerínu zhotovili, jsou mrtví, nebo uprchli. Když jsi jim pelerínu vrátil, nic s ní nedělali, protože byli přesvědčeni, že už ji nikdy nebudeš potřebovat."
Thelvyn si nedovedl představit, že by létací pelerínu neměl k dispozici, protože ji nutně potřeboval, aby mohl bojovat s draky. "Mohou tvoji čarodějové začít úplně od začátku a tentokrát nespojovat kouzla peleríny se Zářením? Nesmí mi vypovědět službu jen proto, že jsem se příliš vzdálil od nějakého zdroje kouzelné moci."
"Rozhodně to můžeme zkusit," souhlasila a chystala se k odchodu. "Jestli se neobjeví nic důležitého, co by mě sem mohlo přivést, tak se uvidíme dnes večer."
"Dnes večer?" zeptal se zmatený Thelvyn.
"Ještě pořád bydlím v tvém domě," připomněla mu, když odcházela.
Problém s pelerínou Thelvyna velmi znepokojoval. Nedělal si velké naděje, že ohňoví čarodějové dokáží přijít s něčím, co by odolalo dračím kouzlům. Když nebude mít v bitvě stejné podmínky jako draci, bude muset vést obranný způsob boje a přesunout vojsko ze severu do větších měst a vybudovat tam opevnění. Draci si ho prostě nebudou všímat, když se za nimi bude muset honit.
Když bude muset zároveň vykonávat povinnosti krále Vysočiny, bude ho to omezovat ještě víc. Bylo vyloučeno, aby se znovu připojil k armádě na severní hranici. Nyní bylo třeba, aby zůstal ve střední části Vysočiny, odkud mohl snadno řídit obranu celého království. To ho přivedlo zpátky k otázce, jestli je opravdu rozumné, aby se stal králem, nebo jen požádal o to, aby mu byla moc propůjčena pouze na tak dlouho, jak dlouho potrvá válka s draky. Možná by bylo nejlepší, aby byl rovnou zvolen nový král a on se mohl věnovat naléhavým povinnostem Pána draků. Jistě věděl jen to, že se bude muset rozhodnout brzy.

* * *

První problém, kterému museli Alessa a Sir George čelit při pátrání po tajemstvích Byena Kalestraana, bylo rozhodnout se, kde by měli začít. Sir George se chtěl nejdřív vydat do jeho soukromé komnaty. Alesse to připadalo nepravděpodobné, aby schovával svá tajemství na tak nápadném místě, ale Sir George zdůraznil, že Kalestraanovy pletichy byly vždycky nápadné. Nakonec Alessa ustoupila, přestože již komnatu důkladně prohlédla a nevěděla, kam jinam by se ještě měla podívat. Sir George se energicky pustil do hledání. Bral to jako výzvu, která ho, jak se zdálo, těšila, a v mysli si procházel seznam skrytých vchodů a tajných zásuvek, se kterými měl své zkušenosti z dob, kdy býval zlodějem.
"Jsi ještě mladá," uklidňoval ji, když zkoumal krbovou římsu. "Nejdřív musíš stát nějaký čas na vlastních nohách, než se poučíš o některých dobře utajených maličkostech, které s magií souvisejí. Čarodějové mají vždycky tajná místa a dávají přednost kouzelným skrýším před pozemskými. V takovém případě musíš vždycky aspoň přibližně vědět, co vlastně hledáš, a jedině tak se ti to podaří najít."
"Myslíte, že Thelvyn bude souhlasit s tím, aby se stal králem?" zeptala se Alessa, když nečinně přihlížela jeho průzkumu.
"Ano, myslím, že to udělá," připustil Sir George. "Nemá příliš na vybranou, není-li pravda?"
"Vede dosti osamělý život, nemyslíte?" zeptala se. "Chci tím říct, že je sám v tom velkém domě, když jste vy a Solveig na cestách, bez skutečných přátel, jen ve společnosti toho draka."
"Velmi dobře si s ‚tím drakem' rozumí," řekl jí Sir George. "Zajímalo by tě, jestli by byl rád s někým, jako jsi ty? Myslím, že kdybych byl na tvém místě, netočila by se mi z něj hlava. Je Pánem draků. Jeho povinnosti vylučují jakékoliv dlouhodobé plány nebo závazky. Abych řekl pravdu, nepředpokládám, že se tu dlouho zdržíme, až bude ten dračí problém vyřešen. Věci se mění a jeho služba ho pravděpodobně zavede někam jinam. Myslím, že bys s ním neměla ve svých osobních plánech počítat."
"To bylo řečeno opravdu na rovinu," poznamenala Alessa.
"Ještě moment," řekl Sir George. "Myslím, že to mám."
Zkoumal dveře v zadní části místnosti, které vedly do menší komnaty. Nad obyčejnou zástrčkou byl umístěn zámek, který mohl být zevnitř zajištěn otočením malé kliky, takže ten, kdo se chtěl z chodby dostat dovnitř, potřeboval klíč. Když se klikou otočilo na jednu stranu, vysunula se západka, která dveře uzamkla. Když Sir George otočil klikou na druhou stranu, nejdřív se nestalo nic, ale pak Sir George dveře zavřel a znovu otevřel. A tentokrát vedly dveře do úplně jiné místnosti, která nebyla větší než šatník a kam se vešlo jen několik polic, které byly napěchovány knihami a listinami.
"Udeř krumpáčem na toto místo, a že nechybíš, je zcela jisto, jak by řekli trpaslíci," poznamenal, očividně sám se sebou spokojen. "Jeden z obvyklých meziprostorových triků. Každý jen trochu šikovný zloděj zná všechny varianty tohoto typu. Zdá se, že na téhle horní polici jsou poznámky, které se týkají Kalestraanových politických nepřátel. Soudě podle těch stohů papíru, zřejmě nikomu nevěřil."
Sir George sundal první hromádku listin z police a začal číst. Alessa se snažila nahlížet mu přes rameno, ale byl pro ni příliš vysoký. Kalestraanovy poznámky v něm nepochybně vzbudily velký zájem, protože jejich četbu doprovázel rozličnými zvuky.
"Dokonce si vedl záznamy i o vlastních lidech," vysvětloval. "Tady je něco o jedné kouzelnici. Píše se tu, že je jí třicet čtyři let, ale vypadá mladší, používá zaklínadlo na snižování váhy, dále trvalé, ale změnitelné, kouzlo zajišťující

neplodnost, a jednou použila kouzlo na zvětšení poprsí."
"Cože?" Alessina tvář zrudla a kouzelnice mu vyškubla papír z ruky a nevěřícně na něj hleděla. "Tohle je o mně! Jak to mohl všechno vědět?"
"Musel to vytáhnout, když uvažoval o tom, jestli by tě mohl využít, když tě pošle do služby k Pánovi draků. Bylo to úplně nahoře," řekl Sir George a rychle listoval hromádkou stránek. Našel tu, kterou hledal, a vytáhl ji. "Ano, tady má poznámky o Thelvynovi."
"Není toho moc," poznamenala Alessa.
"Nu, vlastně ani sám Thelvyn toho o sobě moc neví," vysvětloval starý rytíř. "Vypadá to, že z velké části jsou to jen Kalestraanovy dohady. Píše se tady, že Thelvyn pochází z neznámého národa, ale je nanejvýš pravděpodobné, že je bytostí kouzelnou i smrtelnou současně a že je možná proměněný drak."
"Je to pravda?" zeptala se a natáhla se dopředu, aby viděla na stránku.
"No, je pravda, že je smrtelný, ale je také kouzelnou bytostí," řekl Sir George. "To je naprosto jasné. A vzhledem k jeho schopnostem je docela možné, že je opravdu drakem v lidské podobě. Jediný problém, jak možná víš, je v tom, že všechna stvoření, včetně draků, se musí narodit ve své přirozené podobě. Thelvyn se narodil jako člověk a jeho matka nepochybně pocházela ze stejného národa. Byl jsem u toho."
"Proto byste nikomu nedoporučoval, aby se s ním sblížil?"
"Vím jen, že je mu jedenadvacet - je tedy o dost mladší než ty - a nikdy neměl žádné pletky se ženami," řekl, vzal jí papír z rukou a vrátil jej k ostatním. "Neznič, prosím, důkazy."
"Myslím, že máme co prohlížet," řekla Alessa a pohlédla na stohy listin.
"A to je možná jenom začátek," řekl jí starý rytíř. "Teď se musím poohlédnout po dalších podobných skrýších. Možná by tu mohla být i jedna dost velká na to, aby se do ní vešel Náhrdelník draků."

* * *

Navečer Thelvyn zjistil, že podcenil strach, který měli vévodové z draků. Už jednou museli čelit útokům mladých rudých draků a současné události jim až příliš připomínaly jejich dřívější hrůzu a neschopnost ubránit se proti tak strašlivému nepříteli. Jejich poselství byla maskována spoustou pečlivě promyšlených záminek a důstojných frází, ale ve skutečnosti chtěli vlastně vévodové říct, aby Thelvyn udělal, co sám považuje za nejlepší, pokud se postará o vyřešení konfliktu s draky. Zdálo se, že ani jeden z nich netouží po tom stát se králem, a neměli žádné další návrhy týkající se jeho vlády.
Thelvyn si uvědomil, že jen odkládá to, co je nevyhnutelné. Uplynuly dva dny od smrti krále Jherridana a lidé ve městě začali být vážně znepokojeni skutečností, že jejich země zůstala bez vůdce v době, kdy je ve válce s draky. Uměl si představit, jak je lid na severu vystrašený, teď když byl král mrtev a Pán draků už s nimi nebyl, aby je ochránil. Přestože se toho hrozil, Thelvyn nechal vyhlásit, že bude alespoň prozatím jednat jménem krále.
Ještě stále tu byli draci, se kterými se musel vypořádat. Alessa našla důkaz, že první útok na Thelvyna neměli na svědomí draci, ale Byen Kalestraan, který spolupracoval s nějakými černými renegáty. Plán útoku byl velmi jednoduchý a byl promyšlen tak, aby se jakýkoliv výsledek obrátil v Kalestraanův prospěch. Kdyby byli útočníci úspěšní, sotva by mu záleželo na tom, že se spolčil s draky. Jediným cílem všech jeho intrik bylo najít způsob, jak se zbavit Pána draků a krále Jherridana, a v chaosu, který by ovládl Vysočinu, by se zmocnil trůnu a získal by moc pro sebe a ostatní ohňové čaroděje.
Skutečnost, že Thelvyn teď mohl dokázat jednotlivé detaily Kalestraanovy zrady, mu nebyla tak užitečná, jak by si možná přál. Vzhledem k okolnostem nikdo ve Vysočině nepochyboval o existenci spiknutí. Thelvyna čekal nelehký úkol přesvědčit Dračí parlament, aby odpustil Flaemům obvinění, která byla proti drakům vznesena. Vydal rozkaz, aby byla obranná linie stažena ze severní hranice.
Podle toho, jak draci zareagují na přesun vojska, se Thelvyn rozhodne, co podnikne dál. Zatím se neobjevila ani známka toho, jestli se už draci dozvěděli o zradě čarodějů nebo smrti krále Jherridana. Jednotliví draci dál hlídkovali na hranici, ale nedošlo k žádným útokům na města, osady nebo armádu. Přesto si byl Thelvyn jist, že se o událostech v Braejru brzy dozvědí, a to nejpozději během několika dní, a že se podle toho změní jejich plány.
Thelvyn byl zabrán do práce v králově pracovně, když se ozvalo zaklepání a vešel Taeryn. "Můj pane, je tady elfí dáma a chtěla by s vámi mluvit."
"Někdo z elfích sídel na jihu?" zeptal se Thelvyn. Jeho první myšlenka byla, že elfové hodlají odvolat své oddíly, které přišly Vysočině na pomoc, protože si uvědomili, že když přestanou být spojenci Flaemů, nebudou už ve sporu s draky. Pak ho napadlo, že je to třeba naopak, a doufal, že možná získá další podporu.
"Není to elf z Vysočiny," vysvětloval Taeryn. "Je to elfí dáma z Alfheimu... kněžka."
Thelvyn okamžitě věděl, kdo za ním přišel, ještě dřív než Taeryn ustoupil stranou, aby mohla vejít. Kvůli nebezpečí, které zažil, a starostem, které v několika posledních dnech měl, úplně zapomněl na ducha své matky, který mu slíbil, že místo Kharendaen mu bude poslán nový společník a rádce. Teď si uvědomil, že ho to mělo napadnout. Kromě Kagyarových trpasličích kněží, kteří by nikdy neopustili svou zemi, byla Sellianda jediný kněz, kterého znal.
Přesto ji nejdřív skoro nepoznal, i když se ani v nejmenším nezměnila; zdálo se, že je oblečená stejně, jako když ji viděl naposledy. Ale od té doby už uplynulo mnoho času a on málem zapomněl na to, jak vypadá. Na elfa byla vysoká, i když mnohem menší než on. Měla oválnou tvář s jemnými rysy a její rozpuštěné vlasy měly zářivě zlatou barvu.
"Řekla jsem ti, že se znovu setkáme," řekla prostě. "Nikdo ti neoznámil, že přijdu?"
"Ne přesně," odpověděl. "Dozvěděl jsem se jen tolik, že mi bude místo Kharendaen poslán nový rádce."
Sellianda se na chvíli odmlčela a podívala se na něho; zdálo se, že ji ten pohled těší. "Řekla jsem, že se z tebe stane

někdo pozoruhodný, a vidím, že jsem se nemýlila. Byla jsem pověřena, abych ti pomáhala, jak jen budu moci. Už jsem toho o tvé situaci slyšela hodně, ale potřebuji vědět všechno. Otázka zní, jak můžeme nejlépe vyřešit problém s draky. Jestli je příliš pozdě, musíme se připravit na válku. Nemáme moc času."
"Dělal jsem, co jsem mohl," ujišťoval ji Thelvyn. "Mohu dokázat, že draci nikdy neporušili příměří. Ale nebude jednoduché přimět je, aby mi naslouchali."
"Uděláme, co bude v našich silách," řekla. Pak se rozhlédla po pracovně. "Bydlíš tady v paláci?"
"Zatím se tomu snažím vyhnout," odpověděl. "Asi sis všimla nepořádku po bitvě. Ale mám pro tebe pokoj ve svém domě."
Potom si uvědomil, že je tam ubytovaná Alessa Vyledaarová. Už teď mu bylo jasné, že večeře bude mít velmi zajímavý průběh. Také ho napadlo, že by měl v noci raději zamknout své dveře.

Kapitola 13

UPROSTŘED LÉTA SE STMÍVALO POZDĚ. VEčerní stíny se dloužily, když Thelvyn a Sellianda vešli na dvůr Thelvynova domu. Thelvyn už se nemusel obtěžovat se zamykáním brány; nebyl sice král, ale v noci hlídal jeho dům a zahradu vojenský oddíl. Sellianda se na dvoře zastavila a zadívala se na skladiště, ve kterém mívala své obydlí Kharendaen. V jeho oknech zářilo světlo; zlatou dračici vystřídal mladý kněz Seldaek.
"Tady bydlel tvůj drak?" zeptala se Sellianda.
"Přál bych si, aby nikdy nemusela odletět," odpověděl Thelvyn a vzápětí se v rozpacích začervenal, protože si uvědomil, jak to muselo znít. "Tím samozřejmě nechci říct, že nemám radost z toho, že jsi tady."
Sellianda na něho pohlédla. "Máš ji moc rád."
Pokrčil rameny. "Je to moje dobrá přítelkyně a já jsem nikdy neměl mnoho přátel. Vždycky tu pro mě byla, vždycky jsem se na ni mohl spolehnout. Chtěla pro mě jen to nejlepší. Obávám se, že jsem si na to příliš zvykl. Ale doufám, že si nikdy nemyslela, že to považuji za samozřejmost."
"Jsem přesvědčena, že ne," ujišťovala jej. "Možná si tě nemohu posadit na záda a letět s tebou do cizích zemí, ale udělám pro tebe všechno, co bude v mých silách."
Thelvyn svěřil Selliandina koně sloužícímu a pomohl jí odnést věci do pokoje, ve kterém ji chtěl ubytovat a který byl hned vedle jeho. Neměla moc zavazadel; cestovala nalehko. Měla s sebou oblečení, jaké nosívají elfové, a několik knih. Na rozdíl od čarodějů kněží nepotřebovali knihy se zaklínadly nebo kouzelné předměty, ale někdy si s sebou brali talismany nebo artefakty svého řádu. Sellianda byla kněžkou Terry, která byla nesmrtelným duchem žijící země, a Selliandiným posvátným artefaktem byla země samotná.
Podle Thelvynova očekávání se všechno začalo vyvíjet velmi zajímavě v okamžiku, když s malým zpožděním přišli k večeři. Sira George překvapilo, když se před ním Sellianda znenadání objevila; Thelvyn mu zapomněl říct, že Kharendaen načas nahradí nový rádce. Solveig byla překvapená o něco méně a očividně se dobře bavila; hned jí bylo jasné, co se bude dít, a nehodlala komplikovat situaci tím, že se přidá k soupeření o Thelvynovu pozornost. Alessu Vyledaarovou to zcela zaskočilo a nevěděla, co si má o Selliandě myslet, protože v žádné z historek, které o Pánovi draků slyšela, nebylo o elfí kněžce ani slovo. Neměla tušení, jaký je mezi Thelvynem a Selliandou vztah, a chvíli jí trvalo, než se ze svého ohromení vzpamatovala.
Při večeři Sellianda pozorně poslouchala, když jí ostatní líčili situaci v Braejru. Zdálo se, že je obeznámena s událostmi, které předcházely smrti krále Jherridana, ale jen zhruba věděla, co se dělo potom. Po večeři se všichni odebrali do pracovny a Sir George trval na tom, že otevře láhev třešňového likéru, aby to setkání mohli oslavit.
"Chápu, v čem je tvůj problém," řekla Sellianda Thelvynovi. "Nevím, jak by ses mohl vyhnout přijetí královského titulu, který by ti jenom bránil v tvé službě Pána draků v době, kdy potřebuješ být úplně volný, abys mohl zasáhnout, kdyby bylo třeba. Už jsi přemýšlel o tom, co uděláš, když tě draci přinutí bojovat?"
Thelvyn bezradně zavrtěl hlavou. "Všechno, co mohu dělat, je vést obranný způsob boje. Nechci nijak ohrozit Braejr, ale právě tady je soustředěna většina naší vojenské síly. Záření má v těchto místech největší moc a čarodějové budou schopni mě v bitvě aspoň trochu podpořit. Ale stále doufám, že se válce budeme moci vyhnout. Flaemové jsou ochotni prohlásit, že nemají vůči drakům žádné stížnosti. Háček je v tom, že draci se cítí dotčeni, protože byli falešně obviněni a stali se obětí flaemského útoku."
"To je pravda," souhlasila Sellianda. "Ale domnívám se, že jejich největší starostí je teď Pán draků. Jsou přesvědčeni, že se s tebou dokáží vypořádat, když budou schopni proti tobě využít tvoje slabé stránky; a chtějí, aby se ta záležitost konečně vyřešila. Pochybuji, že by byli ochotni se svého plánu vzdát. Pokud jde o ně, je to jediný skutečný problém, který mají. Flaemové se jim k tomu připletli jen náhodou."
"Jak s nimi tedy mám vyjednávat?" zeptal se Thelvyn.

"Nejsem si jistá, že je to možné," odpověděla mu, usrkla trochu třešňového likéru a zdálo se, že ji chuť oblíbeného nápoje Sira George poněkud zmátla. "Nemohl bys jim nabídnout nic jiného než kapitulaci. To, že jsi stáhl armádu ze severní hranice, pro ně nic neznamená. Nejrozumnější by asi bylo předvést jim moc Pána draků, abys je přesvědčil, že v boji proti tobě nemají žádnou naději."
"Ale k tomu by mohlo dojít jedině v bitvě," řekl Thelvyn. "Měl jsem dojem, že mě Nesmrtelní stále podporují, dokonce i Mocný. Mohl by své kněží, jako je třeba Kharendaen, poslat, aby zakročili a zastavili tuhle válku?"
Sellianda zavrtěla hlavou. "Musíš si uvědomit, že Mocný se stáhl do ústraní a nezasahuje do záležitostí draků, aby nebyly ohroženy jeho plány. Nezapomínej také, že i když my možná válčit nechceme, Nesmrtelným mohou takové události vyhovovat, protože je mohou využít pro své záměry. Když dokážeš draky porazit, potom budou nuceni si uvědomit, že si prostě nemohou dělat, co se jim zlíbí."
"V tom případě mi válka připadá téměř nevyhnutelná," poznamenala Alessa. "Mohli bychom ztratit spoustu cenného času vyjednáváním, zatímco bychom se měli připravovat k bitvě."
"Udělám, co budu moci, abych se vyhnul válce, ale zároveň se také musím chystat k boji," řekl Thelvyn. "Teď se nám může hodit, že armáda má být stažena ze severu. Nemůžeme bojovat s draky a mít přitom vojenské oddíly rozptýlené po celé severní hranici. Nemohu být všude najednou, i kdybych měl zase schopnost létat. Naše největší výhoda spočívá v tom, že naše vojenská síla bude soustředěna na jednom místě. Chci, aby katapulty byly přesunuty zpátky do Braejru, kde nám poslouží nejlépe."
"V tom ti musím dát za pravdu," souhlasil Sir George, podržel svou sklenici proti světlu a chvíli se na ni díval. "Ale nejsem si jistý, jestli se vévodům ze severu bude líbit, že draci budou muset projít jejich územím, aby se sem dostali."
"Věřím tomu, že se nemají čeho obávat," řekl Thelvyn. "Pro draky by nemělo žádný význam zpustošit sever Vysočiny."
"Souhlasím," řekla Alessa. "Válka je zoufalá záležitost a dokonalé řešení neexistuje. I když pomyšlení, že severní kraje zůstanou bez ochrany, zraňuje mou hrdost, vím, že nesmíme chtít vyhrát každou bitvu a prohrát přitom válku."
"Čarodějové mi musí pomoci," řekl Thelvyn. "Nutně potřebuji létací pelerínu a zkušení čarodějové se musí naučit, jak plně využít kouzelnou moc Záření. A tentokrát si nemohou dovolit být příliš sebevědomí, protože právě to bylo příčinou Kalestraanova konce."
"Nezklameme tě," ujistila ho Alessa.
I když velmi nerada, Alessa musela odejít do svého pokoje a věnovat se své knize se zaklínadly. Dostala se tak do nevýhodného postavení, protože už nemohla dál usilovat o přízeň Pána draků. Když zjistila, jak krátký čas spolu Sellianda a Thelvyn v minulosti strávili, řekla si, že ještě není vše ztraceno. Thelvyn ji pozoroval a snažil se odhadnout, jestli je její zájem osobní, nebo tak jedná záměrně a chce tím něco získat. Ale zdálo se, že se jí neočekávaný příjezd elfí kněžky opravdu dotkl.
Samozřejmě ani sám Thelvyn netušil, co k němu Sellianda cítí. Při jejich posledním setkání se k němu Sellianda chovala velmi důvěrně, ale to bylo před pěti lety. Uvědomil si, že nepřišla do Braejru z vlastní vůle; možná si přála být v jeho společnosti, ale byla s ním proto, protože ji sem přivedla její služba. Bylo naprosto jasné, že ji za ním její patron neposlal proto, aby mohli být spolu. Nepřivedla ji sem náklonnost nebo láska, ale povinnost, která jí ukládala radit Pánovi draků a tlumočit mu vůli Nesmrtelných. Také věděla, že se Kharendaen vrátí, až bude konflikt s draky vyřešen, a ona bude pravděpodobně vyslána někam jinam, kde bude zapotřebí její pomoci.
Thelvyna napadlo, jestli by pro něho nebylo nejrozumnější, kdyby nedovolil, aby mezi ním a Selliandou vzniklo nějaké pouto. Jeho služba Pána draků bude možná trvat ještě řadu let a zavede ho na vzdálená místa. Neměl by se sbližovat s někým, kdo by ho nemohl nebo nechtěl doprovázet tam, kam by ho volala povinnost.
Proto ho velmi překvapilo, když Sellianda vstala a přistoupila k němu poté, co šel vrátit svou skleničku do skříňky s likérem a jinými nápoji. "Vím, že mi do toho nic není, ale musím se tě zeptat, proč ve tvém domě bydlí zrovna tahle horlivá kouzelnice."
"Za to já nemůžu," hájil se Thelvyn, ale náhle se cítil provinile. "Požádal jsem Byena Kalestraana, aby mi přidělil čaroděje, který bude stále v mé blízkosti a bude mě informovat o situaci na severu. Mnoho nejvyšších čarodějů uprchlo, někteří jsou mrtví, a tak Alessa je jedním z nejvýše postavených čarodějů v Braejru. Musím říct, že své povinnosti plnila opravdu svědomitě."
"Ano... je do své služby celá žhavá," poznamenala Sellianda záhadně, pak se zarazila a usmála se. "Nezlob se. Dělám ti tady žárlivou scénu a přitom jsem tě tak dlouho neviděla. Nebýt současných událostí, nebyli bychom teď spolu."
"A protože ty události jsou takové, jaké jsou, stále nemáme jeden na druhého dost času," poznamenal smutně Thelvyn.
"Pojď se mnou na chvíli ven," vyzvala ho.
Předními dveřmi vyšli na dvůr. Letní noc se konečně vzdala tmě; měsíc nebylo vidět, obloha byla bez mráčku a nad hlavou jim na pozadí černé tmy jasně zářily hvězdy. Kráčeli spolu k rohu dvora, kde rostlo několik stromů. Sellianda se posadila na lavičku pod velkým stromem a naznačila mu, aby se posadil vedle ní. Když si sedl, vzala jeho ruku do svých dlaní.
"Mohu obviňovat jen sama sebe," řekla tiše. "Sama jsem se rozhodla, že se stanu kněžkou, a dlouho jsem byla přesvědčená, že moje práce je v mém životě to nejdůležitější. Ale ty jsi neměl na vybranou. Okolnosti tvého života tě přinutily přijmout kněžský úděl."
"Kromě toho, že jsem byl při několika příležitostech schopen použít mocné kouzlo, nejsem si příliš jist, že jsem opravdový kněz," přiznal se Thelvyn.
"To tě nemusí trápit," řekla mu. "Jako Pán draků vykonáváš službu, pro kterou si tě vybrali Nesmrtelní. Jen málo kněží by mohlo říci, že se jim povedlo vykonat aspoň polovinu toho, co jsi dokázal ty."

"Někdy se cítím velmi osamělý," přiznal se Thelvyn. "Cítil bych se lépe, kdybych věděl, že mému patronovi slouží ještě další kněží."
"Ale ono to tak je," řekla k jeho překvapení Sellianda. "Ale nebylo by úplně přesné, kdybych řekla, že patří ke stejnému řádu jako ty. Pán draků je kněžský řád sám o sobě. I když draci říkají, že první Pán draků byl čaroděj s takovou mocí, že se téměř vyrovnal Nesmrtelným, nebyl to kněz. A tím se od něj lišíš. Nevím, jak se stalo, že máš právo nosit zbroj Pána draků a ovládat její kouzla, ale znamená to, že tvůj osud je mnohem pozoruhodnější, než si možná myslíš."
"Už tak mi připadá velmi zvláštní."
Sellianda se zasmála. "Ani se nedivím. Mohu ti říci jen tolik: Máš jisté neobyčejné schopnosti. S tvým patronem tě spojuje skutečnost, že tyto pozoruhodné schopnosti jsou něčím, co máte společného, něčím, co vás k sobě navzájem přitahuje. Tvůj patron patří mezi Nesmrtelnými k těm výjimečným. Proto pro tvého ochránce i pro tebe neplatí obvyklá pravidla a proto také není úplně přesné říkat o tobě, že jsi kněz. Okolnosti tomu možná nasvědčují, ale ty jsi něco víc než kněz."
"Mám dojem, že se zase nedozvím, který z Nesmrtelných je mým patronem," řekl Thelvyn.
"Ne... ještě ne," odpověděla Sellianda s lítostí v hlase. "Kdybys to věděl, ovlivnilo by to tvoje rozhodnutí, a ty se musíš rozhodnout sám. Také tvoji nepřátelé by to mohli použít proti tobě."
Thelvyn si hlasitě povzdychl. "Ano, to už mi bylo řečeno."

* * *

Dopoledne přišla do paláce Alessa a přinesla zprávy od čarodějů na severu. Podél hranice se shromažďovaly všechny druhy draků, ale zatím zůstávaly v horách a nepřekročily hranice Vysočiny. Thelvyn si okamžitě uvědomil, co taková novinka znamená. Horší už mohla být jen zpráva o začátku dračí invaze. Vyplývalo z toho, že má mnohem méně času, než by si přál.
Čekala ho velmi důležitá rozhodnutí, a proto se chtěl narychlo sejít se svými rádci. Problém byl v tom, že jich měl nedostatek; Jherridan věřil jen několika málo lidem a většina z nich zahynula v noci, kdy byl přepaden palác, nebo byli s armádou na severu. Kromě kapitána městské posádky a braejrského starosty byli jedinými rádci, které mohl zavolat, jeho vlastní přátelé. Solveig ho ujišťovala, že už se může pohybovat bez obtíží, a tak přijala hodnost kapitána v královské armádě. Gairstaan, který byl ještě na severu, zůstal kapitánem větší části vysočinské armády.
Sešli se u dlouhého stolu v zasedací síni paláce, protože jich bylo příliš mnoho a nevešli by se do královy pracovny. Alessa Vyledaarová tu zastupovala ohňové čaroděje, přestože Akademii oficiálně řídil nejvyšší čaroděj, který už dávno odešel na odpočinek a teď se vrátil, protože to vyžadovala naléhavost situace. Čaroděj byl starý a křehký muž. Snažil se přimět otřesené čaroděje, aby pracovali na problémech, které bylo třeba vyřešit, a Alessa vyřizovala záležitosti mimo Akademii, včetně hodnosti krále a poradce.
"Ta zpráva nám říká víc, než se možná zdá," řekl Thelvyn, když ji Alessa nahlas přečetla. "Nejvíc alarmující je skutečnost, že se zmiňuje o ‚dracích všech druhů'. Požádal jsem Alessu, aby znění zprávy ověřila, a zjistili jsme, že je tomu opravdu tak. Že jsou tam rudí, zelení a černí draci, to by mě tak netrápilo. Ale přítomnost zlatých draků může znamenat jedině to, že jejich srocování se děje v zájmu celého Národa draků a draci jednají podle nařízení Dračího parlamentu. Stručně řečeno, draci jsou připraveni jít do války."
Sir George přikývl. "Jsem přesvědčen, že máš pravdu. Avšak to ještě neznamená, že musí nutně napadnout Vysočinu. Mohou nás jen zkoušet, aby zjistili, jak se zachováme. Mohla by to být také past, která má Pána draků přilákat na sever, kde mají lepší podmínky k boji. Jsou si dobře vědomi svých výhod a jsou dost chytří na to, aby odhadli, co si asi myslíme."
"Myslíš si tedy, že slyšeli o problémech, které tady musíme řešit?" zeptala se Solveig.
"Možná, ale není to úplně jisté," odpověděl Sir George a opřel se o opěradlo své židle. "Musím připustit, že teď, když Vysočina nemá skutečného krále, je tohle pro Thelvyna ta nejméně příhodná doba k tomu, aby opustil Braejr. Je jisté, že když se Thelvyn přece jenom stane králem, bude mu to v odjezdu bránit ještě víc. Ale události na hranici mohou být také výsledkem přirozeného vývoje dračích plánů a nemusí mít s naší situací nic společného."
"Pán draků nás teď neopustí, že ne?" zeptal se s obavou v hlase starosta.
"Rozhodně nemám v úmyslu odsud odjet," prohlásil důrazně Thelvyn. "Kdybych se vydal na sever, jenom by to narušilo naše obranná opatření, mnohem víc, než draci možná tuší. Jsem přesvědčen, že nejlepší bude, když se je pokusíme přilákat sem. Jestliže nás opravdu čeká boj, chtěl bych, aby k tomu došlo tady, na území kolem města. Můžeme soustředit naše vojsko na hradbách, kde mohou vojákům pomáhat čarodějové."
"Válka je tedy podle tebe nevyhnutelná?" zeptala se Alessa.
"Ještě to není jisté, ale nevím, co jiného bych ještě mohl udělat," řekl Thelvyn. "Už jsem nařídil, aby se vojsko stáhlo z hraniční oblasti. A draci na to možná zareagovali takovýmto způsobem. Budeme pokračovat v přesunu našich jednotek do středu Vysočiny, zpátky směrem k Braejru. Je to čistě obranný přístup a je to ta nejzazší mez, kam až můžeme zajít. Dáme tak drakům na srozuměnou, že nebudeme bojovat, pokud na tom oni nebudou trvat. Necháme tak konečné rozhodnutí na nich a já si myslím, že nebudou příliš ochotni nechat to dojít tak daleko."
"Bude pro ně těžké se rozhodnout," souhlasil Sir George. "Národ draků se ještě nikdy nerozhodl rozpoutat válku. Bránit se je jedna věc, ale úmyslně začít válku, to je něco jiného. Dobře vědí, že když zpustoší Vysočinu nebo zničí Braejr, všechny ostatní národy v této části světa to přijmou s velkým rozhořčením. Draci nejsou v poslední době příliš oblíbení."
"Tohle všechno samozřejmě musejí vzít v úvahu a porovnat to se svým strachem z Pána draků," dodala Sellianda. "Hněv ostatních národů pro ně není důležitý, pokud se jim podaří zničit Pána draků. S jakýmkoli dalším problémem se

mohou vypořádat později."
Thelvyn přikývl. "Můžeme udělat jen to, že jim poskytneme všechny důvody pro to, aby nás nechali na pokoji. Teď chci poslat rozkazy na sever, aby začali s přesunem vojska do Braejru. A chci poslat vévodům vzkaz, že nepředpokládám, že by draci pustošili jejich území, tedy alespoň jeho větší část. Draci sem přijdou kvůli mně a ne proto, aby drancovali a plenili Vysočinu."
Alessa pokývla hlavou. "Tvoje pokyny budou bez prodlení předány čarodějům na severu."
Kouzelnice odešla do Akademie, aby okamžitě zajistila odeslání zpráv, a většina ostatních se vydala připravovat město k bitvě. Thelvyn zůstal sám se Selliandou a Sirem Georgem.
"Chtěl jsem s vámi o něčem mluvit," řekl Thelvyn. "Uvědomil jsem si, že draci mají zájem především o mě, a proto bych je možná měl odvést pryč z Vysočiny."
"Nemyslím si, že by to bylo tak jednoduché," namítla Sellianda. "Draci jsou na Flaemy rozhněvaní a ani v nejmenším teď nejde o krádež jejich pokladu. Alessa Vyledaarová stejně nemůže náhrdelník najít a myslím si, že ať uděláme cokoliv, přesto se nám nepodaří je uchlácholit. Jediná možnost je porazit je v bitvě, a k tomu tě Flaemové potřebují."
"Musím souhlasit," dodal Sir George. "Možná by se ti podařilo draky přimět, aby se vydali za tebou, ale obávám se, že by stejně nejdřív zamířili do Braejru."
"Asi máš pravdu," souhlasil nejistě Thelvyn. "Jen se nemohu ubránit pocitu, že za všechno, co se tu děje, nesu zodpovědnost."
"Zdá se mi, že jsi udělal všechno pro to, aby ses válce vyhnul," připomněl mu Sir George. "To Jherridan a jeho čarodějové chtěli začít svou malou válku s draky. Nikdo tě neposlouchal, dokud nebylo příliš pozdě, a teď zůstalo jen na tobě, aby ses s tím problémem vypořádal."
"Souhlasím. Je to skutečně jejich vina," řekla Sellianda. "Byli tak zaujatí sami sebou a svými plány, že začali věřit tomu, že jakýkoliv prostředek může ospravedlnit jejich jednání a dovést je k vytouženému konci. Doufám, že se z toho Flaemové aspoň trochu poučili. Jak by řekli elfové, flaemský národ je příliš malý pes na to, aby mohl štěkat tak hlasitě."
"Myslím, že je čas pustit se do práce," prohlásil Sir George.
"Měl jsem dojem, že už něco dělám," řekl Thelvyn, když vyprovázel Selliandu a Sira George ke dveřím. "Musím si na rovinu promluvit s velvyslanci z Darokinu, Skalní domoviny a Alfheimu, abych zjistil, jestli je někdo ochoten pomoci nám v boji proti drakům."

* * *

Marthaen se usadil pod stromy na vrcholu vysokého kopce, odkud měl výhled na les, který se táhl k silnici vzdálené více než dvě míle od něj. I když to byla velká vzdálenost, jeho dračí zrak byl dost pronikavý, aby rozeznal každý vůz a každého jezdce, kteří pomalu odjížděli z hraniční oblasti směrem do středu Vysočiny. Ranní obloha byla jasná a na draka zvyklého severnímu povětří bylo až moc teplo. Vzpomněl si, že jeho sestra Kharendaen to musela snášet posledních pět let, v zájmu své služby u Pána draků.
Nedělalo mu starosti, jestli ho někdo zahlédne; Flaemové dobře věděli, že je skoro stále někdo sleduje, a nenechali se tím příliš znepokojovat. Když Marthaen uslyšel o dalším přesunu flaemského vojska, chtěl se o tom přesvědčit na vlastní oči. Potřeboval si udělat přehled o situaci, aby mohl učinit správné rozhodnutí. Jestli draci půjdou do války nebo ustoupí, to teď záleželo na něm. Napadlo ho, že jeho lid teď možná prožívá nejkritičtější okamžiky v celé dračí historii, a kdyby se nerozhodl správně, mohlo by to mít katastrofální následky. Byl si také až příliš dobře vědom, že draci mají díky svým chybným rozhodnutím již dlouho špatnou pověst, a to navzdory své pověstné moudrosti.
Pán draků se mu snažil poslat zprávu, ve které stálo, že Flaemové už nechtějí bojovat. Marthaen jí porozuměl dobře, ale jediné, co se mu na téhle situaci zamlouvalo, bylo to, že by ten spor mohl kdykoliv skončit, kdyby jednoduše zašel za Pánem draků a chtěl vyjednávat - ale jen kdyby se mu podařilo přesvědčit draky, aby dál podléhali jeho vedení. Od návratu Pána draků žil jeho lid ve velkém strachu a nejistotě. Jejich dračí instinkt jim napovídal, aby zničili všechno, čeho se bojí. Kdyby byli draci odhodláni s Pánem draků bojovat, pak by se jim Marthaen musel podřídit a vést je v jejich boji. Čelili nepříteli, který je mohl všechny snadno zničit. Než aby to dopustil, bude muset najít způsob, jak Pána draků porazit.
Marthaen chápal, co ostatní draci cítí. Připadal si, jako by byl chycen do pasti svých vlastních závazků, a instinkt ho svádělk tomu, aby jednal s netrpělivostí a zuřivostí. Jeho povinností bylo chránit draky před jejich nepřáteli, ale zároveň bylo jeho úkolem je vést, když chtěli bojovat. Cítil se být zavázán Mocnému; nevěřil, že by ochránce draků odešel navždy. Stále vnímal přítomnost jejich jediného Nesmrtelného, který nenápadně dával pokyny svým kněžím. Zdálo se, že Pán draků je součástí jeho plánů. Jestli tomu tak opravdu bylo, Marthaen se nechtěl stavět do cesty přáním Mocného. Všechno se tak zoufale zamotalo, když Nesmrtelní nařídili Pánovi draků, aby chránil Flaemy, i když nebudou v právu. Řekla mu to Kharendaen, a ani ona nevěděla, proč to tak je. Nejvíc Marthaena trápilo, že draci si nechtějí připustit, jak nesmírná je síla nepřítele, se kterým hodlají bojovat. V každé bitvě, kterou zatím vybojoval, se Pán draků snažil vážně nezranit a nezabít své nepřátele. Marthaen se obával, že draci si jeho soucit vyložili jako projev slabosti. Jenže Marthaen věděl, jak se ve skutečnosti věci mají. Viděl Pána draků bojovat s renegáty v Darmouku a měl úplně jinou představu o síle, kterou Pán draků vládne. Nevěděl sice jak, ale nějak musí zajistit, že draci nebudou nikdy s Pánem draků bojovat podle jeho pravidel, a přinutit ho tak, aby zapomněl na svůj soucit. Marthaen byl přesvědčen, že draci přiměli prvního Pána draků, aby s nimi bojoval, a výsledkem bylo, že draci byli málem zničeni. Chtěl jim zabránit v tom, aby tu hloupou chybu zopakovali.
Nemohl ale také zapomenout na to, že je dlužníkem Pána draků, který zachránil život jeho sestře Kharendaen. Byl to

dluh, který za nic na světě nechtěl splatit zradou.
Marthaen ještě chvíli pozoroval vzdálenou cestu, po které se pomalu sunula dlouhá kolona vozů se zásobami a katapulty. Koně ržáli a svými kopyty vířili prach. Od okamžiku, kdy se dozvěděl o přepadení, při kterém byl zabit flaemský král, nemohl přestat myslet na ohňové čaroděje, na ty pomýlené hlupáky, kterým se málem podařilo zabít Pána draků. Byl přesvědčen, že ví, jak dodržet slovo, a přitom nikomu neublížit. Nezapomene na strach a přání draků a zároveň si zachová důvěru Nesmrtelných i samotného Pána draků. Přišel čas, aby se vrátil do Větroboru a svolal draky, kteří s ním zasednou v parlamentu, aby společně rozhodli o tom, co by měli udělat.

* * *

Pohřeb Jherridana Maarstena se konal odpoledne. Protože v té těžké době měli všichni spoustu starostí a povinností, měl být král uložen k odpočinku do malé hrobky uprostřed města. Později mu bude vystavěna větší a důstojnější hrobka a pomník, aby byla dostatečně uctěna jeho památka jako prvního flaemského krále v novém světě.
Obyvatele Braejru začala pomalu zachvacovat panika, protože se zdálo, že jejich nový svět se rozpadá. Nejenže se museli rozloučit se svým prvním králem, ale městem se rozlétly poplašné zprávy o útočících dracích, kteří se chystají na velkou bitvu, která se má odehrát v Braejru. Pro Thelvyna nebylo jednoduché řídit se přesně podle svých plánů; nebyl politik, a dokonce ani válečník, ale ochránce. Kdyby mohl bojovat s draky někde jinde, bez váhání by to udělal.
Druhý den ráno to bylo ještě horší. Každá hodina byla využita k přípravám na bitvu, ale pořád ještě nebylo všechno hotovo, protože strach svazoval občanům Braejru ruce. Thelvyn si uvědomil, že je to částečně jeho vina a že s tím musí něco udělat. Požádal Alessu, aby s ním zůstala v paláci, protože pro ni bude mít nová prohlášení a příkazy, které bude muset vyřídit. Do své pracovny svolal také ostatní rádce. Nakonec zavolal Taeryna.
"Co chceš udělat?" zeptala se Alessa a ochotně čekala vedle křesla, ve kterém Thelvyn seděl.
"Myslím, že Taeryna velmi potěším," řekl prostě.
Solveig dorazila téměř okamžitě, protože už byla na cestě, a Sir George a Taeryn přišli o několik minut později. Thelvyn na ně pohlédl, když vstoupili. "Taeryne, nevíš náhodou, co je třeba udělat, když se má z někoho stát král?"
Sluha se na chvíli zarazil, než si uvědomil, co Thelvynova slova vlastně znamenají. Pak se jeho tvář rozzářila úsměvem. "Když se Jherridan stal králem, pořádalo se hodně oslav a plesů. To pravděpodobně není naprosto nutné, i když byste si možná přál uspořádat nějakou veřejnou oslavu, aby se lidé cítili lépe. Jinak si vzpomínám, že Kalestraan nahlédl do knih s flaemským zákonem a vrátil se s nějakými papíry, které Jherridan podepsal, a bylo to."
"Myslím, že jsem ty papíry našel," řekl Thelvyn. "Utíkej za starostou a zeptej se ho, jaký druh oslav si teď můžeme dovolit."
"Už běžím, pane," souhlasil nadšeně Taeryn a u dveří se na okamžik zastavil. "V kolik hodin by měl obřad začít?"
"Formality bych chtěl vyřídit zítra ráno. To ostatní nechám na něm."
Thelvyn se zabořil do svého křesla. Stát se Pánem draků bylo v porovnání s tímhle mnohem jednodušší. Možná mu to tak připadalo proto, protože měl plné ruce práce s hledáním zbroje. Snad měl tenkrát strach z osudu, který mu byl zjeven, ale nemusel o něm rozhodovat sám. Když souhlasil, že se stane králem, to bylo naopak z jeho vlastní vůle, jeho rozhodnutí neovlivnili ani Nesmrtelní, ani proroctví, a bylo to něco, po čem vůbec netoužil.
"Vím, že je ti to proti mysli," řekl mu Sir George, když se posadil na jednu z židlí stojících u stolu. "Ale neměli jsme po ruce zrovna mnoho vhodných kandidátů."
"Já vím," řekl Thelvyn. "Jediné řešení, které se mi zamlouvalo, bylo udělat krále z tebe, ale pak jsem si uvědomil, že bych tě nikdy nedokázal přimět, aby ses toho titulu vzdal, jakmile bys ho jednou získal."
Solveig se nahlas a upřímně smála, až se starý rytíř otočil a podíval se na ni. Potom pokrčil rameny. "Taeryn je o něco chytřejší, než si většina lidí myslí. Ví, jak je pro lidi v Braejru důležité vědět, že mají v tak těžké době někoho, kdo se jich zastane."
"Proto je třeba, aby to bylo ihned rozhlášeno," řekl Thelvyn. "Alesso, myslím, že je to úkol pro čaroděje, pořádně prostudovat zákon a zjistit, co se musí udělat. Myslím, že mám všechny dokumenty, o kterých mluvil Taeryn."
"Bylo by dobré, kdybychom si je mohli prohlédnout," řekla. "Nepochybuji o tom, že do zítřejšího rána bude vše připraveno. Teď je nejdůležitější tu zprávu rozhlásit. V posledních dnech si vévodové začínají dělat starosti kvůli tomu, že země nemá vůdce. Takhle by pro ně mělo být jednodušší poslat nám podporu, kterou od nich potřebujeme."
"Také jsem přemýšlel o tom, jestli existuje nějaký způsob, jak to dát vědět drakům," poznamenal Sir George. "Pokud ano, tak oznámení, že Pán draků se hodlá stát králem Vysočiny, je přinutí k zamyšlení - je to něco, co instinktivně respektují."
"Domnívám se, že mi to pomůže získat pomoc jiných zemí," řekl Thelvyn. "Začínám si připadat jako Jherridan, který se neustále snažil vymámit z ostatních podporu pro svou beznadějnou válku."
"Je příliš brzy na otázku, jestli máme vůbec nějakou naději, že získáme pomoc?" chtěla vědět Solveig.
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Vlastně to není ani tak otázka toho, jestli nějakou podporu získáme, ale jde spíš o to, jestli sem stihne dorazit včas. Nepochybuji o tom, že trpaslíci pošlou tolik mužů, kolik jen mohou postrádat, a jsem si jist, že můžeme počítat i s Darokinem. Těžko říct, jestli můžeme očekávat pomoc z Alfheimu. Dokonce i Sellianda je toho názoru, že elfové pravděpodobně zůstanou dřepět ve svých lesích a tahat se za svá malá zašpičatělá ouška."
Zpráva o tom, že Thelvyn Liščí Oko přijal titul krále, se rozlétla městem jako jarní vítr a ohlas na ni se dostavil okamžitě. Pocit strachu a zoufalství, jistota, že válčit s draky je beznadějné, se jakoby zázrakem rozplynuly. Lidé si náhle byli jisti, že se dokáží ubránit, kdyby jen měli dost času se připravit. Teď závodili s časem, když opevňovali město a čekali na návrat armády.
Bitva s draky bude něco úplně jiného než nějaké obyčejné obléhání. Naštěstí měli Flaemové ve zvyku vždycky

všechno postavit důkladně, používali kámen a střešní tašky, což byl materiál, který poskytoval ochranu před dračím ohněm. Všechny budovy, které se daly snadno zničit, jako skladiště, obchody a kovárny v jižní části města, musely být nějak zajištěny proti ohni. Hromady dříví na topení a všechno, co mohlo lehce vzplanout, jako například vozy a bedny používané při přepravě zboží, budou přemístěny zvenčí pod střechu a ve všech částech města lidé chystali zásoby vody. Velkou starost jim dělaly zalesněné části ve středu města, ale ty byly s největší pravděpodobností natolik podmáčené a bažinaté, že nemohly začít hořet.
Sir George plně zodpovídal za rozmístění katapultů do obranné pozice na městských hradbách. Měl také za úkol co nejvíc z nich nějak zabezpečit. To nejlepší, co mohl pro ochranu katapultů před dračím ohněm udělat, bylo obalit každý katapult velkými štíty nebo drátěnou sítí pokrytou střešními taškami nebo cínovými pláty. Nebylo to dokonalé, ale vojáci, kteří katapulty obsluhovali, aspoň měli kam ustoupit a kde se ukrýt a pak se zase bez velkého nebezpečí mohli vrátit. Všechny nadbytečné katapulty byly umístěny v různých částech Braejru na místech, odkud se z nich dalo střílet vzhůru, aby tak draky odradily od náletů na město.
Problém byl v tom, že drak nebyl jenom válečník. Sám o sobě byl mocnou zbraní. Každý drak představoval dokonalé spojení ničivého potenciálu, kouzelné moci, rychlosti, pancéřování a síly. Thelvyn nikdy nebojoval s víc než tuctem draků najednou, a to ho ještě tenkrát podporovala část vojska. Předpokládal, že bitvy se zúčastní stovky draků, možná tisíce. Věděl, že nesmí podceňovat odhodlání draků v jejich společném úsilí porazit Pána draků.
Pozdě odpoledne se Thelvyn připojil k Siru Georgovi na městských hradbách, aby se podíval, jak pokračují přípravy na bitvu. Městské hradby byly naštěstí dost silné a katapulty, které byly opatřeny koly, na ně mohly být vyvezeny. U severní brány byla z obou stran zvednuta rampa, stejně jako u těch úseků hradeb, které končily u řeky, a po těchto rampách byly těžké katapulty dopravovány na hradby. Thelvyn bohužel nechal skoro všechny katapulty, které byly ve Vysočině k mání, přemístit na sever a bude trvat několik dní, než budou převezeny do Braejru.
"Alespoň se draci nepokusí zbořit část hradeb," řekl starý rytíř, když s Thelvynem kráčeli po hradbách, širokých jako ulice. "Nejpravděpodobnější je, že budou prudce útočit na naše obránce až do chvíle, kdy už je nebudeme moci udržet, a pak přistanou v ulicích a začnou rvát na kusy všechno, co zbude."
"Je to jejich obvyklá taktika?" zaptal se Thelvyn. Chůze po dláždění, do kterého se opíralo odpolední slunce, byla příjemná a kameny ho hřály do bosých chodidel.
"Pro situaci, jako je ta naše, neexistuje žádná obvyklá taktika," řekl Sir George. "Draci nezaútočili na větší opevněné město po celou dobu své dlouhé historie. Pokud jde o draky, útok na město je samozřejmě až na druhém místě. Jejich hlavním cílem je zničit Pána draků. Jakmile se jim to podaří, zpustoší město podle libosti."
"Takže jsem tady vlastně jen proto, abych je trochu zdržel."
"Neviděl bych to tak černě. Myslím, že se k druhému bodu programu vůbec nedostanou," odporoval mu Sir George.
"Jaké jsou plány na zítřek? Je všechno připraveno?"
"Alessa říká, že všechny potřebné dokumenty budou připraveny dnes v noci," odpověděl Thelvyn a pozoroval mladou kouzelnici, která rovněž vystoupila na hradby a stála několik yardů od nich, dívajíc se daleko do polí. "Zítra ráno podepíšu všechny listiny při slavnostním obřadu v paláci. Odpoledne projde hlavními ulicemi slavnostní průvod a po něm se bude konat slavnost."
"Předpokládám, že budeš muset jmenovat alespoň dočasného nástupce," poznamenal Sir George. "Bylo by ode mě příliš opovážlivé, kdybych se zeptal, jestli už víš, kdo to bude?"
"Zvážil jsem všechny okolnosti a chtěl bych jmenovat Solveig."
"Oh, tak to je moudré rozhodnutí," souhlasil Sir George a zjevně se mu ulevilo. Podíval se směrem, kudy vedla cesta na sever. "Hádám, že bude trvat ještě tři dny, než se tu objeví první vojenské oddíly vracející se od hranic."
"Možná čtyři," poopravil ho Thelvyn. "A uplynou přinejmenším dva týdny, než se tu shromáždí celá armáda a všechno bude připraveno. Jestli draci zaútočí dřív, a já se domnívám, že to tak bude, pak není nic jiného, co bych ještě mohl udělat. Vyzvu jejich vůdce a budu s nimi bojovat tak dlouho, dokud mi budou stačit síly. Potom se vzdám. Vždycky jsi říkal, že draci jsou obvykle ke svým poraženým nepřátelům velkorysí."
"K něčemu takovému určitě nedojde," ujišťovala ho Alessa, když se k nim připojila. "Už brzy se vrátí část vojska. Dokážeme se nějaký čas udržet, než dorazí posily."
"Až dojde k bitvě, nebude pravděpodobně trvat dlouho," řekl jí Thelvyn. "I kdybychom byli dobře připraveni, draci nás zaplaví, je jich příliš mnoho. Nevěřím, že bychom mohli zvítězit. Mým hlavním cílem je dostat nás do postavení, ve kterém bychom mohli vyjednávat a získat co nejvýhodnější podmínky. Určitě by nám pomohlo, kdybychom jim mohli vrátit jejich ztracený poklad."
"Ještě se nám nepodařilo objevit žádnou stopu. Netušíme, kde je," přiznal Sir George. "Začínám mít podezření, že Kalestraan odvezl náhrdelník ze země. A draci budou samozřejmě požadovat ještě něco."
"Jsem připraven se jim za čestných podmínek vzdát, jestli máš na mysli tohle," řekl Thelvyn. "Jestli mám podle toho, co se říká v proroctví, ovlivnit jejich budoucnost, stejně budu nakonec muset jít mezi ně. Takže se s největší pravděpodobností stanu jejich vězněm."
"Myslím, že vzhledem k okolnostem by mi nic nemělo zabránit v tom, abych tě doprovázel," řekl Sir George.
"Nemůžete se už předem takhle vzdávat," namítala Alessa. "Vždycky jsem si myslela, že Pán draků je neporazitelný."
Thelvyn se z hradeb díval daleko do polí. "Problém je v tom, že draci jsou ve výhodě - jsou rychlí, pohybliví a je jich obrovské množství. Předpokládám, že k útoku bude připraveno několik set, možná i několik tisíc draků. Když budu nucen se vzdát, nebude to proto, abych zachránil sám sebe."
"Ale měl bys rozhodně něco udělat," nedala se odbýt Alessa.
"Ještě mi zbývá naděje, že se nám podaří sjednat nové příměří," řekl Thelvyn. "Jsem ochoten jim slíbit, že přestanu zasahovat do záležitostí okolního světa, když oni udělají totéž, a potom už budeme řešit náš spor jen mezi sebou.

Teprve teď jsem si uvědomil, že jsem se měl od začátku držet v ústraní."
"Proto ses tedy nechtěl stát králem," řekl Sir George. "Řekl bych, že máš všechno důkladně promyšleno. To, co říkáš, by drakům mohlo koneckonců vyhovovat. Musíme si jen dávat pozor, aby se to neobrátilo proti nám, a nejlepší zárukou toho bude, když se na bitvu připravíme, jak nejlépe dokážeme. Hodně by nám pomohlo, kdyby nám okolní země poslaly nějakou pomoc."
"Nejsem si jist ani tím, jestli sem včas dorazí moje vlastní vojsko," řekl Thelvyn. "Dračí armáda může kdykoliv odletět z Wendarských hor a bude tady za několik hodin. Kolik nám dají času, to záleží jen a jen na nich."

Kapitola 14

ZLATÝ DRAK MARTHAEN SE NECHÁVAL NAD Wyrmstenským pohořím v norwoldské divočině nést studeným větrem. Směřoval do skrytého města Větroboru, dračí pevnosti ležící stovky mil na severovýchod od Vysočiny. Přestože ho zaměstnávala hrozící válka na západě, teď zrovna snil o podzimu. Vysoké špičaté hory, které si udržují sněhovou čepici skoro až do půlky léta, byly všechny pohřbeny pod čerstvou a hlubokou sněhovou přikrývkou. Vítr byl studený a prudký a draci se mohli plachtit na rychlých vzdušných proudech mezi štíty a údolími. Lov byl v zimě vlastně snazší, losi a vysoká, hnaní hladem na otevřená prostranství, se jasně odráželi proti bílé sněhové záplavě. Marthaen letěl horami a využíval teplých jižních větrů, které ho nesly poslední míle jeho dlouhé cesty domů. Nelitoval, že se vydal do Wendarských hor nad Vysočinou, těšila ho starobylost toho území, zvláště staré zapomenuté lesy na severní straně hor, kam lidé zabloudili jen málokdy. Hluboko v lesnatých kopcích Wendaru byla skryta stará svatyně, smutná vzpomínka na dobu, kdy draci odepřeli poslušnost Mocnému. Rudí draci, divocí a vždy tak snadno vznětliví, napadli kněze, kteří předpověděli návrat Pána draků, a přestože byli napadeni, odmítli pomoc při jeho hledání. Od té doby přinášel Wendarský hřeben drakům jen těžkosti.
Marthaen byl ale mnohem chytřejší než rudí draci, a proto se nakonec i oni podřídili jeho moudrosti a vedení. Dokázal rozpoznat hlubší smysl věcí a pochopil, že pokud kněží Mocného odmítli jít proti Pánovi draků, pak proto museli mít vážný důvod. Nikdy by se své sestry Kharendaen neptal na tajemství jejího řádu, viděl však dost, aby věděl, že Mocný je se svými kněžími stále ve spojení. Kdyby Mocný prostě odešel bez jediného slova vysvětlení, jak většina draků věřila, jeho kněží by byli zbyteční. Proč tedy měli tito kněží stále tolik povinností?
Některé otázky si na sebe rovnou odpovídaly samy. Marthaen chápal, že Mocný chránil draky před sebou samými, před násilím, žádostí a touhou po moci, pro kterou se renegáti přestali docela ovládat. Mocný jim daroval jejich jediné nádherné město, přinutil je spolu zasedat v parlamentu a jemně je odváděl od všeho, co jim nepřinášelo užitek. Ať už to bylo úmyslně, nebo to způsobila shoda okolností, Mocný draky opustil a nechal je samostatně rozhodovat ve chvíli, kdy bylo každé rozhodnutí velmi důležité, a Marthaen cítil, že je odpovědný za to, jestli se rozhodnou správně.
Problém s Pánem draků ho mátl i trápil. Snadným řešením by bylo najít způsob, jak ho zabít a uchvátit nebo zničit to prokleté brnění. Ale ani to nebylo tak jednoduché, jak se zdálo. Pokud byla smrt Pána draků správným řešením, proč v tom tedy nechtěli kněží pomoci? Uvědomil si, že místo toho, aby se rozhodoval sám, snaží se přijít na to, jaká je vůle Mocného, ale šlo o tak důležitou věc, že si nemohl dovolit udělat chybu. Rád by o tom promluvil s Kharendaen a nechtěl přitom nutně získat přímou odpověď, ale alespoň její radu. Kharendaen však její povinnosti odvedly jinam, což dostatečně dokazovalo, že Mocný je do této záležitosti nějak zapojen. Marthaen, který nechtěl úsudek své sestry zpochybňovat, také věděl, že má srdce plné lásky a oddanosti k Thelvynovi Liščímu Oku.
Když proletěl širokým lesnatým údolím, uviděl Marthaen vršek Větroboru, který se zvedal k nebi přímo před ním. Vypadal odsud jen jako sněhem pokrytý vrcholek zvlášť vysoké příkré hory, stoupající z kruhu špičatých štítů. Město Větrobor bylo však ve skutečnosti postaveno uvnitř kráteru staré sopky. Bílá špice nebyl sníh, ale věže a vížky velkých staveb, které byly postavené z nejčistšího bílého mramoru a jejichž základy byly položeny na dně staré sopky.

Když se přiblížil až k městu, vznesl se Marthaen prudce do výše a nakonec přeletěl nízko nad okrajem kráteru. Pak začal zeširoka kroužit a hledat širokou římsu svého domu. Větrobor bylo velké město, zvláště proto, že všechno bylo stavěno tak, aby vyhovovalo drakům. Bylo však veliké i podle dračích měřítek. Jednotlivé příbytky byly vytesány hluboko do kamenných stěn sopky a ústily ven v podobě rozlehlých výstupků. Všechna obydlí byla uvnitř hory navzájem propojena chodbami a obrovskými komnatami.
Na dně sopky leželo překrásné město, plné jednoduchých elegantních budov z bílého mramoru. Ve středu města se tyčil Palác Mocného, zřejmě nejvyšší stavba v celém známém světě, s mohutnými věžemi a štíhlými věžičkami, které přesahovaly okraj sopečného kráteru. Věže a Palác Mocného byly stavby nesmírně působivé. Draci si zřídili vlastní školu magie a vědy, kterou vedli hlavně zlatí draci a několik vybraných chytřejších rudých a černých draků. Byla zde skvělá knihovna s knihami z doby, o které čarodějové a učenci z vnějšího světa neměli ani tušení.
Marthaen našel římsu u svého domova. Ostře se stočil a klesal, pomalu mávaje křídly. Nakonec doskočil na široký kamenný výstupek. Složil křídla a pak se krátce ohlédl a podíval se zpátky přes město. Větrobor byl podivně pustý a tichý, jen několik draků plachtilo mezi bílými věžemi. Mnoho draků již bylo na západě, zvláště ti mladí, kteří dychtili po dobrodružství a čekali, jestli vpadnou do Vysočiny a utkají se s Pánem draků. Otevřel dveře a vkročil dovnitř, zatřepal křídly, aby je očistil, a pak za sebou zavřel.
Jeho příbytek byl pohodlný a rozměrný, dokonce i na dračí poměry. Na rozdíl od hrubých jeskyní, o kterých se vyprávělo v lidských pověstech o dracích, byly místnosti v jeho příbytku z leštěného kamene a měly podlahy a zabudované mramorové vybavení. Mramor byl do hory dopraven, protože na sopečných územích se nevyskytuje. Strop hlavní komnaty byl dost vysoký, aby Marthaen mohl sedět a uvolnit čelistmi řemeny a popruhy, kterými měl připoutány zbraně.
Když odložil zbroj, prošel dalšími dveřmi do vnitřní chodby, která ho zavedla k místnostem s koupelemi. Na nějaký čas zůstal ponořen v jednom z velkých bazénů vyhřívaných sopkou a cítil, jak se mu uvolňují svaly na ramenou a na hrudi, unavené po dlouhém letu. Na to, že měl tak vysoké postavení, byl ještě velmi mladý, nebyl však již bezstarostným mladíkem toužícím po dobrodružství. Stále se mu líbily krátké pobyty v divočině, ale už ztratil chuť spát po nocích na chladných kamenech a živit se zvěřinou upečenou na svém vlastním dračím ohni.
Když se Marthaen vrátil do svého obydlí, ani ho nepřekvapilo, že tam našel starého čaroděje Alendhae, který na něho čekal. Alendhae nebyl drak, ale jeden z Eldarů, nejstaršího elfího rodu. Eldarové byli vyšší než ostatní elfové a dokonce vyšší než většina lidí. Měli černé vlasy a velké tmavé oči. Dožívali se vysokého věku, několik tisíc let, stejně jako draci. Ostatní elfové žili jen stovky let a rod Eldarů byl u nich téměř zapomenut. Měli za to, že zmizel již velmi dávno. Poslední, kteří z tohoto rodu přežili, přebývali s draky ve Větroboru.
"Jak to vypadá na západě ?" zeptal se Alendhae.
"Je tam zmatek," přiznal Marthaen. "Vypadá to, že s Flaemy ani nemusíme bojovat. Zatím si, jak se zdá, vystačí sami a zabíjejí se navzájem."
"Doslechli jsme se, že někteří čarodějové na sebe vzali dračí podobu a pokusili se zabít jejich krále a Pána draků."
"Podařilo se jim zabít krále," řekl Marthaen. "Snažili se zničit ochranná kouzla brnění Pána draků a zabít ho, ale jejich magie nebyla dost silná. V této době bych si přál, aby naše informace o tom, co se děje, byly přesnější. Život byl jednodušší, když byla Kharendaen mezi Flaemy a zjišťovala všechno, co jsme chtěli vědět."
"Tak tedy král Vysočiny je mrtvý?" zeptal se Alendhae a posadil se na židli na jedné straně místnosti. Marthaena často navštěvovali jak draci, tak i elfové, a proto se vybavil nábytkem, který všem vyhovoval. "To muselo hodně věcí změnit."
"Nevím jistě, jestli se něco změnilo," poznamenal drak a položil se na podlahu. "Pán draků vše vedl a nařídil, aby se jeho vojsko stáhlo ze severní hranice, a dal tím jasně najevo, že chce příměří. Teď stahuje všechny své roztroušené jednotky zpět do hlavního města. Já si to vykládám tak, že on i Flaemové si již nepřejí válku, a pokud k ní dojde, chtějí ji vést na vlastním území. Opevňují své hlavní město a dokonce i teď tam soustřeďují všechny své síly."
"Ano, ale půl dračího národa je ze severu sleduje."
Marthaen sklopil uši a sklonil hlavu. "Pán draků nás postavil do situace, kdy o boji musíme rozhodnout my sami. Přirozeně je nutné zvážit všechny výhody i nevýhody. Zoufale se toužíme Pána draků zbavit, ale vím, že je velmi schopný, a bojím se, kolik životů nás bude bitva s ním stát, i když se nám podaří ho porazit. Kharendaen naléhá, že můžeme Pánovi draků důvěřovat tak dlouho, dokud ho sami nedonutíme k boji, a já mám chuť s ní souhlasit. Myslím, že jestli bude možné důsledně dodržovat příměří, není nutné ho zničit."
"Většina draků s tvým postojem nebude souhlasit," připomněl mu Alendhae.
Marthaen si povzdychl. "To já vím. Bojím se, že nemohu drakům zabránit, aby šli do války. Jestli se je však pokusím zastavit, musím jim předložit velmi pádné důvody. Musím ale také zvážit následky útoku. Nyní stojíme pouze proti Pánovi draků a Flaemům. Zraňuje to naši hrdost, ale nesmíme zapomínat, že válka s Vysočinou způsobí, že se nás budou obávat další národy a budou na nás kvůli našemu útoku rozhněvaní. Už si nemůžeme dovolit více poškodit svou pověst. To, k čemu dojde, bude mít následky pro všechny draky a na velmi dlouhou dobu."
"Draci jsou silní," poznamenal elf. "Kdyby chtěli, mohli by vládnout světu - alespoň do té doby, než by zakročili Nesmrtelní. Jen Nesmrtelní jsou silnější než draci. Věřím, že Nesmrtelní již jednou zasáhli při návratu Pána draků. Dovolí drakům porazit toho, koho si vyvolili?"
Marthaen si znovu hlasitě povzdychl. "Někdy si myslím, že naše velikost, naše síla a naše mocná kouzla jsou zároveň naším prokletím. Dokonce i Nesmrtelní námi pohrdají a bojí se nás."
"Nesmrtelní se vás ani nebojí, ani vámi nepohrdají," přesvědčoval ho Alendhae. "Ale protože jste schopni rozsévat zlo a ničit, musíte dokázat, že se dovedete ovládat. Snad byl Pán draků poslán právě proto, aby vás to naučil."
"Je-li tomu tak, pak to většinu draků musí naučit násilím," odpověděl zlatý drak. "Přesto je mou hlavní povinností

chránit náš lid, a je-li možné Pána draků zničit a neplatit za to příliš vysokou cenu, pak se to musí vykonat."

* * *

Druhého dne ráno vyšel Marthaen na římsu a zastavil se, aby se rozhlédl. Obloha nad ním byla jasně modrá, hluboká místa v kráteru však většinou zůstávala skoro až do poledne skrytá ve stínu. Tak jako předchozího večera viděl i nyní, že nad městem létá nebo na vysokých římsách posedává jen asi polovina obvyklého počtu draků. Větrobor se zdál podivně tichý a prázdný a probouzel tak téměř znepokojující pocit opuštěnosti.
Kdyby věřil v osudová znamení, mohl by Marthaen tu opuštěnost brát jako varování před tím, jak hrozné následky by mohlo mít jeho rozhodnutí, kdyby se snad ukázalo, že se nerozhodl úplně správně. Draci v osudová znamení nevěřili, a pokud by mu Mocný chtěl něco tak důležitého sdělit, dal by mu to najevo mnohem jasněji. Ve skutečnosti byla většina mladých draků na západě a připravovala se na válku, což mělo samo o sobě osudový význam.
Marthaen pokročil na přední okraj výstupku, roztáhl křídla a skočil do vzduchu. Lehce klesal, dokud se několika mocnými pohyby křídel zase nedostal vzhůru, a pak rychle klouzal nad opuštěnými ulicemi a směřoval do středu města. Když se dostal do blízkosti vysoké masivní budovy Paláce Mocného, začal prudce spirálovitě stoupat, těsně vedle hladkých bílých zdí stavby. Mířil do jedné z nižších síní. Jakmile spatřil svůj cíl, prudce se stočil a přistál na jednom z výstupků.
Chodby Paláce Mocného byly vysoké se širokými stropy a poskytovaly tak dostatek prostoru i pro největšího draka, takže mohl bez obtíží projít. Bylo to důležité, protože kdyby se dva draci dostali najednou do těsného prostoru, instinktivně by napadli jeden druhého. Jeho soukromá síň byla hned za rohem, jen nedaleko od římsy, kde přistál. Ačkoliv to nečekal, nepřekvapilo ho, že na něho čeká zlatá dračice Daresha. Sklonila hlavu a otřela svůj čenich a tvář o jeho hruď a on tento dračí projev lásky ihned opětoval. Dával tím najevo velkou důvěru, protože konec jeho krku byl tak vystaven zubům a rohům druhého draka.
"Myslím, že zde dlouho nezůstaneš," poznamenala jeho družka a stále lehce tiskla svou tvář proti jeho krku.
"Musím se brzy vrátit na západ," odpověděl, "možná hned, jak rada vydá rozhodnutí. Nerad bych nechal všechny ty mladé draky dlouho samotné s nepřítelem, který je v dohledu."
Dareshu to docela pobavilo. "Nezapomínej, že jsi také ještě mladý drak."
"Starosti, které mám, mě dělají starším," řekl jí.
"Pak je mi líto, že ti musím přidělat další," dodala, a když zvedla hlavu, aby na něho pohlédla, tvářila se velmi vážně. "V noci přišla zpráva, že právě dnes ráno bude Pán draků prohlášen králem Vysočiny."
"Králem?" zeptal se Marthaen a posadil se. "To mne opravdu překvapuje. Kharendaen mě vždycky přesvědčovala o tom, že Thelvyn netouží po takovém druhu moci. Já jsem si to myslel také."
"Víš, kým a čím je," připomněla mu Daresha. "Když si to promyslíš, pak už tě snad tolik nepřekvapí, že po tom zatoužil."
"Možná jsem v něj měl přílišnou důvěru," řekl Marthaen. "Pořád však nechápu, k čemu je to dobré. Kharendaen vždycky říkala, že Pán draků nechce moc ani postavení, a já věřím v její úsudek. Kdyby byl toužil po moci, mohl ji mít už před lety. Co ho mohlo tak změnit během několika dní?"
"Mám za to, že ho k tomu donutila smrt krále a čarodějů," vyjádřila svůj názor Daresha. "Myslím, že teď, když poznal, jaké to je mít vysoké postavení, probudila se v něm zdravá touha po moci. Bude pro tebe nyní velmi těžké přesvědčit parlament, že je stále možné všechno vyřešit mírovou cestou."
"Těžké bude přesvědčit o tom sám sebe," přiznal se. "Říkal jsem si, že bychom nyní, když jsme v tak výhodném postavení, mohli dohodnout nové příměří. Jestli se však Pán draků chce stát králem, pak je jeho ctižádost příliš velká, a to mě znejklidňuje. Mrzí mě, že nemám víc času na rozmyšlenou."
"To je pravda," souhlasila Daresha. "Musíme hned odejít do Síně draků, nebo rudí draci začnou o té záležitosti diskutovat bez nás."
Marthaen počkal, až jeho společnice odejde, a pak za sebou zamkl dveře své komnaty. Síň draků, místo, kde se setkával parlament, byl rozlehlý sál uprostřed Paláce Mocného. Kolem sálu vedla dokola chodba a každý člen parlamentu měl přes chodbu, přesně naproti místu, kde seděl na kruhové galerii, svou komnatu. Draci seděli ve výklencích, které byly z obou stran od sebe oddělené zdí a nahoře částečně zastřešené. Tento prostor, pro většinu draků příliš malý na to, aby mohli rozevřít křídla, byl bezpečnostním opatřením, aby se nemohla projevit jejich divoká povaha.
Marthaen měl jako První mluvčí výklenek širší a vyšší než ostatní a nad podlahou Síně draků odsud vedl kamenný chodník, odkud ho mohli ostatní dobře vidět. Míjela staletí a v celé dlouhé historii Větroboru byl on teprve třetí, komu příslušelo sedět na tomto čestném místě. V minulosti, v dobách velké nouze, se sám Mocný někdy zjevil na nejvyšším výstupku, vysoko nad galerií, na místě, kam se žádný drak neodvážil. Ale Mocný opustil smrtelný svět a záležitosti draků před čtvrt stoletím a více než dvojnásobek té doby uplynul od chvíle, kdy naposledy předsedal na shromáždění parlamentu.
Marthaen byl ještě dítě, když naposledy viděl Mocného. Teď se také cítil skoro jako dítě a v hloubi srdce si přál, aby zde skutečný Vládce draků byl a vedl je v možná nejdůležitějším rozhodnutí, které kdy draci učinili. Když se rozhlédl po síni, všiml si, že je zde přítomna sotva čtvrtina všech členů. Jednání tak může být o poznání kratší, než tomu bývá jindy. Jak čekal, byli zde mluvčí rudých a černých draků, Jherdar a Thalban. Také představitelé zlatých a modrých draků, Gheradaen a Lhoran, byli přítomni. Viděl, že i zástupci bílých draků byli při ruce, ale ti nebudou do války zasahovat, dokud nenastane opravdu zoufalá situace. Patřili do chladných krajů dalekého severu a nebudou příliš ochotni sestoupit v létě do jižních zemí.
Marthaen je všechny pozoroval a připravoval se na to, s čím každý z nich přijde. Jako První mluvčí musel brát zřetel na

požadavky všech draků, a ne jen na své vlastní cíle. Jherdar a Thalbar, zástupci svéhlavých rudých a černých draků, jsou připraveni požadovat smrt Pána draků. Lhoran, jako modrý drak, se může ve svém rozhodnutí přiklonit na kteroukoli stranu. Ostatní budou čekat, jaké argumenty jim předloží Marthaen. Marthaena si všichni draci velice vážili pro jeho moudrost a obratnost, obdivovali ho dokonce i rudí a černí, protože byl mladý a horlivý. Jako ve většině takových jednání, dosáhne Marthaen pravděpodobně svého, pokud nebudou jeho záměry pro většinu draků natolik nepřijatelné, že nezíská potřebnou podporu.
Toho rána se situace náhle změnila. Marthaen měl původně v plánu draky vyzkoušet a zjistit, jak moc touží jít do války. Chtěl navrhnout, že vyšle posly, aby vyjednávali s Pánem draků, a draci by se tak vyhnuli invazi. Teď už nemělo smysl to projednávat, vpád do Vysočiny se stal nevyhnutelný. Jenom si přál, aby ostatní byli ochotni ho bez otázek následovat a nechali ho s Pánem draků jednat samotného.
Viděl, že vešla jeho družka Daresha a usadila se skoro přesně naproti němu. Její příchod a předem domluvené znamení ho ujistily, že všichni členové, kteří měli v úmyslu se shromáždění zúčastnit, jsou již přítomni. Zdvihl se a postoupil na samý okraj svého výklenku.
"Shromáždili jsme se, abychom rozhodli o záležitosti, která je pro osud draků nanejvýš důležitá," začal. "Armáda Vysočiny se stahuje ze severu s jasným úmyslem vytvořit obranné pozice v konečném cíli jejich přesunu, ve městě Braejru. V jejich čele stojí nyní Pán draků a vede je. On i Flaemové dávají jasně najevo, že nemají zájem dál pokračovat ve válce s draky. Jak na to nyní odpovíme?"
"Je ti známo, že Pán draků se nechal jmenovat králem Vysočiny?" zeptal se vyzývavě Jherdar.
"Vím o tom," řekl Marthaen. "Předpokládám, že už to vědí všichni. A připouštím, že mne to velmi znepokojuje. Není to čin Pána draků, kterého jsem poznal před pěti lety. Ty sám ho také znáš, Jherdare. Tehdy byl moudrý a milostivý a nezakládal si na své vlastní moci."
"Poznal jsem ho," souhlasil neochotně Jherdar. "Ukázal drakům, že dokáže dát milost a odpuštění."
"Myslím, že jsme mu zavázáni," pokračoval Marthaen. "Domníval jsem se, že svůj dluh nejlépe splatíme, když budeme trpěliví a nezaujatí. Ale bezpečí všech draků musí být na prvním místě. Ve chvíli, kdy byl zabit král Jherridan a čarodějové, byl Pán draků pověřen novým titulem. Teď se zdá, že se mu nové postavení zalíbilo a chce si je dál udržet. Čeho ještě bude chtít dosáhnout? Jeho síla a nezranitelnost jsou tak velké, že mu nikdo nemůže zabránit, aby získal takovou moc, po jaké zatouží. Pokud by se chtěl stát dobyvatelem, mají jedině draci naději, že ho porazí."
"Pán draků musí být zničen," naléhal Jherdar vystrkuje krk daleko přes okraj svého výklenku. "A musí se to stát právě teď! Víme dobře, kde je zranitelný, a víme, že se snaží najít nějaká nová kouzla, která ho těchto slabých míst zbaví. Musíme jednat nyní, dřív než se stane ještě silnější."
"Já s tím souhlasím," prohlásil Thalbar. Černý drak stál vztyčený na okraji svého výklenku. "Neměli bychom jednat o tom, jestli máme, nebo nemáme s Pánem draků bojovat, ale jak můžeme nejlépe dosáhnout jeho porážky."
"Souhlasím s vámi," řekl Marthaen klidně a posadil se. "Jherdare, ty říkáš, že Pán draků je zranitelný. Chci ti připomenout, že jeho slabá místa a omezení vznikají jen jeho vlastním přičiněním. Zdá se možná slabší než první Pán draků, je to však proto, že ze soucitu proti nám nepoužil plnou sílu svých zbraní. Sám jsem viděl, co se stalo Kardyerovi, který byl považován za nejsilnějšího z renegátských králů. Viděl jsem, jak zabil šest odpadlíků jediným zásahem svého meče. Jestli ho donutíme, aby na svůj soucit zapomněl, stane se pro nás stejně nebezpečný jako první Pán draků."
Jherdar otevřel ústa a chystal se k rázné odpovědi, ale zarazil se a zamyslel. Nakonec, když pochopil, že Marthaenova slova se nedají vyvrátit, sklopil uši. "Máš pravdu, První mluvčí. Pokud donutíme Pána draků, aby bojoval o svůj život, pak bude asi nucen použít všechny své síly."
"Svou vlastní sílu a nesmírnou moc Pána draků, protože to jsou opravdu síly oddělené," řekl Marthaen. "Je to daleko mocnější kombinace síly, než jakou měl první Pán draků. Naším jediným štěstím je, že si zatím ještě neuvědomuje všechny své schopnosti. Neměli bychom mu pomáhat v tom, aby je objevil."
Draci zůstali zticha, seděli opřeni ve svých výklencích a vypadali zamyšleně, skoro zmateně. Pro svou nesmírnou velikost, sílu a kouzla byli zvyklí problémy řešit tak, že prostě své nepřátele v dané chvíli zničili tím nejvhodnějším způsobem. Chytrost a trpělivost potřebovali jen tehdy, když bojovali mezi sebou. První mluvčí jim ukázal, že na tuto bitvu nejsou připraveni tak, jak si mysleli, a že budou muset na Pána draků pohlížet jako na rovnocenného protivníka, a to protivníka zvlášť nebezpečného.
"Domníváš se tedy, že s ním nemůžeme bojovat?" zeptal se nakonec Jherdar.
"Myslím, že v současné situaci musíme nějak zareagovat," odpověděl Marthaen. "Ale protože jde o tak nebezpečného nepřítele, musíme být opatrní a chytří. Nechci, aby při tomto podniku zahynul jediný drak. Musíme však připustit, že jestli se pokusíme zničit Pána draků bojem, bude nás to stát mnoho životů. Věřím, že není tak důležité, abychom Pána draků zabili, ale důležitější je najít způsob, jak ho navždy zbavit moci a postavení."
Jherdar byl připraven odporovat, ale taková slova ho překvapila. Posadil se, natáhl krk a pozorně poslouchal. "Říkáš to tak, jako bys měl nějaký plán."
"Myslím, že mám," odpověděl Marthaen. "Thelvyn Liščí Oko se nechal provolat králem, což je v rozporu s jeho postavením Pána draků. Vyzkoušel, jak chutná moc, a zjistil, že po ní touží. Začíná se podobat renegátům, je poháněn přehnaným sebevědomím a neodbytnou touhou vládnout celému světu. Ale k tomu nesmí dojít."
"Pán draků musí být za každou cenu zničen!" prohlásil Jherdar.
"Za každou cenu ne," nesouhlasil zlatý drak. "Nebudu zbytečně plýtvat životy draků. Nemáme žádnou jistotu, že ho v bitvě dokážeme porazit. Připomínám vám, že je Pánem draků a ovládá síly starověkého Blackmooru, které nás už jednou téměř zničily. Také ho podporují Nesmrtelní. Vůbec není jisté, jestli proti takové přesile obstojíme. Nebo tomu tak není?"

"Přesto se o to musíme pokusit," trval na svém Jherdar. "Možná zemřeme, ale nebudeme žít jako otroci."
"To také nemám v úmyslu," odpověděl Marthaen. "Vzpomeňte si na slova proroctví. Nesmírně se toho proroctví bojíme, ale porozuměli jsme mu vůbec někdy? Proroctví říká, že se vrátí Pán draků, stane se naším vládcem a uvede do pohybu věci, které určí osud draků jednou provždy. Jeho rozhodnutí stát se králem Vysočiny je pro nás zvlášť osudovým znamením, protože je předzvěstí dne, kdy ovládne nás všechny. Pochopili jsme však proroctví správně? V těch slovech není obsažena žádná hrozba kromě té, kterou sami chceme vidět. Toto proroctví může být také snadno chápáno jako příslib naděje a slávy, která má přijít."
Jherdar se hlasitě zasmál. "Ty chceš, abychom věřili, že Pán draků je tu proto, aby nám pomohl?"
"Podle kněžky Kharendaen je to přesně to, co si o sobě Pán draků sám myslí. Jen si vzpomeňte, jak jsme čekali, že nás kněží Mocného budou před ním chránit, ale oni to odmítli. Spíše se zdálo, že se snaží všechno připravit na jeho návrat."
"Chceš tím říct, že si Mocný přeje, aby nám Pán draků vládl?" zeptal se Thalbar hrubě uražen. Skoro všichni draci teď ve svých výklencích stáli a zlobně hleděli nebo hněvivě reptali.
"Ne, to si nemyslím," vysvětloval Marthaen. "Ne v tom smyslu, že nás ovládne a my budeme jeho otroky. Nevěřím, že by nás Mocný a jeho kněží zradili. Snažím se jen říct, že mám důvody se domýšlet, že Pán draků má vykonat ještě něco v náš prospěch. Kdybychom ho zničili, byl by tak zničen i klíč k naší vlastní budoucnosti. A jestli s ním máme bojovat, pak to musí být našimi vlastními zbraněmi. Myslím, že bychom ho neměli zabíjet, pokud se tomu můžeme vyhnout."
Zmatený Jherdar se posadil a sklopil uši. "To se snadno řekne."
"My víme, kdo je, on sám to neví," naléhal Marthaen. "Známe jeho sílu i slabosti. Věřím, že s ním dokážu bojovat, a pokud se nevzdá, zničím ho. Od vás jen žádám, abyste mne následovali a v této rozhodující době se neptali na mé plány. Pokusím se co nejlépe vysvětlit důvody pro všechno, co dělám. Mám strach, že nás čeká velmi těžké období, a naše rozepře s Pánem draků by mohla být jen začátkem mnoha bitev."
"Snažíš se nás vystrašit, abychom se podřídili?" zeptal se Jherdar podezíravě.
"Chci jenom, abyste pochopili, co nás skutečně čeká, a porozuměli, proč považuji za tak důležité, abychom se dívali dál než jen na naše současné problémy. Všechny ostatní národy se nás bojí. Jako je pro nás Pán draků hrozbou, které si nemůžeme nevšímat, tak i my připadáme ostatním jako nebezpečí, které nemohou přehlížet. Jestli Pána draků zabijeme, rozhodnou se možná i oni, že bychom měli být také zničeni, přesně tak, jak to kdysi udělali lidé z Blackmooru."
"Pchá! My si můžeme dovolit zaútočit na celý svět," pyšnil se Thalbar.
"Za jakou cenu?" chtěl vědět Marthaen. "Jsme schopni takovou válku vyhrát? Co když zasáhnou Nesmrtelní? Každý vládce, který se pokusil ovládnout svět násilím, byl zničen. Když padl Blackmoor, změnila se tvář světa navždy. Nithia byla úplně vymazána ze světa, ani v historických záznamech o ní není ani zmínka, jen my si pamatujeme, že takové místo kdysi existovalo. Jsme natolik výjimeční, že by nás Nesmrtelní něčeho podobného ušetřili?"
"Chápu tvé důvody a je mi jasné, proč nechceš Pána draků zabít," řekl Jherdar rozumnějším tónem. "Jestli jsi schopen porazit ho jiným způsobem, ochotně tě podpořím. Jen si nedokážu představit, jak se dá takové nemožné věci dosáhnout."
Marthaenovi klesla hlava a uši měl sklopené. "Flaemští čarodějové ho skoro porazili, když mu odňali kouzla jeho brnění a zbraní. To mě velmi povzbuzuje, protože věřím, že my draci dokážeme víc. Nesmíme se pokoušet porazit Pána draků v bitvě, protože pro něho bylo všechno připraveno právě tak, aby měl v boji nad námi všechny výhody. Musíme s ním soupeřit v kouzlech, abychom zjistili, jestli jsou naše schopnosti větší než kouzla, kterými vládne on. Svolám největší z dračích čarodějů, aby nám v tom pomohli."
Jherdar zdvihl hlavu. "Myslím, že ti rozumím. Když s Pánem draků nemůžeme bojovat, porazíme ho jiným způsobem."
"A jakmile Pán draků přestane vládnout svou mocí, nebude už třeba ho zničit. Bude poražen."
"Souhlasím s tím, abys nás vedl podle vlastního uvážení," uznal rudý drak. "Má hrdost si žádá, abychom s Pánem draků bojovali a zničili ho, ale nechci za to zaplatit životy draků, kteří ode mne očekávají ochranu. Pokud ho dokážeš zkrotit nějakým chytřejším způsobem a bez takových ztrát, ať se tak stane. Ale jestli se ti to nepodaří, pak budeme bojovat s Pánem draků až do úplného konce."
Jherdar se usadil doprostřed svého výklenku, jako by čekal na názory ostatních. Marthaen však věděl, že už je rozhodnuto. Teď, když Mluvčí rudých draků souhlasil s Prvním mluvčím, nebylo pravděpodobné, že ostatní budou proti. Nyní dojde k hlasování, to však bude jen formalita.
"Zlatí draci souhlasí," ohlásil Gheradaen, potom co pohlédl nejdřív na Dareshu a pak na dalšího zlatého draka, který byl přítomen.
"Černí draci souhlasí," řekl Thalbar skoro mrzutě. Pravděpodobně neporozuměl Marthaenovým argumentům a jen toužil zničit tolik nepřátel, kolik by byl schopen. Ale udělá to, co rozhodne Jherdar, i kdyby to bylo proti jeho vlastní vůli.
"Pak je tedy rozhodnuto," prohlásil Marthaen. "A pokud zde není žádná další důležitá záležitost k projednání, prohlašuji toto shromáždění za skončené. Musím se okamžitě vrátit na západ."
Počkal chvilku v chodbě vedoucí z jeho výklenku, protože věděl, že Daresha se k němu připojí, jakmile to bude možné. Byl překvapen, když viděl, že s ní přichází i Jherdar a Thalbar. Věděl však, že musí počítat s tím, že rudí draci ještě neřekli v záležitosti s Pánem draků všechno, co chtěli.
"Pokud odlétáš na západ, pak poletíme s tebou, jakmile budeš připraven," řekl rudý drak.
"Za hodinu můžeme vyrazit," odpověděl Marthaen. "Musím se ještě s někým setkat, než odletím."

* * *

Marthaen nemusel jít daleko. Stoupal v kruzích kolem Paláce Mocného, až dosáhl vrcholu obrovské stavby. Této části paláce dominovaly věže a elegantní štíhlé věžičky. Brzy vystoupal nad okraj sopečného kráteru. Město odsud vypadalo maličké, jako nějaké mraveniště. Když prolétal mezi věžemi, musel dávat pozor, protože věděl, že zde často vanou zrádné a prudké větry. Už se stalo, že více než jeden neopatrný drak byl prudce odhozen proti těm bílým mramorovým zdem a padal pak vstříc své smrti v ulicích hluboko dole.
Marthaen čekal, že jeho návštěva asi nebude úspěšná, ale musel to aspoň zkusit. Bylo to pro něho příliš důležité, než aby se nepokusil získat radu od Mocného, a to zvláště nyní, když byl přesvědčen, že za návratem Pána draků stojí především Mocný. A jestli je Pán draků pro jejich budoucnost tak důležitý, pak se Marthaen prostě neodváží ho zničit. Potřeboval vědět, jak se s tímto problémem vypořádat, jak to udělat, aby z toho draci vyšli co nejlépe. Potřeboval také vědět, jestli se nezmýlil. Co když je Pán draků opravdu jejich nepřítelem a mohl by jim způsobit velké škody?
Nakonec našel ten správný výstupek a přistál. Musel rychle vejít, dřív než ho strhne vítr. Otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Horní prostory Paláce Mocného byly skorostejně tak rozlehlé jako ty dole, ale protože se rozkládaly vysoko nad stínem sopky, byly jasnější a otevřenější a celý den sem pronikalo světlo okny z průhledného křišťálu. Avšak chodby zde byly mrazivě chladné, protože vrcholek stavby byl neustále vystaven ledovým větrům. Sotva zavřel dveře, už ho přispěchala uvítat mladá modrá dračice.
"Musím ihned mluvit se Saernou," vysvětloval. "Jde o věc nejvyšší důležitosti."
Mladá dračice přikývla a obrátila se a Marthaen ji chodbami následoval do vnitřních síní. Saerna jistě přijme Prvního mluvčího bez otálení, jestli mu však odpoví, to bylo něco zcela jiného. Ve skutečnosti o tom ona sama nerozhodovala. Saerna byla nejstarší z kněží Mocného, stála v čele svého řádu a pravděpodobně byla nejstarším drakem na světě. Ačkoliv nebyla dost stará, aby si pamatovala prvního Pána draků, přežila pád starobylého Blackmooru a Ohnivý déšť. Kvůli jejímu vysokému věku by byl Marthaen raději, kdyby netrávila tolik času v této nejvyšší části paláce, kde bylo vždy chladno a řídký vzduch.
Čekal chvíli přede dveřmi její komnaty a mladá kněžka zatím spěchala dovnitř ho ohlásit. Malá modrá dračice se za chvilku vrátila, podržela mu dveře a zavřela za ním, když prošel. Saerna ležela na pohovce a opírala se o polštáře, na stojanu před ní ležela kniha dračích rozměrů. Stará dračice sotva vypadala na svůj věk. Měla jasné oči a její krunýř byl stále pevný, snad jen špičky jejího hřebenu nebyly už tak ostré. Přesto byla tak stará, že nepatřila k žádnému modernímu dračímu druhu. Svými rysy nejasně připomínala zlatého draka, ale barvou se spíše podobala šedým a nebyla větší než modří.
"První mluvčí Marthaene," řekla, poznávajíc ho. "Řekni mi, jestli jsou ty zvěsti pravdivé. Jdou draci do války?"
"Ano, draci jdou do války," odpověděl jí a sedl si vedle její pohovky. "Je to nevyhnutelné. Jestli máme, nebo nemáme bojovat, není zatím jasné. Doufám, že tomu zabráním, pokud budu moci."
"A jak to provedeš?" zeptala se.
"Musím najít způsob, jak dostat Pána draků do nevýhody," vysvětloval Marthaen. "Draci musí nějak přemoci kouzla jeho brnění a zbraní a přijít na to, jak s Pánem draků bojovat naším, a ne jeho způsobem. A pokud možno tak, abychom ho nezničili. Zdá se mi totiž, že Mocný rozhodl o tom, že má hrát důležitou úlohu v naší budoucnosti."
"Opravdu?" zeptala se Saerna a předstírala překvapení. "Měla jsem dojem, že všichni věří, že Mocný zmizel."
"Prosím tě, nedělej ze mne hlupáka," řekl jí Marthaen prostě. "Teď půjde o naši budoucnost, nebo dokonce o přežití, a není nás tolik, jak se možná zdá. Věřím, že Mocný je stále ve spojení se svými kněžími. Kněží tvého řádu jsou velmi zaměstnáni, což znamená, že stále mají svého Nesmrtelného, který je vede. Nemůžete zároveň udržet tajemství a vykonávat své povinnosti."
"Jsi chytrý drak," poznamenala Saerna. "Proč ses sám nestal knězem? Slyšíš v sobě hlas Mocného. Co ti říká ten hlas?"
Marthaen sklonil hlavu a sklopil uši. "Říká mi, že nesmím Pánovi draků ublížit."
"A ty v tom vidíš nějaký problém?"
"Má to jeden háček," naléhal. "Jsem nucen s Pánem draků bojovat a zároveň ho nezabít. Doufám, že mi Mocný řekne, jak bych mohl provést to, co se skoro podařilo flaemským čarodějům, kteří překonali kouzla jeho brnění a on se stal zranitelným."
Saerna se tvářila nejistě. "Mám pocit, že hledáš složitou odpověď, když máš před sebou odpověď jednoduchou a jasnou. Ty přece víš, kým je Pán draků."
"Doufal jsem, že mi prozradíš jeho slabiny, a ne že se budeš snažit mě zmást," řekl netrpělivě Marthaen.
"Nemusíš Pánovi draků nic udělat, jen mu řekni, co se chtěl vždycky dovědět," vysvětlovala. "Pak už nebude mít chuť dál válčit s draky, není-liž pravda? Dej mu poznat jeho minulost a ztratí zájem o boj. Řekni mu, kdo byla ve skutečnosti jeho matka, a bude si muset znovu rozvážit svou službu Nesmrtelným."
Marthaen se nad jejími slovy krátce zamyslel a podíval se na starou dračici. "Pak mi tedy říkáš, že s Pánem draků nemusím vůbec bojovat. Že ho mohu učinit bezmocným pouhými slovy."
"Nebudeš s ním muset bojovat," souhlasila Saerna. -"Ale způsobíš mu největší bolest, jakou kdy zažil."
"Rozumím," řekl Marthaen tiše. "Je toto vůle Mocného?"
"Takový zvědavý drak!" pronesla Saerna a naznačila mu, že má odejít. "Už tak jsem řekla příliš. Jdi a udělej, co je třeba."

Kapitola 15

PŘESTOŽE SE MU TO VŮBEC NEZAMLOUVAlo, Thelvyn si uvědomil, že je čas udělat něco, co mu bylo proti mysli a co ho moc mrzelo. Protože byl nyní králem Vysočiny, musel se přestěhovat ze svého pohodlného domova do královského paláce. Měl s tím spoustu starostí. V neposlední řadě to byly opravy škod v paláci, které pokračovaly velmi pomalu, protože požadavky spojené s přípravou bitvy byly nekonečné. Všude byl prach, každý den se zvedl nový oblak, když byly odklízeny další trosky, a ve střední části paláce byl stále trochu cítit kouř.
Ke svému velkému překvapení zjistil, že když se odstěhoval ze svého domu, chybí mu Kharendaen ještě víc. Také si uvědomil, že nastal čas, aby propustil zlatého draka Seldaeka. Mladý kněz potřeboval odejít z Vysočiny, aby se jeho služba Mocnému nedostala do rozporu s jeho povinnostmi draka.
Přestěhování do paláce s sebou samozřejmě přinášelo i jisté výhody. Jeho společníci si mohli vybrat své vlastní komnaty mezi tucty opuštěných místností, ale zase to tam nebylo tak útulné a domácké jako ve starém domově. Bylo také nutné, aby se Alessa Vyledaarová přestěhovala zpátky do Akademie. Mnoho proradných čarodějů zemřelo nebo zmizelo a Alessa byla jedním z nejzkušenějších mágů, kteří v Braejru zbyli. Proto byla její přítomnost v Akademii velmi důležitá. Bude muset vykonávat mnoho povinností do té doby, než bude zvolen nový vůdce jejího řádu. Pro Thelvyna to znamenalo určitou úlevu, protože nechtěl mít ve své blízkosti takové pokušení. To mu již dostatečně poskytovala Sellianda, která však ve své roli rádkyně projevovala alespoň jistou uvážlivost.
Záležitost se Selliandou zůstala prozatím nevyřešena. Chovala se skromně, s přirozenou důstojností, a byla velmi rozumná. S Thelvynem si byli v mnohém podobní. Sellianda byla snědá, vysoká a na elfa dost statná, ale právě to ho na ní přitahovalo, protože i on sám byl urostlý a silný.
Jejich přestěhování do nového bydliště alespoň vneslo trochu života do královského paláce, který se od útoku zdál být opuštěný a temný. Vědomí, že Byen Kalestraan a jeho čarodějové prošli celým palácem a postupně pozabíjeli všechny, kteří tu žili, nebylo pro případné obyvatele rozhodně příjemné. Přesto se stálé služebnictvo a vojáci z královské stráže do paláce vrátili. Ale i tak měli jeho obyvatelé pocit, jako by žili v domě, který se teprve staví.
Odpoledne se v Thelvynově pracovně zastavil Sir George, aby vzal mladého krále na krátkou vyjížďku. Když sestoupili dolů k severním dveřím, našli tam nejen koně Sira George, ale i Kadenci, oba osedlané a připravené. Jeli ulicemi podél západní zdi, až dorazili k severní bráně.
Sir George projel bránou a pokračoval dál po prašné cestě. Ujeli asi míli, dokud nedorazili k jednomu z vyšších kopců v polích severně od města. Když se na vrcholku kopce zastavili, Thelvyn uviděl řadu vozů, které se blížily po cestě asi ve vzdálenosti dvou mil. Postupovaly pomalu, ale vytrvale, a vířily kolem sebe mračna jemného hnědého prachu. Když se Thelvyn svýma bystrýma očima upřeně zadíval do dálky, rozeznal, že to, co považoval za vozy, byly ve skutečnosti katapulty, nejdůležitější součást obrany města. Každý katapult táhli dva tažní koně, kteří ten úkol zvládali jen stěží, a to ještě díky tomu, že cesty byly suché a pevné. Při tak velkém množství katapultů převážených na jih připadali na každý z nich jen dva koně, víc jich Flaemové k dispozici neměli.
"Kolik je tam katapultů?" zeptal se.
"Myslím, že v této skupině jsou jich dva tucty," odpověděl Sir George. "Je s nimi také značný počet vojáků. Nyní potřebujeme všechny síly, které jsme schopni získat, pro přípravu města na bitvu. Pokud je všechno připraveno, můžeme katapulty rovnou odtáhnout na hradby."
"Chtěl bych sem dostat co možná největší počet katapultů dřív, než draci zaútočí. Problém je v tom, že nevím, kdy to bude," vysvětloval mu Thelvyn a poplácal svého koně po zaprášeném krku, aby ho uklidnil.
"Chápu, že ti to dělá starosti. Bude asi ještě týden trvat, než se sem z Vysočiny přesune celá armáda. O něco dříve by k nám měly dorazit další katapulty a zásoby ze střední a jižní Vysočiny."
Thelvyn zavrtěl zoufale hlavou. "Já prostě nevěřím, že to bude dost brzy. Draci si jistě uvědomí, že budou ve výhodě, když proti nám zaútočí co nejdřív."
"To záleží na tom, jak velké množství sil chtějí shromáždit, než něco podniknou," řekl Sir George. "Na celém světě zase není tak mnoho draků a žijí dost roztroušeně. Nějaký čas by jim zabralo, než by se sem všichni dostali."
"Všichni?" zeptal se Thelvyn. "Jak velký počet draků asi považují za dostatečný? Na to znám odpověď. Na zničení Pána draků by asi svolali všechny draky na světě do posledního."
"Nemyslím, že dokážou zničit Pána draků," poznamenal Sir George. "Kouzla tvé zbroje jsou tak silná, že jakmile si ji nasadíš, nebudou schopni ti nějak ublížit. Mám takové zlé podezření, že to nejhorší, co se může stát, bude naprostá zkáza Braejru, který se změní v hromadu sutin, všichni draci světa budou mrtví, nebo budou v hrůze prchat, a zůstaneš jenom ty."
"Ano, to jsou opravdu krásné vyhlídky," řekl Thelvyn kysele. Obrátili koně, aby se vrátili do města. "Dělám si starosti o tebe a Solveig. Víš, že ani jeden z vás tu nemusí zůstat. Nejlepší by pro vás bylo, kdybyste si sbalili své věci a odjeli dřív, než přiletí draci."
"Snad," řekl Sir George nejistě. "Ale abych řekl pravdu, stále nevěřím, že budeme muset v této bitvě opravdu bojovat, i když k tomu možná budeme mít velmi blízko. Nesmrtelní tyto události bedlivě sledují, zejména tvůj ochránce. Řídí se svými vlastními plány a myslím, že si nepřejí, aby byli Flaemové nebo draci zničeni."
"Kéž bych mohl mít také tolik důvěry," řekl Thelvyn. "Stále jsem přesvědčen, že si musím sám rozvážit, jak se s tím vším vypořádat, a musím být připraven na nejhorší."
"To jistě ano."

Avšak Thelvyn pochyboval, že bude mít dost času, aby se opravdu připravil na nejhorší. Potřeboval ještě nejméně týden, a přes ujišťování Sira George si byl jist, že draci tak dlouhou dobu na přípravu útoku nepotřebují. Tušil, že stejně není důležité, kolik času mu draci dopřejí. Obával se, že všechny síly Vysočiny spolu s jeho vlastními schopnostmi možná nebudou stačit k tomu, aby se jim podařilo útok draků odrazit.
Alespoň lidé z Vysočiny se do budoucna dívali s nadějí a přípravy na bitvu rychle pokračovaly. Thelvyn se kvůli tomu cítil provinile; potřeboval jejich důvěru, aby je dokázal chránit, jak nejlépe dovede, ale měl strach, že tu důvěru zklame. Uklidňovalo ho vědomí, že Flaemové si nade vše cení svou nezávislost. Raději udělají všechno, aby se připravili na bitvu, kterou nemohou vyhrát, než aby se podřídili nebo utekli, zejména pokud bránili své vlastní domovy.
Pomyslil si, že teď se už musí definitivně rozhodnout, co udělá, aby nebyl překvapen, kdyby draci přišli dřív, než čekal. Byl nejvyšší čas, aby udělal dobře uvážené rozhodnutí. Raději se o tom nechtěl radit s Flaemy, protože věděl, že to, co zamýšlí, zajistí jejich bezpečí, ale neuspokojí jejich hrdost. Rozhodl se proto, že o tom pohovoří se Sirem Georgem, Solveig a Selliandou ve své pracovně, ve které se už ostatní cítili jako doma. Sir George ji dokonce vybavil lahvemi třešňového likéru.
"Nevím, jestli jsem tě někdy viděla tak unaveného," řekla Solveig Thelvynovi poté, co si sedla na jednu z židlí u krbu.
"Nebo tak ustaraného. Vzpomínám si, jak jsme před pěti lety měli jen asi dva týdny, abychom se včas dostali přes západní polovinu kontinentu a zastavili invazi renegátů. Tehdy jsi nebyl tolik ztrápený."
"Byl jsem mladý a nezkušený," řekl jí Thelvyn, který přecházel po komnatě. Teď už chápal, proč Jherridan vždycky při přemýšlení chodil sem a tam. "Byl jsem součástí velkého dobrodružství. Možná jsem měl strach, ale nemusel jsem rozhodovat. V takové záležitosti, jako je tahle, je nejděsivější skutečnost, že neseš odpovědnost za všechna rozhodnutí. A ta musí být správná, protože kdybys udělala chybu, mělo by to hrozné následky. Přál bych si, aby mě můj patron víc vedl a posílal mi ve snech všechny potřebné příkazy a rady."
"Takovou zodpovědnost odmítají dokonce i Nesmrtelní," zažertovala po svém Solveig.
"Možná máš pravdu, ale třeba ani oni nevědí, co dělat," poznamenal Sir George a připravoval si svůj nápoj.
"Začínám chápat, proč se zdá, že nás Nesmrtelní nemají rádi," řekl Thelvyn temně, pak se posadil na okraj stolu a hleděl na elfí dívku. "Myslím, že tvůj patron ti nechce dát vědět, jak se věci vyvinou."
"Jistěže ne," přisvědčila Sellianda. "To by bylo příliš snadné. Pokud toužíš po jistotě, pak důvěřuj proroctví týkajícímu se draků. Jsi pro jejich budoucnost důležitý a z toho vyplývá, že budeš do jejich záležitostí zapleten nejenom teď, ale i později, až válka s draky skončí."
"Takže je to pořád na mně," řekl a posadil se vedle Selliandy. "V tom je právě ta potíž, když je někdo knězem. Nejdřív Nesmrtelní rozhodnou všechno o tvém životě, a pak tě opustí a odpovědnost je na tobě."
"Ty nejsi kněz," přesvědčovala ho. "Řekla jsem ti to už dřív. Nesloužíš žádnému z Nesmrtelných; jen máš mnoho společného s jedním z nich. Proto máš všechny schopnosti kněze. Chybí ti jen schopnost komunikovat. Dokážeš ale také mnoho věcí, které kněží nedělají. Svou sílu nezískáváš díky některému z Nesmrtelných, je tvá vlastní. Jsi něco mezi mocným smrtelníkem a Nesmrtelným s omezenou mocí."
"To myslíš vážně?" zeptal se Thelvyn, příliš zaskočen, než aby dokázal přemýšlet.
"Taková je pravda, pokud vím," ujistila ho Sellianda. "To nám ale ve skutečnosti neříká, kým doopravdy jsi, nebo odkud pocházíš."
Sir George vypadal překvapeně a postavil láhev, kterou držel v ruce. "To myslím znamená, že by se Nesmrtelným mohl stát. Víš, chlapče, s kouzly své zbroje a vlastní mocí k tomu bys měl být schopen učinit cokoliv, co si budeš přát."
Sellianda přikývla. "Kdyby měl trochu víc času, mohl se snadno stát daleko mocnějším než první Pán draků, a draci by se mu nikdy neodvážili postavit. Bohužel je Thelvyn stále velmi mladý, zvláště podle měřítek svého národa, a bude potřebovat více zkušeností, než dokáže ovládat své nejvyšší schopnosti. A takové zkušenosti nezíská ani od čaroděje, ani od kněze, jen od skutečného Nesmrtelného."
Thelvyn seděl bez pohnutí na své židli a poslouchal. Přemítal, jestli to vůbec měl slyšet. I když byly všechny ty poznámky nejasné, přesto se dnes v noci dověděl o sobě a o tom, co se z něj stane, daleko víc než kdy dřív. Znovu zatoužil poznat ten zvláštní a pozoruhodný národ, ke kterému patřil, dozvědět se, kde žije a proč bytosti ovládající síly jen o něco menší, než je moc Nesmrtelných, nejsou na světě lépe známy.
Pak ho napadlo, že pochopil. Jeho národ možná není z tohoto světa, stejně jako jiná neobvyklá a mocná stvoření, která zavítala do těchto zemí. To by vysvětlovalo, proč se zdálo, že jeho matka přišla do divočiny wendarských hor odnikud. Proto se ho také draci tolik báli a nenáviděli ho - nejen jeho samotného, ale celý jeho národ. Představa, že by mohl být jediný svého druhu na světě, mu byla předpovědí velkého osamění a nebezpečí.
"Bohužel mám ještě jiné starosti, než jen odkrývat tajemství svého původu," řekl Thelvyn nakonec. "Musím vědět, co mám dělat, jestli přijdou draci dřív, než budeme připraveni."
"Ano, vím, že tě to trápí," souhlasil Sir George a opřel se o bar. "Možná se necháváš draky nebo pověstí, kterou mají, zastrašit. Myslíš si, že když jsou tak velcí, silní a rychlí, musí si být sebou velmi jisti. Kdybys byl na jejich místě, zaútočil bys hned, dokud je většina vysočinské armády roztroušená v divočině. Vidíš jenom výhody, které draci mají."
"Teď mi asi budeš připomínat, jaký mají ze mne strach."
"Nevím, jestli jsi vůbec pochopil, jak moc se tě bojí," trval na svém Sir George. "Pán draků je straší ve snech. Podle všeho, co znají, boj s tebou znamená jejich zničení. Strach z tebe je nutí bojovat a doufat, že se tak zbaví hrozby, kterou představuješ, ale hrůza, že se s tebou v bitvě setkají, jim téměř znemožňuje jednat. Věřím, že své síly budou shromažďovat tak dlouho, že nám dají tolik času, kolik potřebujeme."
"Také si to myslím," souhlasila Sellianda. "Nevěř, že draci mají nad tebou převahu, protože neudělali nic, čím by to dokázali. Ve skutečnosti je to právě naopak. Tvé dvě bitvy s draky a fakt, že tentokrát zůstávají raději v horách a nenapadají hranici, dokazují, že se tě bojí."

"To nepopírám," dál trval na svém Thelvyn. "Možná jsem se nechal ovlivnit událostmi a vidím svou situaci horší než je, a také pocit, že nedokážu všechno zvládnout, mě nutí zapomínat na skutečnou moc mých schopností. Má síla spočívá v tom, že dokážu vykonat skutky, na jaké si žádný smrtelník netroufne ani pomyslet."
"Přesně tak," souhlasila Sellianda. "Také nesmíš zapomínat na to, že draci jsou jako bez rozumu a tak vystrašení, že jsou schopni v bezhlavém strachu zaútočit, a válka se stane nevyhnutelnou. Musím prozradit, že sami Nesmrtelní jsou velmi znepokojeni."
To všechno znamená, pomyslel si Thelvyn, že je ve stejné situaci jako na začátku. Chápal postavení své i draků lépe než dřív, ale přesto se musel připravit na nejhorší a zároveň doufat, že vše dopadne dobře. Stále čekal, až draci udělají první krok, aby zjistil, jestli jsou na válku s ním připraveni. Bylo jisté, že ve Wendarském hřebeni je velmi mnoho draků, přesto však nepodnikli nic, co by se dalo považovat za první výpad. Kdyby draci prováděli nájezdy na hranici, těžko by byl souhlasil se stažením svých jednotek do Braejru.
Když skončili poradu, odešli ostatní do svých pokojů a zůstala jen Solveig. Po nějaké chvíli se zvedla ze své židle v tmavém rohu vedle knihovny, protáhla se a vzala svou prázdnou sklenici k baru.
"Potřebuji se trochu projít," řekla náhle. "Má zranění se uzdravují, ale jsem pořád trochu strnulá. Chtěl bys jít se mnou na hradby?"
Královský palác přiléhal těsně k západní hradbě města, a tak mohli po vnitřním schodišti vystoupit až na střechu paláce a pak na samotný chodník na hradbách. Po celých městských hradbách byly teď rozmístěny hlídky, ale nad palácem stály zvláštní stráže, které zajišťovaly, aby se dovnitř nedostali žádní vrahové. Thelvyna zaujalo, že Sir George už zde nechal přichystat hromady střešních tašek, které čekaly, až sem budou dopraveny katapulty ze severu.
Stráže je hned poznaly a Thelvyn se Solveig poodešli k cimbuří, odkud mohli přehlédnout tmavá pole kolem města. Byla hluboká temná noc, na západě svítil měsíc a lehký letní větřík byl chladivě svěží. Na nebi nad nimi zářily na černé obloze hvězdy. Někde na jihu se opakovaně zableskло, ale bylo to tak daleko, že Thelvynovy oči ve slabém světle sotva rozeznaly shluk bouřkových mračen. "Je to zvláštní představa, že tyto kopce budou možná za několik dní plné draků všech druhů, když jsme dosud žádného ani nezahlédli," řekla Solveig, když se pomalu procházeli po hradbách.
"Bylo by snazší uvěřit, že může dojít k válce, kdybychom viděli nepřítele."
"Já si nestěžuji," řekl Thelvyn a hleděl přes rameno do černých polí kolem. "Až uvidíme první draky, ostatní nebudou daleko."
"Co si teď myslíš o Selliandě?" zeptala se. "Dnes prozradila několik překvapivých věcí."
Thelvyn se na chvilku zastavil. "Pochybuji, že si dovolila něco prozradit. Mám zkušenosti, že kněží neřeknou ani slovo, dokud se Nesmrtelní nerozhodnou, že se máš něco dozvědět. Pokud mi něco řekla, pak to znamená, že přišel čas, abych o některých věcech věděl."
"Začala jsem být zvědavá, jestli se někdy odhodlá být užitečná," poznamenala Solveig, když pokračovali v procházce. "Přiznám se, že jsem nikdy nečekala, že nám elf, žijící ve velkém domě v lese daleko odtud, řekne něco zvláštního. Určitě ví o dracích víc, než bych čekala."
"Ne z vlastní zkušenosti," řekl Thelvyn. "Myslím, že většinu toho, co zná, se dověděla od svého patrona. Jediný důvod, proč byla vybrána jako moje rádkyně, je, že už stejně znala většinu mých tajemství, a proto také nebylo nutné svěřovat dalšímu knězi věci, které měly raději zůstat utajeny."
Solveig pokrčila rameny. "Přesto je velmi chytrá. Odejdeš s ní, až bude po všem?"
Thelvyn pomalu zavrtěl hlavou. "Nevěřím, že je to možné. Sellianda se vrátí do Alfheimu a pokud jde o mne, jsem přesvědčen, že mi můj osud určil spoustu práce někde jinde a ještě na dlouhou dobu."
"Nemyslíš, že si zasloužíš trochu odpočinku?"
"Nezáleží na tom, jestli si to zasloužím nebo ne," řekl trpce. "Sellianda měla dovoleno odkrýt mi část tajemství o tom, kdo jsem, ale pochybuji, že by to mohla udělat, kdybych se brzy neměl dozvědět i zbytek. Ať ode mne Nesmrtelní chtějí cokoliv, teď to ještě nekončí, ale teprve začíná. Mám pocit, jako bych se hnal vpřed do budoucnosti tak rychle, že nejsem schopen soustředit se na současnost."
Zastavil se, ponořen do myšlenek, a hleděl na blesky na vzdáleném jihu. Po chvíli vylezl na cimbuří, aby viděl jasněji. Jeho oči nedokázaly odhadnout, jak je to daleko, zvlášť ve tmě, ale myslel si, že rozeznává záři blesků, které spoře osvětlují kopce za Vysočinským hřebenem asi padesát mil odsud. Nezaslechl přitom ani slabé zahřmění.
Kolem půlky léta se obvykle změnil směr větrů a z jihu začal do Vysočiny proudit vlhký vzduch od moře. Každý den pozdě odpoledne se na východě v pohoří Kolos, v jižní části Vysočinského hřebene, nebo v drsných zemích dál na severu, rychle přehnaly bouřky. Někdy se zastavily nad horami a přinesly přívaly deště, jindy přitáhly do širokého údolí střední Vysočiny jako temné vojsko dobyvatel.
To, co Thelvyn viděl, byly blížící se letní deště, a neopozdily se.

* * *

Druhý den časně ráno poslal Thelvyn pro Alessu Vyledaarovou s upozorněním, že jde o naléhavou záležitost. Přišla za půl hodiny. Vstoupila nejistě do jeho pracovny, zvědavá, o co jde, a zřejmě připravená na nejhorší.
"Všimla sis minulé noci bouřek na jihu?" zeptal se jí a hleděl na ni ze své židle u stolu.
Alessa vypadala dost zmateně. "Ne, zabrala jsem se večer do své knihy kouzel."
"Blíží se letní bouřky," vysvětloval. "Už teď můžeš vidět, jak nad horami visí mraky, to je jasné znamení, že bouře brzy začnou. Dnes v noci by mohla být bouřka v Braejru a pak se bouře rozšíří po celé Vysočině."
"Myslím, že když dojde k útoku, mohl by se nám déšť hodit. Mohl by uhasit oheň způsobený draky."
"To jistě ano," řekl Thelvyn a zvedl se od stolu. Viděl, že ho nepochopila. "Potíž s bouřkami spočívá v tom, že změní

cesty na řeky bahna, a katapultům to bude trvat mnohem déle, než se sem dostanou. Až dosud byly cesty dobré, ale jestli se z nich stane blátivé řečiště, tak se ty zbraně nikam nedostanou. Museli bychom nechat polovinu vozů bez koní a u ostatních zdvojnásobit jejich počet, a i tak by to šlo pomalu."
"Ano... začínám chápat, kam míříš," řekla zamyšleně Alessa. "Prudký déšť by způsobil velké škody."
"Musíme s tím okamžitě něco udělat," pokračoval Thelvyn. "Čarodějové jsou naše jediná naděje. Musí najít způsob, jak odklonit bouřky a udržet cesty suché."
Alessa se zamračila. "My jsme ohňoví, a ne větrní čarodějové jako Alfatijští. Taková kouzla neděláme."
"Pak budete muset kouzla, která potřebujeme, najít," řekl jí. "Něco se podniknout musí."
Alessa odešla nespokojena. Chápala, jak je důležité udržet cesty suché, ale byla by si přála mnohem více času k promyšlení té věci. Ohňoví čarodějové však chtěli dokázat, že jsou užiteční, a udělat, co se od nich očekává. Horečně se pustili do práce. Než skončil den, přibyly další problémy. Ze severu přišly zprávy, že draci začínají sledovat pohyb vysočinské armády, která se vracela k jihu, a že v horách nad severní hranicí je víc draků než kdy jindy. Thelvyn to pochopil jako znamení, že draci začínají brát invazi velmi vážně, ale nemohl proti tomu nic dělat. Mohl jen doufat, že draci nenaruší úsilí o udržení suchých cest.
Později toho rána dorazily také nějaké dobré zprávy. Za hodinu spěchala Alessa do paláce oznámit, že kouzlo pro odklon bouřek bylo nalezeno. Pokyny týkající se kouzla byly předány čarodějům, kteří doprovázeli armádu. Kouzlo bylo závislé na moci Záření, a proto mohla být obrovská síla přenesena tam, kam bylo potřeba, a mohla být čaroději řízena přímo z polí.
Thelvyn sám zaměřil pozornost na jiné věci a věřil, že problém s letními bouřkami byl vyřešen. A jak se zdálo, nebyla to jediná věc, se kterou měl toho dne štěstí. Brzy odpoledne přispěchal do jeho komnaty Taeryn, aby mu nadšeně oznámil, že na nádvoří u hlavní brány na něho čeká překvapení. Mladý sluha mu nechtěl víc prozradit, protože chtěl Thelvyna překvapit.
Solveig a Sir George dorazili na nádvoří těsně před nimi, přivoláni hlukem a zmatkem. Když se Thelvyn přiblížil k hlavní bráně, na chvíli se zarazil, protože si nebyl jistý, jestli vůbec chce jít dál. Viděl, že z Thyatisu dorazilo dobrých sto bojových gryfů se svými jezdci, jediná jednotka, která mohla dorazit do Braejru v tak krátkém čase. Nádvoří bylo přeplněno velkými divokými stvořeními, další se usadila v zahradě. Nejméně tři tucty gryfů seděly v řadě jako vrány na vnější zdi. Thelvyn byl vděčný za takovou pomoc, ale musel pro ně okamžitě najít místo.
Nejbližší jezdec seskočil ze sedla a chytil do ruky kruh protažený nozdrami svého zvířete. Měl na sobě poněkud zdobenější thyatiskou uniformu se zlatým odznakem kapitána, což znamenalo, že není obyčejným jezdcem, ale nějakým důstojníkem. Již si sundával těžké kožené rukavice, které jezdci používali, a když sňal i přilbu, objevila se pod ní velmi pohledná tvář muže dost mladého na to, aby měl takové postavení. Byl také překvapivě vysoký, skoro jako Thelvyn, ačkoliv jasně pocházel z nějakého rodu v Thyatisu.
"Darie!" zvolal Thelvyn a sestupoval po schodech, aby ho přivítal.
"Pane draků!" odpověděl muž z Thyatisu. "Ještě jsme nic nezmeškali, je to tak?"
"Na mou duši, to je ale otázka," poznamenal Thelvyn. "Ale jestli mluvíš o dracích, pak jste tu právě včas."
Solveig také sešla ze schodů a stála po Thelvynově boku, ale od chvíle, kdy si sundal přilbu, hleděla fascinovaně jen na Daria Glantriho. K jejímu úžasu se k ní obrátil a poklonil se thyatiským způsobem, natolik galantním, že tu slova byla zbytečná. Uvědomil si její rozpaky a snažil se jí vyjít vstříc.
"Vy musíte být Solveig Bělozlatá," řekl. "Dovolte mi, abych se představil. Jsem Darius Glantri, kapitán Thyatiského královského vojska. Budete muset omluvit mé zpoždění, ale můj gryf si, jak se zdálo, myslel, že vypadám natolik dobře, abych mu posloužil jako něco k snědku."
"To naprosto chápu," řekla Solveig a pak se zarazila. "Chci říct, gryfové jsou tak divocí... ach, snad se nečervenám?"
"Ano, a musím říct, že vám to velmi sluší," ujistil ji Darius. A pak, aby ji ušetřil dalších rozpaků, obrátil se na starého rytíře. "Sir George Kirbey?"
Sir George přikývl. "Zdá se, že o nás všechno víš."
"Vy jste společníci Pána draků, vyprávějí se o vás legendy," řekl. "Ale musím přiznat, že Thelvyn je můj dobrý přítel a pověděl mi o vás. Tak tedy, přivedl jsem všechny thyatiské jezdce na gryfech, s výjimkou těch, kteří slouží jako poslové."
"Dokážou vůbec tvoji gryfové bojovat s draky?"
"To jsme ještě nikdy nezkusili," přiznal Darius. "Ale dovol mi, abych ti něco ukázal."
Darius pustil kruh v gryfově nose, pevně uchopil otěže a vyskočil zpátky do sedla. Zvíře otočilo hlavu a zuřivě chňapalo, ale on ho pevným škubnutím otěží ovládl. Uvolnil přezky, kterými byl po straně sedla upevněn samostříl. Zbraň byla o hodně větší než většina samostřílů. Luk sám se skládal z velkého oblouku z čisté oceli a měl tětivu z tenkého drátu. Ke zbrani patřily stejně mohutné šípy s ocelovou hlavicí, která byla zakončena nebezpečnými ostny.
"To je to nejlepší, co jsme v krátkém čase dokázali vyrobit," vysvětloval Darius. "Pokud se dostaneme dost blízko, abychom prostřelili dračí pancíř, hlavice šípu se zachytí pod pláty a bude značně obtížné ji vyjmout. Nemyslím, že by to mohlo draky zabít, ale bude to pro ně velice nepříjemné."
"Dokážete ovládat tak velký samostříl při letu?" zeptal se Sir George.
"I na to jsme mysleli."
Darius zvedl levou nohu, a tím pohybem zachytil tětivu do kovové přezky upevněné na jedné straně třmenů. Pevně držel rukověť samostřílu, nohou prudce kopl dolů a tětiva se tak dostatečně napjala. Byl bezpečně usazený v sedle, a proto mohl celou operaci snadno provést.
"Připouštím, že se samostříly toho moc nedokážeme," řekl a předtím, než sesedl, podal zbraň Thelvynovi. "Myslím, že více pomůžeme v pozdějších fázích bitvy. Jestli se draci pokusí přejít přes hradby nebo přistát přímo ve městě, bude

pro gryfy utkání s draky na zemi snazší."
"Jen bych si přál, aby tvoji gryfové přiměli draky s námi namísto boje jednat," poznamenal Thelvyn a podal samostříl Solveig. "Kdyby došlo k boji, hodila by se nám celá thyatiská armáda."
Všichni užasli, když ocelová tětiva náhle zadrnčela; Solveig si prohlížela masivní samostříl držíc ho za rukojeť, ale její ruka se vůbec nedotkla spouště. Měla štěstí, že ruka nestála tětivě v cestě. Všichni tiše sledovali, jak velký šíp stoupá do nebe, výš a výš, a všem se zdálo, že stoupá hrozně dlouhou dobu. Pak jako by na chvilku zaváhal, lehce poskočil, a těžká ocelová hlavice se převrátila a začala nebezpečně rychle padat dolů. Všichni uskočili těsně předtím, než šíp dopadl na kamenné schody tam, kde před chvilkou stála Solveig a Sir George. Na místě vytryskla sprška kamenných štěpin a hlavice hladce zazvonila, když odskočila zpět vzhůru. Thelvyn se natáhl a ve vzduchu ji zachytil.
"Veselou zábavu," pronesl Darius. "Takhle se baví lidé v Braejru?"
Bylo třeba najít někde stáje pro sto dvacet gryfů. Gryfové potřebovali víc místa než koně, aby spolu nezápasili a nepokousali se. Naštěstí byly kasárny královy armády u severní brány skoro opuštěné a stáje jezdectva prázdné. Jezdci hned vzali svá zvířata a odlétali jen v malých skupinách, aby gryfové nebyli neklidní. Thelvyn si oddechl, když už byli pryč.
Večer dostali ohňoví čarodějové první příležitost dokázat své schopnosti a odklonit letní bouřku. Thelvyn právě večeřel se svými druhy, když přispěchal Taeryn se zprávou, že hlídky na hradbách nad palácem zpozorovaly, jak se jižně od města tvoří velká bouřková mračna. Než Thelvyn a ostatní vystoupili po schodech na hradby, přesunula se bouřka rychle k severu a mířila přímo na město. Byla to velká působivá letní bouře, která zaplnila jižní nebe od pohoří Kolos na východě skoro až k Vysočinskému hřebenu na západě. Černé mraky způsobily, že se rychle setmělo, i když v severních zemích se v létě obvykle stmívalo později. Temné proudy deště již zaplavily pole za soutokem řek Areste a Aalban.
"Doufám, že čarodějové v Akademii jsou na tuto bouřku připraveni," poznamenal Thelvyn, stojící na cimbuří.
"Čarodějové by měli stát na stráži podél hlavních cest vždy po patnácti mílích," vysvětloval Sir George, zatímco čekali. "To by mělo zajistit, že nebude pršet tam, kde se nám to nehodí. Navrhl jsem Alesse, že by měli bouřky odklonit do hor, aby potrápily draky."
Solveig pohlédla na blesk, který se prodral temnými mraky. "Myslím, že draci dokážou rychle utéct."
"Ale stejně jim to bude asi tak příjemné, jako veš v kožichu," řekl nakonec Sir George.
Sellianda se hlasitě zasmála. Připadlo jí to zřejmě velmi legrační. "Sire Georgi, ty bys měl opravdu řídit obranu Vysočiny. Našel bys jistě sto způsobů, jak draky obtěžovat, až by se všichni podřídili."
Sir George se galantně uklonil. "Má drahá, jsem v obtěžování velmi nadaný. Je to tajemství mého úspěchu, když se někomu dvořím."
Thelvyn chtěl připomenout, že se nikdy nedoslechl o nějakých milostných pletkách Sira George, ale pak si uvědomil, že Sir George je na světě už dost dlouho a má za sebou věci, o kterých mladý muž nemusí mít ani tušení. Stejně byl už dost pobaven flirtováním, které se před ním odehrávalo. Thelvyn nikdy nečekal, že uvidí Solveig, jak je zmatena vlastními city, ale přesně to se stalo v okamžiku, když pohlédla na Daria Glantriho. Po těch letech, během kterých si vždycky zachovávala důstojný odstup, si nezvolila zrovna vhodnou chvíli, aby se nechala zcela pobláznit mladým mužem. Daria její chování nejdříve pobavilo, pak si však uvědomil, že má o ni také tak velký zájem. Stáli dál od ostatních a tiše spolu hovořili.
"Zdá se, že Solveig konečně našla někoho, kdo se k ní hodí," poznamenal tiše Sir George. "Začal jsem si dělat starosti, jestli se pro ženu, jako je ona, vůbec někdo najde."
Thelvyn si to neuvědomoval, ale když se na ně díval, musel asi vypadat trochu smutně a osamoceně. Sellianda se postavila vedle něj a vzala ho za ruku. Byl rád, musel však myslet na to, že oba mají povinnosti, které jim nedovolí být spolu.
"Zjistil jsi něco o Náhrdelníku draků?" zeptal se Sira George, aby změnil téma.
Sir George jen bezradně zavrtěl hlavou. "Kalestraan nám nechal bohaté záznamy o svých plánech. Našli jsme dokonce několik odkazů na samotný náhrdelník, což nám dává jistotu, že jej nějaký čas měl. Potíž je v tom, že měl takový strach z draků, že se neodvážil všechno zaznamenat písemně. Mám v úmyslu jít zpátky do Akademie a hledat další skrýše, ale jedinou naději vkládám do toho, že nám o náhrdelníku řeknou něco přesnějšího tajné spisy některého ze spiklenců."
"Nevím, jestli je to vůbec ještě důležité," řekl Thelvyn skoro sám pro sebe. "I kdybys jej našel, neznáme způsob, jak s ním pohnout. Seldaeka jsem už poslal pryč."
"Mohli bychom drakům alespoň říct, kde ho najdou," nabízel Sir George.
Náhle si uvědomili podivný pohyb uvnitř bouře. Temnou masu mračen jižně od města rozrazily mocné blesky, které zevnitř osvětlovaly černé mraky. Bouře postupovala téměř neznatelně, ale za několik minut uviděli, že se rozpadá do dvou nestejných částí, které se začaly pohybovat směrem k opačným stranám města. Větší část směřovala k rozeklaným vrchům za pohořím Kolos, zatímco menší část rychle zanikala.
"Zdá se, že se to čarodějům daří," pozoroval Thelvyn. "Jsem poprvé přitom, kdy dělají něco opravdu užitečného."
"Zatím se nepochlubili, že by už připravili létací pelerínu, je to tak?" zeptal se Sir George, který seděl v otvoru cimbuří.
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Musím se na to zeptat Alessy, ale asi si s ní nevědí rady, protože ji ještě neposlali zpět."
Zarazil se, protože zpozoroval tři vzdálené siluety draků. Vynořily se ze tmy, rozvířily tak mraky na jihovýchodě a řítily se přímo dolů na město. Ostatní je také uviděli. Draci přiletěli z jihovýchodu a co nejrychleji se blížili k Braejru, pomáhajíce si vpřed rychlým máváním křídel. Pak náhle zpomalili a přeletěli nízko nad samým středem města. Jakmile minuli severní bránu, začali stoupat a zvýšili rychlost. Ani ne za minutu zase zmizeli.
Thelvyn pochopil, co to znamená. Jasně rozeznal, že to byl pár mladých rudých draků, vedený dospělým zlatým.
"To bylo vzrušující," vydechla Solveig.

Sellianda se obrátila k Thelvynovi a vypadala ustaraně. "Všiml sis, že je vedl zlatý drak?"
Pomalu přikývl. "Ano, všiml. Vždycky mi bylo jasné, že až uvidím i zlaté draky, bude jisté, že válka je nevyhnutelná. A teď, když se poprvé přiletěli podívat na Braejr, můžeme s jistotou očekávat, že už brzy přesunou své síly blíž."

Kapitola 16

MARTHAEN SE NECHAL NÉST MÍRNÝM VEčerním větrem a pomalu se vznášel nad zalesněnými spodními svahy pohoří Kolos. Setmělo se natolik, že na západě rozeznal slabé záblesky světel ve flaemském městě Braastaru. Ostře zatočil k východu směrem k černým obrysům hor. Těšil se na teplou večeři, jediný přepych, který si mohl v divočině dopřát.
Teď, když několika hlídkám dovolil, aby se schválně ukázaly, nemuseli se draci už tak pečlivě skrývat. Přesto však nechtěl, aby Flaemové zjistili, kolik sil se proti nim ve skutečnosti shromáždilo. Draci zareagovali na jeho výzvu a slétali se z celého brunského kontinentu. V horách obklopujících Vysočinu jich teď již bylo na dva tisíce. Protože nevěděl, jak dlouho budou muset čekat, rozdělil je Marthaen rozumně do malých skupin, aby v žádné z oblastí nevylovili všechnu zvěř.
Velká část jeho sil byla soustředěna v pohoří Kolos, shluku rozeklaných hor, kam lidé z Vysočiny nechodili. V bludišti dlouhých strmých hřebenů a štítů se mohly skrýt i stovky draků. Musel proletět několika hlubokými údolími, než konečně v dálce spatřil zář ohňů. Když se přiblížil k táboru, krátce jej před sestupem obletěl, aby mohl přistát na odlesněné části svahu. Uhnul stranou a uvolnil tak místo dvěma zlatým drakům, kteří ho doprovázeli jako jeho strážci. Široké rozmachy jejich křídel rozvířily oblaka prachu a suchého borového jehličí.
Naštěstí byly v těchto vzdálených vysokých horách noci chladné. Procházel táborem, až došel ke krytému místu mezi stromy a velkými balvany, kde se rudý drak Jherdar staral o oheň. Nad ohněm se peklo nějaké menší zvíře a Jherdar zatím vsedě pořádal druhé, které držel nabodnuté na kusu dřeva.
"Co je k večeři ?" zeptal se Marthaen.
"Pečená ovce," odpověděl rudý drak a pozvedl svou napůl snězenou večeři. "Pro tebe jsem nechal tu menší."
"Zase ovce?" Marthaen se usadil a natáhl se pro svůj díl. "Najde se v těchto horách taky něco jiného než ovce?"
"Větší část tohoto pohoří je příliš prudká a skalnatá pro losy a vysokou zvěř," vysvětloval Jherdar. "Proto není tohle místo mezi draky příliš oblíbené, i když jinak vypadá dobře. Neříkal jsi mi, že Kharendaen lovila hlavně tady?"
"To bylo určitě v lesích pod horami," řekl Marthaen, když přičichl k lehce spálenému masu. "Už brzy budeme mít velmi dobrý lov. Myslím, že je načase začít dobývat město, dřív než dorazí další část jejich vojska."
"Čekáme už dlouho," souhlasil Jherdar.
"Mým plánům jen posloužilo, že jsem je nechal v nejistotě. Neměli ani tušení o našich záměrech a stále se jen dohadovali, jestli mají naději. Teď je budeme držet v té jejich díře a necháme je přemýšlet o tom, kdy asi začne útok."
"Vůdče Marthaene!"
Velký zlatý drak zdvihl hlavu a ohlédl se. Nevěděl sice nic o příchodu posla, viděl však mladého zlatého draka, jak se blíží k táboru a ještě lapá po dechu po dlouhém namáhavém letu. Odložil večeři a vstal, aby mladého draka přijal.
"Právě přicházím z Větroboru," vysvětloval posel a stále nemohl popadnout dech. "Alfatijští porušili příměří a pronikají s velkou silou do Norwoldu. Jejich flotila čítající pět set lodí se blíží k Velké zátoce. Gheradaen oznámil, že pokud chceme odrazit tuto invazi dřív, než se Alfatijští vrátí do svých opuštěných osad, musí se část dračí armády okamžitě vrátit."
"Pět set lodí," řekl si pro sebe Marthaen a nebyl si jist, zda dokáže odhadnout, kolik to představuje mužů. "Jsou to všechno galéry, nebo jsou tam i nějaké zásobovací lodě?"
"Sám jsem je neviděl, tak nevím," přiznal mladý drak.
"Jaký je v tom rozdíl?" zeptal se Jherdar. "V obou případech je to špatná zpráva."
"Lépe bych si dovedl představit, jak chtějí bojovat," vysvětloval. "Pokud posílají pouze galéry, budou schopni provést jen rychlý útok, než jim dojdou zásoby. Jestli připlouvají i lodě plné zásob, mohou mít v úmyslu opevnit se ve svých bývalých osadách. To je celá zpráva?"
"Jen to, že pokud se budou chtít vylodit vzadu ve Velké zátoce, budou pravděpodobně potřebovat další dva dny."
"Odpočiň si u ohně a najez se," řekl mu Marthaen a ukázal na svou vlastní večeři. Obrátil se a kráčel jakoby bez cíle do tmy. Po chvíli si všiml, že Jherdar mu zůstává nablízku. "Určitě slyšeli, že máme nyní spor s Flaemy, a vidí to jako příležitost k návratu, teď když máme nejvíce sil tady, daleko na západě."
"Proradní chytráci," rozčilil se rudý drak v temnotě. "Ne že bychom si s nimi nedokázali poradit. Zastihneme-li jejich lodě ještě na moři, vyřídíme je a bude to spíš zábava než bitva. Jak to ale ovlivní tvé plány týkající se Pána draků? - Myslíš, že je nejlepší vypořádat se nejdřív s problémem, který máme tady?"
"Myslí si snad, že se nemůžeme vrátit na východ?" prohlásil podrážděně Marthaen, než pohlédl na svého společníka. "Co tím chtějí Alfatijští získat? Pokaždé mě něčím překvapí."
"Naštěstí se dá aspoň u Pána draků s jistotou předvídat, co udělá," přitakal Jherdar.
"Jenže na to, abych se s ním vypořádal, potřebuji trochu času," pokračoval Marthaen a posadil se, aby ten problém

promyslel. Trvalo to několik dlouhých minut, než se zvedl. Byl již rozhodnut. "Budeme postupovat takto: S oběma nepřáteli to vyřídíme v době, která je nejvhodnější. Musíš okamžitě odletět na východ a vzít polovinu draků s sebou. Tvým úkolem bude co nejrychleji a do poslední třísky zničit výbojnou alfatijskou flotilu a co nejméně přitom riskovat. Až skončíš, okamžitě se sem vrať."
"Nebudu pryč déle, než to bude nutné," slíbil Jherdar.
"Já zde zatím shromáždím zbylé draky," řekl Marthaen. "Jakmile budeme připraveni, začnu s obléháním Braejru a zaměstnáme Pána draků tak dlouho, dokud se se zbytkem našich sil nevrátíš. Naše plány se tím bohužel trochu zdrží."
"Flaemové budou mít čas připravit se na obléhání," řekl Jherdar.
"Tomu se nedá zabránit," připustil Marthaen, potřásaje hlavou. "Ale to nám nebude vadit. Stejně jsem nikdy neměl v úmyslu bojovat s Pánem draků v bitvě."
Jherdar rychle odletěl, aby shromáždil polovinu draků, kteří se k němu měli přidat a letět pod jeho vedením na východ. Marthaen zůstal sám, stále ponořen do svých myšlenek. Záležitost s Alfatijskými jeho plány příliš nezmění. Věděl, jak má s Pánem draků jednat, a zpoždění v tom nebude hrát žádnou roli.
Neměl radost z toho, že draci musí začít válku s Alfatijskými. Mohl tím však získat jisté výhody. Jakmile draci zničí většinu alfatijského loďstva, budou možná západní národy v pokušení vrhnout se na oslabenou Alfatii jako vlci na kořist. Invaze do Alfatie by mohla rozptýlit strach a nedůvěru, kterou by u národů na západě vyvolala skutečnost, že draci porazili Pána draků.

* * *

Dalšího rána začali draci dávat lidem z Braejru najevo svou přítomnost. Jeden nebo dva létali v pomalých kruzích nad karavanami zásob proudících ze severu, nebo se usadili na nějakém vyvýšeném místě, odkud pozorovali přesun vojska a kde je bylo dobře vidět. Jejich počínání způsobilo zpočátku určitou paniku a vojáci, kteří střežili vozy a pojízdné katapulty, se horečně připravovali k boji. Brzy bylo zřejmé, že je draci zatím nechtějí napadnout, drželi se však stále velmi blízko. Vojáci se ze všech sil snažili na ně nemyslet a nakonec si jich téměř přestali všímat.
Draci se objevili nad většinou měst a městeček Vysočiny a lidé v Braejru si jich nemohli nevšímat. Nejdříve drakům jen stačilo přelétat nad městem, ale později se začali shromažďovat ve spoře zalesněných kopcích za poli severně od města. Ze začátku jich byly jen tucty, ale po několika dnech stoupl počet draků nejméně na několik stovek. V noci byly z vršku městských hradeb vidět plameny jejich táborových ohňů. Thelvyn očekával, že jakmile jich bude dostatečný počet, uzavřou všechny přístupové cesty do Braejru, draci však rychlý proud zásob plynoucí ze severu nijak nerušili.
Thelvyn se proto sám musel potýkat s hádankou, co chtějí draci podniknout. Měli všechny výhody, a přesto ještě vůbec nezaútočili. Takové jednání nedávalo žádný smysl. Thelvyn si nejdřív myslel, že tak chtějí vyjádřit pouze své pohrdání a naprostý nezájem o obranný systém lidí z Vysočiny. Pak si však vzpomněl, jak mu Sir George vysvětloval, že draci mají z Pána draků hrozný strach, a napadlo ho, že ho snad chtějí vyprovokovat k nějakému chybnému kroku. Byl si vědom toho, že jakmile vyjde ven za městské hradby, aby se s nimi utkal, nebude už tak silný.
Brzy dorazily poslední vozy se zásobami a severní městská brána se zavřela naposledy. Na městských hradbách byly rozestavěny katapulty, vzdálené vždy několik yardů od sebe, a ve městě byly umístěny další tak, aby mohly střílet vzhůru a rychle se obracet po směru letu draků. Podél hradeb, ve věžích a vyšších částech města, byli připraveni lukostřelci. Nemohli však dosáhnout zdaleka takového účinku jako katapulty. Jejich šípy byly účinné jen na velmi malou vzdálenost. Další střelce poslali elfové z jižní Vysočiny, a ti vládli svými luky tak dobře, že ani drak se neodvážil k nim příliš přiblížit.
Dračí tábory ležely v kopcích na sever od Braejru a také na východě a na západě, na březích obou řek. Thelvyn vystoupil na hradby, aby zkontroloval obranu, a pohled na draky ho velmi rozrušil. Nebylo sice možné je spočítat, ale celkem jich bylo nejméně tisíc. Ve dne, když létali sem a tam a vydávali se na lov v kopcích, zaplnili oblohu ve všech směrech a v noci tvořily jejich ohně kolem města kruh. Zatím se drželi hodně zkrátka a spokojili se pouze ničením opuštěných statků kolem Braejru.
"Hrají si s námi," poznamenal Thelvyn, když stáli se Sirem Georgem u cimbuří a sledovali draky.
"Velmi nerad to říkám, ale začínám mít dojem, že máš pravdu," připustil Sir George. "Dělá mi to starosti, protože bych nikdy nečekal, že draci budou tak sebejistí, i když vědí, že se musí setkat s Pánem draků. Jsem velice zvědav, jaké překvapení nám chystají."
"Nechtějí nás přece nechat vyhladovět?" zeptal se náhle Thelvyn.
"Takové množství draků?" odpověděl starý rytíř nevěřícně. "To by spíš zahynuli hladem sami. Asi sis všiml, že musí kvůli lovu létat do hor. Kharendaen sice snadno nacházela losa či vysokou téměř každý den, ale to se teď změnilo. Brzy už budou muset letět za zvěří tak daleko, že se raději vrátí zpět. Začnou napadat statky a vesnice kvůli dobytku a ovcím. Koně a kozy jíst nebudou, pokud nebudou muset. Řekl bych, že za dva týdny tu široko daleko nezbude žádná lovná zvěř."
Bez ohledu na problémy s vyhledáváním potravy nechávali draci Pána draků i další den přemítat o svých plánech. Provedli jediný taktický krok. Jakmile dorazily poslední náklady zásob ze severu, odřízli město od vnějšího světa. Když chtěl někdo odejít, bylo mu to dovoleno, zvenčí se však do Braejru nikdo nedostal.
Thelvyn ke svému překvapení zjistil, že ho draci zvláštním způsobem přitahují, a pozoroval je, kdykoliv se mu k tomu naskytla příležitost. Kromě svého instinktivního strachu o těch stvořeních nikdy příliš nepřemýšlel, přesto však vždycky obdivoval jejich krásu a pozoruhodný půvab. Připadalo mu to jako ironie, že teď, když jsou mu tak blízcí, ho můžou v příštích dnech zničit. Nebo může zničit on je.
Poprvé začal rozumět tomu, proč jsou draci tak zoufalí a rozhněvaní. Jeho odhodlání, že se historie prvního Pána draků

nebude opakovat, ještě zesílilo. Mnohé však nezáleželo jen na jeho rozhodnutí. Musel se především řídit pokyny svého patrona. Bude jednat jen v souladu s jednáním draků a bojovat jen tak dlouho, jak dlouho budou chtít oni sami. Nezraní ani nezabije jediného draka, pokud nebude muset, nemůže však obětovat ani obyvatele Braejru.
Na tohle myslel, když později mluvil se Sirem Georgem a Selliandou. Oba toho věděli o dracích hodně. Thelvyn nechtěl, aby si Flaemové mysleli, že si dělá starosti o draky a věnuje méně pozornosti jejich zájmům. Byl stále králem flaemské říše a bral tu povinnost velmi vážně.
"Hodně jsem přemýšlel o tom, že budu muset s draky bojovat," svěřil se jim, když se cestou na oběd na chvíli zastavili v jeho pracovně. "Chtěl bych vědět, jestli někdo z vás nezná způsob, jak draka zneškodnit, aniž bych při tom ohrozil jeho život."
Sellianda zavřela oči a povzdychla. Pomyšlení, že by mohl být nějaký drak zabit, jí bylo - stejně jako Thelvynovi - proti mysli. "Myslím, že nejlepší by bylo, kdybys použil sečnou sílu svého meče a protrhl jim křídla. Křídla jsou na drakovi nejzranitelnější, mají však schopnost se po jakémkoli poškození regenerovat. To ale nějakou dobu trvá, takže drak s poškozenými křídly nebude moci nejméně týden nebo dva létat. Protože se tvoje zbraň skrze křídla propálí, bude to pro ně bolestivá rána. Musíš dávat pozor, abys neproťal hlavní kost, jinak bys mohl odseknout část křídla a drak by nemohl už nikdy létat."
Sir George přikyvoval. "To se stalo mně. Útočníci mne napadli, zrovna když jsem neměl pořádnou zbraň, abych se mohl bránit, a tak jsem na sebe vzal podobu drakona. Byli to silní a hrubí muži a jeden z nich ťal mečem po vnějším kloubu mého levého křídla. Jedině Mocný by mi dokázal křídlo vrátit."
Thelvyn až dosud nevěděl, jak Sir George ztratil ruku. Věděl jen to, že byl v té době rytířem z Darokinu a že o ruku přišel v souboji. Uvědomoval si, že v zápalu boje bude velmi těžké nezranit draky víc, než by chtěl. Může se sice snažit zachránit jejich životy, způsobí jim však zcela jistě velkou bolest.
Pak ho napadlo, že by měl raději přemýšlet o tom, co mohou draci udělat jemu. Určitě jsou si jisti svou převahou a nebudou opakovat chybu Byena Kalestraana - nebudou Pána draků podceňovat. Měli jednu jasnou výhodu. Už jednou bojovali s Pánem draků, který byl pravděpodobně ještě silnější než on. Draci měli také tři tisíce let na to, aby se zamysleli nad svými chybami. Nemohl si pomoci, ale měl pocit, že o něm vědí něco, čeho si on sám není vědom, že znají nějaké skryté místo, kde je zranitelný, a nemá o tom ani tušení.

* * *

Varování, že se draci pravděpodobně chystají k útoku, přivedlo dopoledne Thelvyna a jeho společníky na městské hradby. Poněkud je však zmátlo to, co zjistili. Draci se nepřipravovali k útoku na město samotné. Místo toho zaměřili svou pozornost na lesy na východní straně řeky, hned za novým kamenným mostem postaveným přes řeku Albaan. Mnoho draků už bylo na zemi, jako by vyznačovali bitevní linii, a spousty dalších kroužily ve vzduchu nad nimi, nebo spěchaly, aby pomohly ostatním střežit most.
"Asi se snaží někomu zabránit v přechodu přes most," poznamenal Sir George, který vše pozorně sledoval.
"Je jich několik tisíc," dodal Thelvyn, který pozoroval tu vzdálenou scénu svým pronikavým zrakem. Nevesele se usmál. "Vypadá to, že se nás snaží zachránit oddíly Ethengarských. Budu muset něco udělat, abych jim pomohl."
"Mohu v několika minutách svolat jezdce na gryfech," nabídl se Darius Glantri.
"Na takové množství draků nemáme jezdců na gryfech dost," rychle namítl Thelvyn, který zvažoval, jaké mají možnosti. "Mohl bys je nechat nablízku v případě, že je budu potřebovat, ale jinak jsem já jediný, kdo může dostatečně odvrátit pozornost draků a umožnit tak Ethengarským přejít přes most do města."
Thelvyn spěchal dolů do palácových stájí, kde byli ustájeni koně pro posly, a nasedl na jediné zvíře, které bylo osedláno. Kůň ho neznal, vzpíral se a bál se ho jako všichni ostatní koně, Thelvyn ho však zvládl silou i vůlí. V několika minutách projel ulicemi města a vyrazil ven do polí.
Draci se stále snažili zahnat Ethengarské a nedovolovali jim vstoupit na most, který byl jen několik stovek yardů vzdálen od bezpečí za braejrskou severní branou. Thelvyn doufal, že se mu podaří rychle zasáhnout a rozprášit draky dříve, než se stačí zorganizovat. Chtěl je překvapit a soustředit jejich hněv na sebe a Ethengarští by se tak mohli dostat do bezpečí města. Byl rád, že se draci stále chovají umírněně a nepodnikají přímý útok. Využívali svou velikost, rychlost a plameny jen k tomu, aby Ethengarce zastrašili a odradili od pokusů dosáhnout mostu.
Thelvyn si hned zpočátku nasadil zbroj. Vyděšený kůň, který se řítil přes pole, si však větší váhy nevšiml. K mostu dorazil Thelvyn rychle a měl v úmyslu koně pustit, protože nevěřil, že by s draky mohl bojovat v sedle. Snažil se co nejdéle skrývat za řadou malých stromů podél cesty a podařilo se mu dostat se do zad jednomu drakovi, aniž by byl spatřen. U základů mostu vyvedl koně na cestu. Pak železné podkovy zazvonily o kámen a kůň a jezdec se rozjeli vstříc nepříteli.
Nic nemohlo draky překvapit víc než to, že se náhle objevil na mostě. Ti, kteří byli na zemi, se rozprchli jako vyplašené hejno ptáků. Jak mávali svými velkými křídly a snažili se vzlétnout, zvedli velká oblaka prachu a listí. Přestože byl v těžké situaci, Thelvyna ten pohled pobavil. Ethengarští se nenechali pobízet a projeli prostorem, který draci uvolnili. Jezdci začali v těsném seskupení přecházet přes most a volali na Pána draků své díky. Nikdo je nemusel popohánět, aby si pospíšili do bezpečí.
Thelvyn věděl, že musí jejich odchod krýt. Nechal jim určitý náskok a zatím zůstal za mostem a čekal, zda se draci odváží zaútočit. Většina draků kroužila ve vzduchu. Všichni ho zlověstně pozorovali, udržovali si však odstup. Byl zvědav, jestli ho napadnou, až se obrátí a pojede zpátky k bráně. Možná že nechtějí zaútočit, nebo se musí držet příkazů svých vůdců a nechat ho zatím na pokoji. Rozhlížel se kolem sebe, jak jen mu to přilbice dovolovala, ale Jherdara a Marthaena mezi draky nenašel.

Jakmile byli poslední Ethengarští v druhé půli cesty k bráně, otočil Thelvyn koně, aby je následoval. Považoval za nejlepší dostat se z dosahu draků, dokud to jde, dřív než budou schopni zorganizovat útok. Thelvyn udržoval koně v pomalém klusu, protože si uvědomoval, že se celý třese a lapá po dechu pod tíhou svého nákladu a má strach jak z draků, tak ze svého jezdce.
Chybělo mu ještě několik stovek yardů k bráně a už si začal myslet, že unikne bez boje. V té chvíli přišel útok. Uvědomil si, že něco proletělo kolem a dopadlo na cestu několik yardů vlevo od něj. Nepoznal, co to přesně bylo, ale zdvihlo to sprška kamení a prachu. Kůň se splašil a hrůzou se vzepjal, ale Thelvynovi se podařilo udržet v sedle. Po chvilce ho donutil jít kupředu. Chtěl vědět, čím vlastně draci útočí, protože bylo jasné, že to nebyl plamen dračího ohně. Ohlédl se, ale draci se drželi zpátky, aby se chránili před jeho zbraněmi. On byl také mimo dosah jejich plamenů.
Pak se v příkopu u cesty rozstříklo kamení a hlína podruhé a potřetí, a to už si byl Thelvyn jistý tím, co viděl. Draci vybírali z řečiště velké balvany a nechali je spadnout z velké výšky. Proti tomu se nemohl nijak bránit, proto alespoň pobídl koně k většímu spěchu. Skoro okamžitě se však ocitl v prudkém krupobití balvanů, které nepřetržitě padaly po tuctech těsně kolem něj, takže jeho kůň letěl vpřed v panické hrůze a nepotřeboval vůbec pobízet.
I když kolem padaly balvany, Thelvyn si nedělal starost o své bezpečí. Věřil, že ho zbroj svým kouzlem ochrání. Kromě toho i drak mohl shazovat jen balvany určité váhy. Ukázalo se však, že váhu těch balvanů podcenil. Jak jel skloněný v sedle, jeden z kamenů ho prudce zasáhl do zad a ten nečekaný náraz ho přibil k zemi s takovou silou, že na chvíli přestal mít přehled o tom, co se děje.
Thelvyn měl strach, že draci využijí toho, že je na zemi, a proto se kousek plazil, než se postavil na nohy, aby mohl sebrat meč, který mu vypadl z ruky. Kůň byl mrtev, rozmačkán váhou Thelvynova těla a balvanu, který mu spadl na záda. Thelvyn se rychle rozhlédl a zjistil, že je stále ještě nejméně sto yardů od brány. Draci pokračovali ve shazování těžkých kamenů, ale jinak se drželi zpátky, když viděli, že byl omráčen jen na chvíli.
Thelvyn pozvedl oběma rukama meč a vyslal z kouzelné zbraně několik krátkých paprsků síly. Neměl sice velkou naději, že zasáhne na takovou vzdálenost letícího draka, ale alespoň je rozehnal a donutil k ústupu. Pak využil jejich chvilkového zmatku a běžel k bráně, jak nejrychleji mohl. Zbroj Pána draků nebyla příliš těžká, ale omezovala ho v pohybu. Těch sto yardů se mu zdálo nekonečně dlouhých, zvlášť když každou chvíli očekával nový útok.
Avšak zdálo se, že draci jsou spokojeni s tím, jak se věci vyvinuly. V momentě, kdy proklouzl branou, Thelvyn teleportoval zbroj a ustoupil stranou, aby mohli vojáci zavřít bránu a zastrčit závoru. Solveig a Sir George na něho čekali, Thelvyn však po namáhavém běhu v brnění jen lapal po dechu.
"Je mi líto toho chudáka koně," řekl konečně. "Skoro se mu to podařilo."
"Zemřel statečně," řekl Sir George, "pokud to pro koně něco znamená. A co ty?"
"Mně je tak dobře, jako někomu, na koho spadl balvan o velikosti dobře vykrmeného vepře," odpověděl Thelvyn a obtížně se napřímoval, protože byl celý ztuhlý. "Kde je Darius? Nechci, aby kvůli mně posílal ven své jezdce na gryfech. Nerad bych je pak musel zachraňovat."
"Nevyjde za hradby dřív, dokud si neověří, že je to opravdu nutné," ujistil ho Sir George, když šli směrem k vnitřní bráně. "Naléhavější je rozhodnutí, co uděláme se všemi těmi ethengarskými bojovníky. Nemůžeme dlouho krmit tolik koní navíc. Nevím to přesně, ale hádám, že branou jich prošlo asi šest tisíc."
"Museli projít průsmykem pod pohořím Kolos a vystoupit nahoru skrze lesy," řekla Solveig. "Nevím, jak jinak by dokázali dračí armádu překvapit."
Zastavili se na chvíli u vnitřní brány, která byla zčásti otevřená. Dlážděné náměstí a přilehlé ulice překypovaly množstvím Ethengarských a jejich koní - hlavně koní, protože bojovníci vždycky cestovali s náhradními koňmi, aby mohli během dne svá zvířata střídat. Kasárny u severní brány mohly některé z nich přijmout, Thelvyn však předpokládal, že většina bude muset tábořit v městském parku, což bude pravděpodobně kočovným Ethengarským vyhovovat.
"Teď když jsou tady, tak nevím, proč jsem je zprvu tolik chtěl," poznamenal Thelvyn.
"Budou nám k užitku," přesvědčoval ho Sir George. "Ethengarští jsou se svými luky skoro tak nebezpeční, jako elfové. Můžeme je rozestavit na hradbách. A v případě, že budeme s draky vyjednávat o příměří, bude jejich počet také něco znamenat."

* * *

Druhého dne ráno, když Thelvyn a jeho společníci ještě snídali, přišla konečně zpráva, které se tolik obávali. Kapitán Gairstaan, který se po návratu ze severu ujal obrany města, poslal varování, že se draci k něčemu chystají. Seřadili se do pravidelných řad v polích několik set yardů od městských hradeb. Jejich počínání připomínalo přípravu na bitvu.
Následován ostatními spěchal Thelvyn po schodech nahoru na střechu paláce a dál na hradby, kde byli stále připraveni osedlaní koně pro naléhavé posly. Průchod u cimbuří byl nyní zastavěn samostříly a štíty, ale byla zde zachována volná úzká ulička, kterou mohl projet kůň. Prošli tudy a rychle dorazili k severní bráně.
Draci se na polích za branou seřadili a v řadách stáli po obou stranách hlavní cesty. Thelvyn si byl skoro jistý, že toto není příprava na bitvu. Nevěřil totiž, že by se draci šikovali jako vojáci do oddílů na zemi, protože jejich útok by určitě přišel ze vzduchu.
"Myslím, že se jen snaží upoutat naši pozornost," řekl kapitánovi Gairstaanovi, který kolem spěchal pro koně. "Chtějí si promluvit?"
"Myslím, že ano. Překvapilo by mě, kdyby chtěli hned bojovat, aniž by nás nejdřív nevarovali a předem si o tom nepromluvili."
Prošli po chodníku, který vedl od hradeb na plošinu mezi věžemi stojícími po obou stranách brány, a odtud vystoupili

na cimbuří nad hlavní bránou. Solveig, jejíž rány se už skoro úplně zahojily, vyskočila do otvoru v cimbuří, aby lépe viděla. Sir George a Sellianda zůstali vzadu schovaní za kameny, kde je draci nemohli tak snadno zahlédnout. Měli tak výborný zrak, že by mohli dokonce i zdálky rozeznat, že Sir George je drakon, a teď byla ta nejnevhodnější doba, aby to o Thelvynově nejstarším příteli a rádci zjistili.
Hned jak se Thelvyn a Solveig ukázali na hradbách, vznesl se ze vzdálených kopců jeden zlatý drak, rozvážně plachtil nad hlavní cestou a letěl nad řadami čekajících draků. Thelvyn si byl jist, že je to Marthaen. Velmi se podobal své sestře Kharendaen, jen byl větší, měl delší hřeben a rohy a plnější tvář. Drak přistál kousek od hradeb a pak se pomalu a důstojně přibližoval. Když přišel blíž, posadil se a natáhl svůj dlouhý krk, aby mohl shlížet na své protivníky, přestože stáli vysoko na cimbuří.
Předtím než mohl drak něco říct, vystoupil Thelvyn do mezery v cimbuří, aby k němu promluvil. "Marthaene, vyslechni mne. Je načase, abychom se přestali předvádět a začali jednat. Je jasné, že žádný z nás nechce válku, protože víme, jaké následky by pro obě strany měla."
"V tom s tebou souhlasím," odpověděl drak. "Ale přesto, co čekáš, že ode mě uslyšíš? Draci neudělali nic špatného, musíme však vyjádřit, co nám vadí. Neprávem nás obvinili, že jsme porušili příměří, a bývalý král této země nás chtěl vyhnat z hor, které jsme díky příměří získali."
"Už jsme odhalili, jak to ve skutečnosti všechno bylo," ujišťoval ho Thelvyn. "Ohňový čaroděj Byen Kalestraan se dal dohromady s renegáty a pokusili se mne zabít. Draci na tom nenesli žádnou vinu a král Jherridan jednal unáhleně a nepřiměřeně. O této věci bychom si opravdu měli promluvit."
"To je začátek," připustil Marthaen. "Ale ne víc než začátek. Musíme vyřešit ještě další stížnosti, než budeme moci jednat o míru. Především ti musím říct, že postavení, kterého jsi v poslední době dosáhl, vzbudilo mezi draky velké znepokojení. Žádáme, aby ses vzdal titulu krále flaemské říše, a kromě toho požadujeme, abys od této chvíle už nikdy nevstoupil do služeb žádné země či osoby, abys už nikdy nepřijal žádný titul nebo hodnost, prostřednictvím kterých bys získal moc nebo autoritu, a abys nikdy nikomu nepřísahal věrnost, pokud to nebude přímo součástí tvých povinností Pána draků."
Thelvyn byl překvapen a náhle pochopil, jak se asi jiní dívají na jeho nedávné jednání. "Došlo zde k nedorozumění a obávám se, že je to moje vina. Netoužím po tom být králem. Souhlasil jsem s tím, že ten titul přijmu na dobu, dokud bude trvat tahle těžká situace. Pak si Flaemové zvolí nového krále."
Marthaen sklopil uši a pohleděl do nebe, jako by němě vyzýval Mocného. Pak vydechl a hlavu přiblížil k Pánovi draků. Pohlédl na něho a velmi tiše promluvil. "K čertu se všemi těmi mizernými, nedostatečnými informacemi, které jsem dostal! Kdybych jen byl přesně věděl, co děláš a proč, mohlo být všechno mnohem jednodušší. Teď ale nemám na vybranou, musím dokončit, co už jednou začalo."
"Čekal jsi, že ti podám písemnou zprávu o svých plánech?" zeptal se ho Thelvyn. "Co víc ještě chceš?"
"Žádáme, aby v severní Vysočině nevznikly žádné nové osady," pokračoval drak. "V horách a lesnatých zemích Wendaru má domov mnoho draků a některá místa jsou pro nás posvátná. Dokud se nepřestanou lidé z Vysočiny stěhovat do těchto oblastí, budou narušovat naše záležitosti."
"Jste ochotni o této věci jednat?" zeptal se Thelvyn, který myslel na to, jak asi budou reagovat vévodové Aalban a Ardelan.
"Možná v něčem ustoupíme," souhlasil Marthaen vyhýbavě. "Ale na jedné věci trváme. Jestli nás chceš odškodnit za to, že jsme byli křivě obviněni, a uzavřít nové příměří, musíš vrátit Náhrdelník draků."
Thelvyn si povzdychl, neboť pochopil, že draky nemůže nikdy uspokojit, pokud budou trvat na tomto požadavku.
"Náhrdelník hledáme od té noci, kdy se Byen Kalestraan přiznal, že je zrádce. Obáváme se, že jediní lidé, kteří věděli, kde náhrdelník je, už nejsou naživu. Kdybys byl ochoten vyhlásit příměří, mohli bychom náhrdelník hledat společně."
"Pak tedy popíráš, že jsi jej ukradl?"
"Víš sám velmi dobře, že já osobně jsem nic nevzal," prohlásil Thelvyn, který už začínal ztrácet trpělivost. "Kdybych náhrdelník uloupil, Kharendaen by ti to řekla. Nikdy jsem po ní nechtěl, aby mi vyzradila nějaké vaše tajemství, a oba dobře víme, že by to v žádném případě neudělala. Byla mi nejlepší přítelkyní a společnicí, slouží však Mocnému a ne mně."
Marthaen se nad tím krátce zamyslel. "Jediné, co mohu udělat, je, že přednesu tvou nabídku ostatním drakům, ale nevkládám do toho velkou naději. Ze tří věcí, které žádáme, jsi nám schopen zaručit jen tu první. Proto navrhuji: Pokud mi postoupíš brnění a zbraně Pána draků a slíbíš pomoc při hledání Náhrdelníku draků, pak budeme spokojeni a stáhneme se."
Thelvyn mohl jen zavrtět hlavou. "Zbroj Pána draků vám dát nemohu, protože není moje. Musel bych mít souhlas od Nesmrtelných a ti nemají ve zvyku se mnou mluvit."
"Pak tedy prozatím navrhuji, aby ses vrátil ke svým společníkům a poradil se s nimi o tom, jak byste mohli vyhovět našim požadavkům," řekl Marthaen a obrátil se k odchodu. Ještě se ohlédl přes rameno a dodal: "Dávám vám na to tři dny."
Thelvyn nyní věděl, že mír je ještě daleko, protože nemohl dát drakům věci, které nebyly jeho, a dosáhnout tak příměří. Jak mu Marthaen navrhl, svolal své druhy do své pracovny, aby společně projednali Marthaenovy požadavky a rozhodli se, kterým z nich budou moci vyhovět. Draci se již vrátili do svých táborů ve vzdálených kopcích a v lesích na břehu obou řek naproti městu. Bylo zřejmé, že jsou opravdu ochotni počkat tři dny, jak slíbili.
"Myslím, že je jasné, že Náhrdelník draků v čase, který máme, nenajdeme," začal Thelvyn. "Když uvážíme, že draci byli jistě sami zapleteni do jeho krádeže, mohli bychom jim hledání náhrdelníku přenechat."
Sir George se tvářil pochybovačně. "Nevěřím, že to půjde. Zdá se mi, že Marthaen je odhodlán žádat od tebe něco, co mu nemůžeš dát, jako by chtěl zajistit, že k válce skutečně dojde. Přesto jsem přesvědčen, že boj je to poslední, co by si

přál, takže určitě něco chystá. Nejlepší, co můžeme udělat, je najít nějaký způsob, jak mu dát přesně to, co od nás žádá."
"Ale je to vůbec možné?" zeptala se Solveig.
"No, uvidíme," odvětil starý rytíř, který zrovna myslel na to, že by mohl otevřít novou láhev třešňového likéru. "Thelvyn je ochoten vzdát se královského titulu, stejně to měl od začátku v úmyslu. Jsem si jist, že se také nějak dohodneme ohledně osad na severu. Kéž bychom jim mohli dát ten náhrdelník, nebo jim alespoň říct, kde ho najdou, pak bychom si už nemuseli dělat žádné starosti. Draci vyslovili své podmínky a své slovo dodrží."
"Bohužel jsem to já, kdo musí tu zatracenou věc najít," poznamenala Alessa a nevypadala zrovna vesele. Pokrčila rameny. "Já prostě nevím, co říct. Hledali jsme všude, kde se dalo. Vůbec netušíme, co Kalestraan s náhrdelníkem provedl, když ho uloupil. Ani jsme nezjistili, kteří renegáti mu pomáhali."
"Jestli nebudeme mít v příštích třech dnech velké štěstí, budeme mít jen jedinou možnost," řekl Thelvyn. "Jsem připraven odevzdat zbroj Pána draků, ale pod podmínkou, že s brněním budou draci muset přijmout i mne."
Sellianda náhle vzhlédla. "To je zajímavý nápad. Kdyby se Pán draků a dračí vůdci společně sešli na jednom místě, jednání by uvázlo na mrtvém bodě."
Alessa vypadala překvapeně, skoro se jí to dotklo. "Předpokládám, že to má být žert."
"Jsem si jistá, že Thelvyn nežertuje," odporovala Sellianda. "Pán draků má sloužit drakům. Kde jinde by měl tedy být?"
Sir George byl také tímto návrhem poněkud zaskočen. "Opravdu si myslíš, že mu draci dovolí, aby si brnění ponechal?"
Sellianda se k němu obrátila. "Jsem přesvědčena, že Kharendaen a kněží Mocného by byli ochotni použít svého nesmírného vlivu a zasáhnout. Víš přece tolik o této situaci i o dracích, že si určitě nemyslíš, že by draci nechali nějaký spor dlouho nerozřešený."
"Máš pravdu," souhlasil Sir George. "Thelvyn jim asi bude muset dát za vyučenou a pak spolu zase budou vycházet jako dobří přátelé."
Alessa začínala být netrpělivá. "Začínám mít pocit, že by bylo lepší zkusit bojovat."
Thelvyn se přistihl, že si přeje, aby to Alessa nebyla řekla. Připomněl si, že pochází z flaemského národa, stejně jako Jherridan, Kalestraan a mnoho dalších. Příliš toužila po bitvě. Byla však jediná, které se možná mohlo podařit najít včas Náhrdelník draků a odvrátit tuto strašlivou válku. Thelvyn potřeboval věřit tomu, že pro to Alessa udělá všechno. Vrátila se mu jeho téměř instinktivní nedůvěra k ohňovým čarodějům a znovu začala ovlivňovat jeho úsudek. Už mnohokrát se v životě přesvědčil o jejich proradnosti.
Toho večera v klidu povečeřel s nejbližšími přáteli. Pak si vyšel sám nahoru na hradby nad palácem. Byla již téměř noc, jen tam, kde už dávno zapadlo slunce, zbyl světlý pruh. Za poli, několik mil od města, probleskovala mezi stromy zář ohňů v dračích táborech. Thelvynovi se však díky jeho pronikavému zraku zdálo, že jsou mnohem blíž. Ten den nepřinesl žádné nové řešení. Měl už jen dva dny na to, aby našel způsob, jak draky uklidnit, a jediné řešení, které ho napadalo, bylo nabídnout sama sebe.
Thelvyn se otočil, protože si uvědomil, že se k němu zezadu z temnoty někdo tiše blíží. Už nějaký čas byl ve střehu a měl se na pozoru před nečekaným útokem, protože věděl, že draci jsou ochotni udělat cokoliv, aby se ho zbavili. Samozřejmě věděl, že není na hradbách sám. Elfí bojovníci, kteří dokázali vidět ve tmě, drželi na hradbách po celou noc stráž a u každého čtvrtého katapultu bděla jeho obsluha, připravená odpovědět na jakýkoliv nenadálý útok. Přesto byl Thelvyn překvapen, když viděl, že za ním přišla Alessa Vyledaarová.
"Zjistila jsi něco ?" zeptal se s nadějí.
Zavrtěla hlavou. "Nic nového. Kalestraan ukryl své tajemství opravdu dobře."
Alessa stála u cimbuří velice blízko něj. V těch posledních těžkých dnech Thelvyn skoro zapomněl, že se o něho zajímá. Nevybrala si zrovna vhodnou dobu ke svádění, teď když se v něm znovu probudila nedůvěra k ohňovým čarodějům. Nevšímala si toho, že se k ní chová chladně, a přisunula se k němu ještě těsněji.
"Nemám představu, jak bychom se té bitvě mohli vyhnout," řekla.
"Mám v úmyslu udělat všechno, abych tomu zabránil," ujistil ji Thelvyn.
"To nemůžeš myslet vážně, že se jim vydáš, když nebude jiná možnost," naléhala a dívala se na něho.
"Ve skutečnosti bych nebyl zajatcem," vysvětloval. "Alespoň ne za podmínek, které chci navrhnout. Ponechal bych si zbroj a žil bych mezi draky, ale ne jako jejich vězeň. Sir George řekl, že vzhledem k okolnostem by to vyřešilo všechny naše neshody."
"Protože jinak bychom se navzájem pozabíjeli," řekla s hořkostí v hlase. "Nechci, abys odešel. Proč bys měl? Jsi Pán draků a král Vysočiny. Jestli draci touží po boji, tak s nimi bojuj a rychle to skoncuj. Netrap se tolik tím, že je zraníš, sami si o to říkají. Zůstaň tady se mnou."
"Nemám na vybranou," trval na svém Thelvyn. "A taky vůbec netoužím být králem."
"A nechceš zůstat se mnou, já vím," řekla smutně Alessa. "Připouštím, že nemáš mnoho důvodů, proč bys mi měl věřit, vhledem k tomu, kdo jsem. Ve tvých očích patřím k těm, kteří byli vždy tvými nepřáteli. Vím, že si asi myslíš, že stojím víc o to stát se královnou než ženou Thelvyna Liščí Oko. A nevím, jak bych ti mohla dokázat, že tomu tak není, protože na to nebudu mít čas. Zdá se, že všichni věří, že brzy odejdeš někam pryč, že tě tvoje povinnost zavede někam jinam."
Thelvyn se zamračil. Na chvíli si nebyl jistý, co by měl říct. Když hned neodpověděl, Alessa se na něho zadívala. "Je jen jediný způsob, jak ti to dokázat. Až budeš muset odejít, budu tě následovat, ať půjdeš kamkoliv."
"Není to tak jednoduché," řekl jí. "Mluvila jsi o čase. Já jsem zatím neměl příležitost tě dobře poznat."
"Říkají, že Selliandu znáš už dlouho," řekla mu. "Je ti snad proto bližší?"
Thelvyn jen bezradně potřásl hlavou. "Nevím, co bych ti na to měl říct."
"Pane draků!" Volající hlas patřil Taerynovi, který k nim běžel podél hradeb.

Alessa se nenápadně vzdálila. Thelvyn nevěděl, jestli má mladého sluhu pokárat, nebo mu poděkovat.
"Sir George mě posílá, abych vás vyhledal," vysvětloval Taeryn, který sotva popadal dech. "Říká, že za vámi přišel trpaslík - posel ze Skalní domoviny."
Taeryn šel do Thelvynovy pracovny a Alessa je následovala, ponořená do vlastních myšlenek. Sir George už nalil likér, aby mohli tu událost náležitě oslavit. Vedle Solveig a Selliandy stál mladý trpaslík. Měl na sobě tmavý obnošený oděv a koženou zbroj, svůj ranec a zbraně si odložil u dveří. Thelvyn na něho chvíli hleděl, než pochopil, kdo vlastně je ten nečekaný návštěvník.
"Korinn Medvědobijec!" zvolal. "Jsem tak rád, že tě vidím. Škoda jen, že se setkáváme v takové zlé době."
"Nikdy bych nevěřil, že je na světě tolik draků," poznamenal mladý trpaslík. "Musel jsem čekat, až se setmí, abych mohl nějak proklouznout do města. Ale jak asi tušíš, právě kvůli drakům jsem tady. Ve Skalní domovině jsou připraveny dva tisíce nejlepších bojovníků."
Korinn se na chvilku odmlčel, protože se zděšením hleděl na sklenici třešňového likéru, kterou mu podával Sir George.
"Když jsme čekali, až přijde noc, ať se propadnu, jestli jsme neviděli přinejmenším čtyři tisíce elfů z Alfheimu," pokračoval a pohodlně se usadil v rohu místnosti. "Potřebuješ-li jejich pomoc, musejí se hned začít přemisťovat do města, aby se do rána dostali všichni do bezpečí."
"Ano, samozřejmě," ujišťoval ho Thelvyn, ještě pořád trochu zaskočený tou nenadálou situací. "Jen jsem to vůbec nečekal. Myslel jsem, že se trpaslíci sotva zajímají o obranu Braejru, a elfové ještě méně."
"Za elfy mluvit nemůžu," řekl Korinn. "Slyšel jsem jejich kapitána říkat něco o obraně jejich lidu ve Vysočině. Spíš si ale myslím, že nechce přiznat, že dokonce i elfové mají obavy z tak velké armády draků, kteří se chystají někoho napadnout, i kdyby se jednalo o Flaemy. Já jsem však přišel právě proto, a nebojím se to přiznat. Trpaslíci jsou přesvědčeni, že draci se budou zajímat o naše doly a poklady, až to tady skončí. Proto se chce král Daroban zapojit hned a nehodlá čekat, až nás draci sami napadnou."
Korinn se nezmínil o tom, že mu bylo jako pravděpodobnému dědici krále Darobana svěřeno vedení vojska trpaslíků nejen proto, aby získal zkušenosti, ale také proto, že býval přítelem a společníkem Pána draků.
"Draci nevědí o tom, že jsi tady?" zeptala se Solveig.
Korinn zavrtěl hlavou. "Kdyby o mně věděli, určitě by mě nenechali projít."
"Stále se snažíme vyhnout skutečnému boji," poznamenal Sir George. "Když se k nám přidají elfové a tvoji trpaslíci, posílí to naše pozice."
"A to ještě není všechno," dodal Korinn. "Elfové mi řekli, že viděli přinejmenším polovinu armády z Darokinu, jen asi pět dní odsud jižním směrem. Draci už o tom teď musí vědět."
"To je nejlepší zpráva, jakou jsem mohl dostat," řekl Thelvyn. "Myslím, že Marthaen bude při naší další rozmluvě rozumnější."
"Však my už to zaonačíme tak, aby nebylo ve všem po jejich," prohlásil Korinn. Zvedl se a odložil svou stále plnou sklenici. "Omluvte mě, ale musím začít s přesunem svých lidí do města. Dva tisíce trpaslíků a čtyři tisíce elfů obklopených tisícovkou draků, to je dokonalá kombinace, ze které by mohla vzejít spousta problémů."
Korinn se uklonil a beze slova odcházel. Na okamžik se zastavil a počkal, až se k němu přidají Solveig a Sir George.
Thelvyn se sám pro sebe usmál. Mladý trpaslík v posledních pěti letech velmi vyspěl. Více se podobal ostatním trpaslíkům, byl sebevědomý, někdy trochu vychloubačný, ale zároveň rozhodný. Thelvyn byl rád, že má v takové době při sobě tolik starých přátel. Ani by ho příliš nepřekvapilo, kdyby z Darokinu dorazil Perrantin se svými kouzly. Jen Kharendaen tu nebyla a moc mu chyběla.
"Měla bych se vrátit do Akademie, pokud mě tu už nepotřebujete," řekla Alessa a bylo na ní vidět, že se jí vůbec nechce odejít.
Thelvyn jen přikývl, ale neřekl nic, když odcházela. Pořád si nebyl jist, jestli má litovat toho, že byla náhodou přerušena, když se ho snažila svést, nebo jestli by si měl oddychnout. Cítil však, že by ji otevřeně odmítl, kdyby k něčemu došlo. Nemohl se zbavit pocitu, že se za její touhou sblížit se s ním skrývá něco jiného, něco, co by pro ni mohlo být výhodné, a možná jemu by to dokonce mohlo uškodit.
"Něco tě trápí?" zeptala se Sellianda, která se zdvihla ze židle v rohu a přistoupila k němu.
"Jde o Alessu," vysvětloval Thelvyn. "Snažila se mne přemluvit, abych neodešel z Vysočiny a nevzdával se královského titulu. Říká, že chce, abych zůstal s ní - dokonce mi nabídla, že půjde se mnou, jestli budu muset odejít. Spíš mám ale dojem, že se mě hlavně snažila přesvědčit o své upřímnosti. Kéž bych měl v takových věcech víc zkušeností."
"Alessa je kouzelnice a má velkou ctižádost," řekla mu na to Sellianda. "To, čeho chce dosáhnout, nemusí být nutně zlé, nebo dokonce sobecké, ale její ctižádost je vášeň, která určuje její život. Možná se snaží tě využít, nebo prostě v tobě vidí někoho mocného a schopného, kdo se k ní dokonale hodí. Sama nevím. Pokouší se tě svádět?"
"Ne, vlastně ne," odpověděl a pak se sám sobě zasmál. "Jen mě tak napadlo, jestli by mi to mělo lichotit nebo vadit. V této zemi jsem zvyklý na to, že mě přijímají jako nevítaného cizince."
"Naučili tě nikomu nedůvěřovat, protože mají vždycky pro své jednání nějaké skryté důvody," souhlasila s ním. "Co však mohu říkat já? Před pěti lety jsem tě povzbudila, aby ses o mne zajímal, a stále si přeji, abys na mě myslel s láskou. Na druhé straně cítím, že patříš ke svému lidu a že bys neměl dělat žádná definitivní rozhodnutí, dokud nebudeš moci zjistit, kdo opravdu jsi."
"Ano, ale kdy to bude?" zeptal se.
"Myslím, že už velmi brzo."

Kapitola 17

V POLEDNE PŘIJEL JEZDEC NA GRYFOVI. PŘIletěl z východu tak rychle, že už byl skoro nad městem, když si teprve všiml, že je Braejr v obležení. Bylo to nakonec dobře, protože jinak by se asi neodvážil mezi draky projít, a kdyby draci nebyli překvapeni, určitě by mu to nedovolili. Posel letěl na svém zvířeti dolů k městu a pak rychle přistál na hlavním nádvoří královského paláce. Několik draků se vydalo za ním, byli však asi jen zvědaví a nepokusili se ho napadnout. Zprávu, kterou přinesl z Thyatisu, urychleně předal Dariovi Glantrimu, který mu přišel naproti. Posel musel zůstat ve službě mezi ostatními jezdci na gryfech, protože kdyby chtěl odejít, musel by znovu projít mezi draky. Darius bez meškání donesl poselství do Thelvynovy pracovny. Thelvyn právě hovořil se Sirem Georgem a kapitánem Gairstaanem.
"Je to vzkaz od samotného císaře Kornelia," řekl Darius a položil listy na stůl. "Zdá se mi, že je to dobrá zpráva. Alfatijští patrně zjistili, že se draci chystají ke vpádu do Vysočiny, a protože se domnívali, že draci jsou také zaneprázdněni záležitostmi v dalekých zemích, rozhodli se vyslat ohromné loďstvo, které mělo vpadnout do Wendaru. Chtěli zřejmě zabrat usedlosti, které jim draci na začátku tohoto roku vzali. Dračí armáda se však setkala s jejich flotilou na moři a zničila ji."
"Druhá dračí armáda?" zeptal se s náhlým zájmem Sir George. "Kdy se tohle všechno stalo?"
"Před třemi dny, podle toho, co říká zpráva," vysvětloval Darius. "Jakmile jsme zjistili, že Alfatijští mají potíže, vyslali jsme jezdce na gryfech, aby nenápadně pozorovali, co se ve Wendaru děje. Proto jsme se o tom mohli dozvědět tak brzy."
"Opravdu, druhé dračí vojsko," řekl zadumaně Sir George. "Draci jsou v takové bojové pohotovosti, že si mohou dovolit mít jednu armádu zde a druhou ve Wendaru. Nejsem si jist, jestli je tohle dobrá zpráva. Znamená to, že kdyby Alfatijští neprovedli tu hloupost, my bychom teď měli na krku dvakrát tolik draků."
"Chápu, co tím myslíš," řekl Thelvyn. "Předpokládal jsem, že poslali všechny draky, které měli, aby se utkali se mnou. Pokud si na svém vlastním území podrželi v záloze druhou armádu, pak si musí být sebou opravdu jistí."
"Třeba vůbec nemají v úmyslu bojovat," připomněl mu Sir George. "V takovém případě je zde právě tolik draků, kolik potřebují."
Gairstaan jen vrtěl hlavou. "Tím bych si nebyl tak jist. Zpráva, že bychom se mohli utkat s dvojnásobným počtem draků, je ve skutečnosti dobrá. Naopak je zlé, pokud draci nemají potřebu svůj počet zvýšit."
"Alespoň teď rozumím situaci o něco lépe," poznamenal Thelvyn. "Hádám, že Marthaen musel vyslat polovinu svého vojska proti Alfatijským. Proto nás musel nechat, abychom posílili naši obranu, a proto se zdálo, že postupuje pomalu a opatrně. Myslel jsem si, že s námi hraje hru, a připravoval jsem se na nejhorší. Ve skutečnosti potřebuje získat čas."
"Ovlivní to nějak způsob, kterým chce s námi vyjednávat?" zeptal se Darius.
Thelvyn pokrčil bezradně rameny. "Já prostě nevím. Marthaen se vyjednávání stejně nakonec nevyhne a bude muset prozradit, co vlastně od nás požaduje. Čekám, že k tomu dojde brzy, jinak bude mít také co dělat s vojskem z Darokinu."
"Nemyslím, že by si s tím musel dělat starosti," řekl na to Darius. "Armáda, která není tam, kde ji potřebují, nehraje žádnou roli. Pro draky by to nemělo být nic těžkého zabránit mužům z Darokinu, aby přešli přes řeku."
Když už bylo všechno řečeno, Thelvyn měl pocit, že zpráva mu pomohla pochopit jen ty události, ke kterým už došlo. Byl si ale stále více jist tím, že draci nepřiletěli kvůli boji. Přemýšlel o tom, jestli už Marthaen skutečně vyložil všechny karty na stůl, a jestli to, co opravdu chce, je, aby se jim Pán draků vzdal. Tak by bylo vysvětleno obléhání, které je mělo jen zastrašit. Stále to však byly jen dohady.
Když se přiblížil konec posledního dne příměří, Thelvyn věděl, že nebude moci dát drakům to, co od něj žádají. Nepodaří se mu najít včas Náhrdelník draků a odvrátit tak nadcházející bitvu. Musel však uznat, že jejich žádost o navrácení Náhrdelníku je naprosto oprávněná. Jeho možnosti začaly být velmi omezené. Buď bude brzy muset s draky bojovat, nebo se jim bude muset vzdát. Již nedoufal, že draci přijmou jeho protinávrh - vydat se jim, ale ponechat si brnění. Thelvyn sice věřil, že Marthaen by s tím osobně souhlasil, ale jako První mluvčí se musel podřídit vůli všech draků, a ti chtěli vidět Pána draků poraženého.
Alespoň příchod velkých vojsk trpaslíků a elfů, o kterém draci neměli tušení, by mohl poněkud ovlivnit jejich úsudek - zvláště nyní, když byli darokinští bojovníci vzdáleni jen dva dny cesty od Braejru. Tisíc draků, to byla nesmírná síla, ale ani oni nemohli snadno bojovat zároveň s Pánem draků a armádou, ve které bylo víc než třicet tisíc mužů. Ale jak Darius Glantri správně upozornil, armáda z Darokinu nebyla k ničemu, dokud byla nucena zůstat na nesprávném břehu řeky.

Při prvním denním rozbřesku již vše probíhalo podle plánu, aby byli připraveni, kdyby skutečně došlo k bitvě. Thelvyn si byl jist, že bude mít ještě možnost promluvit s Marthaenem, a doufal, že se mu podaří přimět zlatého draka, aby všechno ještě jednou uvážil. Předpokládal, že k bitvě toho dne nedojde a že si jen ve snaze zabránit válce navzájem vymění požadavky, hrozby a sliby. Přesto však musel být připraven na možnost, že draci už nebudou chtít čekat a rozhodnou se vyřešit tu záležitost v boji. Aby neútočili na síly blížící se z Darokinu, chtěl jejich pozornost přitáhnout k Braejru.
Zdálo se, že obyvatelé města udělali všechno, co mohli, aby se na bitvu připravili. Ohňoví čarodějové dále ovládali letní bouřky a draci buď nemohli, nebo nechtěli rušit moc Záření. Přístupová cesta z jihu byla sice v očekávání příchodu sil z Darokinu udržována v suchu, ale ve městě samotném poslední dvě noci pršelo a všechno bylo dost mokré. Po celém městě byl zajištěn dostatek vody pro případ, že by vznikly požáry. Všichni bojovníci z Vysočiny byli v pohotovosti a u každého katapultu byla připravena posádka.
Alessa Vyledaarová měla sdělovat čarodějům v Akademii příkazy, kterými se měli řídit při obraně města. Trpaslíci a elfové zůstali v úkrytech za městskými hradbami a jejich objevení mělo být pro draky překvapením. Dariovi jezdci na gryfech čekali u kasáren na severu města, připraveni vést divoká zvířata proti drakům.
Ani draci během noci nezaháleli. Thelvyn stál u cimbuří nad bránou a viděl, že snesli hromady větví a slámy a svázali je do snopů na vrcholech několika vzdálených kopců. Na obloze nebylo vidět téměř žádného draka, ale na polích za hradbami tiše čekaly vyrovnané řady těch ohromných stvoření. Pohled na ně, jak trpělivě čekají na zemi, znepokojoval víc, než kdyby kroužili ve vzduchu.
"Co to dělají?" zeptal se Thelvyn.
"Draci nemají ve zvyku útočit na města ze vzduchu," vysvětloval Sir George. "Řekl bych, že vymysleli něco nového. Ty hromady dřeva a slámy můžou zapálit a shazovat je z velké výšky, kde budou z dostřelu našich katapultu. Tak nás budou moci napadat a sami se při tom nevystaví nebezpečí."
"Z dosahu mých zbraní neuniknou," řekl Thelvyn.
"Ani z dosahu paprsků síly vyslaných Zářením," dodala Alessa. "Věříme, že se nám podaří nad městem opakovaně utkat síť z blesků, ale pokaždé jen na několik minut. Myslím, že budeme schopni použít kouzelné blesky v těch chvílích, kdy to bude nejvíc potřeba."
"Pokud draci nebudou chtít vyjednávat, bude pro nás nejlepší, když vydržíme, dokud k nám nedorazí vojsko z Darokinu," řekl Thelvyn.
Snad je Marthaen viděl shromážděné na cimbuří nad branou, protože se v té chvíli vznesl k ranní obloze a pomalu plachtil podél cesty k bráně. Zlatý drak přistál asi sto yardů od nich, složil křídla a přistoupil blíž k bráně. Znovu se posadil a natáhl krk, aby viděl na ty, kteří stáli na cimbuří.
"Pane draků, zvážili jste naše požadavky týkající se uzavření míru?" zeptal se.
"Ano, zvážili," odpověděl Thelvyn. "Jak jsem ti už řekl, od začátku jsem měl v úmyslu vzdát se královského titulu, hned jak za mne najdou vhodnou náhradu. Tomuto požadavku tedy vyhovíme. Náhrdelník draků se nám však bohužel nepodařilo najít. Myslíme si, že zde už nějakou dobu není. Chci ti připomenout, že na jeho krádeži se podíleli i renegáti. Je nanejvýš pravděpodobné, že náhrdelník uloupili právě oni a stejně tak prozradili ohňovým čarodějům, že existuje. A jen oni věděli, kde ho hledat."
"Ty jsi Pán draků," řekl Marthaen. "Naše první úmluva ti dala volnost naložit se zrádci, jak uznáš za vhodné."
"Ty jsi také mohl požádat o navrácení náhrdelníku už dávno," připomněl mu Thelvyn. "Vzhledem k podmínkám té stejné úmluvy bych ti byl rád pomohl náhrdelník hledat, a ještě stále ti chci pomoci."
"O to teď už nejde," řekl Marthaen. "Stanovil jsem ti pro mír náhradní podmínky. Přemýšlel jsi o nich?"
"Ano, a má odpověď zní: Vzdám se drakům a budu vás následovat do vaší země. Zůstanu s vámi, ale ponechám si brnění a zbraně Pána draků. Jedině tak mohu splnit svou povinnost vůči Nesmrtelným. Draci tak budou mít stále jistotu, že někde ve světě nepřipravuji něco proti nim."
Marthaen zaklonil překvapeně hlavu a vztyčil uši. "Tvůj návrh se zdá být do jisté míry velmi prospěšný. Ale nevěřím, že s ním budou draci v této chvíli souhlasit."
"Já nesmím zapomínat na svou povinnost," trval na svém Thelvyn. "Zbroj Pána draků vám vydat nemohu. Než bych se jí vzdal, musel bych s vámi bojovat, a myslím, že víš, že mě Nesmrtelní podporují. Snad bys chtěl raději počkat ještě jeden den a uvážit to?"
Marthaen chvíli neodpovídal a náhle si uvědomil, že podél městských hradeb proudí skupiny trpaslíků a elfských lučištníků a zaujímají svá místa na cimbuří a posilují tak řady flaemských obránců a ethengarských lukostřelců, kteří tam již stáli připraveni. Drak nemohl snadno odhadnout jejich počet, viděl však, že se rozmisťují všude podél hradeb. Pak se drak opravdu polekal, protože spatřil, jak nanejvýš sto yardů od něj, od kasáren vedle brány, vzlétají jezdci na gryfech. Thelvyn musel přemáhat úsměv, když viděl, že Marthaen klopí uši a znovu si všechno rozvažuje.
"Ano... snad si o tvé nabídce promluvíme," řekl nakonec. "Tvůj plán obsahuje mnoho výhod, takže jej mohu doporučit. Je docela možné, že draky donutí uzavřít s Pánem draků mír. Ráno budeme mít pro tebe odpověď."
Marthaen se obrátil a odletěl zpět přes pole. Thelvyn byl rád, že se nikdo na hradbách neradoval, ani se neposmíval odlétajícímu drakovi. Věděl, že by to ohrozilo možné uzavření příměří.
Thelvyn si nenamlouval, že si draci přestanou být jistí tím, že jsou schopni dobýt Braejr. Marthaen bude čekat jen tak dlouho, než zjistí skutečný počet elfů a trpaslíků uvnitř města. Také se pravděpodobně ujistí, že se v lesích neskrývají žádné jednotky, které by je mohly napadnout zezadu. Draci by však od svých plánů neupustili jen proto, že ve městě jsou trpasličí a elfští obránci, dokonce ani kvůli jezdcům na gryfech ne. Nanejvýš mohl doufat, že je to ovlivní při rozhodování, zda přijmout jeho poslední nabídku, nebo ne.
"Alespoň jsme získali další den," řekl ostatním. "Takže všechny obavy můžeme odložit na zítřek. Jestli do té doby

vydržíme, měli bychom tu mít vojsko z Darokinu. Jen nevím, jak bychom jim mohli pomoct dostat se přes řeku a dovnitř do města. Korinne, nemohu přijít na to, jak se to podařilo tobě a tvým lidem, zvlášť když se Ethengarským povedlo proklouznout jen den předtím."
"Bylo to prosté," přesvědčoval ho trpaslík. "Elfové přivázali k šípu provaz a vystřelili jej směrem dolů na dřevěnou podpěru na druhé straně řeky, podél celého přístaviště na jižní straně města. Pak už netrvalo dlouho, aby takovým způsobem zhotovili několik provazových mostů."
Thelvyn nic neříkal. Něco takového mohlo posloužit důmyslným elfům a trpaslíkům, ale vojáky z Darokinu to přes řeku nedostane. Poprvé byli draci překvapeni, teď však věděli, že se síly z Darokinu blíží, a jistě nehodlali dovolit celé armádě, aby překročila řeku.
"Myslíš, že draci přijmou tvou nabídku?" zeptala se Solveig.
"Nemám tušení," připustil Thelvyn. "Marthaen s ní bude souhlasit, tím jsem si jist, ale ostatní draky nebude tak snadné přesvědčit. Je obtížné jednat s draky, kteří drží při sobě. Rudý drak jako Jherdar by prostě svým druhům oznámil své rozhodnutí. Jherdara by nikdy ani nenapadlo, že by měl přijmout Pána draků ve svém domově, pokud by tu nebyl Marthaen se svými argumenty."
Korinn se netrpělivě ozval. "Myšlenka, že odejdeš sám s těmi draky, se mi vůbec nelíbí."
"Nebude sám," vložil se do toho Sir George. "Mám v úmyslu jít s ním. Draci s tím nemusí souhlasit, ale já mám právo něco takového žádat. A Kharendaen tam bude také."
"Já jsem jí stejně nikdy moc nedůvěřovala," poznamenala Solveig.
"Asi bys nechtěla, aby tě teď slyšela," varoval ji Sir George.
Všude byly nyní rozmístěny hlídky pro případ, že by draci zaútočili bez varování. Thelvyn se ale domníval, i když se o tom před nikým nezmínil, že stráže by v takovém případě nebyly moc platné. Draci byli tak rychlí a tábořili tak blízko, že by byli za hradbami dřív, než by se obránci stačili vzpamatovat. Ale od té doby, kdy draci vpadli do Vysočiny poprvé, ještě nikdy své výhody nevyužili, a Thelvyn nevěřil, že to teď udělají. Buď jsou nesmírně sebevědomí, nebo vědí, že nebudou muset bojovat.
Den ubíhal pomalu a nedalo se nic dělat, mohli jen čekat. Nikdo již nevěřil, že se Náhrdelník draků najde a nepřítel bude uspokojen. Byly už také skončeny všechny přípravy na bitvu. Thelvyn si přál, aby se jeho společníci a rádci dívali do budoucnosti s větší nadějí, ale všichni příliš dobře chápali, jaká je skutečná situace. Zdálo se, že Sir George je přesvědčen, že bitva je nevyhnutelná, a Thelvyn se stále více klonil ke stejnému názoru. Korinn, podobně jako Alessa, kapitán Gairstaan a ostatní Flaemové, by ve skutečnosti raději srazil pár dračích hlav. Jen Sellianda pravděpodobně stále věřila, že draci nechtějí bojovat, a protože byla tajně vedena Nesmrtelnými, Thelvyna napadlo, že možná ví víc než ostatní. To ale ještě neznamenalo, že situaci viděla nadějně. Její rozpoložení se dalo nejlépe popsat jako unavené odevzdání.
Draci zareagovali na příchod trpaslíků a elfů ještě toho večera. Hlídky přivolaly Thelvyna a ostatní na hradby, protože draci se znovu shromáždili v polích a trpělivě tam vyčkávali. Thelvyn si nejdřív myslel, že Marthaen je již připraven jasně odpovědět na jeho návrh, ale První mluvčí se u města vůbec neukázal.
A pak, když se začaly objevovat první hvězdy, přilétali ze severu, řada za řadou, zlatí, rudí, modří, zelení a černí draci a bylo jich víc než kdy předtím. Obránci, kteří vše sledovali z vršku městských hradeb, viděli, jak během několika minut dorazila celá druhá armáda, draci ve vlnách slétali k jihu, jako když se na podzim stěhují ptáci. V krátké chvíli se dračí vojsko zdvojnásobilo. Armáda, která si na východě vyřizovala účty s Alfatijskými, se vrátila a Thelvynovi bylo jasné, že Marthaen už nehodlá dál čekat.
Draci však ještě neskončili s přehlídkou své síly. Dříve se jen ukazovali a létali na dohled obránců města, nikdy přímo nezastrašovali a nepředváděli svou ničivou sílu. Teď si připravili divočejší přehlídku svého hněvu, aby obráncům Braejru připomněli, jak nebezpeční a zuřiví dovedou být.
Na začátku noci vyrážely z temnoty skupiny červených a zlatých draků, kteří se hnali nízko nad kopci a zasahovali plamenem všechny cíle, které našli. Stodoly a statky byly smeteny z povrchu smrtícím dračím ohněm, který byl tak silný, že budovy vlivem toho nesmírného náhlého žáru vybuchovaly. Brzy stály všechny statky kolem města, které draci předtím ušetřili, v plamenech a zář ohně vytvořila kolem města kruh.
Pak začaly útoky na okolní krajinu polevovat a obyvatelé Braejru se konečně mohli chystat ke spánku. Ale právě když se všude rozhostil klid, došlo k ještě daleko ničivějšímu útoku. Pozdě v noci, několik hodin po půlnoci, začal z nebe padat oheň a při dopadu na střechy a ulice města vyšlehly plameny, doprovázené sprškou jisker. Sir George hádal správně. Draci navršili vysoké hromady otepí ze slámy a větví, které teď zapalovali svým dechem a shazovali je na různá místa ve městě.
Naštěstí měla většina domů střechy z hliněných nebo břidlicových tašek a věci, které se mohly snadno vznítit, byly už dávno přeneseny do bezpečí. Nejdřív byly ty ohromné hořící pochodně, řítící se dolů z temných výšin, jen trochu na obtíž. Pak ale začala zkázonosná palba neočekávaně nabývat na intenzitě a město bylo zasaženo jakoby ohnivým krupobitím, když se stovky hořících otepí snášely na město jako padající hvězdy. Přes všechna bezpečnostní opatření, která byla v Braejru vykonána, začaly plameny pronikat skrze město, zvláště na zranitelnější místa, jako byly dílny a skladiště zboží u řeky. Vypadalo to, jako by téměř hodinu padal na Braejr legendární Ohnivý déšť. Strach se šířil rychleji než samy plameny. Přestože byly právě pro tento případ připraveny velké zásoby vody, nikdo se kvůli neustávajícímu ohnivému dešti neodvažoval vyjít ven a bojovat s ohněm.
Naneštěstí nemohl ani Thelvyn, ani ohňoví čarodějové udělat nic, aby tomu zabránili. Draci létali vysoko, tak vysoko, že i přes svůj pronikavý zrak a schopnost vidět v noci je Thelvyn nemohl snadno rozeznat, a zároveň byli také mimo dosah zbraní Pána draků a Záření. Thelvyn však věděl, že toto je pouze ukázka jejich schopností, a ne útok v plné síle. Asi po hodině draci svou palbu ukončili a dokázali tak, že mohou na Braejr útočit bez vlastních ztrát.

Jakmile nebezpečí pominulo, lidé spěchali uhasit oheň dřív, než se rozšíří. Díky předchozím ochranným opatřením a díky tomu, že město bylo postaveno hlavně z těžkých kamenů, způsobily hořící otepi jen poměrně málo požárů. V celém městě neshořelo více než tři nebo čtyři tucty budov, někde se však oheň rozšířil kvůli nepozornosti obyvatel. Plameny vrhaly na město děsivé mihotavé světlo, které zespodu ozařovalo hustou clonu kouře visící nad Braejrem.
"Nevím, co jiného bych mohl udělat," řekl Thelvyn svým druhům, když se rozhlíželi z jedné z věží královského paláce. "Měl jsem čekat, že Marthaen pošle pro posily, když se ukáže, že draci nad námi nemají tak výraznou převahu, jak se domnívali. Pořád si nejsem jist, jestli tím chce naznačit, že je připraven bojovat, nebo mne vybízí, abych jejich požadavky přijal."
"Nechceš se snad vzdát, že ne?" zeptala se Alessa s obavou v hlase.
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Řekl jsem Marthaenovi, že se zbraní a brnění Pána draků nemohu vzdát, a jsem přesvědčen, že mi věří. Myslím si, že to, co draci dnes v noci předváděli, nám mělo připomenout, čeho jsou schopni. Ráno nám předloží svůj protinávrh. Tedy alespoň v to doufám. Ostatní draci, zejména rudí, možná budou chtít víc, než mohu poskytnout, a pokud se Marthaenovi nepodaří je přesvědčit, pak dojde k bitvě."
Korinn se rozhněvaně zamračil a stále pozoroval draky, kteří znovu začali napadat krajinu kolem Braejru. "Už jsme se několikrát dostali do těžké situace a vždycky se nám podařilo vyváznout. Myslel jsem si, že tě Nesmrtelní chrání."
"Nejde ani tak o jejich ochranu, jako spíš o to, že mají se mnou své plány," vysvětloval Thelvyn a unaveně se posadil do střílny v cimbuří. "Vždy jsem čekal, že nakonec skončím mezi draky, a je zřejmé, že se k nim musím připojit, aby se mohlo naplnit jejich proroctví. Snad právě teď nastal čas, aby se to stalo. Není mou povinností vyhrát všechny bitvy, ale mé jednání musí co nejlépe posloužit splnění hlavního úkolu, který jsem dostal. Nyní je mou jedinou starostí skutečnost, že se nesmíme nechat zatáhnout do války."
"To záleží hlavně na tom, jak moc budou draci tvrdohlaví," připomněl mu Sir George. "Marthaen bude možná dost rozumný, ale většina draků si rozhodně nepřeje, abys přímo zasahoval do jejich vlastních záležitostí."
Thelvyn přikývl. "To bohužel vím až příliš dobře."
Když se noc plná nebezpečí a strachu blížila k nejistému úsvitu, začali obránci doufat, že je draci nechají alespoň na několik krátkých hodin na pokoji. Thelvyn poslal své druhy, aby si doma odpočinuli. Věděl, že další den začne brzy a bude možná velmi dlouhý. On sám odpočívat nedokázal; zjistil, že teď, když je starší, není pro něho noční spánek už tak důležitý, protože nebyl člověk. Ještě musel promyslet spoustu věcí a bylo načase, aby se rozhodl správně. Nemohl dopředu vědět, jestli Marthaen přijme jeho nabídku, nebo jestli bude chtít bojovat, a pro obě varianty musel mít připraven co nejlepší plán.
Nyní více než kdy předtím Thelvyn litoval, že mu Nesmrtelní neporadí, jako by to udělali v případě skutečného kněze. Tolik se toho zoufale potřeboval dozvědět. Draky popudil, jak mu radila jeho matka ve snu, který sdílel s Kharendaen. Tak v nich probudil obrovský strach a nyní se obával, že nepřestanou, dokud ho neporazí. Kdyby se mohl svobodně rozhodnout a věděl, že je to usmíří, vydal by jim brnění Pána draků. Na druhé straně však věděl, že jen Pán draků je může zastavit, kdyby se rozběsnili tak, jak to udělali před pěti lety.
Právě proto byl Thelvyn přesvědčen, že si zbroj musí za každou cenu ponechat. Boje s draky se nebál, ale nechtěl jim způsobit zranění nebo je dokonce zabíjet, což by bylo v takové bitvě nevyhnutelné. Zároveň ale nebyl ochoten dovolit, aby byl Braejr vystaven jisté zkáze.
Po nějaké době vystoupil znovu na hradby a pozoroval draky. Ohně, které zapálili během noci, už vyhasly, ale draci dál kroužili nad městem, předstírali, že útočí, a šlehali plameny, které probleskovaly temnotou. Byl překvapen, když našel Selliandu, jak sedí v jedné mezeře v cimbuří a klidně draky pozoruje. Pohlédla na něho, když přicházel, a pak vstala, aby ho přivítala.
"Máš starosti?" zeptala se.
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Jsem jen netrpělivý. Dokud mi Marthaen neodpoví na mou nabídku, nebudu vědět, co mám dělat. Prostě nevím, jestli mu ostatní draci dovolí přijmout nějaké mírové řešení."
"Pochybuji, že by se o tom draci nedokázali domluvit," řekla mu Sellianda. "Oni se rozhodli už předtím, než opustili hory a přišli do Vysočiny. Znají Marthaenův způsob jednání a už dávno mu dali svou důvěru. Přestože si všichni myslí, že draci jsou nezávislí a divocí, nezačali by tak závažnou věc, jako je válka, kdyby si předtím přesně nestanovili, čeho chtějí dosáhnout."
Na chvíli se otočili a dívali se mezerou v cimbuří na draky. Sellianda si přisedla blíž k Thelvynovi. Ne proto, že by ho chtěla záměrně rozrušit, ale vyjadřovala tak svou přirozenou náklonnost k němu. Od okamžiku, kdy přijela do Braejru, byla pro Thelvyna hádankou. Jasně cítil, že ho miluje, ale že čeká, až se spor s draky vyřeší, a nikdy nedovolí, aby se její osobní zájmy křížily s povinnostmi kněžky.
"Já vím, že nechceš s draky bojovat," řekla konečně.
"Jen bych si přál vědět, co Marthaen udělá," odpověděl unaveně Thelvyn.
Sellianda sklonila hlavu, jako kdyby zvažovala obtížné rozhodnutí. "Snad bych to neměla říkat, ale myslím, že hledáš složité odpovědi, a přitom je správná odpověď tak jasná a jednoduchá. Ty přece předpokládáš, že draci vědí, co jim můžeš způsobit, pokud tě donutí, abys s nimi bojoval."
"Samozřejmě, že to vědí," řekl na to Thelvyn. "Proto jsem také přesvědčen, že nemají vůbec v úmyslu se mnou bojovat. Zaplatili by za to příliš vysokou cenu."
"Jakou tedy mají jinou možnost?" zeptala se. "Vědí, že ohňoví čarodějové tě téměř porazili tím, že omezili kouzla tvé zbroje. O Záření vědí málo, ale mají vlastní kouzla, která se žádným jiným nepodobají. A největší dračí čaroděj má moc téměř tak velkou jako jeden z Nesmrtelných. Možná si myslí, že dokážou omezit nebo dokonce zničit kouzla, kterými Pán draků vládne."
"Na to jsem nepomyslel," přiznal Thelvyn zamyšleně. "Dozvěděla ses něco od svého patrona?"

"Ne, jen hádám. Ale..." trochu zaváhala a sklopila oči, "opravdu tě miluji a chci zůstat po tvém boku a sdílet tvůj osud."

* * *

Před svítáním se město Braejr začalo znovu připravovat na bitvu. Posádky uvedly katapulty do pohotovosti a lukostřelci se rozestavěli podél cimbuří. Všechny dřevěné střechy byly polity vodou z řeky a byly doplněny zásoby vody určené k hašení požárů. Když se rozednilo, draci přišli s novou taktikou. Rozdělili se na poli před hlavní branou podle druhů do šiků v takové vzdálenosti, aby je nezasáhla lukostřelba. Z dálky vypadali jako čtverce na šachovém poli ve všech možných barvách. Byly tam červené a černé čtverce, ale také mnoho zlatých, zelených a modrých. Před sebe navršili další hromady dřeva a slámy.
Přes Selliandino ujištění Thelvyn stále nevěděl, jestli přišli bojovat, nebo vyjednávat. Pokud přišli bojovat a on se je pokusí zahnat a zároveň jich co nejméně zranit či zabít, pak se bitva bude jen prodlužovat a Braejr bude trpět o to déle. Nebo by mohl, podobně jako první Pán draků, nemilosrdně zabíjet a rychle tak celou záležitost ukončit. Znovu si připomněl všechno, co o dracích věděl - jak moc se obávají Pána draků a jak moc si cení života - a proto nevěřil, že se vrhnou vstříc jisté smrti ve ztracené bitvě. Přesto však to kdysi dávno už udělali a jejich národ téměř vyhynul.
Jakmile se draci začali shromaždovat, Thelvyn vystoupil nahoru k hlavní bráně. Marthaen s ním bude chtít ještě jednou promluvit, i kdyby jen proto, aby žádal jeho kapitulaci. Nějaký čas draky pozoroval a snažil se uhodnout, co dělají, když se k němu přidal Sir George.
"Těsně před svítáním dorazil do města elfský zvěd," sdělil mu starý rytíř. "Oznámil, že skupiny elfů zpozorovaly příchod malé armády skřetů a šotků ze Země pahorků. Jsou nahoře v kopcích za řekou a bude jim trvat ještě hodiny, než sem dorazí."
"Přivolali je draci, aby jim pomohli v bitvě?" zeptal se Korinn.
Sir George zavrtěl hlavou. "Jen renegáti se spolčují se skřety a podobnými bytostmi. Ostatní draci to považují za nedůstojné. Řekl bych, že naši noví přátelé vycítili, že se chystá bitva, a čekají, že budou paběrkovat v troskách Braejru, až draci získají to, co chtějí."
"Těch se opravdu nemusím ptát, jak hodnotí naše šance na vítězství," poznamenal suše Thelvyn.
"Nezdá se mi, že by sis dělal příliš velké starosti, chlapče," poznamenal Sir George.
"Já že vypadám bezstarostně?" zeptal se Thelvyn. "Mám pocit, že se blíží konec světa, ale čekám na to už tak dlouho, že mi teď asi nezbývá nic jiného než vyčkat, až se to opravdu stane."
"Nevěříš, že vyhrajeme?" zeptala se Solveig.
"Naopak. Nevím, proč bychom měli prohrát," řekl, otočil se a rozmáchl se paží od východu k západu, ukazuje k polím. "Stačilo by vytáhnout meč a způsobil bych mezi nimi takovou zkázu, že by třetina z nich zemřela dřív, než by se stačili rozprchnout, a oni to dobře vědí. Nechtějí bojovat. Podívejte se na ně. Jen čekají, jako by zde měli být něčeho svědky. Co asi Marthaen chystá, že jsou tak klidní?"
První mluvčí draků se konečně blížil. Pomalu plachtil směrem k Braejru. Jedenkrát odvážně zakroužil nízko nad městem, ačkoliv věděl, že je v dosahu katapultů. Otočil se, mocně zamával křídly a lehce přistál. Pak přistoupil k bráně.
"Pane draků, jsi připraven odevzdat svou zbroj?" zeptal se, když se posadil a zdvihl hlavu do výše cimbuří.
"Nejsem," řekl Thelvyn. "Nemohu to udělat. Zvážili jste mou nabídku, že přijdu mezi draky?"
"Není o čem rozvažovat," řekl mu drak. "Po dnešku už nebude důležité, jestli přijdeš, nebo odejdeš. Nemohu s tebou bojovat a zbroj ti nemohu ukrást, ani se jí zmocnit násilím. Ale mohu tě porazit pouhými slovy. Vím o tobě něco, o čem ty sám nemáš ani tušení. Je to tak hrozná pravda, že když vyjde najevo, zničí všechnu důvěru, kterou sis vydobyl. Je to jediná zbraň, kterou proti tobě mám, a nyní ji musím použít."
Thelvyn se musel opřít. Pochopil příliš pozdě. Viděl, jak se Sir George i Sellianda dívají stranou a nejsou schopni se na draka podívat. Uvědomil si, že to vždycky věděli, ale neměli odvahu mu to říct. Korinn se tvářil pochybovačně, přesvědčen, že není nic, co by ho mohlo postavit proti jeho příteli. Stovky obránců na hradbách ztichly. Čekali, až drak promluví, přestože nebyli ochotni mu uvěřit.
"Celá ta velkolepá přehlídka byly pouhé kulisy," pokračoval Marthaen. "Měl jsem celou situaci naprosto pod kontrolou od té doby, co draci vstoupili do této země. A všechny naše manévry měly jen připravit tuto chvíli. Přiznávám však, že jedinou radostí, kterou mi to přináší, je skutečnost, že kvůli našemu vítězství nebude nikdo trpět ani umírat. Je mi líto, že ty a tvoji druhové, kteří ti byli oddáni, za to zaplatíte bolestí. Dokonce i Kharendaen, která tě již léta miluje."
Krátce se ohlédl k severu, kde tiše čekali draci. Nakonec si povzdychl, sklopil uši a obrátil se znovu na Pána draků.
"Před několika lety draci upadli do nejistoty a těžkostí," začal. "Něco z toho už víš sám. Mocný nás opustil. Poprvé po stoletích byli draci bez vůdce. Po dlouhou dobu jsme nemuseli sami rozhodovat, a proto jsme v tom také nebyli příliš dobří. Nikdo z nás nevěděl, jestli Mocný odešel sám, nebo jestli ho ostatní Nesmrtelní povolali k sobě. Nevěděli jsme, kdy se vrátí, a obávali jsme se, že je navěky pryč."
Thelvyn přikývl. "O tom vím."
"To byl však jenom začátek," řekl Marthaen. "V této těžké době se objevilo proroctví o Pánovi draků, které předpovídalo, že se Pán draků vrátí, stane se vládcem všech draků a uvede do pohybu události, které určí osud draků navždy. Možná že byli draci nerozumní, když proroctví považovali jen za předzvěst zkázy. Já si osobně myslím, že pokud náš osud změníš, bude to pravděpodobně k dobrému. Ale součástí proroctví bylo jméno Pána draků, které nám vždycky nahánělo hrůzu. Národ draků byl ve zmatku a jedna skupina zločinných draků zpanikařila. Udělali hroznou věc. Postavili se proti našim kněžím. Zjistili, že Pán draků se má narodit jedné z našich kněžek, a cítili se zrazeni nejen

kněžími, ale i samotným Mocným.
"Má matka byla kněžkou Mocného?" zeptal se užaslý Thelvyn.
"Stejně tak jako ty," souhlasil Marthaen. "Tvá matka byla Arbendael, zlatá dračice, nejvyšší kněžka Mocného. Nemohu ti říct, kdo byl tvůj otec, jestli to byl také drak, nebo jestli pocházel z jiného národa. Tvá matka byla zakleta do lidské podoby, aby ses mohl narodit v podobě nutné pro Pána draků, a ne se vylíhnout z vejce jako drak."
"Pak tedy tvrdíš, že já jsem drak?" zeptal se Thelvyn. Ze všech možností to byla jediná, kterou nečekal. Vždycky si myslel, že draci mohou přivést na svět mladé jedině v případě, když oba, dítě i matka, mají svou pravou podobu. Nikdy by si nepomyslel, že on sám se stal nějakým neznámým způsobem výjimkou z tohoto pravidla.
"Přesněji řečeno, nejsi drak a nikdy jsi jím nebyl," řekl mu Marthaen. "Podoba, kterou máš, je podoba Eldarů, dávných předků elfů, po dracích to byl nejsilnější a nejmocnější národ čarodějů a kněží, který tento svět poznal. Máš však v sobě dědictví zlatého draka ze strany své matky a myslím, že máš moc kouzlo zlomit a přijmout svou skutečnou podobu."
Thelvyn hleděl na draka a pomalu vrtěl hlavou. "Ale, přece..."
"Pokud jde o zbývající část tvého osudu, myslím, že to ostatní dokážeš uhodnout," pokračoval dál Marthaen. "Renegáti přišli zničit tvou matku do nejposvátnější svatyně Mocného v lesnatých horách Wendaru. Ona však již na sebe vzala tu podobu, kterou znáš, a odešla do hor. Nemilosrdně ji pronásledovali. Pak s ní dokonce bojovali v zoufalé bitvě plné plamenů a kouzel. Pět rudých draků zemřelo a tvá matka utržila své osudové zranění. Snad to byla náhoda, snad zasáhl sám Mocný, že tam byl Sir George a ujal se tě. Posloužil ti lépe, než si asi uvědomuješ, a nesmíš se na něho hněvat, že to tajemství před tebou skryl."
"Rozumím jazyku draků, chlapče," vysvětloval mu Sir George. "Pochopil jsem všechno, co mi tvá matka řekla, dokonce tvé jméno - tím myslím tvé skutečné jméno."
"Mé skutečné jméno?" zeptal se Thelvyn, kterému se zatočila hlava.
"Tvé skutečné jméno je Thelvaenir, zlatý drak," řekl mu Marthaen. "Vzpomeň si na všechno, co o sobě víš, a uvidíš, že je to pravda. Všiml sis někdy, že máš stejné modročerné oči jako zlatí draci? Nevíš snad, že vidíš tak daleko jako drak a že tvůj zrak je tak pronikavý, že rozeznáš v lese losa i na vzdálenost pěti mil a vidíš dobře i v té nejhlubší tmě? Nejsi snad kouzelník i kněz současně, což je tak výjimečná kombinace, která existuje jen mezi draky? Nestáhneš se vždycky instinktivně a ve střehu zpět, když se přiblížíš k drakovi, stejně jako to dělají všichni draci?"
Thelvyn potřásl hlavou. "Ne... ty mi nerozumíš. Nepochybuji o ničem, co jsi mi řekl. Teď, když vyšla pravda najevo, připadá mi, jako bych ji vždycky znal. Všechno přijímám, ale chci vědět víc."
"Možná jindy, ale teď ještě není ta pravá chvíle," odpověděl Marthaen. "Brzy se k tobě vrátí Kharendaen a ta ti řekne, co máš dělat dál. Já vím jen to, že se všechno úplně změnilo. Mezi draky nesmíš přijít dříve, než na to budeš jako drak připraven."
"Počkám tedy na Kharendaen," řekl pokorně Thelvyn.
"Má úloha nyní skončila. Snad jsem se jí zhostil dobře," pokračoval vůdce draků. "Měli jsme strach, že se staneš králem a dobyvatelem a že nedůvěra, kterou k nám ostatní národy chovají, ti získá jejich podporu. Až příliš pozdě jsem zjistil, že ses nikdy nechtěl stát králem. Od nynějška je místo Pána draků jen mezi draky, protože podle proroctví k nim patříš."
Thelvyn k němu vzhlédl. "Já ti nerozumím..."
"Proto jsem veřejně vyzradil tvé tajemství. Možná jsi ztratil důvěru celého okolního světa, ale udělal jsi první krok k získání důvěry draků. Už z tebe nemáme strach. Teď víš, že jsi jeden z nás, a my máme jistotu, že nám neublížíš. Jestli se k nám skutečně připojíš, to se teprve ukáže. Nyní by sis měl promyslet vše, co ses dozvěděl, a rozhodnout se, kde je po událostech dnešního dne tvé místo ve světě. A snad zjistíš, že být drakem není nakonec tak špatná věc. Teď máš však asi bohužel pocit, že ses stal svým vlastním nejhorším nepřítelem."
"Ne, tak to není," odporoval Thelvyn. "Myslím, že je několik věcí, kterým nerozumíš. To, že jsem Pánem draků, ještě neznamená, že je také nenávidím nebo se jich bojím. Spojujete mne se svými legendami a srovnáváte s někým, koho jsem nikdy nepoznal. Sám jsem se nikdy nepovažoval za nepřítele draků. Vždy jsem si myslel, že úkolem Pána draků je zabránit drakům, aby škodili jiným i sami sobě. První Pán draků byl válečník, já jsem kněz."
"Tomu draci nebyli nikdy schopni věřit, dokud jsi jim to nedokázal," řekl Marthaen.
"Pak by také měli chápat, že je Mocný nezradil," pokračoval Thelvyn. "Jak jsi sám řekl, draci se ocitli ve zmatku. Mocný věděl, že by se ve svém strachu a hněvu neměli dostat s ostatním světem do sváru. Jedině Pán draků jim mohl zabránit, aby nešli do války, a kdo by mohl lépe splnit takový úkol než drak?"
Marthaen nic neříkal.
"Ještě něco bys měl pochopit," pokračoval Thelvyn. "Stále jsem Pánem draků a musím plnit svou povinnost. Odhalení mého tajemství na tom nic nemění."
"Nemyslím, že by mohlo," souhlasil drak. "Nyní však musím odejít."
Marthaen se obrátil a tři mocná máchnutí křídel ho vynesla k ranní obloze. Rychle stoupal a letěl k severu, k zalesněným kopcům mnoho mil za městem. Řada za řadou roztáhli ostatní draci svá křídla a vznesli se, aby ho následovali. Nejdříve ve vlnách přeletěli nad městem a pak náhle vytvořili jakoby nekonečnou řadu směřující k severu. V několika minutách byla pole pustá a draci se usadili ve vzdálených lesích a kopcích a opět vyčkávali.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Kapitola 18

TOHO VEČERA SE ZAČALA ROVNOVÁHA SIL výrazně měnit. Ethengarští, kteří hledali píci pro koně, vyšli do otevřených polí mezi dvěma řekami na sever od města, právě tam, kde se ráno shromáždili draci. Armáda z Darokinu dorazila při západu slunce a utábořila se na jižním břehu řeky Areste, na místě, které jim, jak se zdálo, naprosto vyhovovalo. Draci měli nyní své tábory dál na severu za ležením Ethengarských. Sledovali stále celou oblast, ale méně často a v menším počtu, a létali vysoko, aby tolik nenaháněli strach.
Thelvyn si nejdřív myslel, že teď, když dokončili svůj úkol, odletí do svých zemí, když ale nad tím více přemýšlel, pochopil, na co čekají. Marthaen zasadil sémě rozkolu; zpráva, že Pán draků je sám drakem v lidské podobě, měla zničit důvěru jeho spojenců. Marthaen čekal, až se ukáže, že jeho plán byl úspěšný. Jistotu získá, když uvidí odchod spojeneckých armád. Thelvyn si nevesele uvědomil, že nejrychlejší způsob, jak se zbavit draků, bude, když on přestane mít úspěch.
Nic z toho však nebylo ve skutečnosti nutné. Kdyby měl možnost s Marthaenem víc mluvit, zlatý drak by se nakonec nebyl rozhodl zničit jeho pověst v očích celého světa. Nemohl to mít Marthaenovi za zlé, protože chápal, jak snadno mohli draci považovat jeho královský titul ve Vysočině za osobní touhu po moci. Utěšovalo ho jen vědomí, že to, co se stalo, je snad nejlepší řešení. Draci nepůjdou do války a on je osvobozen od všech pout a může se věnovat svému skutečnému úkolu.
Draci správně předpokládali, že Pán draků ztratí důvěru ostatních, nedošlo k tomu však okamžitě. Většina lidí tolik věřila, že je ochrání, a zprávu, že je ve skutečnosti drak, nejdříve nepřijali. Jen poměrně málo obránců na hradbách bylo natolik blízko, aby skutečně slyšeli slova zlatého draka, a tak se většina o té věci dověděla spíše z překvapivých zvěstí, které to odpoledne proletěly městem. Alespoň prozatím byli skoro všichni tak šťastní, že nedojde k bitvě, že jim sotva záleželo na tom, jestli je jejich králem drak, elf nebo skřet.
Thelvyn měl však celoživotní zkušenost s flaemskou nedůvěrou k cizincům a věděl, že dříve nebo později se obrátí proti němu. Jediné, k čemu došlo, byl odchod záškodníků ze Země pahorků, kteří to vzdali a znechuceně zamířili zpět.
Thelvyn se zřekl aktivní účasti na vedení Vysočiny a přenechal plánování přechodu Braejru ze stavu obléhání k normálnímu životu v rukou kapitána Gairstaana a Solveig. Flaemové si vysokou divošku oblíbili, protože se v noci, kdy přijali vyslance z Darokinu, zúčastnila útoku. Vyprávělo se, že své rány utržila, když se rytířsky obětovala, aby zachránila Pánovi draků život. V této části světa ji už dobře znali jako společnici Pána draků a její pověst jeho vlastní ztrátou nedůvěry nijak neutrpěla.
Sir George kupodivu nevyužil svého postavení a nepřevzal vedení. Když se Thelvyn trochu zamyslel, pochopil, co tím starý rytíř sleduje. Thelvyn pravděpodobně brzo odejde z Vysočiny a vydá se na dlouhou cestu, která ho nakonec dovede k drakům. A Sir George se k němu chtěl přidat.
"Jsi rozrušený, chlapče?" ptal se ho Sir George té noci, když spolu se Selliandou seděli v králově pracovně.
"Rozrušený?" podivil se Thelvyn a opustil své tiché myšlenky. "Měl bych být?"
"No, myslím že jsi zažil trochu překvapení," řekl starý rytíř. "Draci zabili tvou matku a od té doby, co zjistili, že jsi naživu, se snažili zabít i tebe. V každém případě zpráva, že jsi drak, musela pro tebe být dost překvapivá."
"Ne... nemohu říct, že jsem doopravdy rozrušen," odpověděl Thelvyn zamyšleně. "Myslím, že to není žádné velké překvapení, když vám řeknou něco, co jste vždycky v srdci věděli. Nemám nic proti drakům, a tak mne to netrápí. Ačkoli připouštím, že je mi trochu smutno."
"A proč?"
Thelvyn pokrčil rameny. "Vy víte, co všechno jsem si navymýšlel o tom, kdo vlastně jsem, mimo jiné že jsem potomek starobylého rodu z Blackmooru. Vy jste samozřejmě znali pravdu."
"V Blackmooru neexistoval žádný zvláštní národ," pokoušel se mu vysvětlit Sir George. "Byli to úplně normální lidé, obyčejní smrtelníci, velmi podobní těm, kteří dnes žijí v této části světa. Odlišovali se jedině tím, že znali mnoho z magie

a vědy a byli schopni dát ty dvě věci dohromady."
"Proto jsi vždycky věděla, že nejsem jedním z legendárních půlelfů," obrátil se Thelvyn k Selliandě. "Ty jsi skutečně věděla, kdo jsem, je to tak?"
Přikývla. "Věděla jsem to od začátku, ale nebylo to pro mne nikdy důležité."
"Solveig to také musí být jedno," řekl Thelvyn. "Je mi ale jasné, že Korinn s tím bude mít potíže. Nebo to věděli i oni?"
"Ne, nikdy jsem to nikomu neřekl," ujišťoval ho Sir George. "Možná si vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že drak nebo drakon vždycky druhého rozeznají na pohled, bez ohledu na to, jakou podobu na sebe vezmou. Proto draci od první chvíle, kdy tě viděli u Torkynského vodopádu, věděli, kdo jsi. A proto jsem poznal, kdo je tvoje matka, hned, jak jsem ji uviděl. Ona samozřejmě také věděla, kdo jsem, a řekla mi pravdu. Té noci jsem přísahal slib věrnosti, podobný, jaký skládají kněží, později mi však bylo velmi zatěžko jej dodržovat. Chápal jsem, jak moc toužíš jít domů, ale měl jsem strach, že by se ti pravda nelíbila."
"Pořád jsem si představoval, že můj lid žije v nějaké daleké zemi, tak vzdálené a zapomenuté, že o ní nikdo nikdy neslyšel," pokračoval smutně Thelvyn. "Celá léta jsem snil krásný sen o slavnostním návratu domů. Pamatuji se, jak jsem se poprvé setkal s duchem své matky v den, kdy jsme sestoupili z Věčné hory. Myslel jsem si, že ji odehnal duch zlatého draka dříve, než mi mohla sdělit nějaké důležité tajemství, ale teď vím, že ten zlatý drak byla ona, ve své pravé podobě."
"Věčná hora je vstupní branou do světa duchů," vysvětlovala Sellianda. "Bylo pro ni snazší, když se ti zjevila tam, ačkoliv jen s obtížemi udržovala svou zakletou podobu."
Thelvyn pohlédl na Sira George. "Teď bych hrozně rád věděl, proč jsi mne hned neprozradil renegátům? Věděl jsi, že jsou té noci v horách a hledají mne. Řekl bych, že by ti za to dali hodně velkou odměnu."
"Slíbil jsem tvé matce, že tě nezradím," odpověděl starý rytíř trochu zaskočen. "Od první chvíle, co se na mě podívala, jsem jí nemohl říct ne. A navíc jí Mocný řekl, že jsi pro budoucnost draků velmi důležitý, což jsem se od ní také dověděl. A já jsem vůbec neměl chuť Mocnému odporovat."
Thelvyn skryl úsměv a už dál o té věci nemluvil. Poznal Sira George do té doby dost dobře, aby věděl, že draky tajně obdivuje a váží si jich. Přání Mocného byla pro něho, věrného drakona, zákonem. Považoval za čest a byl nesmírně rád, že mu mohl sloužit.
"Co teď budeš dělat?" zeptal se Thelvyn Selliandy. "Tvůj úkol tady už brzy skončí."
"Je mou povinností zůstat s tebou, dokud se nevrátí Kharendaen," řekla. "A ona se k tobě nemůže vrátit, dokud jsi zde v Braejru."

* * *

Už dalšího rána se situace začala měnit podle toho, jak se očekávalo. V Braejru se vedly řeči, že současné problémy s draky vznikly jen díky soupeření o vládu nad Vysočinou mezi draky a Thelvynem a Flaemové do toho byli zataženi jen kvůli nim. Pravděpodobně jen velmi málo lidí tomu skutečně věřilo. Velmi dobře si pamatovali, jak byl král Jherridan pevně rozhodnut s draky válčit a že Thelvyn ve skutečnosti těmto hrozným událostem zabránil. Nikdo také nezapomněl na zradu čarodějů.
Přesto však rostlo podezření, že Thelvyn nese za nedávné události jistou odpovědnost, alespoň částečně. Lidé dospěli všeobecně k názoru, že přítomnost Pána draků přináší nebezpečí bez ohledu na to, že má dobré úmysly. Bohužel na tom bylo něco pravdy. Jediné, co Thelvyn mohl v té chvíli udělat, aby se vyhnul nedůvěře, bylo veřejné prohlášení, že se vzdá trůnu, jakmile naleznou vhodného nástupce, a že svolá zvláštní shromáždění, které bude krále vybírat. Takto nemusel jmenovat svého nástupce sám.
Thelvyn zjistil, že v obtížné situaci není sám. Státnické povinnosti i předsudky nutily Korinna Medvědobijce, aby s Thelvynem zpřetrhal všechny svazky a zradil tak jejich dlouholeté přátelství, což bylo zvlášť pro trpaslíka něco velmi nečestného. Korinn byl chycen do pasti svými vlastními povinnostmi. Nemohl si dovolit poskvrnit svou pověst, protože by tím ohrozil svůj nárok na trůn ve Skalní domovině. Jeho bratr Dorinn byl v bitvě v Zemi pahorků těžce zraněn a nebyla velká naděje, že se uzdraví natolik, aby se mohl stát králem. Zdálo se tedy nanejvýš pravděpodobné, že následníkem bude Korinn. Trpaslíci považovali draky za své velké nepřátele, a proto Korinnovo spojenectví s Pánem draků začalo být náhle pro budoucnost nevhodné.
Thelvyn chápal Korinnovu potřebu odloučit se od Pána draků a ani trochu mu to nezazlíval. Všechny přátele však neztratil. Solveig sotva záleželo na tom, co si o ní kdo myslí, ona však byla Flaemy kupodivu vysoko ceněna. Další, kdo Thelvyna velmi podporoval, byl kapitán Gairstaan, který osobně i veřejně zůstal oddaný a věrný. Thelvyn se snažil ochránit Vysočinu před ničením a kapitán cítil, že mu jsou za to dlužni.
Alespoň zatím neměl Thelvyn žádné přímé odpůrce, i když čekal, že se proti němu postaví ohňoví čarodějové, aby tak na jeho účet vylepšili svou nynější špatnou pověst. Byl také zvědav, jestli se proti němu v touze získat trůn postaví nějaký vévoda, ale moc tomu nevěřil. Nebylo těžké vybrat následníka, ale byl problém najít někoho, kdo by byl ochoten a zároveň schopen zemi vést. Koncem týdne se králem mohl pravděpodobně stát kterýkoli vévoda, stačilo jen, aby přišel do Braejru a požádal o to.
Když přišli v poledne Solveig a Gairstaan do paláce, měli alespoň jednu dobrou zprávu. Protože dračí armáda tábořila jen několik mil směrem na sever, muselo město zůstávat v dost vysokém stavu pohotovosti pro případnou bitvu. Nebezpečí války se velice zmenšilo, ale obléhání ještě neskončilo.
"Naši zvědové zjistili něco divného," vysvětloval Sir George během rozhovoru při spěšném obědě. "Zdá se, že už zde není tolik draků jako dřív. Asi polovina musela odletět."
"Čekal jsem to," řekl Thelvyn. "Bitvu možná vyhráli, ale draci jsou stále ve válce s Alfatijskými. Jsem přesvědčen, že

Marthaen cítil potřebu přemístit armádu co nejdřív zpátky na východ. Věděli jsme, že tu dlouho mnoho draků nezůstane. Draci se hodně pohybují, a proto také hodně jedí. Určitě už těžko shánějí potravu."
"Nechápu, proč neodejdou všichni společně," poznamenala Solveig.
"Stejně budou muset," odpověděl Thelvyn. "Neodtáhnou však dřív, dokud neuvidí, že se naše spojenectví začíná rozpadat. Nikdo ale samozřejmě nechce odejít, dokud jsou draci tady."
"Myslím, že trpaslíci mají v každém případě chuť vrátit se domů," připojil se Gairstaan. "Elfové z Alfheimu také, protože nevidí žádnou příležitost k boji."
"Jestli se chceme draků zbavit, musíme ostatní povzbudit, aby odešli," řekl Thelvyn.
Přítomnost tolika armád způsobovala problémy hlavně proto, že vojáci reptali víc než lidé z Braejru, a nejhlasitěji vyjadřovali svou nespokojenost trpaslíci. Než začala noc, odpor a podezření proti Pánovi draků se staly všeobecným jevem. Příčinu tomu zavdali pravděpodobně nespokojení trpasličí vojáci, kteří se snažili najít nějakou zábavu ve městě, které odmítalo a podezíralo cizince ještě víc než oni sami. Darokinská armáda sice zůstávala stále utábořena na vzdáleném břehu řeky Areste, ale darokonští vojáci přicházeli v malých skupinách do města a nijak se nezdržovali vyjádřit svůj názor.
Zpočátku lidé z Braejru sotva věděli, co si mají myslet. Pánovi draků věřili a on je nikdy skutečně nezradil. Ale rady jejich vlastních čarodějů a násilná smrt jejich prvního krále v nich vyvolaly nedůvěru a hněv, a proto pro ně bylo snadné přestat věřit Pánovi draků. Jejich strach z draků byl hned na druhém místě za dávnou nenávistí k Alfatijským, a tak když začali ostatní Pána draků odsuzovat, nebyli k jejich slovům hluší.
Proto byl Thelvyn překvapen, když se u něj té noci objevil Korinn. Trpaslík se asi cítil velice nepohodlně, myslel si, že starý přítel musí mít pocit, že ho zrazuje. Bezpochyby to pro něho bylo snazší, když našel Thelvyna samotného jen se Selliandou. Sir George ani Solveig tam nebyli.
"Asi jsi sem neměl chodit," řekl mu Thelvyn, když ho přivítal. "Ví někdo z tvých lidí, že jsi tady?"
"Jen ti, kterým nejvíc důvěřuji," ujistil ho Korinn. "Patrně sis domyslel, proč přicházím."
"Samozřejmě," odpověděl mu Thelvyn a podal mu pohár světlého piva. "Já vím nejlíp, že ty sám bys nikdy nebyl proti mně."
"Bylo to těžké rozhodnutí," řekl na to Korinn kysele, posadil se na prázdnou židli a zíral na sklenici. "Buď zradím své přátele, nebo zklamu svou rodinu a svůj klan. Kdyby má dobrá pověst nebyla pro Skalní domovinu tak důležitá, nikdy bych to neudělal. Dozvěděl jsem se, že ty řeči šíří mí vlastní bojovníci a já nemám možnost jim v tom zabránit."
"Ve skutečnosti neudělali nic zlého," uklidňoval ho Thelvyn. "Už brzy o mně čarodějové začnou rozšiřovat pomluvy a obrátí Vysočinu proti mně, pokud to už neudělali. Já se doopravdy nesnažím trůn udržet. Zůstávám tu jen tak dlouho, dokud se všechno nevyřeší a oni si za mne nenajdou náhradu. Draci tu zůstanou tak dlouho, dokud nezjistí, co se stane, ale ani ostatní neodejdou, pokud tu draci budou. Spíš jsem doufal, že kvůli tomu všemu budou trpaslíci cítit, že je čas odejít."
"Ano, uvědomují si to," přisvědčil Korinn. "Ale vadí jim jejich pýcha. Žádný trpaslík se nechce první zvednout, zvlášť když tam venku jsou stále draci. Vypadalo by to jako zbabělost a ztráta sebedůvěry. Mě samozřejmě také vůbec nenapadlo, že ty vlastně potřebuješ, abychom odešli."
"Ano, potřebuji," řekl Thelvyn, "ale nesmí to v žádném případě uškodit tvé pověsti. Kromě toho bych nebyl překvapen, kdyby se ráno Ethengarští vydali k domovu.
Měli vždycky méně chuti s draky bojovat, než si sami mysleli."
"Už budu muset jít," řekl Korinn a zvedl se. "Je mi líto, že se tohle stalo. Věřím, že se situace za několik let uklidní a ty se budeš moci vrátit a navštívit mě v Dengaru. Ale musíš mi slíbit, že svou dračí tlamu budeš držet stranou od mého pokladu."
Thelvyn se zasmál. "To ti slibuji. Ale nečekej mě dřív, než bude vyřešena záležitost s volbou nového krále. Bude to ještě nějaký čas trvat. Nechci riskovat, že se věci pokazí."
Korinn se uklonil a rychle odešel. Za dveřmi čekal Taeryn, který ho vyvedl ven. Thelvyn by rád věděl, jestli mladého trpaslíka ještě někdy uvidí. V minulosti vzal s sebou do Dengaru Kharendaen, když nesl poselství, věděl však, že bude ještě dlouho trvat, než bude ve Skalní domovině znovu vítaným hostem. Když Korinn odešel, všiml si, že Sellianda je něčím pobavena.
"Patří ti již poklad největšího z renegátských králů. Každý trpaslík by si rval vousy závistí nad takovým pokladem."
"Na to jsem zapomněl," přiznal se. "Myslím, že se mi Marthaen chtěl úmyslně zavděčit, když trval na tom, že poklad patří mně."
"Dokonce ještě teď se tě snaží co nejvíce podporovat," svěřila se mu.
"Také jsem přemýšlel o tom, jestli nebylo příliš ukvapené tvrdit, že jsem drak, bez ohledu na to, že má matka byla zlatý drak. Můžeme jednoduše předpokládat, že můj otec byl také drak, nevíme to však určitě. Nebo snad ano?"
Sellianda zavrtěla hlavou. "Jen tvá matka, otec a Mocný znají pravdu."
"A ani v nejmenším nemám představu, jak bych mohl přijmout podobu draka," řekl Thelvyn.
"To je samozřejmé. Jsi pod mocným kouzlem, které ti brání vzít na sebe svou pravou podobu. Vyžadovaly to okolnosti tvého zrození. Tvá matka by tě nemohla přivést na svět, kdyby kouzlo držící vás oba v této podobě nebylo velmi tajné. Drakem se nebudeš moci stát do té doby, než bude kouzlo zrušeno. Možná to může udělat jen Mocný. Stejně je tu však dost důvodů, abys byl drakem. Zvlášť proto, že ty sám snadno ovládáš kouzla, přestože jsi také kněz."
"Jednou jsi mi řekla, že nejsem opravdový kněz," připomněl jí. "Prozradila jsi mi, že mám téměř stejné postavení jako nižší Nesmrtelný."
"Každý mocný dračí kněz je skoro roven nižším Nesmrtelným," vysvětlovala. "Marthaen ti dal další klíč k tomu, kdo jsi."

"To je pravda," připustil. "Ale jedna věc mi není jasná. Moje současná podoba. Je mi jedenadvacet let a vím, že draci dospívají velmi pomalu. Když na sebe vezmu dračí podobu, budu dospělý drak, asi tak stoletý, nebo jedenadvacetileté dračí mládě?"
Sellianda byla dost překvapena. "Nikdy jsem na to nepomyslela. Opravdu nevím. Ty jsi ve zvláštní situaci, protože žádný drak se nenarodil v zakleté podobě. Myslím, že bys zůstal dospělý. Ale je to vlastně smutné, že povinnost, o kterou jsi nikoho nežádal, tě připravila o sto let dětství."

* * *

Druhého dne časně ráno, tak, jak Thelvyn předpokládal, sbalili Ethengarští svůj tábor a přesouvali se přes most nad řekou Aalban na sever od Braejru. Odsud se dostali na divoké území severně od řeky, do země obývané elfy z jižní Vysočiny, jen řídce obydlené. Brzo projdou přes kopce mezi pohořím Kolos na severu a Zemí pahorků na jihu, neschůdnými a nebezpečnými končinami. Bylo jich však hodně, takže se nemuseli obávat útoků nějakého divokého národa, i když by Ethengarští pravděpodobně boj uvítali. Válka s draky je dost zklamala, a proto potřebovali nějaký dobrý souboj, aby uspokojili svou pýchu.
Trpaslíci chtěli odejít hned, jak jen to bude možné. Aby byly splněny všechny formality, dostavil se Korinn a jeho kapitáni k Thelvynovi a tázali se, je-li jejich přítomnost ještě potřeba. Velící generál darokinského vojska později toho dne oznámil své úmysly a zdůraznil, že je nutné s návratem na jih spěchat, protože letní deště by mohly znemožnit průchod po cestách v divočině. Jen elfové z Alfheimu neměli nijak naspěch; pravda o původu Pána draků je ani v nejmenším netížila.
Toho dne se Thelvynovo postavení zhoršilo, pokud to bylo ještě víc možné. Lidé si šeptali, že vždycky ve skrytu věděl, že je drak, a kdyby draci veřejně neodhalili pravdu, dál by podváděl spojence a lidi, kterým slíbil ochranu. Většina lidí z Braejru tomu nevěřila, ale začínali mít pocit, že je Pán draků musel nějakým způsobem podvést. Když už nic jiného, byl přece sirotek neznámého původu, což bylo samo o sobě podezřelé.
Ohňoví čarodějové všechno ještě zkomplikovali, protože se rozhodli, že je načase, aby Pána draků veřejně odsoudili. Znali teď jeho tajemství a získali tak možnost zaútočit na jeho pověst ještě účinněji, než byli předtím schopni draci. Připomněli lidem z Braejru, že byl tajně knězem a navíc pravděpodobně knězem Mocného, což byla právě pro Flaemy velmi podezřelá okolnost. Poukazovali na to, že zradil vlastní národ a dokonce i draci ho nenáviděli a nevěřili mu. Byli proti němu a s prohlášením, že o jeho skryté špatnosti věděli, nečekali. Později toho dne žádali čarodějové, aby se Thelvyn vzdal trůnu a navrhovali, že do té doby, než se najde nový král, by podle flaemských zákonů měli Vysočině vládnout oni. Takovou věc nemohl Thelvyn připustit. Na útocích proti němu mu příliš nezáleželo, ale dosud byl králem Vysočiny a bral svou úlohu velmi vážně. Poslední, co mohl pro dobro své říše vykonat, byla ochrana jeho lidu před sebou samým. Byl pevně rozhodnut nedovolit bezcitným, sobeckým čarodějům, aby se přiblížili byť jen o krůček blíž k trůnu a uskutečnili své sny o jeho uchvácení. Protože ohňoví čarodějové stále neměli vůdce, povolal Thelvyn toho večera do své pracovny Alessu Vyledaarovou.
Alessa ochotně přišla, chovala se však chladně a důstojně. Byla oblečena ve vznešeném rouchu čarodějů s velkou mocí, ještě zvýrazněném tuhým límcem, jaký nosila flaemská aristokracie. Thelvyn se nezvedl, aby ji přivítal, a ona zůstala blízko dveří.
"Stále ještě toužíš po mé posteli?" zeptal se.
Alessa byla jen mírně překvapena, když pochopila jeho sarkasmus. "Abych byla upřímná, byla by to jistě příjemná zkušenost, ale nebylo by to pro nikoho z nás výhodné. V posledních několika dnech se věci hodně změnily. Jsi teď dračím vůdcem a já nejsem hloupá, abych šla proti tobě. Snad jsme byli příliš smělí."
"Kdybyste byli trpěliví a potichu počkali, až odejdu, mohli byste po mém odchodu dosáhnout ve Vysočině toho, po čem toužíte," řekl jí. "Stejně jsem se chystal odejít, ale tím, že o mně šíříte zlomyslné lži, se mě dřív nezbavíte. Kbybyste byli upřímní, museli byste přiznat, že jsem sloužil Flaemům dobře. Vy čarodějové to o sobě tolik tvrdit nemůžete. A já vám teď předtím, než odejdu, zabráním v tom, abyste si na Vysočinu dělali nárok. Tak jako draci věděli, jak na mě, já vím, jak na vás."
Alessa se zamračila. "Toto bys neříkal, kdybys nevěděl, že tě nemůžeme zastavit. Předpokládám, že mi řekneš, co máš v plánu."
"Já bych opravdu nerad zkazil překvapení," odmítl ji. "Měli byste mi skutečně poděkovat, to vy však neuděláte. Kdybyste se tolik nepletli do politiky, mohli byste vy čarodějové opravdu něčeho dosáhnout. Přijmeš malou radu? Posaď se."
"Proč bych nepřijala," odpověděla a posadila se do křesla naproti němu. "Moudrost a chytrost draků jsou pověstné."
"Pak sama zkus být víc moudrá a méně lstivá," poučil ji. "Vaši lidé jsou nyní v tomto světě více než sto let a upřímně řečeno, vy čarodějové jste ještě ničeho nedosáhli. Máte největší knihovny na světě, ale nic jste se z knih nenaučili. Ovládáte Záření, a přesto nevíte, jak je využít, s výjimkou několika salonních triků. Spoustu času ztrácíte tím, že se snažíte udržet své postavení, a teď nemáte žádné. Kdybyste se jen polovinu toho času snažili být užiteční, nikdy byste se nemuseli o své postavení bát."
"Jsi cizinec," bránila se. "Nerozumíš nám. My jsme strážci flaemského zákona."
"S takovou logikou na mě nechoď," řekl jí Thelvyn. "Prožil jsem zde celý život. Flaemům rozumím možná líp než oni sami, protože se musím hodně snažit být jiný než vy. A co se týče toho druhého, budete si muset sednout a přepsat většinu svých knih flaemského práva. Vše, k čemu se hlásíte, vás stále dostává do problémů. Jeden svět jste už zničili a nechci hádat, kolik dalších to ještě čeká."
"Řekl jsi už všechno?" zeptala se Alessa.

"Je zbytečné, abych dál pokračoval," řekl jí. "Není v mém zájmu zachraňovat Flaemy před nimi samotnými. Vlastně právě to mám dělat pro draky."
"Ano, a zvládl jsi to velmi dobře," poznamenala posměšně.
Thelvyn pokrčil rameny. "Draci nebojovali, a ani by to nikomu neposloužilo. Možná se zdá, že jsem prohrál, já si však myslím, že se všechno obrátilo k lepšímu."
Alessa se zatvářila lhostejně. "Přesně tak. Moc mě těší, jak všechno dopadlo. S draky ses domluvil a ani přitom nezničili polovinu Braejru, brzo budeme mít nového krále, který nás čarodéje nebude tolik podezírat, a já osobně jsem tím vším jen získala."
"Opravdu? A čím jsi k celé věci přispěla? Nebo se raději nebudeš o svých zásluhách zmiňovat?"
"Ale ano," řekla Alessa, která se zdála být se sebou velmi spokojená. "Tak, jak jsi mě přirozeně hned od začátku podezíral, Byen Kalestraan si mě vybral, abych se ti zvlášť věnovala a ovlivňovala tě jakýmkoli možným způsobem. A myslím to doslova. Věděla jsem, že Kalestraan a několik jeho vyvolených mají nějaký plán. Aby získali moc, chtěli se tě zbavit, a možná i Jherridana. Dostala jsem se tak do nezáviděníhodné situace. Kdyby měl Kalestraan úspěch a já dokázala svou oddanost, byl by mi víc nakloněn. Já jsem však zvážila, jaké šance má ohňový čaroděj proti nejmocnějším kouzlům starobylého Blackmooru, a pochopila jsem, že s největší pravděpodobností vyhraješ ty. Varovala jsem tě, a možná bych ti řekla i víc, ale Kalestraan se chtěl s tebou vypořádat, dřív než zničí Jherridana, a tak jsem si myslela, že nikdo není opravdu v nebezpečí."
"Jsi alespoň trochu věrná svému lidu," poznamenal Thelvyn.
"Samozřejmě jsem nikdy nečekala, že se staneš příštím králem," pokračovala. "Znovu jsem byla v pozici, kdy jsem mohla jenom získat. Kdybys bojoval s draky a vyhrál, myslela jsem, že bych tě přesvědčila, abys zůstal králem. Nevadilo by mi být tvou královnou a alespoň bych využila spojení s tebou, abych pak, když by byli všichni nejvyšší čarodějové pryč, získala vyšší postavení v mém řádu. Pochopitelně když draci odhalili tvůj původ, musela jsem všechny vazby s tebou přetrhat, abych si udržela své postavení. Ve skutečnosti jsem se na tvůj účet stala ještě mocnější."
"To bylo velice chytré," řekl Thelvyn. "Už se čarodějové rozhodli, kdo bude jejich nový vůdce, nebo je situace ještě natolik nejasná, že si nemohou zatím vybrat?"
"Pravděpodobně to vlastně budu já, kdo získá toto místo," řekla mu. "Příští dny by o tom měly rozhodnout. Jsou zde někteří čarodějové, kteří mají větší zkušenosti, ale já se svým mládím dovedu současnou situaci ve Vysočině zvládnout nejlépe. A tak i kdybys nás nějak trvale poškodil, já už jsem získala víc, než jsem ve svém postavení mohla doufat."
"To je velmi pozoruhodné," poznamenal Thelvyn. "Měl jsem k tobě před pěti lety přijít na lekci o politice, můj vlastní život by se tak velice zjednodušil. Co tedy zamýšlíš? Mám pocit, že jsi přesvědčena, že jsi situaci dokonale využila. Pokusíš se nyní být užitečná, nebo jen čekáš, co víc bys pro sebe ještě mohla získat?"
Alessa se na moment zdála být zmatena, pak na něho pohlédla. "Ty nás chceš politicky znemožnit?"
"Nemám v úmyslu něco takového čarodějům provést," řekl jí. "Oni už to zvládli sami. Já chci jen změnit způsob, jakým je říše spravována, aby žádná osoba ani skupina nemohly pro svou osobní ctižádost tuto zemi zneužít. A vy mi v tom nemůžete zabránit. Ať jste ochotni si to přiznat nebo ne, lidé mi stále věří víc než vám čarodějům. Takže se nakonec uvidí, jestli budou čarodějové mít své místo v nové vládě, nebo jestli z ní budou všichni zcela vyloučeni."
"A ty sis myslel, že nedokážeš vést politiku," povzdechla si Alessa. "Co ještě můžu dodat? Velmi dobře vím, kolik jsme ztratili, a říká se, že opatrnost je tou lepší stránkou odvahy. A tak bude pro mě nejlepší být vděčná i v porážce a podporovat tě v tvých plánech. Přestože tomu nevěříš, nechybí mi oddanost k mému lidu. Budeme muset mnoho věcí změnit."
"A co Alfatijští?"
Zamračila se. "I já jsem vždy věděla, že na ně nemůžeme zaútočit, a nedovolím, aby to bylo v popředí mých zájmů. Tvoji draci způsobili, že v dohledné době nebude možné žádné spojenectví proti Alfatijským vytvořit. Draci také tak dokonale zničili alfatijské loďstvo, že pro nás už stejně nejsou nebezpeční. Nikdo si už nemyslí, že je potřeba do Alfatije vpadnout, a oni chtějí mít svou armádu blízko domova. My samozřejmě také."
"Měla bys raději hledat Náhrdelník draků," dodal Thelvyn. "Pokud jsi mi někdy v něčem věřila, pak si nyní buď jistá, že si draci pro něj přijdou, a tentokrát je nezastavím."

* * *

Druhý den brzy ráno trpaslíci odešli a následovali Ethengarské. Překročili most přes Aalban a zamířili směrem k průsmyku v pohoří Kolos. Vojsko z Darokinu, které nikdy nepřešlo přes řeku Areste a nevstoupilo do Braejru, se také připravilo na odchod. Zabralo jim půlku dopoledne, než se sbalili a seřadili velké množství vozů, jezdectvo a mnoho oddílů pěchoty, a teprve krátce před polednem byli konečně na cestě.
Odchod různých vojenských oddílů draky uspokojil a poslední opustili kopce to stejné ráno. Thelvyn vystoupil na hradby nad palácem a sledoval je, jak stoupají z lesů za poli, ještě jednou zakrouží a odlétají k severu. Byl na ně působivý pohled, na dlouhý pás draků, který se táhl až do nedohledna. Zdálo se, jako by jich bylo víc než ve skutečnosti, Thelvyn si však pomyslel, že v této skupině byly jen čtyři nebo pět set z těch původních dvou tisíc. Odletem posledních draků obléhání Braejru formálně skončilo a město se mohlo konečně začít pomalu navracet k normálnímu životu. Život měl zase být opravdu jako dřív, ale Thelvyn se toho nezúčastní. Skoro se sám sobě musel smát, když zjistil, že je teď smutný z loučení, a vzpomněl si, jak se vždycky nemohl dočkat, aby už byl pryč z této země a od těchto lidí. Pořád to však byl jediný domov, který znal. Byl tady nechtěným sirotkem, hrdinou a pak králem, a nyní se kruh uzavřel a oni ho opět nechtěli. Cítil, že je nejvyšší čas, aby odešel.

Přesto by byl rád věděl, jestli bude život na Vysočině takový jako dřív. Doufal, že se něco díky jeho činům obrátí k lepšímu. Nikdy netoužil stát se králem, a když k tomu došlo, cítil za svůj titul hlubokou odpovědnost. Byl pevně rozhodnut, že Vysočina na tom musí být po jeho odchodu lépe, než když tam přišel. A to nebyl malý úkol. Flaemy vždy více ohrožovali vlci z vlastní smečky než nějaký cizí nepřítel.
Když se vrátil z hradeb, našel ve své pracovně Solveig. Dívala se do jediného velkého kufru uprostřed podlahy, který obsahoval veškeré věci, které si sem ze svého domu přinesl. Její zájem nebyla prostá zvědavost, měla opravdu obavy.
"Jsem rád, že jsi přišla tak brzy," řekl a sedl si ke stolu. "Předstoupím hned ráno před shromáždění, abych vyhlásil svou formální abdikaci, a musím toho ještě hodně zařídit."
"Ano, to je třeba," souhlasila s ním a posadila se ke stolu naproti němu. "Rada však ještě ani nezačala s hledáním tvého nástupce. Jestli se teď zřekneš trůnu, bude muset osoba, kterou označíš, přijmout korunu."
"Nikdy jsem se tě nezeptal, co si o tom všem myslíš," řekl, jako by chtěl úmyslně změnit téma.
Solveig se zdála zmatena. "Nevím, co bych si měla myslet. Ohňoví čarodějové mají tak důkladně přistřižena křídla, že se z toho brzo nevzpamatují, ačkoliv vždycky budou znamenat určitou hrozbu. Tvůj nový král by měl být dost silný, aby je zvládl. Zároveň se zdá, že žádný z vévodů po trůnu netouží. Pro tebe by bylo snazší, kdybys jmenoval svého nástupce sám. Máš na to právo."
"Ať zvolím kohokoli, takový král se bude nutně muset částečně obrátit proti mně," řekl Thelvyn. "Pak by byla jeho autorita oslabena hned od začátku. Sama jsi řekla, že nový král musí být silný, aby se mohl postavit svým nepřátelům. Ale já bych rád věděl, co teď chceš dělat ty, když Sir George a já odejdeme?"
"Ty můžeš odejít, hned jak budeš chtít, ale mne jsi svázal odpovědností za toto shromáždění," řekla. "Co bude dál, nevím. Se Sirem Georgem nebudu pracovat do té doby, než se vrátí z vaší cesty, a pochybuji, že bych mohla jít s vámi. Předpokládám, že se velmi brzo zapojíte do soukromých dračích záležitostí. Odcházíte brzy?" zeptala se. "Máš v úmyslu vložit Vysočinu do rukou nástupci, kterého sám jmenuješ?"
"Jako svého nástupce jsem vybral tebe."
"To je tedy chytré," řekla Solveig kysele. "To myslíš vážně?"
"Mám jeden náhradní plán," řekl jí. "Flaemové by mohli zůstat bez krále. Jakmile tu bude král, budou vévodové a ohňoví čarodějové znovu bojovat o moc. Všechno, čeho jsou chopni, je pouze myslet na to, jak vyhledávat těžkosti a válčit s nepřáteli, které nikdy nemohou porazit."
"To je pravda."
"Myslel jsem na parlament složený ze dvou částí," pokračoval Thelvyn. "Stálé shromáždění, složené z volených zástupců, kteří by byli vždy k dispozici zde v Braejru a zabývali by se běžnými problémy a nenadálými těžkostmi. A pak by se v určitou dobu v roce scházelo celé shromáždění, do kterého by byli zahrnuti i vévodové nebo jejich zástupci a zástupci čarodějů. Tehdy by rozhodovali o hlavních záležitostech Vysočiny. Shromáždění by mělo nejvyššího zástupce, srovnatelného s prvním mluvčím draků, který by vedl shromáždění, a zástupce Vysočiny v politických záležitostech."
Solveig byla poněkud zmatena. "Proč? Zrovna tak by shromáždění mohl vést král."
"Myslel jsem na to, k čemu to vede, když má někdo moc. První mluvčí by si byl spíše vědom toho, že jeho úkolem je spravovat zemi. Ten, kdo by nesl titul krále, by byl příliš brzy zaměstnán mocí, která obvykle králi náleží. Základ pro takové uspořádání už existuje. Současné shromáždění by se jen rozšířilo a stalo se shromážděním zástupců."
"Proč si myslíš, že s tím budou Flaemové souhlasit?" zeptala se Solveig, která tomu stále příliš nevěřila.
"Jestli ne, zůstanu zde v paláci sedět tak dlouho, dokud nenajdou někoho tak moudrého a čestného, aby se mohl stát králem. A myslím, že oba víme, jak dlouho by to mohlo trvat."
Thelvyn doufal, že vyhrožuje zbytečně. Celý příběh o jeho původu byl teď všeobecně znám a jeho popularita byla menší než kdy dřív. Všichni byli pevně přesvědčeni, že s sebou vždy přináší trápení s draky a že tomu tak bude vždycky, ať půjde kamkoliv, a přáli si, aby byl co nejrychleji pryč. Takový postoj mohl očekávat všude, kam přijde.
Když se rozkřiklo, že se chystá opustit palác, začali k němu přicházet různí diplomaté. Moci Pána draků si stále vážili a chtěli, aby jim pomohl, kdyby je draci někdy ohrožovali, ale jinak by byli raději, kdyby v jejich zemích nepobýval.
Za těchto podmínek shromáždění souhlasilo s Thelvynovou nabídkou. Potřebovali nějaký čas, aby vypracovali podrobnosti pro novou parlamentní vládu, ale byli připraveni převzít do té doby vládu nad Vysočinou. Solveig byla velmi překvapena, když byla zvolena prvním nejvyšším parlamentním hodnostářem v říši. Měla bydlet v bývalém Thelvynově domě. Královský palác měl být přejmenován na Parlamentní palác. Zatím tam měli bydlet jen zaměstnanci a stráž.
Čarodějové zůstali po celou dobu neobvykle potichu. Alessa Vyledaarová vzala Thelvyna opravdu za slovo. - Proti jeho návrhu se nepostavila a namísto toho se stala jednou z hlavních Solveižiných přívrženkyň. Thelvyn nemohl zatím poznat, jestli se opravdu poučila, nebo jestli jen čeká, až budou čarodějové zase trochu v oblibě. Byl si však jistý, že jestli se Alessa pokusí Solveig oklamat, čeká ji nemilé překvapení.

Kapitola 19

NYNÍ, KDYŽ BYLO VŠE ZAŘÍZENO, SE THELvyn tiše, bez ceremonií a proslovů, vzdal trůnu. Sbalil si své poslední věci a přestěhoval se to stejné odpoledne do svého domu spolu se Sirem Georgem a Solveig. Taeryn velice toužil pomáhat a přenesl všechen Thelvynův majetek k čekajícímu vozu, bylo však vidět, že je smutný a ustaraný.
"Nezáleží mi na tom, co si lidé pomyslí," tvrdil. "Vy jste stejně ten nejlepší král, kterého Vysočina kdy měla."
"Cením si toho, co říkáš," ujišťoval ho Thelvyn, "ačkoliv si nejsem jistý, jestli by s tím ostatní souhlasili."
"Já vím, že ano. Ale tolik mluví, že nemají čas zamyslet se nad tím, co si skutečně myslí."
Nejdřív byl Thelvyn rád, že je zase doma, brzo však zjistil, že mu tam jen málo věcí připomíná šťastnější dny. Kharendaen byla pryč a staré skladiště zůstalo temné a prázdné. Vzpomínal na dobu, kdy byl pyšný, že je Pánem draků, a kdy s dračí kněžkou cestoval po celém známém světě. Od té doby, co odešla, se příliš Pánem draků necítil.
Neměl už u sebe žádné služebnictvo, a tak si večeři připravil sám. Solveig se bude muset postarat, aby v domě byli noví sloužící, ale udělá to pravděpodobně až po jeho odchodu, protože lidé z Braejru jsou přesvědčeni, že kam přijde, přináší jen těžkosti.
"Až budeš pryč, najdu pomocníky snadno," řekla mu Solveig, když ten večer seděli v pracovně. "Když pomyslím na to, jak tě teď lidé přestali mít v oblibě, nechápu, proč mají dost rádi mě. A Sira George by, myslím, zvolili králem, kdyby byl ochoten zůstat."
Thelvyn se opíral zády o židli a poslouchal, co si ostatní povídají. Sellianda seděla vedle něho a také tiše naslouchala. Starý rytíř rozjímal nad lahví třešňového likéru, jako by to měla být na nějaký čas jeho poslední, což se opravdu mohlo stát. Solveig si také nalila zvlášť velkou sklenici, bylo to překvapivé, protože jinak likér neměla ráda. Byl to důkaz toho, jak mnoho těžkostí musela ten den překonat.
Thelvyn se na Solveig pozorně díval a uvědomoval si problémy, se kterými se setká, až on bude pryč. Jako by se nějak změnila. Když se s ní před několika lety poprvé setkal, neměla politiku ráda. Snad teď byla jiná, protože byla opravdu starší. Přestala být dobrodružkou Solveig Bělozlatou a byla připravena stát se znovu Valerií Dorani, adoptivní dcerou jedné z předních rodin v Thyatisu. Prozatím v ní byly obě, tichá a nebezpečná divoška a chladná vypočítavá vladařka.
"Zůstaneš zde dlouho?" zeptal se Thelvyn náhle.
Solveig to zaskočilo, jako kdyby se ještě nerozhodla. "Opravdu nevím. Zdá se mi to tu stejně dobré jako kdekoliv jinde a Flaemové mě tu pravděpodobně chtějí. Možná že zde zůstanu, dokud mne to neunaví, nebo dokud mě oni sami nepošlou pryč, nezáleží na tom, jak odejdu."
"A co Darius Glantri," zeptal se Sir George. Mladý muž z Thyatisu se nedávno vrátil do své země.
"Uvidím," odpověděla neurčitě. "Ale co bude s tebou, Thelvyne? Vím, že si chceš pro sebe najít tu pravou dračici."
"Marthaen říkal, že mi Kharendaen dá vědět, co mám dál dělat," odpověděl Thelvyn. "Myslím, že ji vede Mocný. V minulosti bylo všechno, co se se mnou stalo, předem připraveno, a myslím, že tomu tak bude i nadále."
"To záleží na tom, kdy se tvůj ochránce rozhodne zapojit tě zase do práce," připomněla mu Sellianda. "Na to, co se stalo teď, jsi čekal pět let. Jak dlouho budeš čekat na něco dalšího a co budeš do té doby dělat?"
"Ano, co uděláš, chlapče?" zeptal se Sir George. "Kdybychom se vydali na cestu a zamířili k severu do země draků, Kharendaen by nás měla brzy najít. Máš nějaký jiný návrh?"
Thelvyn se obrátil na Selliandu. "Máš pro mne nějakou užitečnou radu?"
"Sir George má pravdu," řekla mu. "Je načase, aby ses začal více zapojovat do záležitostí draků. Zítra tě musím začít vést na sever."
"Ale já jsem myslel, že tvá povinnost zde skončila," namítl zmatený Thelvyn.
"Říkala jsem ti, že s tebou zůstanu, dokud se Kharendaen nevrátí," odpověděla. "Až budeš odcházet, půjdu s tebou."

* * *

Sir George, který vždy na takové věci pamatoval, byl poslední dny velmi zaměstnán zajišťováním vlastního a Thelvynova majetku. Všechno bylo zpeněženo a peníze převedeny do bezpečí v Darokinu. Thelvyn také zařídil, že vlastnictví jeho domu bylo přepsáno na Solveig. Trvala na tom, že to zaplatí, protože posledních pět let slušně vydělávala jako obchodní společník Sira George, ale Thelvyn se o to příliš nestaral. Solveig ve skutečnosti velmi těšilo, že je jediným člověkem na světě, kdo má dům s hostinským pokojem pro draka.
Thelvyn byl rád, že Sir George nemusel prodat také dům, protože by se tak zdrželi a lidé z Braejru by jim pak chtěli s odchodem pomáhat. Sir George Thelvynovi připomněl, že by ho nikdo v obchodě nepodvedl, ale souhlasil. Trval na tom, že druhý den ráno bude připraven k odchodu.
"Opravdu se mnou nemusíš chodit," přesvědčoval ho Thelvyn. "Nevím jistě, jestli se mne draci stále nebudou chtít zbavit, a být v mé společnosti by mohlo být nebezpečné. Mohl bys zde zůstat se Solveig, nebo se vrátit do Darokinu a žít znovu tak jako dřív. Bylo by to alespoň poměrně bezpečné a pohodlné."
"Tím si nejsem tak jistý," poznamenal Sir George. "Ty budeš mít vždycky něco s draky, a já nemohu říct, že mě právě teď omrzeli. Kromě toho máme v podstatě mnoho společného - dva draci, kteří na sebe nikdy nevzali dračí podobu, chycení mezi dvěma světy a odmítaní v obou. Nechceš mne, abych se k tobě přidal?"
Thelvynova potřeba opustit Braejr se ve skutečnosti už nezdála být tak důležitá. Teď, když bylo jisté, že odejde, necítili již čarodějové nutnost proti němu lidi popuzovat. Jeho odchod z paláce a vznik nového shromáždění od něj poněkud odvedly pozornost. Ustanovení nové vlády Vysočiny všechny opravdu potěšilo a lidé hned začali chápat důvody pro takovou změnu a byli nakonec Thelvynovi vděční, že je ušetřil neustálých bojů o moc mezi králem, čaroději a vévody.
Po tom všem, co pro město udělal, neodcházel Thelvyn alespoň s pocitem, že ho úplně zavrhli. Už tak mu bylo těžko z toho, že se ho všichni báli a podezírali ho.
Thelvyn si teď s podivem připomněl svá první dávná dobrodružství na cestách se Sirem Georgem, kdy byl ještě skoro

chlapec a vůbec nevěděl, co na něho čeká. Nyní zase poprvé po dlouhé době cítil vzrušení z nadcházející cesty a z dobrodružství, kdy za sebou zanechá všechny své staré povinnosti a starosti a kdy se bude muset střetnout a vypořádat s něčím novým.
Pozoruhodný život Sira George byl samozřejmě plný setkání s celou řadou společníků a kumpánů, jejichž příběhy byly hodně bohaté na změny. Čas od času slýchal Thelvyn o jejich dobrodružstvích a dovídal se jejich jména - byli to lidé jako Sir David Southworth, Adrian Kelius, Roar Njalsson a mistr zlodějský Bartholomew Mellow. Byl mezi nimi také kouzelník Tennet a překrásná čarodějka Lerian, která možná nějaký čas žila jako Lady Kirbeyová. Sir George se o tom úmyslně zmiňoval zvlášť nejasně. Všichni se nakonec vydali po svých vlastních cestách a někteří se nikdy nevrátili. Jiní začali prostě být na dobrodružství příliš staří dávno předtím, než se Thelvyn či Solveig narodili.
Vzbudili se několik hodin před svítáním a šli do stájí za domem, aby osedlali koně. Thelvyn vyvedl jejich koně určeného pro náklad před dům. Sellianda měla jet na stejném vznešeném elfím koni, který ji poprvé přivezl do Braejru. Solveig je měla doprovodit k severní bráně a zajistit, že v případě, kdyby byla zavřená, projedou bez nehody. Thelvyna to pobavilo a prohlašoval, že teď, když se snaží odjet, mu v tom nikdo nebude chtít bránit. Když vyjeli, zvonila kopyta jejich koní v temnotě o kamenné dláždění a vytvářela v chladném nočním vzduchu ozvěnu.
Naštěstí byla severní brána otevřená, a když se přiblížili, dávali strážci, kteří měli službu, jasně najevo, že si jich nevšímají. Projeli branou a pak kus dolů po cestě, než se zastavili uprostřed polí několik set yardů za městskou zdí.
"Kam se vydáte?" zeptala se Solveig.
"Na sever po stopě draků," vysvětlil Thelvyn.
"To znamená, že své plány vždy podřizuješ vůli Nesmrtelných," poznamenala.
"Vždy jsem se nakonec dostal tam, kam mi bylo určeno, ať jsem se jakkoliv snažil o opak."
"Začínáš mluvit jako skutečný kněz," řekla mu. "Předpokládám, že jsi svému ochránci naprosto oddán."
"Ale vůbec ne," namítl. "Ať jsem jakýkoli, nikdy jsem nebyl oddaný. Jen jsem se naučil dělat, co se ode mne očekává, protože jsem pochopil, že to nakonec stejně budu muset vykonat. Jsem svázán s tímto úkolem a se všemi nepřáteli, kteří k němu patří."
"Mluvíš, jako by ses vzdával."
"Ani v nejmenším. Jen jsem zvážil, co tím chci získat, a jsem ochoten pokračovat."
"Teď, když v tobě začínám vidět draka, vidím, že jsem ti nikdy skutečně nerozuměla," řekla Solveig a obrátila se k Siru Georgovi. "Vím, že je zbytečné to říkat, ale pokus se, aby se Thelvyn nedostal do těžkostí."
Solveig se vrátila domů sama, zatímco ostatní pokračovali dál po hlavní cestě směrem na sever. Když se rozednilo, byli už daleko za Braejrem, ale cesta jim ubíhala pomaleji, než čekali. Raději se totiž vyhýbali vesnicím a statkům, ale i jiným poutníkům, které po cestě potkávali. Museli proto pokaždé opouštět hlavní cestu a jet přes lesy a často vedli mnoho mil koně podél polí.
Teď po odchodu draků, když všude bylo tolik práce s návratem Vysočiny k normálnímu životu, byla cesta plná lidí. Vojáci, kteří přišli kvůli obraně Braejru, se nyní vraceli ke svým posádkám roztroušeným po celém království. Rodiny, které opustily své statky, přicházely zpět domů a obchodníci pomalu cestovali zpátky na sever.
Thelvyn, který vůbec nemluvil, si příliš nevšímal, že Sir George začal být velice řečný. Starý rytíř se ze všech sil snažil pozvednout mu náladu a zpíval hospodské písničky a vyprávěl nemožné obhroublé vtipy. Namáhal se však zbytečně, protože Thelvyn nebyl z posledních událostí rozrušen. Místo toho přemýšlel o svém životě a vzpomínal na všechno, co se kdy o sobě dověděl. Bylo mu líto, že nikdy neuskuteční svůj dlouho hýčkaný sen o návratu ke svému lidu, vždy plný pocitů sounáležitosti a radosti z toho objevu.
Protože svůj první den začali v tak časnou hodinu, zastavili se ještě dlouho před setměním na mýtině ukryté v lesích táhnoucích se od řeky Aalban k Braastaru. Město však bylo daleko na východ od řeky a nebylo vidět. Thelvyn jel na Kadenci, na stejném koni, který ho vezl, když putovali s vysočinskou armádou k hranici. Silný válečný kůň se držel dobře a také Selliandin elfí kůň se zdál být neúnavný. Kůň vezoucí náklad však po dlouhých hodinách cesty nutně potřeboval dobrý odpočinek.
"Chceš založit oheň, nebo se postarat o koně?" zeptal se Sir George.
"Uvědomte si, že jsem Pán draků a král flaemské říše," odpověděl Thelvyn, ale už svlékal unavenému koni postroj.
Druhý den cesty je dovedl na hranici. Tyto severní země byly drsnější a méně obydlené a poutníci se pohybovali rychleji, protože místní statky a vesnice ležely dál od sebe a na cestě bylo méně lidí. Když nastal soumrak, překročili most přes řeku Aalban u města Traagen.
Vstupovali teď do hlubokých borových lesů na hranici, do země, kde se Thelvyn narodil. Rád by přenocoval v pohodlném hostinci, protože se nad údolím přehnalo několik bouřek, a byl si jist, že jeho společníci na tom byli stejně. Ale všichni dobře věděli, že je všude na Vysočině poznají. I když bylo hodně pozdě, jeli ve tmě, dokud se nedostali za pole ležící kolem města a znovu nevstoupili do lesa.
Když byli dost daleko na sever od Traagenu, našli si v lese nedaleko cesty skryté místo k táboření. Sir George ihned založil oheň a ještě předtím, než se Thelvyn a Sellianda postarali o koně, začal připravovat večeři. Tehdy se začalo stmívat, a když přišla tma, zazářily mezi větvemi stromů první hvězdy. V dálce na západě se zablýskalo v bouřce, která se prohnala drsným podhůřím. Thelvyn už zapomněl na letní bouřky v této končině, nad nimi však bylo nebe většinou jasné, a tak si myslel, že se není čeho obávat.
"Budeme pokračovat na sever?" chtěl vědět Sir George.
"Pojedeme na sever a západ, až kam nás zavede cesta," vysvětlovala Sellianda. "Přejdeme přes hory do Wendaru, na místo zvané Stínomír."
"Zůstaneš s námi po celou dobu?" zeptal se Thelvyn. "Myslím, že teď, když jsme v divočině, se k nám Kharendaen může kdykoli připojit."

Sellianda se zamračila. "Šel by ses se mnou projít?"
Vzala ho za ruku a vedla ho do lesa. Ačkoliv byla tma, viděli oba dost dobře, aby našli cestu mezi stromy. Thelvyn věděl, že je to pro Selliandu těžká chvíle. Kharendaen se k nim brzy připojí a elfí kněžka se vrátí do své elfí svatyně ve Stříbřině, ve vzdálených lesích Alfheimu. Asi po sto yardech se dostali na další mýtinu.
"Selliando, nechci, aby sis myslela, že se tě chci rychle zbavit," snažil se ji ujistit Thelvyn. "Jenom jsem uvažoval, jestli je moudré odkládat nevyhnutelné. Tvé povinnosti ti nedovolují, abys se mnou zůstala o mnoho déle, a pochybuji, že chceš zůstat ve společnosti draka."
"Kharendaen je také drak," připomněla mu.
"To je ten problém? Žárlíš na ni, protože jsme oba draci?"
"Myslím, že ji máš velmi rád a že ti hodně chybí."
"Ano, moc mi chybí," přiznal se Thelvyn. "Víc než bych kdy býval čekal. Ale dokud ses o tom nezmínila, nemyslel jsem nikdy na nic jiného než na blízké společenství dvou přátel, kteří spolu mnoho zažili. Nikdy mi nenapadlo dívat se na ni jinak. Sir George má pravdu, že drak vždy pozná druhého draka, a teď si uvědomuji, že musela vždy vědět, kdo jsem. Nevím však, co si asi myslela."
"Velice tě miluje, a proto se bojí vrátit," řekla mu Sellianda. "Neví, jak bys přijal draka, který tě miluje."
Thelvyn se jen krátce zamyslel. "Byl bych velmi šťastný. Ale co bude s tebou?"
"Na mně už nezáleží," řekla. "Víš, já jsem Kharendaen."
Na chvíli nemohl Thelvyn pochopit, co tím míní. Odstoupila od něj doprostřed mýtiny a pak se k němu obrátila. Náhle ji obklopila jasná bílá záře, takže jen viděl, jak se proti ní její postava černě rýsuje. Najednou udělala pohyb podobný kočičímu skoku a tmavá postava ve středu světla se začala hýbat, rostla a rozšiřovala se, až z ní byl půvabný mladý drak. Světelná záře pohasla a před ním stála Kharendaen s napolo svinutými křídly. Natáhla krk vpřed a otřela se mu jemně svým nosem o hruď tím starým známým způsobem, který mu tolik chyběl. Pohladil ji po čenichu.
"Mezi draky takto milenci vyjadřují svoje city," vysvětlila mu. "Možná to ode mne bylo příliš odvážné, ty jsi však nevěděl, co to znamená, a to mi pomohlo počkat, než k sobě budeme mít blíž."
"Jsem tak rád, že jsem zase s tebou," řekl jí něžně. "Jen bych chtěl vědět, jestli smíme doufat, že budeme už stále spolu."
"To nevím," odpověděla Kharendaen. "Ale když budeme muset čekat, až to nastane, pak nebudeme nikdy spolu. Radujme se z toho času, který teď máme. Musíme se však vrátit, než si Sir George začne myslet, že jsme nějak podezřele dlouho pryč. Nemám chuť poslouchat jeho poznámky."
Thelvyn věděl, že má pravdu. Kharendaen znovu změnila svou podobu, ale tentokrát nevypadala jako Sellianda, spíše se podobala Thelvynovi. Byla skoro stejně vysoká jako on, měla husté černé vlasy a velké tmavé oči. V něčem mu připomínala Kharendaen.
"Teď musíš pochopit, že už není žádná Sellianda, ale jenom Kharendaen," řekla mu, když šli zpět k táboru. "Sellianda nebyla samostatná osoba, byla to předstíraná podoba, která se dobře hodila. Měla elfy z Alfheimu oklamat, aby si nedělali starosti, že mezi nimi žijí draci, sloužící Mocnému. Váhala jsem, jestli mám dovolit, aby ses se mnou jako se Selliandou víc sblížil, protože jsem věděla, že jsme oba draci."
"Ale já jsem si myslel, že Sellianda byla kněžkou Terry," divil se Thelvyn. "Vpomínám si, že jsi mi kdysi dávno vyprávěla, že Mocný a Terra byli jednou blízce spojeni a že to platí dokonce i teď. Také si pamatuji, že mi někdo říkal, že existují elfí kněží Mocného."
"Je to takhle," vysvětlovala mu. "Stříbřina, kde jsme se poprvé setkali, je ve skutečnosti svatyní Mocného, a ne Terry. Já jsem vždy sloužila Mocnému."
Když se vrátili, měl již Sir George večeři hotovou. Starý rytíř si všiml, že Kharendaen změnila svou podobu, jako drakon však vždycky věděl, kdo doopravdy je, ať už vypadala jakkoli.
"Nu, líbí se mi, jak se změnil tvůj vzhled," poznamenal. "Jen teď vypadáš jako Thelvynova sestra."

* * *

Při hledání cesty v horách jim Kharendaen nepomohla tak, jak doufali. Znala tuto zemi od dětství, ale její vědomosti byly omezeny na létání. Drak letící nad horami by hledal velké hřebeny a rozeklané štíty, které by stáčely a přiváděly vítr pro jeho let. O stezkách a průsmycích, které by mohly vést na druhou stranu hor, věděla velmi málo, a ani si nebyla jistá, jestli tu vůbec nějaké jsou. Flaemové vždy zůstávali jižně od hor a elfové z Wendaru byli vždycky na severu. Jen velmi málo lidí se vůbec kdy do hor zatoulalo.
Mladá kněžka mohla nejlépe pomoci, když na sebe vzala svou dračí podobu a letěla napřed vyhledat nejlepší průsmyk. Brzo však měla čím dál menší chuť opouštět své společníky. Asi šest nebo osm draků stále sledovalo při jejich putování údolími a vysoko položenými loukami každý jejich pohyb, zůstávali však v uctivé vzdálenosti ve výšce. Thelvyn přemítal, jestli draci považují jejich spor za skončený nebo ne, ale dokud je skutečně nenapadnou, nemohl nic podniknout. Draci si jistě dobře uvědomovali, že je stále Pánem draků.
"Jakmile se dostaneme do Stínomíru, tak nás opustí, ne?" zeptal se Thelvyn, když se té noci zastavili. V dálce bylo vidět, jak táborové ohně draků plápolají v temnotě.
Kharendaen vypadala ustaraně. "Jestli si myslíš, že se neodváží znesvětit svatyni Mocného, pak bys měl vědět, že to už jednou udělali. Když se draci poprvé dověděli proroctví o návratu Pána draků, vtrhli násilím do Stínomíru s úmyslem tě zabít dřív, než ses vůbec narodil. Svatyně zůstala dodnes opuštěná."
"Marthaen mi o tom řekl," pronesl zamyšleně.
"Mocný tehdy varoval tvou matku," pokračovala Kharendaen. "Ona utekla do hor, ale pronásledovali ji po celou cestu

na jih, až do vesnice, kde ses narodil. Když byla zraněna, Mocný zasáhl a oklamal renegáty falešným zjevením, takže matku nechali a hledali dál na jihu."
"Nikdy jsem nepochopil, proč se nevrátili," poznamenal Sir George.
"Nevím jistě, jestli nám chtějí ublížit," řekla Kharendaen. "Ale chápu, proč jsou zvědaví. Chtějí zjistit, co pro ně budoucnost chystá."
Opravdu se zdálo, že draci nemají zájem do jejich putování zasahovat, ale dávali si pozor, aby Pána draků nikdy neztratili z očí. Kharendaen svým druhům oznámila, že čeká, že koncem příštího dne sejdou z hor do Wendaru. Ale nemohla si tím být zcela jistá, pokud nepoletí napřed a vzdálenost neověří. Pozdě ráno se vyšplhali na náhorní pěšinu a uviděli, jak se před nimi rozprostírají řady horských hřbetů a kopců Wendarského hřebene a nakonec se vytrácejí v zelené záplavě hlubokých wendarských lesů.
Kharendaen skoro okamžitě poznala to místo, kde před nimi ležel velký kus lesa dokola chráněný kopci. Vysvětlila jim, že je to Liščí les, kde je umístěna svatyně Stínomír. Právě na jih odtud byla mezi horami uvězněna druhá velká část lesa, z místa, kde stáli, sotva viditelná, a na západ od Liščího lesa se táhl výběžek Wendarského hřebene. Bylo to ještě mnoho mil daleko a než se tam dostanou, budou muset přejít přes divoké území.
Z vršku náhorní pěšiny, odkud dohlédli do velké vzdálenosti podél horských hřebenů, viděli draky ve všech směrech plachtící o samotě nebo v malých skupinách po celé délce Wendarského hřebene. Dohromady jich asi nebylo víc než dva tucty, přesto bylo v tak poměrně malém kousku divočiny tak velké množství draků nevídané. Thelvyn by moc rád věděl, jestli se pokusí zabránit mu v přístupu do Stínomíru. Jako kdyby chtěli nějak znemožnit naplnění proroctví. Kharendaen nemohla takovou možnost vyloučit.
Nad horami se brzo odpoledne začaly honit bouřky a vítr a déšť zpomalovaly jejich pochod, až se museli brzy utábořit na noc. Do té doby sestupovali z hor dost rychle a Liščí les už nebyl příliš daleko. Dalšího dne se zdálo, že se draci rozhodli jim cestu ztížit, nebo je alespoň rušit. Hlavně mladí rudí draci opakovaně přelétali nízko nad jejich hlavami, nebo kroužili těsně nad nimi, a koně byli proto vystrašeni.
Kharendaen to znepokojovalo a zvažovala, jestli na sebe nemá vzít svou pravou podobu a odehnat mladé draky pryč. Draci věděli, kdo je, a uznávali ji, ale z dálky je sledovalo na jejich cestě stále více draků.
Po nějaké době si Thelvyn přestal draků skoro úplně všímat. Začal mít pocit, že musí spěchat. Chtěl vědět, co draci zamýšlejí, ale nebál se jich, ani neměl pocit, že kvůli nim musí do bezpečí Stínomíru. Ačkoliv se mu to nikdy předtím nestalo, teď věděl, že je povolán. Mocný ho vedl sem do Liščího lesa a Thelvyn nějak věděl, že by tam měl být do setmění. Pozdě odpoledne vstoupili do hlubokých hvozdů Liščího lesa, zbývalo jim však ještě několik hodin cesty, než dorazí do Stínomíru.
Toto místo skryté hluboko v chladných stínech obrovských stromů mělo v sobě něco důvěrně známého a uklidňujícího. Kharendaen mu nevysvětlovala, proč ho tam vede, ale on nikdy o její volbě nepochyboval. Nikdy nekladl příliš důraz na to, že je kněz, pro jednou však musel důvěřovat řízení Nesmrtelných. Sám pro sebe už nemohl víc udělat.
Když vstoupili do lesa, vzala na sebe Kharendaen svou eldarskou podobu a vedla je. Odpoledne se tiše vytrácelo a lesní stíny se prodlužovaly, když konečně projeli otevřeným koncem kruhu kopců a vjeli do svatyně Stínomíru.
Thelvyn se na chvíli zastavil, aby se porozhlédl, protože to bylo poprvé, kdy spatřil místo postavené draky. Svatyně byla prostá stavba, zbudovaná z velkých těžkých klád tmavého dřeva. Masivní dveře měly závoru a okna byla pevně uzavřena. Po stranách stavby byly naváty hromady listí. Před obrovskými rozměry svatyně se Thelvyn cítil malý a bezvýznamný.
Jen velikost stájí a dalších částí budovy, které jasně sloužily elfím kněžím Mocného, byla Thelvynovi bližší. Zavedli koně do stájí na východním konci rozsáhlé kamenné stavby a rychle se o ně postarali. Pak vstoupili do hlavního sálu svatyně.
Hned jak vešla do síně, použila Kharendaen kouzlo, aby rozžehla kouzelné lampy. Jejich slabá záře však těžko mohla rozjasnit hloubku obrovské komnaty. Sir Georgie spěchal rozdělat oheň ve velkém krbu u vnější zdi. Svá zavazadla zatím uložili vedle sebe, posadili se u ohně a čekali.
Celý den putovali skoro bez řečí a nyní je přepadlo všechny stejné tušení. Thelvyn seděl sám ve světle ohně a Sir George připravoval večeři.
"Víš, co se stane?" slyšel, jak se tiše ptá starý rytíř.
"Nejsem si jistá," musela přiznat Kharendaen. "Mluvila jsem zde s Mocným předtím, než jsem odlétla do Braejru, a mám velké obavy."
"O něho?"
"O nás," vysvětlila. "Mocný znovu získává svou původní sílu. Řekl mi, že čas Pána draků končí a že budu brzy sloužit novému Dračímu králi."
"Z toho by se měli draci radovat," řekl Sir George s trpkou ironií.
"Bohužel draci o ničem z toho nevědí," řekla. "Vědí jenom to, že už nemají strach z Pána draků. Předvídají, co se zde ve Stínomíru pravděpodobně má stát, a chtějí být při tom, až se Pán draků stane zranitelným."
Thelvyn seděl mlčky a zdálo se, že neposlouchá. Jeho osobní bezpečnost ho nějak zvlášť netrápila. Pro draky nebylo nyní téměř nutné, aby s ním bojovali. Vždycky se snažil sloužit, jak nejlépe uměl, a pokud o to bude požádán, odevzdá kouzelné brnění a zřekne se titulu Pána draků. Cítil však jistotu, že doba jeho služby ještě neskončila a že jeho role prvního mezi draky teprve začíná. Domníval se, že ví, proč je zde. Předtím, než bude moci pokračovat ve své službě, musí něco získat.
Doba jeho předvolání přišla o několik hodin později, blízko půlnoci. Thelvyn se opíral o své věci a Kharendaen mu spala v náručí, ale náhle se probudila a zvedla se. Vykročila doprostřed místnosti, vrátila se do své dračí podoby a

spěšně si nasadila sedlo, které zde nechala při své předcházející návštěvě. Thelvyn přivolal brnění Pána draků. Nemyslel, že bude zbroj potřebovat kvůli ochraně, spíše měla připomínat jeho titul a jeho úkol.
Kharendaen otevřela dveře, vyšla na dvůr a počkala, aby si Thelvyn mohl vylézt do sedla. Byla hluboká a chladná noc, mezi stromy vanul svěží jemný větřík a na nebi nad pasekou zářily hvězdy. Jakmile se Thelvyn usadil v sedle, přeskočila dračice potok a vyrazila po cestě táhnoucí se temným Liščím lesem. Brzy se dostali na okraj velké rokle, která sloužila jako posvátné místo Mocného. Na chvilku se zastavili, aby pohlédli na mýtinu rozprostírající se na dně rokle, a těsně pod sebou zaslechli zurčet vodopád, stékající po stupních ve stěně rokle. Kharendaen sebrala všechny své síly, skočila do nočního vzduchu a mávala širokými křídly, aby se vznesla.
Stoupala rychle nad les k noční obloze. Thelvyn se rozhlédl kolem a vzpomněl si na sen, ve kterém mluvil se svou matkou, a poznal, že náhle přešli do jiného světa. Lesy a hory kolem nich nebyly stejné jako ty, které viděl z vysokých vrcholků Wendarského hřebenu. Země byla jakoby osvětlena záplavou stříbrného měsíčního světla, ale na nebi plném hvězd nebyl vidět žádný měsíc. Na tvářích cítil, jak je vítr podivně chladný.
Kharendaen se stáčela na sever, směrem k temné linii nejhrozivějších hor, které kdy Thelvyn spatřil. Teď už vůbec nepochyboval, že je v jiné zemi, protože severně od Liščího lesa žádné hory ve skutečnosti nebyly. Kharendaen letěla téměř bez námahy, dokonce skoro nemávala křídly, nemusela ani hledat vhodný vítr, který by ji nesl, a přesto každou minutu míjeli kus lesa dlouhý mnoho mil.
"Víš, kde jsme?" zeptal se Thelvyn.
"Nikdy jsem na takovém místě nebyla," odpověděla a krátce na něho pohlédla. "Myslím, že už nejsme ve světě smrtelných bytostí, ale na místě, které má Mocný pro sebe. Také se domnívám, že tohle je jen sen a ve skutečnosti spíme na mýtině ve Stínomíru, na posvátném místě Mocného."
Ať už to bylo jakkoli, v několika minutách přeletěli sto mil, možná i víc, nad divokým, pustým krajem. Nejasné obrysy velkých hor před nimi se rychle zvětšovaly a Kharendaen využila své neobyčejné rychlosti k tomu, aby se nechala vynést do výše. Rychle se vznesli nad drsné štíty a náhle se před nimi objevil masivní hrad, velký jako město. Zdálo se, jako by ani nebyl postaven, ale vytesán přímo do strmé stěny hory. Z několika oken věží a síní zářilo měkké zlaté světlo a nebyly zde žádné hlídky, ani válečníci, kteří by stáli na stráži. Hrad byl velmi temný a hrozivý, zároveň se však zdál být opuštěný.
Když už byla blízko, začala Kharendaen zpomalovat a kroužit kolem, aby našla vchod do hradu. Thelvyn se neptal, jak dokázala tak rychle a bez problémů najít tento velký hrad, ale poprvé se začal cítit bezbranný a vystrašený. Chtěl jí říct, že nemůže vstoupit dovnitř, ale jako by ztratil řeč. Po krátké chvilce hledání našla Kharendaen hlavní vchod do pevnosti, masivní portál s dveřmi vyrobenými z těžkých klád spojených ocelí. Jediným přístupem k bráně byla malá římsa. Nevedly sem žádné schody ani cesta; byl to jasně vchod určený pouze pro draky.
Kharendaen přistála na římse a pak se obrátila proti bráně. Dvě obrovské půlky dveří se před ní rozevřely. Bez váhání vstoupila a pomalu kráčela dlouhou tmavou chodbou z obyčejného šedého kamene. Táhl ji k sobě příslib teplého světla, až došla do velké komnaty, která připomínala jídelnu. Thelvyn se rozhlédl po místnosti, ale neviděl žádný nábytek. Ohromné trámy tmavého dřeva podpíraly strop a na stěnách visely gobelíny plné heroických scén s draky. Místnost byla úplně bez oken a právě naproti místu, kudy vstoupili, byly jediné dveře. Za nimi byla jen temnota.
Thelvyn pohlédl na Kharendaen a zjistil, že se nachází po jejím boku, ačkoliv si nepamatoval, že by slezl ze sedla. Když čekali, tiší a nehybní, Thelvyn znovu pocítil strach. Uvědomil si, že z temnoty chodby, která ústila do místnosti na opačné straně, se k nim někdo blíží, a on ho neviděl ani neslyšel. Chtěl utéct, přesvědčen, že se musí nějak vyhnout tomuto setkání, ale cítil, že není kam uprchnout.
Ze tmy se pomalu vynořil drak, největší zlatý drak, kterého kdy viděl, dokonce mohutnější než Marthaen. Byl pravým obrazem moci a vznešenosti, měl svalnatou hruď, elegantně zatočené rohy a velký dlouhý hřeben. Obzvlášť krásná byla jeho tvář s dlouhým úzkým čenichem a širokým hustým obočím nad pronikavýma očima; vyzařovaly z ní klid, sebedůvěra a velká moudrost. Zastavil se ve dveřích a posadil se, hrdě vypjal hruď a krk zaklonil v půvabné křivce.
Kharendaen si jemně povzdychla, jako by ho poznávala, a pokročila vpřed, přitahována k němu jakoby proti své vůli. Thelvyn se na ni podíval, aby zjistil, co s ní ten divný drak udělal, spatřil však, že se dračice tváří velice šťastně. Přesto věděl naprosto přesně, že toto není Mocný. Kharendaen na něho pohlédla, skoro jako by se s ním loučila, pak se podívala na toho záhadného draka a krok za krokem se k němu blížila, až se náhle ocitla po jeho boku. K Thelvynovu zděšení se otřela tváří o drakovu hruď. Bylo to stejné gesto, o kterém si Thelvyn myslel, že je určeno jen pro něho, a oba draci si chvíli s láskou navzájem třeli tváře a hladili krk.
"Tak dlouho jsem na tebe čekala," řekla cizímu drakovi. "Mám pocit, jako bych těch posledních pět let žila ve vyhnanství."
"Já vím," řekl jí něžně drak a držel ji v náručí. Zvedl však hlavu a hleděl na Thelvyna a v jeho pohledu nebyl ani soucit, ani pýcha, nevyjadřoval vůbec nic.
"Tolik tě miluji," řekla Kharendaen a zavřela oči blahem.
Thelvyn tam mohl jen stát a nevěřícně hledět. Srdce mu ztěžklo. Až do té chvíle si nikdy neuvědomil, jak moc pro něho Kharendaen skutečně znamená. Věděl, že by bylo marné bojovat o její náklonnost. Svou lásku dávala svobodně; nemohl doufat, že ji získá zbraněmi Pána draků. Byl drakem, ale zároveň nebyl, dokud nebyl schopen vzít na sebe svou pravou podobu. Nikdy za celý život se necítil tak hluboce zahanben a zraněn. Bylo o to těžší se s pravdou vyrovnat, protože mu nezbývalo nic jiného, než ji přijmout.
"Teď se rozejdeme," řekl drak Kharendaen a pohladil ji po krku. "Brzy se k tobě vrátím a pak už budeme stále spolu."
Kharendaen otřela svou tvář o jeho, pak ustoupila a obrátila se k odchodu. Thelvyn se nemohl dívat, jak odchází, protože jeho vlastní pohled přitahovaly pronikavé oči zlatého draka.
"Kdo jsi?" vydechl Thelvyn nakonec.

"Jsem Dračí král," odpověděl zlatý drak.
"Ale jak se jmenuješ?"
"Znám tě lépe než ty sám sebe. Bylo to kruté, ale nesměl ses dozvědět, kdo jsem," řekl Dračí král. "Sloužil jsi mi dobře a je mi líto, že tato krátká chvíle našeho setkání i rozloučení je pro tebe tak trpká."
"Pak ti tedy nebudu moci dál sloužit?" zeptal se Thelvyn.
"Nemůžeš mi sloužit," namítl Dračí král, zvedl se a pomalu kráčel k němu. "Přišel čas, abych bojoval sám a užíval své vlastní chytrosti a síly, a ne kouzla čarodějů ze zapomenuté říše. Láká mě mít tě nablízku, abys mi pomáhal starými zvyky a bránil mě svou silou, ale je čas, aby se Pán draků vrátil do svého dlouhého spánku."
"Kdo jsi?" chtěl znovu vědět Thelvyn. "Určitě máš jméno i titul."
Dračí král se nad ním sklonil a hleděl na něho. "Jsem zlatý drak Thelvaenir. Jsem tím, čím ses měl stát ty."
Náhle se Thelvynův obraz světa snů vytratil v záři světla. V těch několika krátkých momentech ho zaplavily pocity, které nedokázal popsat. Zatímco ho oslepoval bílý jas, měl pocit, jako by byl vtahován na nějaké místo, které neviděl, a pak mu bylo dovoleno je opustit. Cítil se jako kus papíru, který někdo skládal do nového tvaru, bolest však necítil. A pak se záplava světla pomalu vytratila a obklopila ho chladná a konejšivá tma.
Thelvyn zjistil, že leží ve svěží trávě svatyně Stínomíru. Zamrkal a zdvihl hlavu a ten pohyb mu připadl divný a neobratný, jako by mu jeho tělo nebylo schopno sloužit tak, jak byl zvyklý. Byla hluboká noc, mýtina však byla naplněna jemným zlatým světlem. Kharendaen k němu rychle přistoupila a pomáhala mu vstát. Skoro uhnul před jejím dotykem, vzpomínka na její zradu byla stále palčivá a trpká. Ale když se posadil a uviděl se, náhle pochopil. Kouzlo bylo zlomeno a on přijal svou pravou podobu, stejnou, jakou měl vznešený zlatý drak, se kterým se ve snu setkal v pevnosti. Sir George stál před ním a byl v jeho očích maličký jak dítě, vypadal vzrušeně a poprvé v životě zcela ztratil řeč.
Thelvyn se zarazil a zvedl hlavu, protože náhle pocítil, že tu s Kharendaen nejsou sami. Výstupky lemující okraje rokle byly plné draků všech druhů. Byly tam stovky draků, kteří na něho upírali zlý pohled. Další draci za nimi je tlačili vpřed přes okraj rokle, když se snažili zahlédnout, co se děje na mýtině. A ještě víc se jich tísnilo mezi balvany na vzdáleném konci mýtiny, kde se rokle zužovala. Jen tři tucty obrovských stvoření se odvážily sestoupit přímo na mýtinu. Skoro všichni byli zlatí draci a shromáždili se kolem něj v uctivém tichu.
"Kněží se vrátili do Stínomíru," řekla mu velmi tiše Kharendaen. "Ale není nás dost, abychom mohli bojovat, a obávám se, že nás k tomu renegáti donutí. Jsou velmi vystrašení."
"Tomu nerozumím," řekl Thelvyn chraptivě. Dokonce i hlas ho nechtěl poslouchat. "Co chtějí?"
"Chtějí získat jistotu," vysvětlovala.
Všichni draci vstali a ve svém strachu a rozčilení reptali. Kněží na mýtině na to odpověděli tím, že se těsně semkli kolem Thelvyna a čelem se obrátili proti rostoucímu přívalu dračího hněvu. Thelvyn si uvědomil, že není schopen se bránit. Už nemohl přivolat zbroj Pána draků, protože ještě nevěděl, jak získat svou starou podobu. Zcela určitě se nemohl utkat s žádným drakem. Prozatím pochyboval, že vůbec dokáže chodit. Dračí velikost a síla mu byly zcela cizí.
Draci ustali ve svém nazlobeném reptání a zdvihli hlavy. Do rokle se rychle snášel zlatý drak a zpomaloval za mocného mávání křídel, až dosedl na zem nedaleko od Thelvyna a kněží. Postavil se a natáhl se dozadu, aby vytáhl obrovský meč, který měl připevněn na zádech.
"Jsem Marthaen, První mluvčí Dračího parlamentu," prohlásil mocným hlasem. "Varuji vás. Nesmíte vpadnout na toto posvátné místo a podruhé se vzepřít vůli Mocného, protože jinak vám slibuji, že budete mít co dělat se mnou."
Thelvyn si najednou uvědomil, že Marthaen nepřišel sám. Byli tu také Daresha a Gheradaen a další zlatí dračí králové, kteří s sebou přivedli své draky, aby je podporovali. Několik draků, kteří byli na okraji rokle, skočilo dolů a přidalo se k věrným drakům na mýtině. Ale nahoře stále ještě zůstávalo mnohem víc těch, kteří byli příliš rozzlobení a nechtěli poslechnout. Vzbouřenci svým počtem vysoce převyšovali obránce na dně rokle. Přes veškerou Thelvynovu snahu zabránit drakům jít do války, mohlo k té nejhroznější bitvě dojít právě mezi nimi samotnými.
"Co jim mám říct, abych je přiměl změnit jejich rozhodnutí?" zeptal se Thelvyn svých druhů.
"Nevím, jestli si dají říct," odpověděla Kharendaen. "To bylo vždycky naše prokletí, že ztrácíme svou moudrost v okamžiku, když nás zachvátí hněv."
Thelvyn se pokusil zvednout, odhodlán drakům v boji zabránit. Nestál vůbec pevně, byl stále roztřesený a nejistý. Odpadlíci ztichli a hleděli na něho, jako by se nebyli schopni bát nepřítele, který se před nimi nedovede ani postavit. Thelvyn se bál, že si jeho bezbrannost uvědomí a využijí toho. Jeden z větších rudých draků slétl dolů na mýtinu kousek od nich a pak se pomalu přiblížil. Zlatí draci se před ním rozestoupili a uvolnili mu cestu. Jen Marthaen, který před sebou držel těžký meč, mu neustoupil. Thelvyn si byl jist, že rudý drak je Jherdar; to, jestli ostatní budou či nebudou bojovat, závisí jen na jeho rozhodnutí.
"Znám tě," řekl Jherdar a pohlédl na Thelvyna. "Vzpomínám, že jsi mi kdysi dávno dal milost. Můj přítel Marthaen by mi to připomněl, kdybych si to nepamatoval. Nevíme však, jestli jsi nám přišel sloužit, nebo si nás chceš podrobit."
"Proč by sis měl myslet, že vás chci ovládnout?" zeptal se zmatený Thelvyn.
"Protože je to obsaženo v proroctví," odpověděl rudý drak. "Říká se v něm, že Pán draků přijde v určitý čas drakům vládnout a ovlivní jejich osud navždy."
"Myslím, že jsi proroctví nepochopil," upozornil ho Thelvyn. "Čas Pána draků skončil. Podle vůle Mocného jsem se teď stal Dračím králem."
Všichni draci vstali a hněvivě i postrašeně reptali a shlíželi z kamenných okrajů rokle dolů. Mnozí napjali svá roztažená křídla, jako by se připravovali skočit dolů a dát se do boje. Dračí král byl jejich poslední velkou nadějí - a ze všeho nejméně chtěli slyšet, že jejich legendární ochránce a největší nepřítel jsou jedna a tatáž bytost. Draci přestali proroctví důvěřovat, protože měli pocit, že byli podvedeni, a Thelvyn se obával, že se raději obrátí proti němu, než aby riskovali,

že budou zrazeni. Thelvyn viděl, že i jeho společníci jsou jeho slovy překvapeni, a pomyslel si, jestli neměl se svým novým tajemstvím trochu počkat. Jeho obránci se shlukli ještě těsněji kolem něj a stáli tak mezi ním a hněvem rebelů.
"Pak si tedy myslíš, že je ti určeno, abys nám vládl?" dožadoval se odpovědi Jherdar.
"Nechci nikomu vládnout," řekl pevně Thelvyn. "Mým jediným přáním je sloužit."
"Proč bychom tomu měli věřit? Kde je nějaký důkaz, že toto je vůle Mocného, a ne jen tvá dobyvačná touha?"
"Stále ještě pochybujete o vůli Mocného v této věci?" chtěl vědět Marthaen.
"Musíme dostat nějaké ujištění," odpověděl Jherdar. "Pokud je toto vůle Mocného, proč nám to neřekne sám, jak to dělával v minulosti?"
"Pokud vás jen to dokáže uspokojit, tak tady jsem."
Thelvyn skoro poskočil při zvuku hlubokého, rozkazujícího hlasu, který se ozval za ním. Draci náhle úplně ztichli a Thelvyn viděl, jak jeho druhové zírají v němém úžasu. Marthaen sklonil svůj meč a draci všude kolem něj ustoupili a sklonili krky až k zemi s výrazem nejvyšší úcty. Nemotorně se obrátil a musel se přitom široce rozkročit, aby nespadl. Hned za ním stál drak, nebo spíš zářivý obraz draka nesmírné velikosti a síly. Jeho tři hlavy hleděly na shromáždění. Po napjatém okamžiku nepřátelští draci sklonili hlavy a téměř jako děti se styděli, že se Mocný stal svědkem jejich nedůvěry.
"Nebudete mi vzdorovat!" prohlásil Mocný. "A nebudete vzdorovat ani tomu, koho jsem vybral. Mohu vám odpustit vaše pochybnosti, protože jsem zde nebyl, abych vám sloužil, ale doba strachu a nejistoty skončila. Nyní odejděte a zanechte toto posvátné místo v pokoji a samotě, ve které jste ho našli."
Obraz se vytratil a draky obklopila tma. Pak začali ve skupinkách po dvou a po třech odlétat, roztahovali svá křídla a zvedali se z okraje rokle. Na nějaký čas bylo nebe nad mýtinou plné draků a Thelvyn jen žasl nad tím, jak se jim podařilo jeden druhému vyhnout. Rychle se vznesli nad stromy a obrátili se k východu, letíce podél Wendarského hřebene zpátky domů.
"Přišlo to v pravou chvíli," vydechl Sir George. "Vyplatí se mít vlivné přátele."
"Nebylo snadné stát se tak náhle drakem," poznamenal Thelvyn a posadil se do trávy. "Nedovedu si představit, jak se v mém věku budu učit létat. Sotva umím chodit."
"Jsi velice krásný drak," řekla Kharendaen, posadila se vedle něj a třela svou tvář o jeho.
"Podle mě má trochu liščí tvář," hodnotil Marthaen a zasunul svůj meč do pochvy na svých zádech.
"Dal bych přednost tomu, kdyby mě předem někdo upozornil, že se taková věc stane," řekl Thelvyn. "Alespoň na nějaký čas mám dobrodružství a změn dost."
"Vysloužil sis čas na odpočinek a štěstí," promluvil z noci hlas Mocného.
Thelvyn zvedl hlavu. "Ale já jsem teď Dračí král, cožpak nebudu muset vykonávat své povinnosti?"
"Zatím nemůžeš udělat příliš mnoho," odpověděl Mocný. "Dřív než se staneš Dračím králem, musíš se naučit být drakem. A musíš nalézt Náhrdelník draků, který nyní patří tobě. Máš čas do příštího jara, ale potom tě budou draci potřebovat."
"Ale proč já?" zeptal se Thelvyn zoufale.
"Nejsi spokojen se svou službou?"
"Jistěže ano," ujišťoval ho Thelvyn. "Všechno, čím jsem prošel a co mě ještě čeká, stojí za to, pokud to drakům přinese prospěch a budou se mít lépe. Ale proč jsem byl vybrán já? Proč jsem pro osud draků tak důležitý zrovna já, když ani nevím, co to znamená být drakem?"
Mocný však neodpověděl, rozhodnut nechat si to tajemství zatím pro sebe.
Thelvyn sklonil hlavu, nebyl si ani jistý, jestli bude schopen dojít zpátky do svatyně. Marthaen následoval vzbouřené draky, aby s nimi promluvil o událostech, které se stali svědky, a aby se ujistil, že přijmou vůli Mocného. Kharendaen a ostatní dračí kněží pomohli Thelvynovi zpět do svatyně. Pokusil se vrátit do své známější podoby, ale zdálo se, že i toto se bude muset teprve naučit.
Ve svatyni pro něho byla připravena komnata a on tu noc ležel v posteli na velkých polštářích se svou družkou Kharendaen po boku. Nemohl však usnout. Cítil se ve svém novém těle obrovský a nemotorný, největší nepohodlnost se však už zmírnila. Měl pocit, jako by mu někdo vzal celý jeho dosavadní život - domov, přátele, jeho hrdost a povinnosti, které měl jako Pán draků, ztratilo se dokonce i jeho známé tělo. Chápal, že jeho osud není naplněn, ale právě začíná, přesto se sotva cítil být připraven na to, co je před ním.
Zdálo se mu, že všechno, co se dosud stalo, bylo snadné ve srovnání s tím, co prožíval právě teď. Ve svém nepřemožitelném brnění byl vždy v bezpečí a ovládal nejmocnější kouzla starobylého Blackmooru. Všichni ho museli uznávat, protože ho nikdo nedokázal porazit a nemohli ho ani přehlédnout. Role Dračího krále byla mnohem těžší. Nemohl počítat s tím, že je největší, nejrychlejší nebo nejsilnější z draků. Svou sílu si bude muset vybudovat sám a uznání ostatních bude muset získat svou moudrostí a autoritou. Do jara se musí naučit nejen chodit, létat a bojovat jako drak, ale také být králem.
Předtím, než konečně usnul, s pobavením pomyslel na to, jak by se první Pán draků cítil, kdyby znal pravou podobu svého nástupce.